

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BU NASIL BİR HİS?

ÂŞIK FAE SERİSİ

KENEANE O'RILEY

BU NASIL BİR HİS?

JENEANE O'RILEY

Juno Kitap - 8

BU NASIL BİR HİS?

Jeneane O'Riley

Orijinal Adı: **How Does It Feel?**

Çeviren: Eren Abaka

Düzeltili: Elif Nihan Akbaş

Yayına hazırlayan: Nazlıcan Kabataş

Kapak uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

1. Baskı: İstanbul, 2024

ISBN: 978-625-94421-8-1

Copyright © 2023 by Jeneane O'Riley

Cover design by Cat at TRC Designs

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Juno Kitap'a aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP

Astoria Kempinski, Büyükdere Cad. No:127

A Blok, D: A1305 Şişli/İstanbul

info@junokitap.com

Tel: 0530 464 07 50

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.

My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28

Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

BU NASIL BİR HİS?

JENEANE O'RILEY

Çeviren: Eren Abaka

Sevgili okur,

Bir kitabın kapağını açıp yeni bir dünyaya kaçabilmek inanılmaz bir şey. Sayfaların macera ve heyecan dolu, rahatlatıcı bir battaniyeye dönüştüğü bir yere. Bundan daha büyümlü olabilecek tek şey ise muhtemelen sizin için rahatlanmanın tadına varacağınız o macera dünyasını yaratmak. Hikâyemin bir parçası olduğunuz için her birinize binlerce kez teşekkür ederim.

Jeneane O'Riley

Sana.

*Dileğim, bu kitabı tamamlaman değil,
kitabın seni tamamlamasıdır.*

YAZAR NOTU

Her hücrenizle bu kitaptan keyif almanızı istiyorum. Eğlence dolu, büyü, habis bir peri diyarına kaçmanızı istiyorum, ancak sağlığınız ve esenliğiniz pahasına değil.

Bu hikâyenin şiddet, istismar (fiziksel, zihinsel, duygusal ve sözlü), adam kaçırma, ölüm, vahşet, zihinsel rahatsızlık, kemikler, hastaneye yatma, küfür, yılanlar, seks, zehirlenme dahil fakat bunlarla sınırlı olmamak üzere, bazı okurlar için rahatsız edici olabilecek içerik barındırdığını lütfen unutmayın. Okumaya devam etmeye karar veriyorsanız (parmak eklemlerini çıtlatır ve büyük, ürkütücü bir masa sandalyesinde size doğru döner) o zaman lütfen Âşık Fae serisinin ilk kitabının keyfini çıkarın.

Jeneane O'Riley

ŞARKI LİSTESİ

Like A Villain – Bad Omens
The Death Of Peace Of Mind – Bad Omens
You’ve Seen The Butcher – Deftones
Black Honey – Thrice
Make Believe – Memphis May Fire

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Reach – Eternal Eclipse
Inferia – Eternal Eclipse

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Born from Ashes – Eternal Eclipse

GİRİŞ

CALLIE

ZİNDANIN NEMLİ ZEMİNİ, KÜÇÜCÜK KESİLMİŞ PEYNİRLERİ MİNİ şarküteri tahtamda tutmayı zorlaştırıyordu. Gerçi tahtadan çok arka duvardan alınmış gevşek bir tuğlaydı ama hücreyi ziyaret eden sıçan buna aldırmazdı.

Dünkü yemeğimden kalan küçük kraker parçalarının ve balın bu kadar sevimli görünmesine yüksek sesle güldüm. Kaslarım birden gerildi. Ağzımdan kaçan kahkaha yüzünden kendime kızdım.

O, ses çıkarmamdan hoşlanmıyordu. Ses çıkardığımda uyanıyordu. Bir daha ses çıkarırsam bana canımı yine yakaçağını söylemişti. Bedenimi zindanın gölgelerinin tekinsiz sığınağına bastırdım.

Parmaklarım kafama, bana o korkunç yeteneğini hatırlatan açık, kanlı yaraya gitti.

Tırnağımı sertçe yaraya batırırken derin bir nefes almak güçlü kaburgalarımı gerdi. Bileğimdeki demir kelepçeyi ısırarak çığlıklarımı bastırmaya çalışırken kanın metalik acılığı ile demir tadı ağzımda karıştı.

Güzel, hâlâ bir şeyler hissediyordum. Gerilen kaslarım biraz olsun gevşedi.

Hafifçe hareket etmemle kelepçelerimin arasındaki demir zincir yüksek sesle şingırdadı.

Gözlerimi o kadar sıkı kapadım ki karanlık beni hemen sardı ve gözkapaklarımın arkasında küçük ışık benekleri belirdi. Sert taş duvar tenime batıyordu. Artık bu zindanın korku dolu hücresinde olmama arzusuyla beni yutmasını dileyerek bedenimi duvara daha da sertçe bastırdım.

Onu ben mi uyandırmıştım?

Bedenim titrerken gözümden birkaç damla yaş aktı.

Lanet olsun. Lanet olsun.

Öyle şiddetli sarsılıyordum ki kemiklerimin takırtısı onu neredeyse uyandırmak üzereydi.

Sessiz ol yoksa uyanıp yeniden canını yakacak.

BİRİNCİ BÖLÜM

CALLIE

KISA KISA DUALAR EDEREK ELLERİMİ CHEVY’MİN DİREKSİYONUNDA, güneşin ısıttığı deri kaplamasının üzerinde gezdirdim.

Eski kamyon ısrarlı denemelerim karşısında gürleyip sarsıldı. Hızla rahat bir nefes vererek koltukta birkaç santim aşağı kaydım. Sicilimi mahvedemezdim. Geç kalmak yok, işten izin alıp durmak yok.

İşimi iyi yapıyordum.

Dolambaçlı yoldan çıkıp güzel kır evimden uzaklaşırken, lastikler çakıllı araba yolumu kirleten başıboş dalların üzerinde gelişigüzel çatırdadı. Tamam, belki de buraya kır evi demek biraz abartılıydı ve belki güzel demek de öyleydi ama “kulübe” bana ıssızlığın ortasındaki eski bir av kulübesini çağırıyordu. Benim evim çok ama *çok daha* tatlıydı. Bu yeri iki yıl önce, avlanma izni olmadığı hâlde çok sayıda beyaz kuyruklu geyiği avlama tutkusu olan kel kafalı, göbekli bir duldan ucuza düşürmüştüm. Bana rüşvet mi vermeye çalışıyordu? Muhtemelen. Doğa koruma görevlisi Cliff’le çıktığım söylentisi vardı ve bunun gibi küçük bir kasabada insanlar, özellikle de geyik avlanma izni söz konusu olduğunda, bir adım öne geçmek için her şeyi yaparlardı. Onları

pek de suçlayamıyordum ama avlanma izni bilhassa vahşi yaşam popülasyonunu kontrol etmeye yardımcı olmak amacıyla hazırlanmıştı ve insanlar hangi kota sayılarında öldürmenin uygun olduğuna kendileri karar verdiklerinde, rehabilitasyon çabaları ve istatistikler her zaman çarpıtılır ve sorunlara neden olurdu. Bunun bir önemi yoktu çünkü Cliff ve ben zaten çıkmıyorduk... Ayrıca dul Paul, ben evi satın aldıktan birkaç gün sonra ölmüştü.

Yakışıklı doğa koruma görevlisi Cliff'i düşününce deri direksiyonu daha sıkı kavradım ama onu hızla zihnimden uzaklaştırdım. Aslında biz hiç çıkmamıştık ve asla da çıkmayacaktık. Eyalet beni parkın çevre bilimcisi olarak işe aldığı anda Cliff bana selam verme nezaketi gösteren tek kişi olmuştu. Bu küçük, ücra kasaba, işlerine burnunu sokan bu kendini beğenmiş, züppe biliminsanının (aslında bunu Maulberry'deki Sizzler'da kendi kulaklarımla duydum) biricik kasabalarına gelip onlara ipekotlarını toplamayı bırakmalarını ve parkın avlanma yönetmelikleri konusunda sıkı tedbirler almayı emretmesini *pek hoş* karşılamadı. Vahşi yaşam rehabilitasyon merkezinde Cecelia'yla birlikte parklarda çalışan tek kadın olduğum için erkeklerin çoğu beni ciddiye almadı ve ciddiye alanlar da benimle ilişkileri olmakla suçlandı. Sanırım küçük kasabalarda işler böyle yürüyordu.

Gerçi benim kasabam da böyle miydi, hatırlayamıyordum. Oradan ayrıldığımda henüz bir çocuktum.

Yirmi dokuz yaşında, çocuksuz, kocasız, belime kadar uzanan parlak sarı saçlı ve yeterince düzgün vücutlu biriydim (bütün gün bu tepelerde yürümeyi bir deneyin) ve kasabanın kadınları onların eciş bücüş, kadın düşmanı, köylü kocalarını çalmak ya da Kovboy gibi giyinen, tütün çiğneyen tüm boşta-ki erkekleri kapmak için gizli bir yeminim olduğunu düşünüyor gibiydi. Aslında düşününce bu biraz gurur vericiydi. Ama

iki yıl geçmesine rağmen hâlâ bununla uğraşmak zorunda kalınca o gurur hissi ister istemez dağılıyordu. Böylece daha az gurur verici ve daha... izole bir hâl aldı.

Kahve içmek için yerel benzin istasyonunda durmayı düşünsem de son anda vazgeçtim. Kamyonun tekrar çalışmaması riskini almak istemedim. Benzinliğim kahvesi de bir benzinlik kahvesine göre bile pek iyi sayılmazdı zaten ve şayet oturup yerel halkın kasabanın ayyaşı “Deli Earl” ile onun Kocaayak arayışı hakkındaki konuşmalarını daha fazla dinlemek zorunda kalırsam işimden istifa edip taşınmam an meselesiydi.

Neyse ki oraya uğradığımda genellikle yanımda Cliff olurdu ve bu onları biraz olsun sustururdu. Cliff nedense Earl’den nefret ediyordu. Kasabanın ayyaşıyla hiç resmî olarak tanışmamıştım ama hakkında bir kitap yazmaya yetecek kadar hikâye duymuştum.

Benzin istasyonunun arkasındaki ormanda Amanita muscaria var mı diye kontrol etmeyi aklımın bir köşesine yazdım. Bunlar yeterince küçük miktarda tüketildiğinde sizi öldürmeyen ancak deli gibi davranmanıza neden olabilecek zehirli mantarlardı... tıpkı Deli Earl gibi. Eski benzin istasyonunun arkasındaki ormanda onlardan bol bol vardı. Tam önsezimin doğru olup olmadığını incelemek için geri dönecektim ki yolun karşısından uzun boyunlu, kahverengi bir tüy demeti fırladı.

Eski kamyonum, fil büyüklüğünde siyah bir dumanla itiraz ederken aniden gıcırdayarak durdu ve motoru kapandı. Huysuz metal ve cıvata yığını! Bir erkekten bile daha kötüydü.

“*Lanet olsun, Dorothy!*” Kamyonun kapısını arkamdan çarparak kapattım ve toprak yoldan geçip sürekli peşime takılan dişi hindiye doğru ilerledim.

Neyse ki rehabilitasyon merkezinin uzun araç yolundaydım, o yüzden külüstür kamyonumla daha sonra ilgilenecektim. Dorothy, anne babasının kontrolünden yeni kaçmış henüz yürümeye başlayan bir çocuk gibi, bir tutam kuyruğun içinde çılgınca çırpınıyordu. Ona kamyonla çarpmadığım için şanslıydı ve koreografisi kötü yapılmış bir Zumba eğitmeni gibi karmakarışık dans etmesine neden olansa sakat kanadıydı.

Vahşi yaşam rehabilitasyon merkezinin arka girişinde olduğumdan araba gelmeyeceğinden emindim. Bağdaş kurarak pis yolda yere oturuverdim ve solumda dumanlar çıkaran kamyonu bakmamaya çalıştım. Belki hakkında çok fazla düşünmezsem tekrar çalışmaya başlardı.

Tozlu çakıllı yola oturur oturmaz büyük ve yetişkin hindi kucağına yuva yapmaya koyuldu. Mutlu ciyaklamalar ve gurultular uzun boynunu dolduruyordu ve bana sokulan aptal kuşa gülümsemeden edemedim. O da merkezdeki hastalarım-dan biriydi. Aslında hayvanlar üzerinde çalışmak iş tanımımda yoktu ama binada yalnızca bir veteriner olduğundan çoğu zaman yaralanmalara yardım ediyordum. Sakıncası yoktu, zaten hayvanların arkadaşlığını insanlara tercih ederdim.

“Tam da seni görmeye geliyordum. Tekrar kaçmana gerek yoktu. Seni ezmediğim için şanslısın,” diye azarladım boncuk gözlü hindiye ona sokulurken ve arkamdan çakıltı çıtırtıları geldiğinde onu daha sıkı tuttum.

Koca kuşu sakat kanadına dikkat ederek kaldırdım ve yoldan uzağa taşıdım. Cecelia'nın onu aramaya geldiğini düşünerek başımı kaldırmaya bile zahmet etmedim.

“Bana beş dolar borçlusun,” diye mırıldandı bir erkek sesi.

Doğa koruma görevlisinin kamyonuna bakmadan evvel sesin kime ait olduğunu anlamıştım.

“Sana hiç borcum yok, Cliff Richards. Cecelia'yla bahse girecek kadar aptalsan o zaman sen bana beş dolar borçlu

olmalısın,” dedim kocaman bir gülümsemeyle ve yakışıklı adamın penceresinden eğildiği gri Ford kamyonu doğru ilerledim.

Hâkî ve yeşil rengi formalarımız birbirinin aynı olmasına rağmen istesek bile bu kadar farklı görünemezdik. Benimki babamdan çaldığım çok büyük bir gömlek gibi üstümden dökülüyordu, Cliff’inkiyse L.L. Bean katalog modeli gibi atletik vücuduna yapışıyordu.

Dorothy’nin boyun tüylerini düzeltmek için uzanırken altın rengi pilot güneş gözlüğünün üzerinden baktı. Hindi başını telaşla sallayarak uzaklaştırdı ama sonunda onun kendisini sevmesine izin verdi.

“Hiç böyle bir şey görmemiştim,” dedi sakın bir tavırla. Tıraş edilmemiş yüzüne ıslıl ıslıl bir gülümseme yayılmıştı.

Bazen bana memleketimdeki en iyi arkadaşımı hatırlatıyordu. Cliff’in dostça gülümsemesi ya da karizmatik tavırları aklıma her zaman Eli’yi getiriyordu.

“Ne gibi bir şey görmemiştin?” diye sordum ve etrafımıza baktım.

Güneşin kehribar rengi parıltısı ısınmaya başlarken saç diplerimde de küçük ter damlacıkları birikmeye başlamıştı. Dorothy’yi tekrar içeriye, klimalı ortama ya da ormanın gölgelik kısımlarına götürmeye hazırdım. Bugün hava sıcak olacaktı ve memelerimin arasında çoktan rahatsız edici bir ter birikmeye başlamıştı.

“Senin gibisini, Callie. Her şey seninle olmak istiyor, vahşi hayvanlar bile. Lanet bir Disney prensesi gibisin.” Gülümsemi ve bakışı, sadece hindilerin değil, çok daha fazlasının da benimle olmak istediğini ima ediyordu.

Rahatsız olarak kıpırdandım ve ona kibarca, onunla çıkmaktansa Dorothy’yle çıkmayı tercih edeceğimi nasıl söyleyeceğimi düşünmeye çalıştım. Ona karşı bir şey değildi, o

harika bir arkadaşı. Sadece sonsuza kadar bu kasabaya tıklılıp kalmakla ilgilenmiyordum, ayrıca iş arkadaşlarımla ilişki kurma alışkanlığım yoktu.

“Pek vahşi sayılmaz,” dedim, iri kuşa burnumu sürterek.

Tek bir sağlam kanatla doğmuş bir yavru olarak merkezde büyütülmüştü. Yine de onunla büyük bir ilerleme kaydediyordum ve kanadını düzeltmek için denemek istediğim birkaç şey daha vardı.

“Dorothy’yi içeri götürmeliyim, sonra görüşür müyüz?”

Yeni binaya doğru yürümeye başladığımda Cliff kamyonuyla bizimle aynı hızda geri geri gelip bagaj kısmıyla yolumu kesti.

“Eve nasıl döneceksin, biliminsan? Bir dizi kanat yapıp eve mi uçacaksın? Senin kamyonun işi bitmiş. Geçen ay sana onu sürmenin çok tehlikeli olduğunu söylemiştim.” Benimle göz temasını koruyarak yavaşça geri geri gitmeye devam ederken kaşlarını ukalaca kaldırdı.

“Şey, iyi ki yapmamı söylediğin her şeye kulak asmıyorum,” diye homurdandım.

“Atla hadi, ikinizi geri götüreyim,” dedi kamyonu durdurup yolunu kapatırken.

Dorothy kamyona bindiğinde yine telaşlandı ama merkeze giden yol kısaydı, bu yüzden sorun çıkmayacağını biliyordum.

İki dakika sonra binanın arka tarafına yanaştık. Boyalı beyaz tuğla güneş ışığında parlıyordu. Ön otoparkta sadece iki araba daha vardı, biri Cecelia’nınkiydi. Kamyondan indiğimde pantolonumun her yerinin hindi pisliği olduğunu gördüm.

Harika.

Onu yere bıraktım ve üstümü temizlerken kanat çırpın kuşa kaşlarımı çatarak bakıp bundan hiç hoşlanmadığımı anlamasını sağladım.

Cep telefonuyla konuştuğunu fark etmeden önce, “Nereye gidiyorsun? Göle mi?” diye sordum Cliff’e.

“Don, o başardı. Nihayet bozuldu.” Bana dönüp sırttı. “Biliyorum, bunu *ona* da söyle. Bana hiç kulak asmıyor. Onu alması için Wally’yi göndermeye ne dersin? Hadi dostum, bunu benim için yap. Sen o külüstürü tekrar çalıştır, ben de gelecek hafta ikinizi balığa götürüyüm. *Özel* yerime.” Telefonu kapamadan önce alaycı bir tavırla gözlerini devirdi. “İşte, şimdi kesinlikle bana akşam yemeği borçlusun.” Sırtırken bronz yüzü bir parça kendini beğenmişlikle daha da çekici görünüyordu.

“Akşam yemeğini unut, ben senin şu balık avlama yerini görmek istiyorum. Gelecek baharda levreklerin yüzde on üç oranında azalacağını tahmin edildiğini biliyor musun?” dedim suçlayıcı bir tavırla.

Gözlerini devirdi. “*Seni balık avlama yerime* götürmeyeceğim. Özellikle de balık tutmama izin vermeyeceksen!” diye bağırdı sahte bir öfkeyle.

Doğa koruma görevlisi olmasına rağmen aslında vahşi yaşamın korunması konusunda inanılmaz derecede gevşek davranıyordu. Beni işe almalarına şaşmamalıydı.

“Seni aptal, balık tutmana engel olmayacağım, orayı incelemek istiyorum. Çok fazla faaliyet varsa bunu yeniden yaratabilir ve üremeyi teşvik edebiliriz.” Bunları söylerken yüzüm ısınmaya ve kızarmaya başladı. “Don’ı aradığın için teşekkür ederim. Geçen sefer bana, bir daha çekmeye gelirse kamyonetimi ateşe vereceğini söylemişti.” Geçen seneden kalma bu anıyı gülümseyerek hatırladım.

“Biliyorsun, eyalet o kadar da kötü değil, daha uzun süre kalabileceğini düşünselerdi züppe biliminsanına kullanması için *seve seve* bir araç vereceklerini biliyorum.” Sesi boğuktu, hecelerinin sonlarında kendini belli eden bir aksan vardı.

"Ahh, ama kral kelebeklerinin göç uçuşu düzenleri kimseyi beklemez." Kolumdaki başıboş bir tüyü uzaklaştırdım. "Arama gelir gelmez Meksika'ya gidiyorum, bebek!"

Bunu söylerken bile konuşmamızdaki enerji değişimini hissettim. Taşındığımda neden arkadaş edinemediğimi hatırladım.

Onlar gitmemi asla anlamazdı.

Arka girişteki beton basamakları tırmanmıştım ve Cliff konuşmaya devam ettiğinde büyük alüminyum kapıları geçmek üzereydim. "Seni altıda alırım, Callie Peterson. Eğer dışarı çıkmak istersen Tom'un Jeep'i buraya bırakmasını sağlarım. Şu anda Karanfil Park'ın kapılarını kapıyor."

"Eğer Tom Jeep'i getiriyorsa o zaman sana neden ihtiyacım olsun ki?" Dorothy'yi içeri sokmak için büyük metal kolu çekerken ona gülümsedim.

İnsan hizmetkârı büyük tüylü vücuduna yer açmak için kapıyı aralarken Dorothy sabırla bekledi ve sonra mekânın sahibiymiş gibi içeri girdi.

"Çünkü bu gece seni balık avlama yerime götüreceğim. Bütün çalışma defterlerini hazırla, senin için de bir olta atacığım. Sandviçinde peperoni ister misin?" diye bağırdı gitmek için geri çekilirken.

Gözlerimi o kadar şiddetle devirdim ki bir ara eski hâllerine dönmeyeceklerinden korktum. "Eğer alıyorsan ekstra peperonili!"

Onu yönlendirmek ya da yanlış bir izlenim bırakmak istemiyordum ama çok az arkadaşım vardı ve herkesi bir kol mesafesinde tutmaya çalışsam da bazen kendimi yalnız hissediyordum.

"Callie Peterson, flört etmeyi bırak ve buraya gel!" Cecilia'nın yaşlı sesi arka binada bir miktar sıkıntıyla yankılandı.

"Geliyorum. Neler oluyor?"

Yere dökülen tüyleri fark ederek Dorothy'yi açık oyun kafesine yönlendirdim. Oradan uçup kaçmış olmalıydı! Bu da geçen hafta geliştirdiğim tentürün gerçekten işe yarayabileceği anlamına geliyordu!

Ön tarafa gitmek için heyecanla çift kanatlı kapıları itip geçerken az kalsın yerimden sıçrayacaktım. Sonra bir çığlık attım.

İKİNCİ BÖLÜM

CALLIE

ÇIĞLIĞIM CECELIA’NIN ELİNDE TUTTUĞU PANOYU DÜŞÜRMESİNE neden oldu. Gri saçlı kadın yaşadığı şokla büyük metal masaya tutunurken pano büyük bir şangırtıyla yere düştü. Arkasındaki postacı, çılgılık atan kadınların ve düşen panonun yaygarasıyla gözle görülür şekilde sıçradı.

“Yüce Meryem! Çılgılık atmayı kesip lanet paketini teslim alır mısın?” Yaşlı kadının sesi sert gelse de gözlerinde bir eğlence parıltısı olduğuna yemin edebilirdim.

Cecelia’yla ilginç bir ilişkimiz vardı. Benden nefret ediyormuş gibi davranırdı ve ben de bu beni rahatsız ediyormuş gibi davranırdım. Aslında rehabilitasyon merkezine başladığımdan beri bana karşı çok tatlıydı. Hatta ona arkadaşım bile diyebilirdim ama eminim bu kasabalı dostlarının pek de hoşuna gitmezdi, bu yüzden ara sıra benim heyecanlı, neşeli doğamı sinir bozucu buluyormuş gibi davranırdı. En azından ben öyle yaptığını sanıyordum.

“Mikroskobum!” diye bağırarak masanın üzerinde beni bekleyen büyük kahverengi kutuya doğru koştum.

Melekler bir zafer şarkısı söylerken göklerden gelen altın rengi ışık paketi dramatik bir açıyla aydınlatıyordu. En azından zihnimde.

Cecelia düşmüş panoyu dramatik bir tavırla aldıktan sonra görevini tamamladı ve şaşkın postacıya imza verdi.

Adam ön kapıdan aceleyle çıkarken Cecelia arkasından abartılı bir edayla, “Onun dengesiz olduğunu söylemiştim sana,” diye bağırdı.

Büyük kutuyu aldım ve açmak için neredeyse koşarak ofisime gittim. Yaklaşık bir yıldır bu ekipmanı bekliyordum. Bir yıl! Ellerim titremeye başladı ve heyecandan görüşüm bulandı. Bu, şimdiye kadar geçirdiğim tüm Noel sabahlarından daha iyiydi, gerçi ben küçük bir çocukken Noel kutlamayı bırakmıştık.

ALMScope B/20c mevcut en iyi sahaiçi bileşik mikroskobuydu. Patronum olan Stanley’ye yeni bir mikroskop için yalvardıktan sonra bana, “Kendin hallet,” dediğinde, meseleyi bizzat ele almaya karar vermiştim. Eskisi aylar önce tamamen bozulmuştu. Ancak bir mikroskopumun olması şarttı. *Onları* başka nasıl bulabilirdim ki? Üstelik şimdi kral kelebeklerinin izini sürmek için Meksika’ya çağrıldığımda onu da yanımda götürebilirim.

Etrafa ışık saçıyordum, bundan emindim. Sanki birisi sistemime taze bir sürahi umut dökmüş gibiydi.

Sağımdaki kahverengi ve gri bebek tavşanların sevimli kafesini görmezden gelerek kutuyu küçük metal masamın üzerine koydum. Tavşanlar bugün yeniden serbest bırakılmaya hazırdılar. Yeni bir işe geçmeden önce, bugün Cliff’in onları çayıra salmama yardım etmesini sağlamayı aklıma not ettim. Ayrıca ailemden onları ne zaman görme şansım olabileceğine dair daha fazla bilgi almak için defterlerimi ve mektuplarımı kontrol etmem gerekiyordu.

Telefonum çaldığında deneme yapmak üzere cam slaytlarımı hazırlıyordum. Yerdeki koyu yeşil sırt çantamdan Vivaldi’nin *Four Seasons*’ı yankılanıyordu.

Huysuz bir çocuğun mizacı ve düşünme şekliyle, yeni slaytlarımı dikkatlice –ama dramatik bir tavırla– masaya koydum ve güvende olduklarından emin olduktan sonra güve resimleriyle kaplı bir kılıfı olan iPhone'umu çantamın ön cebinden çıkardım. Numarayı tanımıyordum, bu yüzden benim resmî ve profesyonel selamımla karşılaşacaklardı.

“Merhaba, ben Cal-Callie Peterson?”

“Callie, yine ben Mary. Nasılsın?”

Uzuvlarımdaki en ufak bir hareketin bu konuşmanın gidişatını değiştireceğinden korkarak donup kaldım. Bugün hayatımın en güzel günü *olacaktı*.

“Mary, vay be. Pulkanatlılar Göçü Cemiyeti'nden Mary mi?”

Bu oydu. Yıllardır hayalini kurduğum görüşme gerçekleşiyordu.

Karşıdaki kadın kıkırdadı. “Evet, kelebek kadın. Dinle, geçen yılki pervane göçü çalışmanı inceledim. Willow Springs'te bu kadar bol olduklarını bilmiyorduk! *Compsilura concinnata*'yı* yok etmek için miselyum kullanma konusundaki düşüncelerin kesinlikle hayret verici.”

Ses çıkarmamaya çalışarak sandalyeme oturmak üzere hareket ettim. Tekerleklerden gelen korkunç gıcırtının bu rüya gibi ânı mahvetmemesi için dua ederken bedenim bir an havada asılı kaldı.

“Ah, teşekkür ederim! Küçüklüğümden beri kanatlı yaratıklara karşı bir takıntım vardı. Onlara yardım etmek için yapabileceğim bir şey varsa vaktimi bu amaca adamayı çok isterim. *Pteropus scapulatus*'la** birkaç benzer deneme yaptık ve kanat ayaklıgiller parazitik bağışıklık konusunda çok umut vadetti.” Bir nefes verdim.

* Tachinidae ailesine ait bir parazitik sinek türüdür. -yh.n.

** Bilimsel olarak “kızılbaşlı uçan tilki” olarak bilinen bir yarasa türünün adıdır. -yh.n.

Sesim çok mu hevesliydi? Bu kral kelebeklerini takip etmem gerekiyordu, gümüş güveler beni hiçbir yere götürmüyordu.

“Pekâlâ, dinle, bunun senin için önemli olduğunu biliyorum ama... bu sadece... Bunu nasıl söylesem?” Kadının tok sesi sonsuza dek hafızama kazınacaktı.

Lütfen iyi bir haber olsun!

“Neyi?” diye sordum, söylenmesi muhtemel olan şeyin heyecanıyla sesimi yedi oktav yükseltmemeye çalışarak.

“Meksika’da istediğin pozisyonu alırsan... yıllarca sahada olacağını biliyor musun? Bazıları senin gibi genç ve güzel bir kızın... şey, kelebekleri kovaladığı yalnız bir saha hayatından *daha fazlasını* isteyebileceğinden endişe ediyor. Bu çoğu insanın düşündüğü kadar gözalıcı bir yaşam değil. Çocuğun ya da kocan olmaz ve burnumu sokmak istemem ama bunun isteyeceğin bir şey olduğunu düşünmüyor musun? Özellikle de senin yaşındayken?”

Nefes almaya çalıştım ama nasıl alacağımı unuttum. Karanlık görüş alanımın kenarlarına doğru tırmandı. Sesini dolduran reddedişi duyabiliyordum.

“Hayır,” dedim, hayal kırıklığına uğramış hissederek. “Çocuğum *ya da* kocam yok, olmayacak da. Yirmi dokuz yaşında olmam hormonlarımın çılgına döndüğü ve üreme ihtiyacı hissettiğim anlamına gelmiyor, Mary. B-ben ne için başvurduğumu biliyorum ve bunu gerçekleştirmeyi planlıyorum.” Çok mu sert konuşmuştum? Her ihtimale karşı boğuk bir kahkaha ekledim.

“İnan bana, tatlım, biliyorum. Bu projedeki insanların çoğu yetişkin çocukları olan yaşlılar ya da emeklilerden oluşuyor, nasıl olduğunu bilirsin. Biz zaten yaşayacağımızı yaşadık, bu yüzden elimizdeki işe odaklanmak bizim için kolay. Dinle, ben harika olacağını düşünüyorum. Yolladığın teoriler,

gerçekten uzun zamandır gördüğüm her şeyden daha şaşırtıcıydı. Bu, pulkanathların korunmasında dönüm noktası olabilir ve şahsen kişisel hayatın umurumda değil. Diğerlerini etkilemek için elimden geleni yapacağım.”

Ne diyeceğimden emin olamadım. “Şey... teşekkür ederim.”

Kelimeler zihnimden uçup gitti ve nefesim kesildi. Bu sohbetteki tuhaflık şimdi ıslak bir battaniye gibi yoğun bir şekilde havada asılıydı sanki.

“Pervaneler önümüzdeki hafta ya da sonrasında size doğru geliyor olmalı, öyle değil mi? Anladığım kadarıyla onlar da *Compsilura concinnata*'dan epey etkilenmiş. Bu yıl bunlardan bir tane daha görürseniz şaşırrım ama görürseniz... neyse, seni daha fazla meşgul etmeyeyim, Callie. Ben diğerleriyle konuşacağım ve onlara ne kadar kararlı olduğunu anlatacağım. Eğer iyi fotoğraflar çekersen bana birkaç güve resmi gönder!”

Kadının sesi endişelerimi destekledi.

“Tamam, Mary. Gönderirim. Lütfen beni gelişmelerden haberdar etmeye devam et.”

Kapatma düğmesine bastım ve milyonlarca küçük parçaya bölünmesini umursamadan telefonu masanın üzerine fırlattım. Yeni mikroskoba bakmak için başımı çevirdim. Parlayan ışık ve melek sesleri gitmiş ve yerini, kelebekleri takip etmek için para biriktirmem gerekirken çok harcadığım endişesi almıştı.

O pozisyonu alamayacaktım, bunu biliyordum.

Sandalyemi çevirdim, yeni oyuncağımın heyecanı uçup gitmişti. Dorothy'nin metal oyun kafesinden zayıf kanat çırpışlarıyla çıkıp küçük ofisimin açık kapısından içeri girmesini izledim. Beni küçük ciyaklamalarla selamladı. Tekerlekli sandalyemle ona doğru ilerleyip sırt tüylerini okşadım.

“Eh, şu hâline bir bak, bayan *iki* kanatlı ateş parçası,” dedim tatlı kuşa.

Cecelia koridorda durup küçük ofis kapısının metal çerçevesine yaslandı. “Bozuk mu?” diye sordu, darmadağın masanın üzerinde öylece duran mikroskobu başıyla işaret ederek.

Buruşuk kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Cecelia, bana çocuklarının surat asmasını izleyen bir anneyi anımsattı. Grimsi sarı tutamları yüzünden uzaklaştırdı, çıktıkları kaba-rık kısa saçının içine geri soktu.

“Hayır... şey, bilmiyorum. Açmayı bitirmedim. Az önce Meksika’daki gruptaki kelebek kadın aradı.” Dorothy ofisimdeki çeşitli kafesleri ve kutu yığınlarını gagalayıp etrafında dolaşırken daha rahat olabilmek için dizlerimi sandalyede göğsüme doğru çektim. Kırmızı ve sarı benekli zeminleri, beyaz çimento döşeme duvarlarıyla ormana ve yan taraftaki otoparka bakan gizlenmiş bir penceresi olan çok küçük bir alandı ofisim.

Kelebek kadından bahsetmem üzerine iş arkadaşım sanki o da gizliden heyecanlanmış gibi kıpırdandı.

“Eee? Ne dedi, Callie? Bizi bırakıp Meksika’ya gidiyor musun?” Gri gözleri gözlüklerinin üzerinden şahin gibi odaklanmıştı.

“Pek sanmıyorum.” Kelimeleri yüksek sesle söylemek onları gerçeğe dönüştürdü ve ânında sözlerimi geri alabilmeyi diledim. “Hayır demedi ama... sanırım diğer biliminsanları, evlenip çocuk sahibi olmak için projeyi yarı yolda bırakacağımdan endişeleniyorlar. Görünüşe göre yirmi dokuz yaşında yeterince yaşamamış oluyormuşsun.”

Yüzüne bakamıyordum. Aynı fikirde olan başka birini görmekten korkuyordum. Bir kez olsun benim tarafımda biri olsun istedim. Neden her şey bu kadar zordu?

“Pekâlâ, güzel,” dedi meydan okurcasına.

“Güzel mi?” dedim biraz şaşırarak. “Tüm hayatımı vahşi yaşamı korumaya adadım ve tam da bunu yaptığım için, daha fazlasını kurtaracağım *hayalimdeki* pozisyona kabul edilmemek üzereyim,” dedim öfkeyle. “Randevulara çıkmak yerine bütün gece araştırma yaparak uyanık kaldım. Hafta sonlarımı ailemle geçirmek yerine kral kelebekleri için ipekotu çiftleştirdim ve şimdi kendimi işime fazla adanmışım için hayallerime veda edeceğim!?” Neredeyse çılgılık atarak ayağa kalktım.

“Eee, ne olmuş yani? Ben kendi adıma seni istemedikleri için mutluyum. Bir fark yaratmak için Meksika’ya kadar gitmen gerektiğini düşünmenden bıktım. Bu küçük yer için ne yaptığına bak. Buradaki vahşi yaşam için hepimizin toplamından daha fazlasını yaptın sen. Açıkçası gitmeyeceğine seviniyorum.” Konuşmasını gerçek bir “hıh” ile bitirdi.

İyi niyetliydi ve normal bir insan olsaydım bu içimi ısıtırdı ama bazen sanki kalbimin sadece yarısıyla hissedebiliyordum gibi geliyordu.

Bir planım vardı ve hiçbir şeyin beni hedeflerime ulaşmaktan alıkoymasına izin vermeyecektim. Kanatlı kelebekler ve güvelerin nereye göç ettiğine dair ayrıcalıklı bilgilerle dolu özel bir topluluğa katılma şansı da bunun bir parçasıydı.

“Eh, henüz hayır demedi. Onlarla konuşacağını söyledim ama bunu sesinden anlayabildim. Belki de kalmam iyi bir şeydir,” dedim ikimizi de rahatlatmaya çalışarak.

Cecelia, “Evet, siktir et onları!” diye bağırarak beni yerimden sıçrattı.

“Tanrım, Cecelia!” Onun saldırgan küfürleri karşısında kızardım.

Bana eski kafalı diyebilirsiniz ama Callie Peterson kesinlikle böyle kaba bir dil kullanacak bir tip değildi. Ben bir biliminsanıydım, denizci değil. Bu çocukça mıydı? Her iki

durumda da sanki duymamam gereken bir şeyi duyuyormuşum gibi geldi bana.

“Onlara ihtiyacın yok. Bizim lanet kelebeklerimizi kurtar. Onlara ne kaçırdıklarını göster.” Ağzı bozuk kadın döndü ve gülümseyerek uzaklaştı.

“Haklısın! Onlara ihtiyacım yok!” dedim, kendimi biraz daha dirençli hissederek.

Buraya gümüş güveyi izlemek için taşınmışım ve henüz bir tane bile görmemişim. Belki de bu, kendi arka bahçemde olanlara odaklanmam konusunda bir işaretti.

Ellerimi hâkî giysilerin örttüğü belime koydum, dönüp beni izleyen başıboş hindiye ve meraklı genç tavşanlara baktım.

“Onlara göstereceğim! Kurtaracağım ilk şey bizim lanet...” Öksürdüm ve bir çocuk gibi mırıldandım. Küfür edemiyordum. “Bizim kelebeklerimiz! Şey, daha açık olmak gerekirse güveler ama...” Hızla heyecanımı yitiriyordum. Dönüp yeni mikroskobumun paketini açmaya odaklandım. “Willow Springs’e geldiklerinde gümüş güveleri bulup kurtaracağım.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CALLIE

“**S**U AN NE YAPIYORSUN?” DİYE SORDU CLIFF, KOYU YEŞİL çimlerde tepeme dikilerek.

Genç tavşanları çimenlik alana yönlendirmeye çalışırken, “Kıpırdama, onları tedirgin ediyorsun,” diye azarladım onu.

Tavşanlar ayrılmaya pek niyetli görünmüyorlardı. Ben çimenlik alanda bacaklarımı uzatmış otururken beş kahverengi-gri tavşan da bacaklarımın üstünden zıplayıp oynamaya devam ediyordu.

“Bana pek tedirgin gelmediler. Daha çok senden ayrılmak istemiyor gibiler, Disney prensesi.” Ona bakmasam da sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

“Ben...” diye başladım ama Cliff sözümü kesti.

“İnekçe olmayan terimlerle, anlayabileceğim bir şekilde lütfen.” Bana doğru gülümsedi. Altın rengi bukleleri eski bir beyzbol şapkasıyla örtülüydü ama birkaç tutam dağınık, güneşte parlayan saç çılgınca dışarı fırlamıştı.

Benim hedeflerim ve hayallerim vardı, bunların arasındaysa aşk yoktu. Aşk sizi incitirdi. Aşk dikkatinizi dağıtırdı ve bittiğinde sizi kaçınılmaz olarak üzgün ve bomboş bırakırdı.

“Ahh!” Küçük tavşanlardan birinin parmağımın tadına bakmasıyla aşk nefretiyle dolu düşüncelerim bölündü.

Hayvanları severdim. Araba sürmezlerdi. Seni görmek için eve aceleyle giderken kaza yapmazlardı. Seni göğsünde kocaman bir boşlukla bırakmazlardı. Ailemi çok özlemiştim.

Bunlar neden normal vahşi tavşanlar gibi arazide koşmuyorlardı? Çok uzun süre merkezde kalmamışlardı ve temizlenmiş, kendi yollarına gitmeye hazır hâldeydiler.

Büyük eyalet parkının geniş çayırlarına bırakıldıkları anda özgürce koşmak yerine, mutlulukla hoplayıp zıplayarak bacaklarımın etrafında daireler çizmeye başlamışlardı. Acelem yoktu ve dikkatimi dağıtmalarına müteşekkirdim. Ancak şu meşhur balık avlanma noktasını incelemeyi ve Blackwing Gölü levreğine yardım etmek için ne yapabileceğimi görmeyi de çok istiyordum.

“Güveleri kurtaracağım. En başta bu görevi sadece pervanelerin göç düzeniyle ilgili olduğu için kabul etmiştim. *Compsilura concinnata* paraziti yüzünden pulkanatlı türlerinin hepsi olmasa da birçoğu nesillerinin tükenmesi tehlikesiyle karşı karşıya. Su kaynağına sinek mantarı miselyumu aşilayarak bağışıklıklarını yeniden kazanmalarını sağlayıp böylece bir devamlılık yaratabileceğimi varsayıyordum...”

“Normal bir insanın anlayabileceği biçimde dedim, *Callie*,” diye sabırsızca araya girdi Cliff, tüylü birkaç tavşanı araziye iteklemeye çalışırken.

Gözlerimi o kadar şiddetli devirdim ki beynimi görmediğime şaşırdım. “Buraya gelen büyük yeşil güvelerde onları öldüren bir parazit var. Parazit kötü, güveler iyi.” Önümdeki tüylü tavşana gülümsedim. “Güzel kırmızı mantarları alıp güveler için kötü parazitleri öldürecek ve onların gelişmesini sağlayacak bir içecek yapacağım.”

“Beyaz benekli büyük kırmızı mantarları mı kastediyorsun? Onların zehirli olduğunu sanıyordum?”

“Bizim için *çok* zehirli olabilirler ama aynı zamanda eser miktarda psilosibin de içerirler, bu yüzden insanların onlarla parti yaptığı bilinir. Bu çok aptalca, çünkü dozu kaçacak olursa insanı kolaylıkla öldürebilir.”

Tavşanların uzaklaşması için geniş daireler çizerek yürümeye başlamıştım. Dalgınca arkamdan takip etmeleri kötü bir sihir gösterisine benziyordu.

“Tanrım, Callie, sen gerçekten farklısın,” dedi Cliff, tavşanlardan kaçmaya çalışmamı içten bir bakışla izlerken.

“Ne demek istiyorsun?”

Koşmayı bırakıp kollarımı göğsümde kavuştururken ağzımın kuruduğunu ve susadığımı hissettim. Güneş yakında batacağı ve tavşanlar hava kararmadan evvel ormana dağılmazlarsa onları merkeze geri götürmek zorunda kalacaktım. Cecelia’ya *bir başka* doğaya salma denememin daha... gerçekleşemediğini nasıl söyledim?

“Seninle dalga geçmiyorum, Callie, ciddiyim. Büyük bir şirkette tonlarca para kazanan, başarılı bir biliminsanı olacak kadar akıllısın ama bunun yerin, Willow Springs’te yüz yıllık bir kamyonla tavşanlardan kaçıyor, sidik kokan eski bir av kulübesinde yaşıyorsun. Hepsi güvelere yardım etmek istediğin için. Sen de onlar kadar tatlısın, Callie Sue.”

“Teşekkürler, Cliff. Bu çok tatlı. Ben sadece kendilerine yardım edemeyen canlılara yardım etmek istiyorum. Öyle sıradışı biri değilim. Bir de sana bak. Doğa koruma görevlisisin. Bu önemli bir şey.” Tavşanları elimle yönlendirirken konuşmaya yeniden odaklanmaya çalışarak ona kocaman gülümsedim. “Eğer yakında gitmezlerse onları tekrar merkeze götürmek zorunda kalacağım. Gidin! Hadi gidin, tatlı tavşanlar! Vakti geldi. İhtiyacınız olursa beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz ama şimdi gitme vaktiniz geldi!” diye bağırdım zıplayan pamuk toplarına, aniden bu durumdan

kurtulabilmeyi dileyerek. Belki de Cliff'le karanlıkta tek başımıza balık tutmaya gitmek o kadar da iyi bir fikir değildi. Normalde gerçekten çok iyi biri ve harika bir arkadaşı. Aramız hiçbir zaman tuhaf olmamıştı ama son zamanlarda flörtün dozunu biraz kaçırmaya başlamıştı.

Ben onları azarlarken bütün tavşanlar donup beni izledi. Bu çok gülünçtü. Sonra sanki emir almış gibi, her biri mutlulukla farklı yönere sıçradı. Sanki benim sözümü bekliyor gibi kimisi ormana, kimisi arazideki çalılıklara gittiler.

Cliff'le gözlerimiz fal taşı gibi açılmış hâlde birbirimize baktık.

"Vay be," diye mırıldandı Cliff kendi kendine. "Tam bir Disney prensesi."

"Tamam... pekâlâ, sanırım artık gidebiliriz. Yol üzerinde beni Don'a bırakabilir misin?" diye sordum, araziden çıkıp yakındaki bir patikaya park etmiş olan Cliff'in kamyonuna doğru yürürken.

Ulusal bir eyalet parkında çalışmanın en büyük avantajlarından biri de buydu: Kamyonunuzu tüm patikalarda sürebiliyordunuz. Elbette küçük bir avantaj olarak görülebilirdi ama her hafta sekiz yüz yirmi dokuz bin dönümlük araziye yürümek zorunda kalacağınızı düşününce bu büyük bir avantaja dönüşüyordu.

Hava zaten soğumaya, güneş de daha yeni alçalmaya başlamıştı. Bu da sonbaharın elinin kulağında olduğu anlamına geliyordu. Yılın en sevdiğim zamanı ve gümüş güvelerin anti-parazit kokteyli için mantar toplamak için mükemmel bir zaman.

Cliff'in kamyonuna binip tanıdık patikalardan ana yola doğru ilerledik. "Merkezden ihtiyacın olanı al, doğruca göle gideceğiz. Don'a uğramana gerek yok, ben hallettim," dedi gözlerini yoldan ayırmadan.

“Ben hallettim de ne demek?” diye sordum yüzünün yan tarafına, tıraş olurken gözden kaçırdığı sakal parçasına bakarak.

Yalnızca nazik olmaya çalıştığını biliyordum ama kim senin benim işlerimi “halletmesine” ihtiyacım yoktu ve birisinin bana bu kadar yaklaşması içimde derinlerde bir yerde beni kızdırdı.

“Önemli bir şey değil, ihtiyacı olan bazı balık avlama izinlerini onunla takas ettim,” derken yüzü hâlâ kayıtsızca yola dönüktü.

“Kulağa aptalca ya da yasadışı bir anlaşma gibi geliyor,” dedim ona kaşlarını kaldırarak. “Teşekkür ederim, Cliff ama ona para ödemeyi tercih ederim.”

“Sen bilirsin, Callie,” dedi başını iki yana sallayarak, vücudu kaskatıydı.

Merkezin boş otoparkına girmiştik. Koşarak içeri gittim ve hızla parlak gri kamyonu dönmeden önce ıvır zıvırları toplayıp çekmeceleri kilitledim.

“Beni evime bırakır mısın, Cliff? Sanırım bu gece levrekleri pas geçeceğim. Kasabanın dedikodu yapmasını istemiyorum, ayrıca eğer bu miselyumu gümüş güveleri için zamanında hazırlayıp hasat edeceksem gerçekten de yapmam gereken çok iş var,” dedim mahcup bir gülümsemeyle. İçeride prova ettiğim konuşmanın aynısıydı.

Dişlerini sıktı ama hiçbir şey demedi. Benimle tartışmanın bir işe yaramayacağını bilecek kadar uzun süredir etrafımdaydı.

“Nasıl istersen,” dedi vitesi aniden değiştirerek. “Stacy Perkins balık avlama yerimi görmek için can atıyor... ve ben de onunkini görmek istiyorum.” Çocukça gülümsedi, gözleri benim gözlerime gereğinden bir an fazla baktı.

Beni kıskandırmayı ve benden bir tepki almayı umuyordu ama ne yazık ki şiddetle kıskandığım tek şey Stacy'nin

ailesinin yerini söylemeyi reddettikleri çok gizli bir kuzugöbeği mantarı tarlası olmasıydı.

“Şey, umarım çok eğlenirsin, bunu hak ediyorsun. Eğer istersen yarın sabah Hank ya da Cecelia beni bırakabilir,” dedim.

Arka bahçemde geyikler için yem bıraktığım kabı yeniden doldurmuş muydum? Zavallıcıklar muhtemelen açtı. Bunu aklımdaki ertesi gün uyandığımda yapılacaklar listesine ekledim.

Cliff surat asarak yüksek sesle bir nefes verdi ama evimin dolambaçlı çakıl yoluna girene kadar sessiz kaldı. Eve her geri dönüşümde hayran olmadan edemiyordum. Taşındığım onca yer arasında, ki sayıları epey fazlaydı, burası açık ara en sevdiğimdi.

Heybetli meşeler ile akçaağaçlar, uzun ve kıvrımlı araba yolunun her iki tarafındaki ormana sıcak, pitoresk bir hava katıyordu. Yalnızca iki dönüm arazim vardı ama orman her iki tarafta yaklaşık yirmi dönümlük bir alanı çevreliyordu ve bu da samimi bir yanılsama yaratıyordu. İnanılmazdı, sessiz ve ıssızdı, sevdiğim özel bir sıcaklık ve karakterle bezeliydi.

Çakıllar lastiklerin altında çatırdayıp kayarken küçük ev görüş alanıma girdi. Birbiriyle uyumsuz kahverengi ve bej kaplamalarla, siyah tahta kiremitli çatısıyla tek yatak odalı bir kulübeydi. Gösterişsizdi ve kesinlikle ihtiyacım olmayan hiçbir şey yoktu. Ön kapının her iki yanında panjurlu birer pencere ile yan tarafına illeştirilmiş, altına park ettiğim parlak mavi bir tente vardı. Bu yeri seviyordum. Her türden kır çiçeği arazi boyunca saçılmıştı. Tozlaşma dostu çiçeklerden oluşan geniş tarhlarımın yanında biraz mantar bostanı ile birkaç geyik bahçem vardı. Burada kendim için bir şeyler yetiştirmeye çalışmıyordum, bu mülkte her daim hayvanlar yaşamıştı ve ben de zaten kendim yerine onları beslemeye yardımcı

olmaktan çok mutluydum. Bazen tek gerçek dostlarım onlar-
mış gibi geliyordu ve acıktıklarında benim gibi Tate'in mar-
ketine gidemiyorlardı.

Cliff kamyonunu evimin yanındaki küçük çakıllı dikdört-
gen alanda döndürürken bekledim. "Bıraktığın için tekrar te-
şekkür ederim, Cliff. Gerçekten minnettarım," dedim gülüm-
seyerek ve kamyonundan indim.

"Evet, her neyse," dedi. "Hey, şu aradığın mantarlar hak-
kında kiminle konuşman gerektiğini biliyor musun?" dedi ağ-
zına yeni bir kürdan yerleştirirken.

"Şey, henüz onları aramıyorum. Çoğunlukla huş ağacı ve
birkaç çeşit çamla birlikte bulunuyorlar..."

"Deli Earl'le konuş. Eğer kafayı buldurduğunu söylediğin
şeyler varsa ve buralardaysa, o piç onları nerede bulacağını
bilir," dedi küçük tahta çubuğun ucunu çiğnerken.

"Biliyordum!" O kadar yüksek sesle bağırdım ki Cliff sıç-
radı ve kürdanı ağzından düşürdü. Sesimi sakın tutup heye-
canımı dizginlemeye çalışarak, "Üzgünüm," dedim özür di-
lencesine.

Earl'ün benzin istasyonunun arkasında muhtemelen psilo-
sibin dolu bir mantar tarlası vardı!

Cliff'e veda ettim ve evime girip çantamı ön kapının he-
men içindeki parlak krem rengi fayansın üzerine bıraktım.
Sert, hâkî gömleğimin düğmelerini açtım. Parlak renkli ya-
malardan birkaçı sıkı kumaştan ayrılmaya başlamıştı. Evdeki
tek yatak odasına açılan banyoda ütüyü kullanmak üzere ay-
nanın önünde durdum.

Yansıyıp gülümsedim. Büyük top ışıklar, bana bakan
ve üç yıl süren aralıksız ortodonti randevuları ile diş teli
takmanın sonucu olan düzgün beyaz dişlerin büyük gülüm-
semesine bir sarılık katıyordu. Solgun, alacalı sarı saçla-
rım bu yaz açılmış, bana çillerle dolu bronz bir yüzün yanı

sıra doğal röfleler kazandırmıştı. Gömleğimi çıkarıp asarken, bronzlaşma çizgimin omuzlarımda aniden sona erdiğini görünce güldüm. Erken uyanıp iş gömleğimin gevşek yamalarını onarabilirdim. Düşmelerini beklemenin anlamı yoktu. Yarınki görevlerim için aklımdan bir kontrol listesi hazırladım. Şey, aslında bir kontrol listesi yazmayı aklımın bir köşesine not ettim demek daha doğru olabilir. Liste delisiydim. Tüm varlığım notlar ve kontrol listeleri etrafında dönüyordu.

Yüzümü yıkayıp kuruladım. Aynada yüzümü buruşturdum ve kendime gülümsedim.

Olduğum kişiden memnundum. İşler çoğu zaman zordu ama her karanlık tünelin sonunda bir ışık olduğunu biliyordum. Pulkanatlılar Göçü Cemiyeti beni istemiyorsa sorun değildi. Birinin aile kurmak için uzun bir projeyi yarıda bırakmasını istememelerini anlıyordum. Ama bunun benim isteyeceğim ya da yapacağım bir şey olduğunu düşünmeleri beni üzüyordu. Yaşadıklarımın sonrasla birini tüm kalbimle sevemezdim.

Onlara güvelerin ve kelebeklerin korunması hakkında ciddi olduğumu kanıtlayacaktım ve sonunda beni kabul edeceklerdi. Etmek zorundaydılar.

Onu başka türlü nasıl bulabilirdim ki?

Cemiyetin üyeleri evime bir adım atsalar kelebekler konusunda ne kadar ciddi olduğumu anlayacaklardı.

Küçük evimin her duvarında kanat fotoğrafları sıralıydı. Soyut renklerle arkadan aydınlatılan güzel tüyleriyle şahin kanatları. Holde her tür yarasa ve kuş kanadının gerçekçi resimleri sıralanıyordu. Hatta mutfak duvarındaki koleksiyona hindi Dorothy'nin artık pek de sakat olmayan kanadının bir fotoğrafını eklemiştim. Koleksiyonumun bazıları ailemin kanatlı kartpostallarındandı bazıları ise antikacılardan.

Hayatımın son on yılını pervanelere ya da çoğu insanın dediği gibi gümüş güvelere adanmıştım. Parklar, kır çiçekleri ile tozlaşma bahçelerini kırsal alanlara ve yerleşim alanlarına entegre etmenin önemi üzerine yaptığım bir TED Konuşması'nı gördükten sonra bana bir e-posta göndermişti. Gümüş güve popülasyonunun arttığı birkaç yer bana ulaşmıştı ve Willow Springs Eyalet Parkı da onlardan biriydi. Böyle küçük bir eyalet parkı için bu işin riskli bir girişim olduğunu söylediler ama Google'da nerede olduğunu araştırdığımda her şey değişti.

En yakın arkadaşım onlara ilgimi çektikten sonra, yıllardır gümüş güvenin göç yollarının haritasını çıkarıyordum. Güveler için her zaman merkezi bir nokta gibi görünen özellikle bir yer vardı ama bu hiç mantıklı değildi. Özellikle toplandıkları yeri arıyordum, o yüzden bu çok ilgi çekiciydi.

Michigan, Willow Springs'in küçük bir bölgesine bu kadar büyük bir gümüş güve kalabalığını çeken neydi? Bunu kendim çözmem ve görmem gerekiyordu, bu yüzden aynı gün bir kabul mektubunu e-postayla gönderdim. Bu kadar aceleci olduğum için pişman mıyım? Hiç değilim. Ertesi yıl sayılarının birden azalması ve benim bir tanesini bile görememiş olmam inanılmaz bir talihsizlikti.

Bu yıl onları şahsen görecektim. Bunu biliyordum. Onları bu bölgeye çeken bazı şeyler vardı ve bunların ne olduğunu bilmem gerekiyordu.

Banyo duvarındaki bulutsuz sülfür kelebeği resmine baktım ve Cliff'in bana "farklı" dediğini hatırladım. Kelebek ve güve takıntım küçükken, ben daha bilimsani ne demek bilmezken başladı.

Bir gün eski evimizin arkasındaki çayırılıkta oynuyordum. Sanırım yaklaşık yedi ya da sekiz yaşlarındaydım. Küçük kız kardeşim de benimle dolaşıyordu, annem için karahindiba buketi toplarken beni takip ediyordu.

Bu anıyı hatırlayınca göğsümde keskin bir acı duydum, acı da onları arıyormuş da yalnızca üzerine konacak boş bir parça bulabilmiş gibi. Pürüzsüz makyaj tezgâhını kavradım ve bu hissi atlatmak için derin bir nefes aldım. Canım hâlâ ilk günkü gibi yanıyordu.

Araba kazasının annemi ve kız kardeşimi hayatımdan kopardığı o gün. Tek gerçek ailemi.

Ama bu anı, o korkunç günden önceydi. Güneş ışıklarının aydınlatığı araziye sanki dünmüş gibi görebiliyordum. Karahindibalar annem için seçtiğim çiçeklerdi, ta ki ben çan şeklinde küçük mantarlar görüp annemin ezilmiş çan mantarları ve karahindibalardan oluşan bir bukete çok sevineceğine karar verene kadar. İşlerin tuhaflaşmaya başladığı nokta da burasıydı. Minik mantarlar uzun otların arasına saçılmıştı, oynamamızın yasak olduğu yerin biraz ilerisindeydi ama annem evdeydi ve ona güzel bir şey vermek için biraz dolaşmamın bir sakıncası olmayacağına karar vermiştim.

İnanılmaz renkli ve güzel bir mantarı alırken, altında parlayan minik bir böcek gördüm. Ancak bu tuhaf böceği daha iyi görebilmek için yaklaştığımda onun bir böcek olmadığını fark ettim. Şimdiye kadar gördüğüm en ufak insanın arkasında göz kamaştırıcı altın kanatlar çırpınıyordu. Annemin bana verdiği masalları okumuştum, bazılarına bayılıyordum ve bu yüzden de aslında bir peri bulduğumu biliyordum. Tüm vücudu kehribar rengi güneş ışığında altın gibi parlıyordu, turuncu ve sarı kelebek kanatları aydınlatılmış gibi görünüyordu. Minik elbisesi bile zarif vücudundan parlak bir güneş ışığı gibi dökülüyordu. Başının üzerinde duran altın sarısı buklelerin karmaşık topuzunu hâlâ hatırlıyorum. Narin yüz hatları ve küçücük bir ağızla çerçevelenmiş minik gözleri bile küçük sitrin taşları gibi parlıyordu. Tamamen hayran kalmıştım.

Topladığım karahindibaların en küçük ve en bozulmamış olanları dışında buketimi yere attım. Güzel kanatlı yaratığı daha iyi görebilmek için yüzüstü uzanırken o karahindibayı alıp ayaklarının dibine koydum. Ben de nasıl peri olabileceğimi sormaya hazırlanıyordum ki o güne dek hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen ani bir rüzgâr beni minik periden birkaç metre geriye sırtüstü fırlattı. Dün gibi hatırlıyorum. Avucumun yumuşak derisine acımasızca saplanan bir sopanın üstüne düşmüştüm. Hatta başparmağımın yanında hâlâ izi duran V şeklinde minik, pürüzlü bir yara oluşmuştu. Adrianna'ya baktığımı ve kız kardeşimin yaralanmadığından emin olduğumu hatırlıyorum. Etkilenmemişti ve gördüğü bir kurbağayla oynuyordu. Periyi kontrol etmek için döndüğümde, şimdiye kadar gördüklerimden daha büyük, incecik bir karga, minik periyi bıraktığım yere şimşek hızıyla saldırdı. Devasa siyah kuş, altın periyi öldürmek için büyük bir kararlılıkla kanat çırparken dehşete kapılarak haykırdım. Onu öldürmeye çalıştığını nereden bildiğimi sormayın. Bunu hissettim dışında doğru düzgün bir cevabım yok. Altın peri iyi ve sağlıklı, şefkat dolu hisler uyantırırken, korkunç karga kötü ve iğrenç bir his yayıyordu.

Çaresiz periye doğru olabildiğince hızlı koştum ve onu kendi küçük bedenimle sardım. Onu kuştan korurken karnıma ve göğsüme vuran ışığın parıltısını görebiliyordum. Kuş saldırmaya devam etmişti, sadece sırtımla kafamı hedef alıyordu. Öyle çılgınca ve yoğun bir hızla kanat çırpıyordu ki.

Başımı kaldırıp çığlık attığımı, varlığımın her zerresiyle kuşun bizi rahat bırakmasını dilediğimi hatırlıyordum. Ardından, sadece bir saniye sonra, ürkütücü siyah bir dumanla kuş tamamen farklı bir yaratığa dönüştü. Büyük kuşla hemen hemen aynı büyüklükte olmasına rağmen bu yaratık hiç olmadığı kadar insaniydi. Altın periye benziyordu ancak güzel, narin kelebek kanatları yerine korkunç, siyah dumandan yapılmış gibi

görünen mürekkep karası kanatları vardı. Kanatlar genişten ziyade uzun görünüyordu ve sırtına değil de omuzlarına bağlıydı. En az diğerininki kadar güzel olan kanatları da başlı başına farklıydı. Yaratıkla ilgili her şey farklıydı. Altın perinin mutluluk ve gülümseme saçtığı, güneş ışığını ve yazı düşündürdüğü yerde, bu yaratık size sadece dehşet ile korku hissettiriyordu, sanki ölüm omzunuzun üzerinden sizi izliyordu. Hiç yoktan ortaya çıkan duman uzun siyah saçlarını çevreliyordu. Bana mutlak bir nefretle baktığında sırtımdan aşağı bir ürperti yayılmıştı.

Sonra ne olduğunu size anlatamam. Bayılmış olmalıyım çünkü daha sonra tanıdığım tüm aile üyelerinin metal korkuluklu yatağımın üzerine eğildiği küçük bir hastane odasında uyandım. Onlara olanları anlatmaya ve altın perinin iyi olup olmadığını öğrenmeye çalıştığımda, yüzleri hüznünlü bir pişmanlıkla dolu bir hâlde güldüler ve ağladılar.

Anlaşılan topladığım güzel çan mantarları hayli zehirliymiş ve toksinler küçük ellerimin içine işleyerek şaşırtıcı boyutlarda halüsinasyonlara neden olmuş. En azından onlar öyle söylemişti.

Hiç önemi yoktu. Gördüğüm (ya da görmediğim) şey hayatımı sonsuza dek değiştirdi. O andan itibaren kanatlı yaratıkları takıntı hâline getirdim.

Anıyı tekrar hatırladığımda başparmağımı avucumdaki küçük V şeklindeki yaranın üzerinde gezdirdim. Hiçbir zaman uyuşturucu almadım ya da partilere katılmadım, o yüzden yaşadığım deneyimle kıyaslayacak bir dayanağım yoktu.

Bundan kısa bir süre sonra en yakın arkadaşım Eli'yle tanıştım ve o bana inanmıştı. Hatta vahşi yaşam tutkumun peşinden gitmem için beni cesaretlendirmişti.

Bu yıl gümüş güveleri görecektim ve onları ele geçiren parazitlerden kurtulmalarına yardım edecektim. Sonra da tüm ihtişamıyla sakladıkları hazineleri görecektim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CALLIE

TÜM O YÜRÜYÜŞLERDEN SONRA NE KADAR FORMDA OLSAM da yem kaplarını doldurmanın bir önceki ay ve ondan önceki ay kadar zor olmasına yetecek *kadar* formsuzdum.

Henüz sabahın erken saatleriydi. Güzel kuşlar cıvıldıyor ve şakıyıp fırıl fırıl dönerek mutlu uyandırma ötüşlerini sergiliyorlardı. Çimenler yükselen güneşin turuncu örtüsüyle çiye damlalarını tutuyordu. Açıkça belirgin olan sabah kokusu bir vaat, taze başlangıçların ve çamın hafif bir fısıltısı gibi havada asılı duruyordu.

Taşındığımda arazime yerleştirdiğim çeşitli hayvan yem kaplarını hızlıca doldurmaya çalışıyordum. Her şey bittiğinde yirmi beş kiloluk mısır çuvalı yüz elli kilo gibi geliyordu. Sonunda arazimin en arka ucunda duran büyük siyah varile ulaşmıştım. Parktaki gibi arazi araçları olmadığından, kısa yürüyüşün acısı itiraf edemeyeceğim kadar yoğundu.

Yemliğin kapağını kenara fırlatıp mısırla dolu plastik örgü torbayı yırtıp açarken, “Vay canına, spor yapmaya başlamam lazım,” diye azarladım kendimi.

Cliff’in beni işe götürmesi için zamanında eve dönmek istiyorsam elimi çabuk tutmam gerekiyordu. Dün gece tamirci dükkânındaki Don’dan gelen bir telefon, maaşımın her

kuruşunu bir saha mikroskobuna harcadığım –ve eski ikinci el kamyonumla “hayatımın anlaşmasını” yakaladığım– için duyduğum pişmanlıkları pekiştirmişti. Mikroskobu iade etmeliydim. Yapmam gerektiğini biliyordum ama yapar mıydım? Kahretsin hayır, yapmazdım. Çünkü o bebek, Pulkanatlılar Göçü Cemiyeti’ndeki yerimi sağlamlaştırmama (pekâlâ, bundan sonra cemiyete PGC demeyi kabul edebilir miyiz? Bu hâliyle oldukça ağız dolduruyor) ve hayallerimin peşinden gitmeme yardımcı olacaktı.

Kurutulmuş mısır torbasını yem kabına boşalttıktan sonra kapağını kapadım. Yerine sabitlendi ve görüşümü bulandıran tozlu mısır dumanı salvosunu savuşturdum. Tüm geyik yem kapları hazırlandı, arıların yem kapları asıldı, sinekkuşu ve kuş yemlikleri tamamen dolduruldu. Her şey beslenmeliydi. Geriye kalan tek şey kuş banyolarını hızlıca suyla doldurmaktı. Evimin arka tarafına, musluğun bulunduğu yere doğru döndüğümde kalakaldım.

Hareketsiz kaldığım yerden en fazla iki metre uzakta çok güzel bir kızıl tilki duruyordu.

Küçük ama orantılıydı, ince gövdesi bir ev kedisi ya da evcil köpeğin tüylü ve sevimli yanılmasını yaratıyordu. Pürüzsüz turuncu-kırmızı gövdesinin arkasından sarkan büyük, kabarık, ucu siyah kuyruk o kadar tüylüydü ki neredeyse ona ait değilmiş görünüyordu. Küçük siyah patileri, tüylü kafasına ve sivri siyah kulaklarına kadar uzanan sevimli kürk topluluğunu tamamlıyordu.

Nefesim göğsümde sıkıştı.

Hava, vücudumdan bir çıkış bulamazsa göğüs kafesimi parçalayacakmış gibi hissediyordum. Özellikleri tanıdığım hiçbir tilki türüne benzemiyordu ve ben hepsini bilirdim. Kurnazca sivrilen V şeklindeki burnun altında kabarık beyaz bir göğüs kürkü parçası vardı. Islak, siyah burnunun ucunda

siyah bıyıklar vardı. Buraya kadar gayet normaldi. Ama asıl olay gözlerdi. Yaratığın gözlerindeki bir şey benimle akıcı konuşamadığım bir dilde konuşuyor gibiydi. Beni tamamen düz ve hareketsiz bir bakışla izliyordu. O altın gözler benimkilerden kesinlikle ayrılmıyordu. Sadece altın tonunda değillerdi, sarının ve pirincin her tonu bulaşmıştı o gözlere. Sıvı bal rengi keskin gözleri benim gözlerime kenetlendi ve kısa süreliğine bir aşinalık hissettim. Fakat daha pek bir şey çıkaramamışken bu duygu kaybolup gitti.

Tilkiler genellikle insanları avlamazdı ve hayli ürkek oldukları biliniyordu. Bir insanın kurnaz bir tilkiyle temasa geçtiği tek zaman genellikle tilkinin tavuklarını çalmaya çalıştığı ya da kuduz olduğu zamandı.

Alacalı sabah güneşi güçlenmeye ve parlaklığını artırmaya başlamıştı. Kehribar rengi parıltı hafifçe değişmiş miydi yoksa ağaç tepelerindeki rüzgâr mı hızlanmıştı? Sebep ne olursa olsun, sabah güneşinin doğrudan güzel tilkinin arka yarısına vurmasına neden olmuştu ve burada şaşırtıcı bir keşif daha bekliyordu beni.

Gizemli hayvanın kürkünden, sanki bütün vücudunu altın cam kırıkları kaplamışçasına bir milyon minik altın parçası yansıyor. Bu nasıl olabilirdi? Işık bu etkiyi nasıl yaratıyordu? Hem de kürkte?

Dizlerim şiddetle titriyordu ve düşmemek için ayaklarımı yere daha sağlam basmaya çalıştım. Bir anda donup kaldığımda küçük hareketim çoktan gerçekleşmişti, hareketlerimin bu... şeyi korkutup kaçıracağından korkuyordum. O kadar bilinçli nefes alıyordum ki, bu hareket görüş yeteneğimin ve başımın hafifçe hareket etmesine neden oldu.

İzledim ve bekledim. Hareketlerim karşısında tilkinin kaçınılmaz olarak ürüp kırmızı bir tüy yığını hâlinde kaçıp gitmesine sessizce kendimi hazırlayarak nefesimi verdim.

Fakat tilki bulunduğu yere oturdu.

Büyük, pofuduk kuyruğunu yuvarlak siyah ayaklarının yanlarına dolamıştı. Zarif bir tilkinin oturacağı gibi oturuyordu. Güneş ışığı, muhteşem yarattığın düzgün vücudundaki tüm tüyleri kaplıyordu ve bu tüylerin her biri, birisi üzerine bir kavanoz altın tozu serpmiş gibi ışıpta parlıyordu. Yavaşça uzanıp gözlerimi yeniden odaklamak için ovuşturdum. Muhtemelen az sonra hareketlendiğimi görüp kaçacaktı. Bedenimi inceleyip gözlerimden başlayarak yavaş yavaş ayaklarıma kadar inerken yarattığın güzel gözlerinde bir farkındalık ısıltısı parladı.

Tilkinin bana gülümsediğine dair tüm evim ve içindeki her şey üzerine bahse girerdim. Sanki bana gülüyordu. Ağzım açık kaldı, bu güzel yaratıktan korksam mı yoksa ona hayranlık mı duysam bilemiyordum.

İleriye doğru bir adım atıp yaklaştı.

Kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Ne yapmalıyım?

Hayal mi görüyordum?

Gerçek tilkiler parlayıp size gülümseyebilir miydi?

Bunu hayal mi ediyordum?

Öğrenmek üzereydim. Tilki bana doğru bir adım daha attı.

“Callie, yardıma ihtiyacın var mı?” Cliff açıklığa doğru yürürken yüksek sesi ormanda dalgalandı.

Bir Cliff’e, bir tilkiye baktım, Cliff’e sessiz olup bakması için bağırıma hazırlandım ama çok geç kalmıştım

Tilki gitmişti. Uzaktaki çalılar arasında sadece çok küçük bir siyah kuyruk parçası göründü.

“Ah, halletmişsin bile.” Ben şoktan donakalmış az önce tanık olduğum şeyi düşünmeye devam ederken, Cliff elimdeki boş plastik kabı işaret etti.

“Evet, teşekkürler,” diye mırıldandım, hâlâ kısmen şaşkındım.

"Neler oluyor? İy misin? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun," dedi. Endişelenerek eğildi ve doğrudan yüzümün önüne geçerek başka bir şey görmeme mâni oldu.

"Ben şey... Ben az önce bir tilki gördüm," diye mırıldandım, zihnimi bu şaşkınlıktan kurtarıp dalgın bir tavırla yüzüme düşen saçları uzaklaştırdım.

"Kızıl tilki mi? Hangi tarafa gitti? Öylece geçip gitti mi?" diye kayıtsızca sordu.

Eve doğru yürümeye başladım. Az evvel gördüklerime umutsuzca anlam vermeye çalışırken çizmelerim her adımda altındaki dalları, yaprakları ve çimleri eziyordu.

"Sanırım. O tarafa doğru gitti." Artık ortalıkta olmayan tilkinin gittiği yönü işaret ettim. "O sanki... donup beni izledi. Sonra bana doğru gelmeye başladığında sen ortaya çıktın. Yine de en tuhafı güneş bir şekilde kırılıyor... vücudundan ışıltılı prizmalar çıkıyordu." Tepkisini ölçmeyi beklerken sesim alçalıp yok oldu.

"Ne!? Callie, kulağa kuduz gibi geliyor," dedi Cliff hemen.

"Kuduz değildi, Cliff, o... çok güzeldi," diye itiraz etmeye çalıştım.

"Eh, kuduz olmasaydı sana bu kadar yaklaştırmaz, hemen kaçırdı. Çocuklar icabına baksın diye bir duyuru geçeceğim," dedi sertçe, cebinden siyah bir telsiz çıkarıp birkaç düğmeye basmasıyla ormanın huzurunu bozan yüksek bir bip sesi duyuldu.

"Hayır! Kuduz olmadığını söyledim, Cliff! Eminim sadece merak etmiştir!"

Birbirimize bakmak için eve dönüş yolculuğumuza ara vermiştik.

"Callie, her şeyi kurtaramazsın. Eğer çocuklar onu görür ve kuduz olduğundan şüphelenirse ölür."

Sesinde, duyduğum anda nefret etmeye başladığım kibirli

bir tını vardı. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim?

“Lütfen yapma.”

Neden parıltıyı merak etmiyordu? Bunu yüksek sesle söylemiştim, değil mi?

Yürüyüşümüzün geri kalanı sessizlik içinde geçti. Cliff birdenbire zalimin birine dönüşmüştü gözümde ve onunla daha fazlasını paylaşmaktan çekindim. O tilkiye zarar vermelerine izin veremezdim.

Cliff’in eve girmesi için bir nedeni olmasını istemediğimden, kapıyı dışarıdan kilitlemeden önce çöplerimi alelacele dışarıdaki kutulara attım.

“İçeriden bir şeye ihtiyacın yok mu?” Sesinde alışılmadık bir şey vardı. Pek de yeni olmayan ama sanırım daha önce dikkat etmediğim bir şey. “Senin için içeriden almamı istediğin bir şey var mı?”

Evime mi girmeye çalışıyordu?

“Hayır, iyiyim. Baksana, eğer senin yolunu uzatıyorsa Cecelia’nın geçerken beni almasını isteyebilirim. Aslında bu muhtemelen çok daha kolay olur, değil mi? Beni bırakmak dışında merkeze gitmiyorsun bile sonuçta.” Lanet olsun o eski kamyonu, bu da ihtiyacım olmayan başka bir sorun hâline geliyordu.

“Mahzuru yok. Herkesi uzaklaştırmayı bırak. Şimdi o Disney prensesi kışını kamyonu sok da işe geç kalmayalım. Hem tüm bu hayvanları kim besliyor? Vahşi olduklarını biliyorsun, değil mi?” Gülümsemesi sözlerine ulaştı ve o çok güvendiğim dost canlısı adam yine karşımdaydı.

Belki de ona güvenerek hata yapmıştım.

"Deli..." derken sözümü kesip utançla öksürdüm. "Earl nasılsın? Bu kitaplar konusunda sana yardımcı olabilir miyim? Çok büyük bir yığının var," dedim. Yüzüm pancar rengine dönmüş olmalıydı.

"Bayan Callie, nasılsın?" Yanımda durmak için beton basamağı çıktı. Nazik bir gülümsemeyle, "Ah, endişelenme, bana Deli Earl diyorlar çünkü benim gibi birine başka ne diyeceklerini bilmiyorlar, beni böyle hatırlıyorlar işte," dedi pembe yanaklı adam, kitap yığını düzeltirken.

Sıcak bakışları yeşil ve kahverengi lekelerin olduğu sarı bakır tonundaydı.

"Üzgünüm Earl, gerçekten ağzımdan kaçtı, kabalık ettim. Sana bunları taşımada yardım etmeme izin ver." iPhone'u mu ön cebime koyup elinden birkaç kitap aldım.

Gülümsemesi fark edilir derecede genişledi.

"Senin hakkında yanılmamışlar, biliyor musun? Yirmi yedi yıldır kimse bana deli dediği için özür dilemedi." Öyle şiddetli kıkırdadı ki kitapları düşürecek sandım.

Kitap yığına göz attığımda birkaç tanesini tanıdım.

"*Entangled Life* mı? *Mystified Morels* mi? Earl, bunların hepsi mantarlarla ilgili kitaplar mı? Willow Springs kütüphanesinde bunlardan bazılarının bulunduğunu bile bilmiyordum. Bütün bunlarla ne yapıyorsun?" diye sordum ona bakarken.

Adam mutlulukla gülümsedi. Bunun parti yapmasıyla bir ilgisi var mıydı? Cliff onunla mantarlar hakkında konuşmamı söylemişti...

"Bunları arabaya götürmeme yardım et, sana her şeyi anlatacağım. Aslına bakarsan neden seni de gideceğin yere bırakmıyorum? Kamyonunun hâlâ Koca Don'da olduğunu duydum. Zaten merdivenlerde yaptığın da buydu, değil mi? Bir araç bulmaya mı çalışıyorsun?"

Sandığımdan daha zekiydi. Doğrusunu söylemek gerekirse onu sadece birkaç kez benzin istasyonunun önünden geçerken görmüştüm ve adımı bilmesine bile şaşıırıyordum. Buradaki ilk haftamda benimle ağaçların konuşması, orman çamurları ya da bunun gibi bir şeyler hakkında konuşmaya çalışmıştı. Cliff bana dengesizliğinden ve uyuşturucu kullandığından bahsettikten sonra ondan uzak durmuştum. Pejmürde görünümüne bakarak buna inanmak kolaydı. Kirli falan göründüğünden değil, sadece görünüşünde “tamamen orada” olmadığı için ona sempati duymanıza sebep olan bir şey vardı. Gerçi herhangi birimiz gerçekten tamamen anda mıydık?

Onu park yerinden geçerek küçük beyaz bir heçbeke kadar takip ettim. Teklifine yanıt vermekte tereddüt ettim çünkü açıkçası Deli Earl’ün hem kitap okumasına hem de araba kullanmasına şaşırmıştım. O ilk günden sonra onunla hiç konuşmamıştım, bu yüzden konuşmasının bu kadar anlaşılır olmasına neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum. Sadece başkalarının, çoğunlukla da Cliff’in sözlerine bakarak onun hakkında bir yargıya varmamalıydım. Üstelik bugün arabayla bırakılmaya da ihtiyacım vardı.

“Rahatsız etmeyeceğimden eminsen?” diye sordum, arabasının arka koltuğuna yerleştirilecek kitapların sonuncusunu ona uzatırken.

“Hiç sorun değil! Bir süreliğine de olsa bir biyolog meslektaşın eşlik etmesinden dolayı mutluyum, hem de güzel bir meslektaş,” dedi ön koltuğa geçip otururken gülümseyerek.

Tamam, merakım uyanmıştı. Bir yabancının arabasına hiç bu kadar hızlı atlamadığıma eminim. “Biyolog meslektaş mı?”

Sıcak bir tavırla kıkırdadı. “Miselyum üzerine sekiz ve su kurbağaların soyağacı üzerine altı kitabın sayfalarını karıştıran başka bir kaçık biliyor musun?”

Neden kimse bana bundan bahsetmemiști? Elbette Cliff biliyordu. Neden Earl'ün de bir biyolog olduğunu bana söylememiști? Alanımdaki biriyle konuşmayı çok isterdim.

"Şaşkınlığımı bağışla, Earl. Hiçbir fikrim yoktu. Hâlâ çalışıyor musun?"

"Ah hayır, ben... işten çıkarıldım. Yüzyıl önce, en azından şimdi öyle hissediyorum, eyalet için mikrobiyolog olarak çalışıyordum. Nereye gidiyoruz?"

İrileşmiş gözlerimle ona bakmakla o kadar meşguldüm ki kütüphane çıkışında beni nereye bırakacağına dair daha fazla talimat için sabırla beklediğini fark etmemiştim.

"Yolunu çok uzatmayacaksa rehabilitasyon merkezine. Birkaç teçhizat almam lazım. Yani eyalet için mi çalışıyordun?" Sesim her yeni sürprizle daha da tizleşiyordu.

Sesime hâkim olabilmek için öksürdüm. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama iş hakkında konuşacak kimsem yoktu. Cliff'le yaptığım gibi, yemekten arta kalanları kimin çaldığına dair şikâyet konuşması değil, "Tanrım, gölde yüzen herkesin kaşınmasına neden olan serkaryayı gördün mü?" türünde bir konuşma.

"Hiç sorun değil," dedi Earl sağa dönüp ana caddeye çıkarken. "Evet, Michigan bana iş teklif etmeden önce on yıl boyunca bir üniversitede biyoloji eğitmeniydim. Yirmi üç yılın ardından... beni işten çıkardılar." Sırtı ve omuzları dikleşti.

Direksiyonu biraz daha sıkı kavrarken bakışlarındaki hafif değişimi fark ettim.

"Vay canına, bu büyük bir başarı. Bana Willow Spring Eyalet Parkı'nın ilk biyoloğu olduğumu söylediler," dedim sessizce, onun almaya çalıştığı bir işi almadığımı ya da onun yerine geçmediğimi ve kızgın olmadığını umarak.

"Şey, bildiğim kadarıyla öylesin. Devletle birlikte küçük bir grupta çalıştım. Buldukları bazı tuhaf şeyleri açıklamam

için beni tuttular. Buraya da böyle yerleştirdim zaten.” Başını bana doğru eğdi ve nazikçe gülümsedi.

Kibar ve dürüsttü, kendimi her saniye ondan daha fazla hoşlanırken buldum.

“Gerçekten mi? Senin buralı olduğunu sanıyordum?”

Arabanın darmadağın iç kısmına bir dedektif gibi göz attım. Eski cam kavanozlar, yerel Çin lokantasından alınmış yemek kutuları, zemin ve arka koltuğa saçılmış sayısız kâğıt tomarı ile birkaç defter vardı ama gözüme çarpan olağandışı bir şey olmadı.

“Hayır, ben de buraya senin gibi iş için geldim ve sanırım sıkışıp kaldığım söylenebilir. Cecelia yeni bir mikroskop aldığını söyledi?” dedi soru sorar gibi, kaşları ilgiyle havaya kalkarak.

“Peki, nasıl oluyor da bütün kasaba kahvaltıda ne yediğimi ya da paketlerimin içinde ne olduğunu biliyor da ben senin hakkında bunların hiçbirini duymadım?” Hakkında tam olarak ne duyduğumu sormamasını umarak güldüm.

“Ah, hakkımda neler duyduğunu biliyorum,” diye mırıldandı Earl utangaç bir bakışla. “Sorun değil, bir gün hepsine haklı olduğumu kanıtlayacağım. Hangi mikroskoptan aldın? Koruma fonları kısıtlı olmasına rağmen sonunda bozulanın yerine yenisini satın almalarına şaşırdım. Genellikle tüm para avcılık ve balıkçılığa gider. Doğayı eski hâline getirmek yerine yok etmek için para harcamayı tercih ediyorlar.” Önündeki yola bakarken başını yavaşça iki yana salladı.

Yıpranmış bir ipliği dizimi örten sertleşmiş hâkî kumaşın üzerinde döndürdüm. Aslında bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim ama doğrudu. Cliff ve adamları ihtiyaç duydukları şeyler için ânında ve yüksek miktarlarda ödenek alabiliyorlardı. Yeni Ford kamyonlara “ihtiyaç duysalar” bile. Öte yandan koruma departmanı öyle yokluk içindeydi ki, “bütçe

yetmediği için" bu yıl tohumları kendim satın almak zorunda kalmıştım.

"Pekâlâ, aslında ALMScope B/20c aldım. Meksika'ya taşınıp kral kelebeklerinin izini sürmek için bir yatırım olacağını düşünerek kendi paramla satın aldım." Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum.

"ALMScope B/20c mi!?" Earl frene bastı.

Bu manevra bizi hızla ileri doğru fırlatınca irkilerek koltuğa geri çarptım. Bu biraz fazla dramatik miydi? Bana yüzünde, Abraham Lincoln'ün hayaleti kovboy şapkası ve beyaz donla pencerenin önünden geçse takınacağı bir ifadeyle bakıyordu.

"Evet biliyorum, acayip pahalı..."

"Bu mevcut en iyi bileşik saha mikroskobu! Biliyor musun ben bununla... ah... neler görebilirsin!? Çift katmanlı mekanik bir tablası var! Dört görüntü merceği! Sonunda onları test edebilirim!" Artık ses tonu çığlık atmaya yakındı. Eğer bu kadar mutlu görünmeseydi inanılmaz korkutucu olurdu. "Sadece bir kez ödünç alabilir miyim? Elbette, eğer sen de gelmek istersen bu daha da iyi olur. Gözlerim eskisi gibi iyi değil ve bu sefer onları yakalayacağım." Dalgınca baktı.

Yine de bu Cliff'in tepkisinden çok daha iyiydi. Neden herkes yeni mikroskobum konusunda bu kadar mutlu olamıyordu? Ayrıca bir saha arkadaşı mı ediniyordum? Bu hızla, çok ama çok uzun zamandır geçirdiğim en güzel günlerden biri hâline geliyordu.

"Elbette kullanabilirsin!" Şimdi ben de çığlık atıyordum, belli ki kolayca etkileniyordum. Yolun ortasında birbirimize bakarken sesimi azaltmak için boğazımı temizledim. O on yaş daha genç olsaydı bu çok tatlı bir buluşma olurdu. "İçeri gelersen görebilirsin!"

Merkezin otoparkına yanaşıncaya kadar ikimiz de tam olarak yedi dakika daha arabada heyecanla oturduk.

Her ikimiz de şekerçi dükkânının önündeki çocuklar gibi arabadan atlادık. Ben önden gittim, kapıya doğru koştum ve yeni arkadaşımı içeri aldım. Bu, birinci sınıfta sıra arkadaşınızın *da* gökkuşağı renkli tek boynuzlu atları sevdiğini öğrenmeniz gibi bir duyguydu ve ona en güzel oyuncağımı göstermek zorundaydım. Hatta belki bu ondan da güzel bir duyguydu.

Heyecanlı bir çocuk gibi ofisimin kapısından içeri koşarken, “Merhaba, Cecelia!” diye bağırdım.

Earl de peşimden gelerek, “Merhaba, Cecelia!” diye heyecanla bağırdı.

“Neler oluyor? Callie, neden koşuyorsun? Earl? Senin burada ne işin var?” diye bağırarak cevap verdi Cecelia, bize aval aval bakarak.

Earl odamın kapısından girmeden önce, “Callie bana mikroskobunu gösterecek! Neden bana bunun ALMScope B/20c olduğunu söylemedin!?” diye bağırdı arkadaşına.

“Sana ne söyleyecektim?” diye bağırdı, belli ki kafası karışmıştı.

“Cece, ön taraftaki o kurabiyelerden daha fazla var mı?” diye seslendim ve masanın üzerindeki sağlam siyah kutuyu çıkarıp kilidini açarken Earl’e döndüm. “Gerçekten çok iyiler. Bazen çikolata parçaları bile koyuyor. İşte, bir bak bakalım!”

Mikroskoba en yakın sandalyeye oturabilmesi için kenara çekildim ve daha önce hazırladığım cam lamalarından birkaçını uzattım. Piggly-Wiggly’den alınan tuvalet suyu örneği hâlâ favorimdi.

Earl cihazı kurup ayarlamaya çalışırken heyecanımıza bir sessizlik eşlik etmeye başladı. Pratik hareketlerinden böyle bir aletin etrafında olmaya alışkın olduğunu anlayabiliyordum ve bedenim onun tepkisini heyecanla beklemeye başladı. Ne harika bir gündü bu böyle!

"Senin ne tür bir *mikroskobun* var, Earl?" diye sordum ama bir yandan da elinde daha eski bir model varsa onu utan-dırmayacağımı umdum.

"Artık yok. Benzin istasyonundaki maaşım bana bu kadar iyi bir mikroskop almama yetmez ve aradığım şey için, benim ücret skalamda işe yarayacak bir şey bulamam," dedi bir gözünü lense yaslayarak.

"Böyle bir mikroskop gerektiren çalışman ne üzerine?" diye sordum.

Arabasında sadece hobi için okunmayacak kadar çok kitap vardı. Ayrıca, hobi olarak mikroskopla örnek incelemek mi?

Başını nazikçe mercekten uzaklaştırdı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Harap bir görünümü vardı ama gençlik yıllarında kadınlar arasında çok popüler olduğundan hiç şüphem yoktu. Göz merceğine bakmak için şapkasını geriye doğru çevirmişti ve beyzbol şapkasının duruşu bal rengi gözlerini vurguluyordu. Gözleri artık kanlanmış ve kederliydi, zamanın soluk kırıksıklıkları arasında yer alıyordu. Bir zamanlar inanılmaz derecede yakışıklı olduğunu söyleyebilirdim. Bakımsız kül grisi saçları kulaklarının üzerinde toplanmış, beyzbol şapkasının altına tuhaf açılarda sıkışmıştı ve bu da onun dağınık görünüşünün iyiden iyiye altını çiziyordu.

"Bilmem kaç yıl önce eyalet beni buraya, sadece burada, Willow Springs'te bulunan yeni bir mantar türünü araştırırmam için gönderdi." Sanki ne kadarını anlatacağına karar vermeye çalışmış gibi nefesini tutarak uzunca bir süre duraksadı. "Bu tuhaf mantar için veri toplarken çok tuhaf bazı şeyler gördüm. Yıllar boyunca onu çoğaltmaya çalıştık ama başaramadık. Henüz burası dışında başka bir yerde ortaya çıkmadı." Birdenbire içimi bir merak kapladı. "Sporlandıkları bölgelerde insanı ormandan korkutup kaçırarak şeyler gördüm. Sanki etrafında insanlık dışı bir şey süzülüyormuş

gibi.” Sandalyesinden kalktı ve sanki son sözlerini söylediğine pişmanmış gibi kırışık turuncu tişörtünü düzeltti. Masamdaki mikroskoba baktı.

“Kulağa gerçekten etkileyici bir keşif gibi geliyor. Bu konuda ne keşfettiler?” Hayret beni ele geçirirken kollarımı kavuşturdum ve soğuk duvara yaslandım.

Earl tuhaf bir adamdı ama ben çocukken perileri gördüğüm konusunda ısrar ettiğimde benim hakkımda da böyle düşünmüşlerdi. Belki de bundan fazlası vardı.

Konuştığında samimiyetini hissedebiliyordunuz, konuşma tarzı zekâsını ele veriyordu. Ama sadece ona baktığınızda bile, neredeyse vahşi ve “tamamen orada olmadığı” havasını yayan bir adam görüyordunuz. Her şey o kadar tuhaftı ki, onu biraz daha çözmeye çalışmaktan kendimi alamadım.

“Hiçbir şey. Yıllar boyunca bu gizemli spor üreten yapı hakkında bulabildiğim her şeyi toplamaya çalıştım. Sonunda eyalet notlarımı yaktı ve beni kovdu. İşimi sürdürebilecek zihinsel kapasiteden yoksun olduğumu iddia ettiler.” Gözlerini kaçırarak yere baktı. “Belki de haklılardı.”

“Haklı olduklarını sanmıyorum, Earl,” dedim kemikli sırtını okşamak için yaklaşarak.

“Yerinde olsam o kadar emin olmazdım. Gördüklerimi duymadın bile,” derken kederli gözlerinde minik bir umut ışıltısıyla gülümsedi; *orada* olmayalı uzun zaman geçmiş gibi görünüyordu.

“Pekâlâ, daha fazlasını duymayı çok isterim. Eminim mantarlar hakkında senin kadar bilgim yoktur ama bir araştırma gezisinde başımın çaresine bakabilirim. Aslında şu anda üzerinde çalıştığım bir proje için miselyum topluyorum. Gümüş güve popülasyonunu kurtarmak için,” diye mırıldandım, duvara yaslanıp yüzünü izlerken.

Gerçekten düşündüğüm kadar çok şey biliyorsa o zaman aradığım şeyi bulma konusunda ondan yardım almak istiyordum.

“Gerçekten mi?” Top verilen bir Golden Retriever gibi canlandı. “Ne arıyorsun? Belki yardımcı *olabilirim*, şu aşamada Willow Springs’in mantar haritası sayılıırım.” Tıpkı bir Golden Retriever’ın gülümseyeceğini hayal ettiğim şekilde gülümsedi.

Bir tabure çekip oturdum. Hayatımın en şanslı gününde miydim? Kâğıtlarla dolu kalın bir karton klasörü aldım ve onu hevesle bekleyen Earl’e uzattım. Arka cebinden bir okuma gözlüğü çıkarıp incelemeye başladı.

“Eh, bu benim sorunlarımdan biri,” dedim nabzım hızlanarak. “Görüyorsun, mantarın spor üreten yapısının *kökleri* olan miselyumu kullanıyorum. Güvelerin içeceği suya mümkün olan en yüksek miktarda psilosibin eklemeye ihtiyacım var. Geçmişte larvaların ağırlıklı olarak yumurtadan çıktığı yerlere özel yem kapları yerleştireceğim, susadıklarından ve su içme ihtiyacı duyacaklarından emin olacağım. Miselyum suyu, onları yok eden parazitlere karşı yüzde seksen altı bağışıklık artışı sağlayacak.”

O kadar kocaman gülümsedim ki yanaklarım acıdı. Genellikle kimse bunun ne kadar heyecan verici olduğunu anlamazdı. Yalnızca “güveleri beslemek için mantar suyu yapın, daha iyi olacaklar” sözünü duyarlardı. Earl’ün anlayacağını biliyordum. Ne kadar çok güve olursa onları takip etmek o kadar kolay olurdu.

“Vay canına, Callie,” diye mırıldandı, oturduğu yerden fal taşı gibi açılmış gözlerle bana bakarak. “Bu kesinlikle harika. Sorun ne?”

Gülümsememi kontrol altına almaya çalıştım.

“Şey, tek sorun, miselyumda mümkün olan en yüksek seviyede amatoksine ihtiyacım var ve bulduğum işe yarayan

birkaç mantarın da mevsimi çoktan geçtiğinden ölmüştü. Bu miktarda amatoksin içerdiği bilinen sadece birkaç tür var. Gümüş güvelerin bir aydan kısa süre içinde burada olması bekleniyor ve karışımı zamanında hazırlayabilecek kadar güçlü bir şey bilmiyorum. Hiçbir şey üretecek zamanım yok...”

“Aradığın şeyi nerede bulabileceğini biliyorum.”

Tüylerim diken diken oldu. Bu neredeyse fazla büyük bir tesadüftü. Mutlu Golden Retriever’ı yine görmeyi bekliyordum ama Earl’ün kasvetli ve somurtkan bir ifadesi vardı. Yüzü taş gibi hareketsizdi ama gözleri tam olarak anlam veremediğim bir şeyle doluydu. Pişmanlık?

“Öyle mi? Peki ben onları neden görmedim?” diye sordum, birdenbire temkinli olma ihtiyacı hissederek.

“Çünkü herkese görünmüyorlar.” Mikroskoba bakmak için sandalyesini döndürdü. “Onları nerede bulacağımı biliyorum. Hayatımı mahveden mantarları. Benim kalbimi kırmaktan ve beni sevdiklerimden uzaklaştırmaktan başka bir şey yapmadılar.” Sesindeki duygusallığı silip attı. “Umarım ihtiyacın olan onlardır, Callie.”

“Bir adları var mı?” diye sordum merakla.

En çok işime yarayacak mantarların varlığı hakkında bile sadece söylentiler vardı. Daha az etkili bir çeşidi kullanabildim ama ne kadar işe yarayacağından tam olarak emin değildim.

Yorgun ve kasvetli bir ifadeyle bana döndü.

“Ölüm meleği.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

CALLIE

KÜTÜPHANEDEKİ O SOHBETİMİZİN ÜZERİNDEN GEÇEN BİRKAÇ hafta boyunca Earl'le her gün bir araya gelmeye başlamıştık. Bana Eli'ye doğru çekilmemi hatırlatıyordu bu. Bazen sadece yanında olmak istediğim bir mıknaşıya benziyordu. Kendimi birinin yanında bu kadar rahat hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Eli gittiğinden beri kimse bana kendimi güvende hissettirmiyordu, özellikle de annesiyle yaptığım anlaşmadan sonra.

Ne tuhaf bir olaylar zinciri çıkmıştı ortaya. Belki de elindeki inanılmaz bilgiler ve hayatını mahvettiğini iddia ettiği şeyi bulma umudum yüzündendi ama her geçen gün Earl'e daha da yakınlaştım ve bir kez olsun kendimi bıraktım.

Aramızdaki yaş farkı arkadaşlığımızı biraz tuhaf hâle getirebiliyordu ama dürüst olmak gerekirse Earl, tanıdığım en iyi insanlardan biri olma yolunda hızla ilerliyordu. Onunla fikir alışverişinde bulunmaktan hoşlanıyordum. Tutkularımı biriyle paylaşmak ve anlaşıldığımı hissetmek çok güzel bir duyguydu. Tanık olduğunu iddia ettiği bazı çılgınca şeyleri tam olarak anlayamasam da (sadece kemiklerden oluşan bir at ve osurup tüm sorularına cevap veren bir gül fidanı şu âna kadarki favorilerimdi), onun hâlâ tanıdığım en iyi kalpli

insanlardan biri olduğunu düşünüyordum. Bütün büyük biliminsanları biraz deli değil miydi? Çok fazla beyin gücü insana böyle şeyler yapıyordu. Ona bugün saçını kestirip kestiremeyeceğini soracaktım. O da iyi hissetmeyi hak ediyordu.

Evet, saçını kestirmek ve yeni kıyafetler işe yarayabilirdi. Kasabanın Earl'ün gerçekte ne kadar harika bir insan olduğunu görmesine yardımcı olmak için elimden geleni yapacaktım. Odaklanmam gereken şey başkaydı gerçi ama bunun da zararı olmazdı. Mantarları bulma konusunda şansımız ya-ver giderse, kısa süre sonra yeniden yola çıkacaktım ve eğer elimden gelirse yeni arkadaşım için her şeyi daha iyi bir hâlde bırakmak istiyordum.

Malzemelerimizi Earl'ün arabasının arkasına yüklendikten sonra eyalet parkının diğer ucuna doğru yola çıktık. Arazide at ve yürüyüş parkurları uzanıyordu ama batı kenarı çoğunlukla doğa anaya bırakılmıştı. Gideceğimiz yerde patika yoktu ve bu hem iyi hem de kötüydü. Mantarların el değmeden kalma olasılığı daha yüksekti ama yürüyüş daha zorluydu.

Yaklaşık yüz dönümlük sık ağaçlar ve vahşi yaşam, bugün keşfe çıkacağımız arazinin çoğunu kaplıyordu. Daha heyecanlı olamazdım. Bu kısımlarda çalışmak için çok fazla nedanim yoktu ve parkta yeni yerler keşfetmek her zaman heyecan vericiydi. Willow Springs Eyalet Parkı'na hayli aşinaydım ama Earl'ün arabasını yolun kenarına park ettiği bölgeyi hatırlayamadım.

"Bu tarafta olduklarını biliyorum, onları hissedebiliyorum," dedi Earl, bir köpek gibi havayı koklamak için kapısını açıp duraklayarak.

"Bunu son üç nokta için de söyledin," dedim ona gülümseyerek.

Doğrusu biraz umudumu kaybetmeye başlamıştım. Tüm sorunlarımın çözümünün onda olduğunu düşünmek aptallıktı.

Gümüş güveleri ve ölüm meleği mantarlarını bulma planım giderek suya düşüyor gibiydi ama bir yandan da Earl'le araştırma yaparken hayatımın en eğlenceli anlarını yaşıyordum.

“Benden saklanıyorlar,” dedi arabasını kilitleyip yürüyüş bastonunu alırken.

Baştan aşağı karmakarışık oyulmuş desenleri olan güzel, açık renkli ahşap bir asaydı. Vahşi görünümlü kelebekleri ve bir tilkiyi çevreleyen kıvrımlar üstteki üçte birlik kısmı kaplarken, tepesine düzgün, güzel bir güneş oyulmuştu. Bana tilkinin tamamlamasının neredeyse iki ay sürdüğünü söyledi, ben de ona yaptıklarını satmak yerine benzin istasyonunda çalıştığı için ne kadar aptal olduğunu söyledim. Eserleri muhteşemdi. Sadece kıkırdadı ve benzin istasyonunun ona bedava kahve verdiğini söyledi.

Ormana doğru ilerlemeye başlarken alaycı bir tavırla, “Belki de *ben* onları korkutuyorumdur,” dedim.

“Seninle daha fazla zaman geçirebileyim diye bana acıyıp saklanmaları çok daha muhtemel,” dedi gülerek.

Arazinin derinliklerine indiğimizde saat üçe yaklaşıyordu. Güneş tüm ışıltısıyla başımızın üzerine vuruyordu ama yaydığı sıcaklık olmasa hayatta anlayamazdık çünkü ağaçlar kendi hâline bırakıldığından o kadar büyümüş ve sıklaşmışlardı ki, aralarından süzülüp oraya buraya düşen birkaç yer dışında ışığın çoğunu engelliyorlardı. Bir süredir buradaydık, ölüm meleklerini bulmak için farklı ağaçların arasında yavaş yavaş yürüyorduk. Earl harika bir hikâye anlatıcısıydı, bu yüzden arayışımız asla tekdüze ya da sıkıcı bir hâl almamıştı. Son birkaç haftadır birlikte geçirdiğimiz saatlerde onun yanında çok rahatlamıştım. Onun vahşi hikâyeleri ruhuma ilaç gibi geliyordu.

“Earl, umarım buna alınmazsın,” dedim uzun saçlarımı başımın üstünde büyük, dağınık bir topuz hâline getirerek, “ama saçını kestirip sana yeni kıyafetler alsak nasıl olur sence? Dış

görünüŖe pek önem vermediğimi biliyorsun ama sanırım...” Kendiliğinden ağızımdan çıkmaya başladıkları için doğru kelimeleri bulmakta zorlandım. “Şey, sanırım görünüşüne bu kadar odaklanmasalardı kasaba halkının senin ne kadar harika biri olduğunu anlayacağını düşündüm.” Uzun zamandır edindiğim en iyi arkadaşı gücendirmediğimi umarak ona dönüp yakındaki bir meşe ağacının etrafında dolaşmasını endişeyle izledim.

“Başkalarının hakkımda ne düşündüğü neden umurumda olsun ki?” dedi bal rengi beneklerin olduğu gözlerini orman zemininden ayırmadan.

“Bazen yalnızlık çekmiyor musun? Kasabada sana iyi davranan insanların olduğunu biliyorum ama... hiç evlenip yuva kurmak istediğin oldu mu? Sen ve Cecelia çok iyi anlaşıyorsunuz.”

“Ben mi? Hayır, Cecelia’yla sadece arkadaşız.” Durdu, görünüşe göre düşüncelere dalmıştı. “Bir zamanlar, çok çok uzun zaman önce, hâlâ ailemin çatısı altında yaşayan aptal bir delikanlının tekiyken bir kız vardı. O zamanlar işler farklıydı. O başka bir ülkedendi ve akademi dünyasında etkili olan ailem, onun ailesinin ve kültürünün bizden aşağı olduğuna inanıyordu.” Bana çocuksu bir gülümsemeyle bakarken ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Nihayetinde önemi kalmadı, kendimi tamamen işe adadım. Zaten sadece arkadaştık ama onu hâlâ düşünüyorum.”

Birdenbire beynim bundan kırk yıl sonra Earl’ün yerinde benim olacağıma dair düşüncelerle dolup taşı. İşime takıntılı, onunla kafayı bozmuş biri. Ailem yok, sevdiğim birileri yok. Sadece aklımı oynattığımı düşünen insanlarla dolu bir kasabadayım.

Birdenbire göğsümün bomboş kaldığını hissettim. Âdeta tüm hava emilmişti. Bu ben olacaktım. “Deli Callie” ben olacaktım.

“İyi misin? Sorun ne, Cal?” dedi Earl dirseğini tutarak.

Kemikli bedenine göre tutuşu şaşırtıcı derecede güçlüydü.

Kırıksık yüzü, gözlerindeki sıcak bal rengine karışan altın beneklerini görebileceğim kadar yakınımdaydı. Cılız yüzünün benim yüzümü incelemesini izlerken içim sempatiyle dolup taşıtı. İnce, kırıksık derisi, gençlik yıllarında bir zamanlar keskin ve erkeksi olan çene çizgisinden aşağı sarkıyordu. Hâlâ yakışıklıydı ama arkadaşlarınızın büyükbabalarının eski savaş fotoğraflarını gördüğünüzde düşündüğünüz şekilde.

“Sadece ikimizin de çok çalışıp çalışmadığını merak ediyordum. Giyinip kuşanmayalı uzun zaman oldu ve bilmiyorum, belki ikimiz de hazırlanıp kasabada bir gece geçirmeliyiz diye düşünüyordum.”

Ona kocaman gülümsedim, orman havasının dişetlerime çarptığını hissedebiliyordum.

“O zaman kasabada bir gece. Asla güzel bir kızı reddedecek biri değilim. Günü sen seç, ben hazır olacağım. Sırf senin için saçımı bile kestireceğim.” Earl tatlı tatlı kıkırdadı. “Biliyorum sadece... Hayır.”

Earl’ün nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını anlamak için birden durdum.

Sağımda, yaprak döken birkaç ağaç gövdesinin yaklaşık altı metre ilerisinde duruyordu, başı eğikti, yere bakıyordu ve yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

“Ne oldu, Earl? İyi misin? Bir şey mi buldun?” diye sordum, elim ayağım boşalarak.

Yüzü donakalmıştı. İfadesizdi. Hareketsizdi.

İçime bir sıcak hava balonunu doldurmaya yetecek kadar oksijen çekerek bir anda onun yanına gittim.

Mükemmel beyaz mantara bakarken, “Onları kendimden uzak tutmak istediğimde bile asla benden uzakta olmuyorlar,” dedi Earl ve yüzünde şaşırtıcı bir ifade belirdi.

“Tanrım, Earl, bu o mu?” diye sordum ve sesim fısıltıdan biraz yüksekti, galiba mantarı ürküteceğimden endişeleniyordum.

Earl’e baktığımda, büyük mantara bakarken yüzünde kocaman bir gülümseme görmeyi bekliyordum.

Ancak bana baktığında, yıpranmış yüz hatlarını pişmanlık ve acı kaplamıştı.

“Evet, bu o.”

Hayatına musallat olan mantarların yanında olmaktan dolayı mı üzgündü yoksa ödülümüzü bulduğumuz için artık araştırma gezimizin sona erdiğini düşündüğü için mi, emin değildim. Onu tutup kocaman sarıldım.

“Çok teşekkür ederim! Şimdi gerçekten kutlayacak bir şeyimiz olacak!” diye bağırdım, ona daha da sıkı sarılırken.

Earl onu bulmuştu.

Birden umutlanarak ağaçların etrafına baktım. Rivayete göre, gümüş güveler ve kelebekler bu özel mantara doğru çekiliyordu ve başka bir yerde değil de burada yoğunlaşmalarının bu yüzden olduğundan şüphelenmeye başlamıştım.

Hiçbirini görmedim ama zaten gümüş güveler gece yaratıklarıydı ve henüz burada olamazlardı. Etrafa göz attım, başka kanatlı yaratık aramaktan kendimi alamadım ama elim boş döndüm.

“Evet, sanırım kutlayacağız. Bu vakti seninle geçirmekten gerçekten çok keyif aldım, Callie,” dedi beni serbest bırakmadan önce son bir kez sıkıca sarılarak.

“Earl, söz veriyorum bu son araştırma gezimiz değil.” Kederli gözlerine bakmak için geri çekildim. “Bu tek mantardan daha fazla miselyuma ihtiyacım var. Hey bak! Şu anda burada hiç de ürkütücü bir şey yok,” dedim emin bir şekilde.

Anlattığı bazı hikâyeler yüzünden olsa gerek, bir yanım mantarın arkasındaki alandan bir canavarın fırlamasını bekliyordu.

Bana hafifçe gülümsedi ama sanki onu saran üzüntüyü üstünden atmış gibi görünüyordu. "Şanslı olmalısın," diye mırıldandı etrafına bakarken.

"Ne kadar da büyük! Hadi şunu toplayalım, hava kararıyor ve ayrılmadan önce gerçekten yeni mikroskobumu kullanmak istiyorum!" dedim neredeyse şakırcasına. "Yarın gelip daha fazlasını arayalım, sen boş musun?"

Bu sırada arduvaz grisi gökyüzü sık ormanı donuklaştırmıştı. Hava birdenbire yoğun ve nemli gelmeye başladı. Hava tahmininde bir fırtına uyarısı yoktu ama doğanın kuralları olmazdı. Bunu benden daha iyi kimse bilemezdi. Yine de çok garipti. Neredeyse... İçimde bir his vardı. Bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordum ama tam olarak tanımlayamıyordum. Bu son derece tuhaftı çünkü az önce çok mutluydum. Bu mantar potansiyel olarak tüm sorunlarımın cevap olabilirdi. Peki içimde neden buradan olabildiğince hızlı ayrılmam gerektiğine dair bir his vardı? Bir dehşet hissi beni ele geçirmeye başladığında kararmaya başlayan orman zeminine bakmaktan kendimi alamadım. Korku fısıltıları tenimde dolaşmaya başladığında dev ağaçlarla kuşatılmıştık.

Saçmalıyordum. Burada hiçbir şey yoktu.

Çantamı yere koydum ama bedenim bana acele edip numuneyi almam ve buradan çekip gitmem için haykırıyordu.

Teçhizatı çıkarmak için diz çöktüğümde bir şey koluma sürtündü.

Ondan uzaklaşmak için yana doğru sıçradım, beceriksizce mikroskobumun yanına düşerken neredeyse onu eziyordum.

"Lanet olsun! Ne oldu, Cal?"

Earl bana doğru fırladı ve titreyen ellerle kalkmama yardım etti. Daha önce onun küfürlü konuştuğunu hiç duymamıştım ve bu beni daha da tedirgin etti.

Bana yardım ettiği için ona teşekkür ettikten sonra, "Calie, Cal değil," dedim alçak sesle.

Askı kayışını düzeltti ve teçhizatı kaldırmama yardım etmek için diz çöktü.

"Sen de hissediyorsun değil mi?" diye sordu yüzüme bakarak.

Kabul etmek istemiyordum ama evet, ben de hissediyordum.

Tüyler ürperten bir hissin gölgesi idi bu, gerçek korku sizi yutmadan önce sızan dehşet damlasıydı. Bu duygu öyle ani ve rahatsız ediciydi ki onun içinde salamura ya yatırıldığımı zı hissettim. Yalnız kaldığınızda ve birisinin sizi izlediğini hissedersiniz ya hani, öyle bir duyguydu. Dikkatinizi çekecek hiçbir ses yok, hiçbir uyarı yok, sadece bir his. Ama o an gözlerin üzerimde olduğunu değil... saf kötülüğü ve karanlığı hissediyordum. Havada tehditkâr biçimde asılı duran bir şey bedenime bir an önce oradan uzaklaşmamı, güvende olmadığınızı söylüyordu.

Başka zaman olsa daha fazla ölüm meleği mantarı bulmak için etrafı arardım. Genelde bir mantarın yetiştiği yerde, bir sürü başka mantar gizli olurdu ve birkaç mantardan oluşan bir alan bulmam gerekiyordu ama aklım, burada gereğinden bir saniye daha uzun kalma düşüncesine isyan ediyordu.

"Evet, ben de hissediyorum. Güvende miyiz?" diye sordum, bunu yüksek sesle itiraf etmekten utansam da.

"Şimdilik. Gerçekten üzgünüm, Cal. Seni bütün bunların içine çekmiş olmaktan nefret ediyorum." Ayaklarına bakıyordu.

Yüzünde sanki en sevdiği köpeği ölmüş gibi çaresiz bir ifade vardı. Kendimi berbat hissettim, ona yardım etmek istedim.

"Şaka mı yapıyorsun? Bana pek çok yönden yardım ettin, Earl. Sen uzun zamandır hayatıma giren en iyi arkadaşsın ve iyi bir arkadaşla gerçekten çok ihtiyacım vardı," dedim ona kendini daha iyi hissettirmeyi umarak.

Gerçekten minnettardım ama bu uğursuz his kafamı karıştırıyordu. Söylediklerinin herhangi biri doğru olabilir miydi? Artık ben de mi deliydim? Daha sonra düşünmek üzere bunları zihnimde bir bölmeye ittim. Bir yanım siyah bir tek boynuzlu atın önümde belirmesini bekliyordu.

Slayt örnekleri toplamayı bitirdik ve hızlıca toplandık. Bütün bu zaman boyunca Earl beni buraya getirme kararından dolayı pişmanlık duyuyor gibiydi.

Ölüm meleğin sporları mikroskop altındayken hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemiyordu. Normalde sporlar küçük bej kabarcıklar veya yumurtalar gibi görünürken, ölüm meleği sporları camdan kaçmaya çalışan siyah duman gibi gerçekdışı görünüyordu. Kanım kulaklarımda o kadar şiddetli uğulduyordu ki gürlemeye başlayan gök gürültüsünü zar zor duyabildim.

Şiddetli bir rüzgâr ağaçların arasından esip ceketlerimizi ve kıyafetlerimizi oraya buraya savururken, “Buradan çıkmamız lazım, bunu yapamam!” diye bağırdı Earl.

“Sadece numuneyi almam gerek!” diye bağırdım ben de.

Rüzgârın ani saldırganlığı yüzünden sesimi yükseltmek zorunda kalmıştım. Yalnızca bir mantardı ama onun için geri gelme riskini göze alamazdım. Ona şimdi ihtiyacım vardı. Çıplak ve yapraklarla dolu dallar, her uğursuz rüzgârda komşu ağaçların gövdelerine gürültüyle çarpıyordu. Earl’ün şapkası uçtu, artık rüzgârın esiriydi.

Normalde fırtınalardan zevk alırdım. Pencereme vuran yağmur pırtırtısını ve gök gürültüsünün huzurlu gümbürtüsünü seviyordum. Pek çok defa bu seslerle uyuyakalmıştım.

Ama burada ve şu anda değil. Bu hiç de huzurlu değildi. Hâlâ yağmur yağmamasına rağmen duman grisi orman sanki kendini kötü bir şeye hazırlıyormuşçasına nabız gibi atıyordu. Daha evvel hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve bunu

nasıl tanımlayacağımdan pek emin değilim. Ben pratik bir kadındım, bu yüzden vücudumun aniden bu şekilde tepki vermesi daha da rahatsız ediciydi. Görünürde fırtınadan başka bir tehdit yoktu. Bu duyguları tetikleyecek hiçbir şey yoktu, bu... karanlık duyguları?

Şiddetli bir gök gürültüsüyle sıçradığımda az kalsın aklım başımdan gidecekti. Earl'ün de sıçradığını görmek korkumu pek yatıştırmadı. Gitmek için katıksız bir kararlılıkla eşyaları çantama geri koymaya çalışırken neredeyse düşüyordum.

Mantarı kabına ve çantama koymadan önce kısacık bir an düşündüm. Bu kötü bir alamet miydi? Genelde batıl inançlı biri değildim ama olup bitenler hakkında tuhaf hissetmekten kendimi alamıyordum.

Mantarın yanı sıra başka bir yerde yetiştirebilmek için birkaç ince kökünü çıkardıktan kısa bir süre sonra çok acayip bir şey oldu.

Sanki bir düğmeye basılmış gibi tepemizdeki gökyüzünü saran grilik aralanmaya başladı.

Havanın yoğunluğu bir anda seyrelti. Sanki fırtınanın giderinin tıkacını çıkarmış gibiydik ve gözlerimizin önünde yavaş yavaş dağıldı.

“Hadi, Callie. İstedğini aldın mı? Gitmeliyiz, henüz hazır değiller,” diye mırıldandı Earl, yüzünde tedirgin bir ifadeyle etrafına bakınarak. “Bu kötü bir fikirdi. Sana bundan bahsetmemeliydim.”

“Ne demek hazır değiller?” diye sordum.

“Tamamen büyüdülerinde bir mantar çemberi oluştururlar. Bu bir başlangıç olmalı. Onlara peri halkaları diyorlar,” diye mırıldandı. Hâlâ endişeyle etrafına bakınıyordu.

V şeklindeki yara izine dokunurken titreyen ellerim dışında bedenim hareketsiz kaldı. “Peri halkaları mı?” diye sordum temkinli bir tavırla.

“Evet. Diğer dünyalardan insan dünyasına açılan bir geçit olduklarına, fae’lerin onları seyahat etmek için kullandığına inanılırdı. Bunu hiç duymadın mı?” diye sordu bana aptalmışım gibi bakarak.

“Emin değilim...” Sesim azalarak yok oldu.

“Fakat bu özel mantarların çevresinde bazı karanlık şeyler gördüm, gördüğüm zehirli olmayan mantarlardan farklı olarak, eğer bir geçit varsa kesinlikle kötü bir yere açılıyordur.”

Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken ağzım açık hâlde ona bakıyordum.

Birdenbire midem bulandı, bozulan sinirlerim beni ele geçirmişti.

Ailemle, öz annem öldüğünden beri benim için bir anneye en yakın şey olan o tatlı kadınla konuşmaya ihtiyacım vardı. Kendimi toparlamam, her şeyi düzene sokmam gerekiyordu. Çok çalışıyordum ve şimdi bunun beni ele geçirdiğini hissediyordum. Bana en son ne zaman yazmışlardı sahi? Onlardan haber almayalı sanki asırlar geçmişti.

Hava neredeyse tamamen açılmış olmasına rağmen Earl beni hızlandırmak için çantama bir şeyler tıktırmaya başladı. Eğer birisi sinirlerimi altüst edip bana korkudan kalp krizi geçirtmek istiyorsa, şimdi tam zamanıydı. Vücudum o kadar gergindi ki çantamın fermuarını nasıl kapatacağımı bile unutmuş gibiydim, artık neyin gerçek olduğundan neyin olmadığından emin değildim.

Malzemeleri sırtımıza yerleştirdik ve hızla geldiğimiz yöne doğru yola çıktık. Bölgeden, bir an önce uzaklaşmak için vahşi ormanda hızla ilerlerken etrafta duyulan tek ses orman zeminindeki telaşlı ayak seslerimizdi.

Yol boyunca ikimiz de konuşmadık. Aklım Earl’e soracak mantıklı bir soru bulamayacak kadar çok soruyla doluydu. Ancak eve dönerken arabasına bindiğimizde konuşabilecek kadar kendime gelebildim.

“Sen deli değilsin, değil mi?” diye usulca sordum. “Ölüm melekleri hakkında bildiğin ne varsa öğrenmek istiyorum. Sana inanıyorum,” dedim titrek bir nefesle.

Earl’ün bu mantarlar hakkında daha fazla şey öğrenmeye kendini adayıp buna nasıl saplanıp kaldığını anlamakta hiç zorlanmıyordum. Ormana adım atalı daha iki saat olmuştu ve zihnim her şeyi anlamlandırmaya çalışırken aşırı hızlı çalışıyordu.

“Hayır,” dedi. Önünde uzanan yola bakarken kırışık yüzü yorgun görünüyordu.

“Hayır, ne? Hayır, deli değil misin? Biliyorum, gerçekten öyle olduğunu hiç düşünmedim zaten. Sanırım Kuzey Amerika Mikoloji Birliği’yle iletişime geçmeliyiz ve daha fazlasını bulmak için buraya başka birilerini gönderip gönderemeyeceklerini öğrenmeliyiz...” diye konuşmaya başladım.

“Hayır. Bu şeylerden kimseye bahsetmeni istemiyorum ve artık bu konuda benimle çalışmayacaksın. Üzgünüm. Bu bir hataydı, Cal. Onları görmeni istediğimi sanıyordum ama istemiyorum. Seni karanlığın yakınında istemiyorum,” dedi gözlerini yoldan ayırmadan.

Hava, içimden balondan çıkar gibi çıktı. Keşfini başkasıyla paylaşmak istemiyor muydu? İnatçıydım ve onu ikna edeceğime emindim. Bu yüzden de onu daha fazla üzmemek için geçiştirdim. Mantarı bulduğumuzdan beri gerçekten üzgün görünüyordu. Bu akşam yemekte onu bana yardım etmeye ikna ederdim.

“Bunu akşam yemekte konuşalım. Kutlayacak çok şeyimiz var. Marion’a gitmeliyiz! İki kasaba ötede olduğunu biliyorum ama çok güzel bir et lokantası var ve gerçekten giyinip kuşanmak istiyorum!” dedim heyecanla.

Kasvetli ve huzursuz hava tamamen dağıldı.

Tavrı ânında huysuz heykelinden çocuksu bir çekiciliğe dönüştü. “Roadhouse mu? Orada bize büyük indirim

yaptırabilirim! Benim için giyinip kuşanarak vaktini harcamak istediğinden emin misin? Marion'daki en şanslı adam ben olacağım,” dedi göz kırparak.

“Giyebileceğin güzel bir şey var mı?” diye sordum, kulağa çok sert gelmemesini umarak.

“Yıllardır giymek için bir neden bulamadığım bir takım elbisem var. Akıllı, güzel ve nazık bir kadını akşam yemeğine çıkarmak kesinlikle iyi bir sebep gibi görünüyor,” diye cıvıldarken hâlâ gülümsüyordu. “Ama Callie,” dedi, yüzü aniden düşerek, “o ölüm meleği mantarlarına bir daha geri gitme, tamam mı? Eğer bunu yaparsan kendimi asla affetmem. İhtiyacın olanı elde etmenin başka bir yolunu bulacağız.”

Sadece endişelendiğini ve bana göz kulak olmak istediğini bildiğimden başımı onaylarcasına salladım. İhtiyacım olan tüm bilgi elimdeydi zaten, bu yüzden onu üzmenin bir anlamı yoktu.

“Earl, eğer otuz, kahretsin, yirmi yaş daha genç olsaydın, sanırım şu anda başıma çok bela açardın.” Yaşlı adam gururla göğsünü şişirdiğinde ona gülümsedim.

Earl beni evime bıraktı ve şık akşam yemeğimiz için beni sekizde alacağını söyledikten sonra saçını kestirmeye gitti. Cecelia'nın arabasını ödünç alıp onu almayı teklif ettim ama Earl kendi zamanında kadınların bir erkeği gezdirmesi hakkında bir şeyler mırıldanarak hararetli bir tavırla reddetti. Her ne kadar eşlik edilmesinden hoşlandığını söylese de beni kasabanın her yerine götürdüğü için ona yük olduğumu hissetmekten alamadım kendimi. Cılız olmasının yanı sıra inanılmaz sağlıklı görünüyordu ve ondan yardım istediğim birkaç seferde, çelimsiz görünümüne rağmen şaşırtıcı derecede güçlü olduğunu kanıtlamıştı.

Giriş yolumun soğuk beyaz karosuna adım attığımda botlarımı yarı yarıya çıkarmıştım bile. İki tekini de kapının

yanındaki bankın altına özenle koyarken sırt çantam büyük bir gürültüyle yere düştü ve şaşırtıcı derecede hafif olan çantaya uzanıp buzdolabına konması gereken numuneleri çıkardım. Kesinlikle yapılması gerekenleri halledip geri kalanını sabaha bırakmaya karar vererek akşam yemeği randevumuza hazırlanmak üzere hızla duşa girdim.

Giyinip süslenmeye garip bir şekilde can atıyordum. Belki de uzun zamandır kendimi pijama ve hâkî yeşili üniformadan başka bir şeyle görmediğimdendi ama bir kez olsun dışarı çıkıp normal bir insan gibi hissetmeyi sabırsızlıkla bekliyordum. Belki de sebebi istediğim kadar göz kamaştırıcı olabileceğimi kendime kanıtlamaktı ve randevuya çıkacağım kişinin bunu onunla seks yapabilmek için yapmadığımı bileceğinden emindim. Evet, bu kesinlikle bir artıydı.

Bir saat sonra, tırnaklarımı koyu kırmızıya boyayacak kadar ilerlemiştim (bulabildiğim tek oje şişesi idi bu ve muhtemelen on altı yaşımdan kalmaydı), saçım devasa bigudilere sarılmış hâlde sabırla beklerken, banyo tezgâhının üstüne tünemiştım ve makyajımı tamamlamaya çalışıyordum. İzlediğim YouTube videosu dumanlı göz makyajının kolay olduğunu söylemişti ama ben samimiyetle aksini iddia ediyordum. Zaten en az üç kez silip baştan başlamış, soyguna hazırlanan bir rakuna benzediğim sonucuna varmıştım. En sonunda, yine de yanlışlıkla doğru noktada dağıtmayı başardım ve şehvetli, duman benzeri bir görünüm elde ettim. Edindiğim yeni bir gerginlik alışkanlığı olarak gevşek yirmilik dişimi dilimle ileri geri oynattım. Ağrım daha da artmadan çektireceğime yemin ettim ama hiç zaman bulamıyordum ve anestezi den dolayı kendimi kaybetme düşüncesi beni tedirgin ediyordu. *Gelecek ay*, diye söz verdim kendime.

Dolabımı karıştırıp aradığım kutuyu bulmam çok zaman aldı. Küçük dolabın duvarlarla çevrili kenarlarında birkaç

kutu vardı ve benim istediğim kutu en az kullanılan olduğundan en arkadaydı.

Hırpalanmış karton kutuyu küçük bir homurtuyla yatağın üzerine koydum. Kutu pek çok kez taşınmıştı ve dürüst olmak gerekirse onu neden sakladığımı bile bilmiyordum. Büyük olasılıkla eğitim ekipmanı ya da bunun gibi bir şeyle dolu olduğunu varsaymıştım. Güzel elbiseleri, gösterişli saçları ve kıyafetleri severdim ama üzerimde değil. Ne için giyinecektim ki?

Sanırım önümdeki kutu bu soruya yanıt veriyordu.

Dağınık bir eğitim kutusundaki bıçaklardan birini alıp kıyafetleri karıştırmak için kapağı kesip açtım ve işe yarayabilecek birkaç tanesini yatağımın üstüne koydum. Neyse ki mükemmel bir paketleyiciydim ve her parçayı vakumla kapatmıştım çünkü onları yıkamaya zamanım olmayacağını biliyordum. Asla giymeyeceğim sürtük kıyafetlerine bakarken alaycı bir nefes verdim ve boş yere onları nasıl aldığımı hatırlamaya çalıştım. Bazıları gülünç derecede küçük görünüyordu.

Zarif ama kadınsı sivri burunlu, topuklu, siyah ayakkabıyı giydim. Claire, kazadan sonra benimle ilgilenen hanımefendi, buna benzer bir ayakkabı giyerdi. Ailemin hatırası ve kalbimin sıkışmasıyla mutfağımdaki küçük ahşap masaya gittim, aşınmış yüzeyin üzerinde duran deri ciltli büyük kitabı açtım ve kitabın ilk sayfasından kapalı bir zarfı çıkardım. Manevi annemden gelen son mektubu okurken işlerimi bitirmek üzere parlak bir ışıqla aydınlatılmış banyoya geri döndüm. Seyahat planları ve onu ziyaret edecek zaman bulduğumda beni götürebileceği büyüleyici küçük yerler sayfalara karalanmıştı ve imzasının yanına sadece benim için eklediğini bildiğim ışıltılı bir kelebek damgası ilıştırılmıştı. İnanılmaz derecede tatlı ve düşünceliydi. Saate bir bakış atarak keyifli düşüncelerimden sıyrıldım.

Kırmızı “gün boyu kalıcı” ruj tüpünün plastik ambalajını çıkardım ve dudaklarıma sürmeden önce talimatları okudum. Kesinlikle son kullanma tarihi geçmişti ama zaten hayli dolgun dudaklarımı tam anlamıyla şişkin ve şehvetli görünmesini sağladığı için bunu görmezden gelmeye çalışacaktım. Aynanın karşısına geçince genzimden bir gülüş koptu ve ruju silmeye çalıştım ama her zamanki şansına uygun olarak yerinden oynamadı.

Ben kırmızı dudaklarımdan kurtulmak için boş yere ağızımı ovuştururken, ahlaksız kırmızı dudaklar ve aşırı seksi dumanlı gözler dehşet içinde bana bakıyordu. Bu şeyin içinde ne vardı? Belki de onu yeni mikroskobuma koyup...

Mikroskobum.

Aman Tanrım.

Mikroskobumu ormanda bırakmıştım.

Hayır.

Kutu arabada yanımda yoktu.

Telaşla ön kapıya koştum, paltolarımı ve diğer eşyalarımı çantadan fırlatarak çıkarıp Earl’ün onu alıp almadığından emin oldum.

Ama zihnimde aldığına dair hiçbir anı yoktu. Ormandan aceleyle çıkmaya çalışırken Earl’ün arabasına telaşla yerleştirdiğim her şeyi tek tek aklımdan geçirdim ve o ağır, siyah çanta orada değildi. Earl’ü arayıp kontrol etmeliydim.

Hedeflerime ulaşmaya *çok* yaklaşmıştım. Her şeyi nasıl böyle berbat edebilirdim?

Ama o zaman Earl’ün beni oraya götürmek için yaptığı işi bırakması ve yeniden ormanda yürümesi gerekecekti. Bugün hâlihazırda onu ve yaşlı bedenini çok yormuş olmalıyım.

Ne kadar *utanç verici*! Bir arabayla aynı fiyattaki teçhizat bu şekilde davranılmazdı. Earl profesyonel olmadığı-mı düşünür ve sonra da bu yeni mantar macerasında onunla

çalışmama *kesinlikle* izin vermezdi ve benim o mantarlardan daha fazlasını bulmam *gerekliyordu*.

Ama oraya nasıl gidebilirdim? İçinde bulunduğumuz parkın arka ucu, ana yolları kullanmadan ormanın içinden geçersen *aslında* arazimin sınırından o kadar da uzakta değildi. Bunu yapmak zorundaydım. Mikroskobumu ormanda bırakıp mahvolmasına izin veremezdim.

Kimse yokluğumu fark etmeden ormanın o kadar derinliklerine gidip geri dönmenin aklıma gelen tek bir yolu vardı.

ALTINCI BÖLÜM

CALLIE

Callie: Geç kalacağım, beni saat 9'da alabilir misin?

Earl: Somun değil.

Earl: Somun değil.

Earl: Sorun değil. Kahrolası telefon.

Earl: Üzgünüm, pis telefon. Kaba konuşmalardan nefret ettiğini unuttum. Somun değil, eminim yapman gereken bazı kızsal güzellik şeyleri vardır. 9'da görüşürüz.

Callie: beni yakaladın ;)

“**A**HH!” ELİMLE AYAĞIMIN ÜSTÜNÜ KAPAMAYA ÇALIŞARAK inledim. Motorun ısısı nedeniyle ayağımın üstü yanıyordu. Telefonumu bardak tutucuya yerleştirip çim biçme makinemle ormanda ilerlemeye devam ederken omuzlarım gerildi, bir yandan da gevşek arka dişimi gergin bir kaçık gibi oynatıyordum.

Traktör sürmek için yüksek topuklu ayakkabılar tavsiye edilmezdi. Neyse ki hava hâlâ etrafı rahatlıkla görebileceğim ve yolumu bulabileceğim kadar aydınlıktı. Aksi hâlde ağaçlar bana çok büyük sorun çıkarırdı.

Renkli akşam havası beni uyararak çam dallarını hafifçe hışırdattı ve aniden tam olarak nereye gittiğimi anımsadım. O ormanın beni ne kadar korkuttuğunu düşünerek ürperdim. Tüylerim diken diken oldu, yanıma kalın bir manto almadığıma pişman oldum.

Saçımdaki büyük bigudileri çekip çıkardım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Tanrı'ya şükür yakınlarda komşularım yoktu. Titriyordum ve ter içindeydim. Siyah mini elbisemin her tarafının çamur olduğundan fazlasıyla emindim.

En fazla arayıp yemeği iptal ederdim. Earl anlayışla karşılardı.

"Ahh!" Yanan ayağımı hareket ettirdim, böylece hararetli saldırı darbesi topuk kısmına geldi.

Kükreyen John Deere dışında orman sessiz ve sakindi ama bunun ötesinde, akşamın bu ilerleyen saatlerinde ormanın bu sık kısmında yalnız olmak gerçekten çok ferahlatıcıydı. Baykuşlar, cırcır böcekleriyle senkronize bir biçimde ötüyorlardı. Geceyi severdim, beni her zaman sakinleştirirdi.

Derin bir iç çekerek telefonumu traktörün yan bardaklığından çıkardım.

Callie: Çok üzgünüm ama iptal etmek zorundayım. Son dakikada bir şey oldu. Yarın arayacağım. Her şey için özür dilerim!

Earl: Neler oluyor? Her şey yolunda mı?

Earl: Cal?

Earl: Cal?

Parkın GPS uygulamasında koordinatlarımı kontrol ettikten sonra telefonu yeniden traktörün bardaklığına koydum ve derin

bir nefes aldım. En azından artık zaman kısıtlamam yoktu. Earl'ün beni bu elbiseyle görmeyeceğine de aynı derecede sevinmiştim. Bu kadar küçük ve dar olduğunu bilseydim üzerime bir şey giyme zahmetine bile girmezdim. Kapıdan fırlamadan önce yataktan ısıtılı pembe elbiseyi almalıydim. O zaman en azından kendimi traktör Barbie'si gibi hissederdim, ki bu kulağa daha eğlenceli geliyordu. Bu hâlimle, bir tür James Bond casus kızına falan benziyordum, yine de casus bir kızın gideceği yere döküntü bir traktörle gideceğinden şüpheliyim.

Orman şimdi tamamen karanlıktı. Ay ışığının parıltıları ağaçları ürkütücü bir filmdeki gibi kaplıyordu. Sadece gümüşü bir parlaklığa bürünmüştü, bazı çam ağaçlarından yansırken diğerlerinin yalnızca silüetini vurguluyor ve zihninizin gerçekte gördüğünüz şeyin derinliğini sorgulamasına neden oluyordu. Belki de zihnim bana oyun oynuyordu ama yemin ederim daha önce hissettiğim dehşet verici hissin içime sızdığını şimdiden hissedebiliyordum.

Işıklı böcekler ağaçların arasında mistik Noel ışıkları gibi dans ederken kehribar renkli altın küreler hâlinde parlıyordu. Yüzlercesi bir araya gelmiş gibi görünüyordu, neredeyse bir tür sıra oluşturmuşlardı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Hepsinin aynı yöne doğru gitmesi bir şeylerin yolunda olmadığını düşündürüyordu.

Sırtımı dikleştirdim. Sadece ateşböcekleriydi.

Yalnızca sessiz orman ve ben olsam da *kısacık* siyah elbiseyi çekiştirdim, aniden kendimi çok aptal ve rahatsız hissetmiştim. Memelerim yukarıya öyle çok itilmişti ki uçlarının dışarı fırlayacağını sandım, bu yüzden dekoltemi örtmek için kumaşı yukarı çektim. Bu hareketle elbise kalçalarım kadar çıktı. Müthiş sürtükçe bir halat çekme oyunu gibiydi.

Göğüs dekoltemi kapatmak için yukarı çektiğimde elbise kalçalarımın skandal yüksekliklere çıkıyordu.

Bacaklarımı gizlemek için aşağı doğru çektiğimdeyse hain elbise bir meme ucumu ortalığa saçmakla tehdit ediyordu.

Bu mücadele sırasında alnımdan terler akmaya başladı. Artık yaklaşmış olmalıydım. Sonuçta traktör daha hızlı ve daha verimli...

Traktörün lastiği bir köke takılınca vücudum öne doğru savruldu.

O kadar kızgındım ki aracı çevirmeye çalışırken neredeyse küfredecektim. Bu hareket yalnızca lastiklerin gece göğüne yosun fırlatmasına ve ormanın yumuşak toprağına daha da gömülmesine neden oldu.

Onun bunun çocuğu! Sıkışıp kalmıştım.

"Hayır, lütfen hayır!" diye traktöre yalvardım bir faydası olacaktı gibi.

Meraklı bir rakun gösteriyi izlemek için önümdeki ağaçtan aşağı indi.

"Sen neye bakıyorsun!?" diye saldırganca bağırdım sarı koltuktan inerken ve hayal kırıklığıyla saçlarımı çekıştirmeye çalıştım.

Sonra da rakundan özür dilercesine, "Üzgünüm, bunu hak etmedin," diye mırıldandım.

Evet, hak etmemiştı. Sadece meraklıydı.

Kızgın ve üzgün hâlde traktörden paslı bir çit kesme makası aldım. Ona ihtiyacım olacağını sanmıyordum çünkü burada gerçek bir tehdit yoktu, yine de ne olur ne olmaz diye düşündüm. Oflayarak ve ayaklarımı yere vurarak her zaman-kinden daha kararlı bir hâlde yoluma devam ettim.

Ayaklarımı yere vurarak derken topuklarımı vurmayı kastediyordum çünkü hâlâ yüksek topuklu ayakkabı giyiyordum.

"Aaaaayh, belki de o aptal mantar kötü şanstır," diye söylendim ve benimle birlikte yürüyen hayvanlara homurdandım.

Ekibe, göz teması kurmaktan kaçındığım bir kokarca katılmıştı. Kokarcalar titiz olurdu. Bütün hayvanları severdim... şey, yılanlar hariç. Neden diye sormayın ama yılanlardan çok korkuyordum. Kayarcasına ilerlemesi, tıslaması... Onlar beni rahatsız etmezse ben de onları asla rahatsız etmezdim.

Yine de karanlık ormanda hayvanlarla birlikte olmak rahatlatıcıydı. Tuhaftır, hayvanlar benden hiç korkmazdı. Bunun aksine dair bir anım yok. Ben başkalarıyla birlikteyken daha mesafeli davranmasalardı, insanlara genellikle bu kadar yaklaşmadıklarını hiç fark etmeyebilirdim. Sebebi ne olursa olsun buna minnettardım. Beni işimde en iyisini yapmaya zorluyordu. Tüm canlılar seilmeyi ve ilgilenilmeyi hak ediyordu.

Tabii bu, arkamdan gelen kokarcaya karşı temkinli olmadığım anlamına gelmiyordu.

Her birkaç adımda bir yüksek topuğumu topraktan çıkarmak için durduğumda, birkaç yaratık da yanımda koşuşturuyordu. Topuklarımın üzerinde yürümek çok yorucuydu ama ayakkabılarımı çıkarmayı reddettim. Ortalama bir orman zeminini kaplayan zehirli böcek sayısını duysanız şaşırırdınız.

Yıpranmış sinirlerimi yatıştırmak için cılız bir çabayla eskiden kalma neşeli şarkılar söylemeye başladım. Tam yeni bir şarkıya geçmek üzereydim ki orman arkadaşlarımdan aniden saklanmak için kaçışırken çıkardıkları seslerle yer sarsıldı. Arkamdaki ani hareket karşısında irkilerek döndüm.

Derken onu gördüm.

Gördüğüm ilk canlı gümüş güve.

Bulmak için ülkenin diğer ucuna taşındığım yaratık.

Onu gördüğümde az daha dizlerimin üzerine çökecektim. Erkenciydiler.

Willow Springs'e varmalarına daha üç hafta olmalıydı.

Büyük güve yakındaki bir ağaca konmadan önce sessizce arkamda kanat çırpı. Soluk neon yeşili kanatlarının yavaşça

çırpınışı beni kışkırtıyordu. Her kanadın arkasında uzun bir uzantı yer alıyordu. Bu uzantılar, onları bu kadar nadir kılan şeyin bir parçasıydı ve bir şekilde gizemli gümüş güvenin görkemli güzelliğine katkıda bulunuyordu.

Şaşkınlıktan kendimden geçmiş hâlde yaklaştım. Kabarık gövdesinin üzerinde iki uzun eğrelti otu benzeri anten duruyordu, bu da sevimli güzelliğine katkıda bulunuyordu.

Yakınımda bir şey hareket etti, nabzım hızlanırken çılgınlığı bastırmak zorunda kaldım. Hareketi görüş alanımda yakalayarak döndüm.

Bir tane daha.

Başka bir gümüş güve yanımdan kanat çırparak geçerken nefesim kesildi.

İkinci güve, ağaçtaki arkadaşıyla beraber havalandı.

Hâlâ biraz şokta olsam da onları takip etmek için aceleyle ilerledim.

Ton balığı dişleri adına! Bu yüksek topuklu ayakkabılar beni öldürecekti! Ateşböceklerinin parıldayan sıraları boyunca süzülen güvelere ayak uydurmak için hızla hareket ediyordum. Kanatlı mucizelere ayak uydurmak için derin nefesler alırken, serin gece havasıyla tenim üşümüş olsa da yanaklarımın sıcak olduğunu hissediyordum. Elbisemin vücudumun bazı yerlerini ortaya sermesi de artık umurumda değildi. Güveleri kovalarken hiçbir şey umurumda değildi.

İleride ay ışığının altında *birkaç* gümüş güve daha parlıyordu.

“Kutsal yemek borusu...”

Artık heyecandan titriyordum.

Harikuladeydi. Giderek daha fazla ışıklı böcek bu bölgede uçuyor, etrafımda parılıyordu ve güzel güveler mistik bir gösteri sergiliyordu.

O kadar büyüklü görünüyordu ki. Yaklaşmak zorundaydım. Fotoğraf çekmek için telefonuma uzandım...

Ama telefonumu traktörde bırakmıştım.

Aptal.

Tamam, sorun değildi. Ormanda fahişe elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabılarla yalnız başına, araçsız ve telefonsuz.

Harika.

Önümde kanat çırpın güveleri daha iyi görebilmek için altın rengi sırayı takip ederken büyük bir baldıranotunun yanından geniş bir açıyla döndüm.

Ciğerlerimi sertçe soğuk havayla doldurdum. Ayakta kalabilmek için yakındaki bir ağaca tutunmak zorunda kaldım.

Onlardan en az yüz tane olmalıydı.

Hepsi aynı bölgede durmuştu.

Soluk yeşil kanatlar ayın boğucu parıltısı altında daha parlak yansıyor gibiydi. Onlarca ve onlarca kanat yavaşça çırpınıyordu. Çoğu, bölgeyi çevreleyen ağaçların kabuklarında veya düşmüş kütüklerin üstünde toplanmıştı. Birkaçı hüzünle havada çırpınıyordu. Ormanın gizli derinliklerinde geniş bir daire hâlinde toplanmış gibiydiler. Ağaçların ortasındaki büyük boşluğu, güvelerin üstlerine zarifçe düşen ay ışığının gümüş sisi dolduruyordu. Çok güzeldi, mistikti. Bölgenin üzerinde kara haber veren bir battaniye gibi asılı duran o korkunç histen sizi uzaklaştırmaya yetecek kadar büyüleyiciydi.

Uzakta bir yerde tiz bir çığlık duyuldu ve gecenin kederli sessizliğini bozdu.

Bu sesi tanıyordum, bu bir...

Bir anda karşımda belirdi.

Bir tilki.

Kırmızı, hırlayan, kızgın bir tilki.

Çığlık attım, şaşkınlıktan neredeyse geriye düşüyordum. Normalde tilki insana zarar vermezdi ama bu sıradan bir tilki değildi.

Daha önce gördüğüm ışıltılı altın tilkinin ta kendisiydi. Hırlayan kırmızı ve siyah suratından uzaklaşmak için geri gittim.

Bu kez karanlıkta parıldamıyordu, en azından tam olarak değil. Ay ışığı kürküne vurduğunda gölgesizdi, şey gibi görünüyordu... Büyülü? Gözlerinizi tam olarak odaklayamadığınız, birden ortaya çıkan altın rengi bir parıltıya benziyordu. Bunların hepsi benim hayal gücüm müydü? Gerçekten aklımı mı kaybetmeye başlamıştım? Sebebi mantarlar mıydı?

Sarsıcı bir hareketle ayağımı dişledi ve ben bir çığlık atarak güve topluluğunun merkezine, geriye doğru sıçradım.

Hareketim sadece onun daha da çılgınca davranmasına neden oldu. Acaba yaralı mıydı? Birden çok korkup yerde geriye doğru çekildim. Daha evvel hiçbir hayvan bana böyle davranmamıştı. Belki de ona zarar vereceğimi sanmıştı.

“Sorun değil, sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum. Sen nesin?” diye mırıldanarak kırmızımsı, turuncu yaratıkla konuşmaya çalıştım.

Sözlerim üzerine gür kuyruğu titredi. Daha önce hiç tilki hırlaması duymamıştım ama korkunçtu. Tizdi, bir köpeğin hırıltısından daha tizdi ama her türlü korkuyu uyandırabilecek kapasitedeydi ve belki de sivri burnu öfkeyle kırıştığından daha da korkutucu görünüyordu. Onun etrafından dolaşmak için hareket ettim. Güvelere ulaşmam gerekiyordu.

Daha fazlasını *görmeliydim*.

Tilki ayak bileğimi parçalamak için atılıp kıl payı kaçırınca, “Ne oluyor be!?” diye çığlık attım.

Hayvan kehribar rengi gözlerini bana dikerken, kulaklarını tüylü kırmızı ve siyah yüzünden geriye doğru yatırmıştı. Pas rengi kürküne beyaz lekeler karışmıştı. Çok güzeldi. Onun bir erkek olduğunu nasıl bildiğimi sormayın. Bunu hissedebiliyordum. Tıpkı onun pek normal olmadığını hisse-

bildiğim gibi. Ay ışığında parıldayan altın tüyleri göremesem bile gözlerinde daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir şey vardı. Şu anda eve koşuyor olmalıydım ama yapamadım. Hipnotize olmuş gibiydim. Güveleri görmek için öyle şiddetli bir çekim hissediyordum ki denesem bile buna karşı koyamazdım.

Hayatımın büyük kısmı tam da bu ânın umudu etrafında şekillenmişti. Bu parıldayan tilki beni durduracağını sanıyorsa gerçekte ne kadar kararlı olduğum hakkında hiçbir fikri yok demekti. Geri adım attım.

Hırlayarak bana yeniden saldırdı ve bu kez ince, kabarık vücuduyla beni iterek güvelerden uzaklaştırdı.

Güvelerin ve ateşböceklerinin sabırla beklediği dairesel açıklıktan beni uzak tutmaya çalışıyordu.

“Sorun değil,” diye mırıldandım en yumuşak sesimle. “Orada ailen var, değil mi? Onlara zarar vermeyeceğime söz veriyorum. Sadece gümüş güvelere yakından bakmak istiyorum, tamam mı?”

Tiz bir sesle inlemeye başladı. Bu sırada kehribar rengi gözleri benimle küçük açıklık arasında çılgınca gidip geliyordu.

Aceleyle etraftan dolandım ve hızla ormanın ortasındaki, ay ışığının aydınlattığı binlerce yeşil kanadın kendilerine ait bir şarkıyı söyleyerek çırpındığı mistik deliğe doğru yürüdüm.

Takılıp düştüm, çabucak kendimi toparladım ama tilkinin ayaklarına uzanıp uzun ve acı dolu çığlıklarla inlediğini fark ettim. Feci hâlde ürkütücü ve rahatsız ediciydi.

“Tamam, her şey sırayla,” diye mırıldandım, hızla uzaklaşıp açık daireye doğru yürüdüm.

Sadece neler olduğuna daha yakından bakmalıydım. Sonra parıldayan tilkiye nasıl yardım edebileceğimi düşünürdüm. Zaten muhtemelen benim hayal gücümün ürünü olan tilkiye.

Bana doğru geldiğinde, eğitimli bir futbolcu gibi sağa ve sola giderek ondan kaçındım. Vücudum ağaçların oluşturduğu çembere ulaşana kadar koştum. Tilkinin baldırının arka kısmındaki deriyi parçaladığı yerde hafif bir acı hissettim.

“Seni tezek suratlı, beni yakaladın,” diye inledim açıklığın kenarında ve bakmak için çıplak bacağımı kaldırdım. Tabii ki küçük bir ısırık vardı.

Kahretsin.

“Orman tanrılarına kuduz olmaman için dua etsen iyi olur... seni...” Turuncu haydutla yüzleşmek üzere döndüğümde öfkeyle mırıldanıyordum ama o gitmişti. “Tanrım. Bugün nasıl bir şansım var böyle?” dedim usulca. Sonra açıklığa döndüm ve gördüklerimi anlamlandırmaya çalıştım.

Büyük ve kadim ağaçların tam ortasında, içinde yosun ve toprak bulunan neredeyse kusursuz bir çemberdi. Yüzlerce, hatta binlerce gümüş güve kanat çırpıyor ve burayı çevreleyen ağaçlara tutunuyordu. Ateşböceklerinin çıkardığı altın rengi parıltılar havayı sihir gibi aydınlatıyordu.

Bundan daha muhteşem ya da büyümlü bir şey görebileceğimi düşünmezken onları gördüm.

Yosunlu zeminin ortasında başka bir kusursuz çember daha vardı.

Ölüm meleği mantarlarından tam ve mükemmel bir halka. Mantar başlarının belirgin beyaz yapısı ayın gümüşü parıltısı altında ısıll ısıll parlıyordu.

Şaşkınlıkla nefes aldım. Burnuma çam ve toprak kokusu doldu, sadece cırcır böcekleri ile uzaktan gelen tiz bir inleme sesi duyuyordum.

Açıklığa doğru bir adım daha attım. Kalın yosun, siyah topuklu ayakkabılarımın baskısıyla çöktü.

Sonra hissettim.

Sanki beni bu histen koruyabilirmiş gibi kollarımı kendime sımsıkı doladım.

Earl'le ormandayken etrafımızı saran o kasvetli his yine belirmişti. Ancak şimdi, sanki daha önce sadece tadına bakmışız gibi çok daha yoğundu. Bu sefer tam porsiyondtu.

Ensemdekilerle birlikte kollarımdaki ve bacaklarımdaki tüyler de diken diken oldu.

Bir anda çığlık atarak kaçma isteğı duydum. Bu tuhaf mantar çemberiyle arama mümkün olduğunca mesafe koymak istedim.

Ama bu aptalcaydı. Bunlar sadece güve ve mantarlardı. Cesaretimi sergileme ihtiyacı duyarak, ayaklarım neredeyse büyük mantar halkasını sıyırana kadar alana doğru birkaç adım daha attım.

Nasıl bu şekilde oluşabilmişlerdi? Daha önce hiç bu kadar mükemmel bir düzeni olan bir şey görmemiştim. Güveler küçük alanın etrafında kanat çırpıyor, yüzümün önünde süzülüyorlardı. Bu mantarlar bana halüsinasyon mu gördürüyordu?

Çocukluğumda yaşadığım o olay zihnimde canlandı. Elimdeki küçük yara izine baktım. "Büyü artık, Cal," diye azarladım kendimi. Etrafımı saran birçok kanadı idrak ederken kalbimin çarptığını hissediyordum.

Başparmağımı V şeklindeki yara izine batırdım, ta ki geride bir oyuk bırakana ve kendimi toparlamam gerektiğini hatırlatana kadar.

Ürperdim ve siyah elbisemi gergince düzelttim. Bacağımı kaldırıp çemberin içine doğru kararlı bir adım attım.

Toprak sanki sudan yapılmış gibiydi. Ölüm meleğı çemberinin içinde ayağımın altında hiçbir şey yoktu. Dengemi yeniden kazanmaya ve kendimi geri çekmeye çalıştım ama tutunacak hiçbir şey olmadığından vücudumun kalanı hantalca tökezleyerek çemberin ortasına düştü.

Vücuduma keskin iğneler batar gibi oldu. Yoğun siyah duman aniden etrafımda girdap gibi dönerek ciğerlerimi tıkadı. Dengemi yeniden kazanmaya uğraşırken gözlerim korkuyla sımsıkı kapandı. Ben hâlâ düşünüyordum.

Durmadan düşmeye devam ettim.

Sanki bedenim sonu olmayan bir kara deliğin içine itilmiş, takla atıyor ve yavaşça uçuruma doğru yuvarlanıyordu. Kollarım ve bacaklarım çılgınca çırpınırken bu hissi durduracak bir şeye, herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyordum. Midem göğüs kafesime karışmış gibi hissederek korkunç çığlıklar atarken düşmeye, takla atmaya ve dönmeye devam ettim.

Sert bir şeye çarptım. Sanki bir duvara bindirmiştim, sanki bir araba kazası geçirmiştim. Mide bulantısı beni ele geçirirken ve safra boğazımdan yukarı yükselirken vücudum yere yapıştı. Zihnim karmakarışık bir hâlde dönüyordu, bu korkunç sarmalı durduramıyordum.

Sırtüstü dönmeye çalıştım, ancak altımdaki yer kayınca savruldum.

“Neler oluyor be?!”

“Prens’in üstüne indi! Prens’in üstüne indi!”

“Bu bir saldırı! Misilleme yapıyorlar!” Etrafta endişeyle çınlayan erkek sesleri vardı.

Gözlerimi açmaya çabaladım, vücudum bitmek bilmeyen düşme hissine sımsıkı tutunuyordu. Gözlerimi açtım ama o kadar karanlıktı ki hiçbir şey göremedim.

Bir anda kollarımdan tutularak ayağa kaldırıldım. Gözlerim çuvallamaya devam ediyordu, bu yüzden onları sadece duyabiliyordum.

“Nereden bildiler, lordum!?” Aksi bağırışlar ve mırıltılar, anlamlandıramadığım kaba aksanlarla etrafımda dalgalar hâlinde yankılanıyordu.

“Kollarını kesin hemen! Bu tehlikeli!”

Karanlığa gözlerim alıştı ama keşke alışmasaydı.

Mürekkep karası bir duman, korkutucu siyah zırhlar giymiş yüzlerce adamın üzerini örtüyordu. Hepsi bana dönüktü. Toplayabildiğim bir parça nefesle çığlık attım ve koştum.

Arkamdaki duvara bir tren gibi sertçe bindirdim.

Ama çarptığım şey bir duvar değildi.

Ölümün kendisi gibi tepemde yükseliyordu. Ay ışığı devasa bedenini örten karanlık zırhın parçalarını aydınlatıyordu. Bu aptalcaydı çünkü herhangi bir zırha ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Bedeninin her santiminden bir yırtıcının gücü yayılıyordu. Normal bir adamın başının olması gereken yerde, ayın azıcık ışığında parıldayan, zırhla kaplı karanlık bir göğüs bulunuyordu. Ölümün yüzünü görmek için boynum rahatsız edici bir açıyla bükülene kadar gözlerimi yukarı kaldırdım.

Kanım dondu. Her zerrem kaçma ihtiyacıyla dolup taşı. Ayaklarım diğer kötü görünüşlü adamlara doğru geriledi.

Soğuk mavi gözler bedenimi ve ruhumu delip geçerken, keskin bir çene arkadan aydınlatılmış yüzünü çerçeveliyordu. Obsidiyen siyahı kaşları korkunç buz havuzlarının biraz üzerinde duruyordu. Koyu siyah saçları parlıyordu, sert yüzünü saran soluk porselen rengi deriye bu kadar yakın olmasalardı karanlıkta neredeyse görünmezlerdi.

Kaçmak için döndüğümde canavar beni yakaladı. Sanki bedenimin dışındaymışım gibi çığlık attığımı duydum. Çıplak omzumu kuvvetle tutan eldivenli elle mücadele etmeyi sürdürdüm. Canavara dehşet içinde dönüp baktım, ancak o zaman bir elinin mücevherli bir kılıcın kabzasında olduğunu fark ettim, sımsıkı eldivenli diğer eli ise güçlü tutuşundan dolayı neredeyse omzumu parçalayacaktı.

Karanlıkta görünmesi neredeyse imkânsız olan kalın duman sütunları kıvrılıp, sırtından dalgalar hâlinde kayarak yavaşça

kanat şeklini aldı. Bu duman yoğun ve canlıydı ama ona dokunduğunuzda bir şekilde kanatların katı olduğunu hissedecekmişsiniz gibi görünüyordu. Yoğun karanlık bizi çevreleyen geceden daha karanlık görünüyordu. Duman kanatları devasa bedeninin iki yanından en az bir buçuk metre ileriye uzanıyordu. Daha önce incelediğim hiçbir kanada benzemiyorlardı. Duvarlarımda asılı duran tüm resimlerden daha güzeldi. Gümüş güvenin güzel kanatları bile önümde yayılan karanlık, cennetten düşmüş kanatlarla karşılaştırıldığında sönük kalıyordu.

Gizemli adamın kanatlarına ağızım açık bakarken donup kaldığımı fark ettim. Bu nasıl gerçek olabilirdi? Kanatlar... dumandan oluşuyordu. İnanılmazlardı.

Elim bilinçsizce kanatlardan birine dokunmak için uzandı.

Siyah girdaplar tıpkı bir mumdan çıkan duman gibi ama daha kararlı bir şekilde elimden ânında uzaklaştı. Soğuk buhar hissi elimi sardı ve oniks dalgaları birden parmaklarımın etrafında dönüp kıvrıldığında şaşkınlıktan neredeyse bayılacaktım.

“Çok... çok güzeller,” diye mırıldandım, muhtemelen duyulamayacak kadar alçak bir sesle.

Dev yaratık, kaşlarını sertçe çatmış, bariz bir şaşkınlıkla beni izliyordu. Elimin üzerinde sessizce dans eden dumana bakmadan önce yüzüme bir göz attı. Beni sertçe itip uzaklaştırmadan önce vücudu ürperir gibi oldu.

Başını eğdi, kalın kirpiklerin altından beni görmek için gözlerini kısarak baktı ve sonra üzerime tükürdü.

Sıcak ve ıslak damla yavaşça toz toprakla kaplı yanağımdan aşağı kaydı. Şaşkınlıkla çığlık attım ama ben daha tükürüğü silemeden beni tekrar yakaladı. Çığlık atarken tutuşunun acısıyla neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti.

Canavar boş mavi gözlerini yavaşça üzerimde gezdirdi; elbisem popomun son kısmını açığa çıkaracak kadar yukarı

çekilmişti. Korkunç bakışı tenimde asılı kalır gibi oldu, ardından dudaklarımdan bir çığlık kopuverdi.

Kanatlarının ucunda bir hançer gibi dumanlı pençeler oluşmuş ve omuzlarıma sertçe batmıştı. Kolumu daha sertçe sıkmasıyla birlikte sıcak kan damlaları kolumdan aşağı damladı.

Hapı yutmuştum.

YEDİNCİ BÖLÜM

CALLIE

SEFİL YARATIĞIN KANATLARININ DUMANDAN PENÇELERİNİ BEDENİMIN derinlerine sapladığında içimde dalgalanan saf korku hissini en kötü kâbuslarımda bile hayal edemezdim. Gecenin karanlığı görüşümü bulandırıyor, etrafımı saran ve ay ışığıyla aydınlanan korkunç yaratıklardan başka bir şey görmeme izin vermiyordu.

Karanlıkta uzağı göremiyordum ama hâlâ ormanın aynı noktasındaymışım gibiydi. Bu nasıl mümkün oluyordu? Ölüm meleği mantarlarının oluşturduğu çembere adım attığımda sanki bir yere düşmüştüm. Ormandaki o noktaya benziyor olabilirdi ama burada *her şey* tuhaf geliyordu. Korkunç ve dehşet vericiydi. Durduğumuz açıklığın çevresinde sık ağaçlar vardı. Neler oluyordu?

Yüzlerce karanlık, uğursuz beden etrafımızı sardı. Eminim daha fazlası da vardı ama karanlıkta ancak belli bir noktaya kadar görebiliyordum.

O şey —çünkü hiçbir erkeğe benzemiyordu— tepemde dikiliyordu. Rahat bir doksan beş vardı. Hatta belki daha da uzundu. Miğfer hariç diğerlerinkine benzer bir zırh giyiyordu. Solgun yüzü, bir porselen kadar bembeyaz olan tenine tezat oluşturan koyu toz toprakla lekelenmişti. Bakışları ayın

altında daha da parlıyor, neredeyse gümüşü bir parlaltı yayıyordu. İnsan olmadığı kesindi. Omuzları bir insanınkinden çok daha genişti. Sayısız siyah deri ve zırh katmanlarına rağmen kaslı ve atletik bir vücudu olduğu anlaşıyordu. Bir yırtıcı olarak uygun gördüğü her şeyi yok edecek kadar güçlü bir yapısı vardı. Çaba sarf etmeden yarattığı korkutucu etki fazlasıyla yoğundu.

Tehditkâr kanatları tenimin derinliklerine batarken haykırdım.

“Öldür onu. Hemen.” Sesi alçak ve tüyler ürpertici derecede yumuşaktı.

Bir asker birliğinin tamamına komuta etmek için sesini yükseltmesine bile gerek yoktu.

Konuşamıyordum, düşünemiyordum. Gözlerimin önünde kâbus gibi bir sahne canlanırken omuzlarımdaki keskin acı paniğimin sadece küçük bir kısmını yansıtıyordu.

Adam omzumu bırakırken bana bakmaya devam etti.

Nefesimi yeniden kazanma çabasıyla tikanıp hırıltıyla nefes alırken aniden boğazımın etrafında güçlü bir baskı oluştu.

Kaçmaya teşebbüs ettiğimi fark etmemiştim bile. Yaratık boğazımdan yakalayıp beni olduğum yerde tutmadan önce bedenim son bir kaçma girişimde bulunarak kendiliğinden hareket etmişti. Parmaklarım umutsuzca ellerinden kurtulmaya çalıştı ama işe yaramadı. O çok güçlüydü.

Aniden soğuk metalin sırtımın içine santim santim kaydığını, ardında keskin ve soğuk bir his bıraktığını hissettim. Vücudumdaki her kas sertleşti ve kaskatı oldu, midemin derisi gerilirken bu manzara karşısında dehşete düştüm. Kılıcın sivri ucu karnımın derisini deldi.

Yaratığın boğazımı bırakıp beni doğrudan karnımdan bıçakladığını ancak kılıcın geri çekilirken çıkardığı ham, gıcırtilı sürtünmeyi ve sert toprağın dizlerime çarpmasını hissettiğimde fark ettim.

Aşağı bakıp da karnımdaki korkunç yarayı görünce şok oldum, hâlâ ne olduğunu tam olarak anlayamamıştım.

Dehşete kapılmış hâlde fişkırان yarayı tutarken yoğun, koyu bordo renkteki kan vücudumdan aşağı şelale gibi akıyordu.

Çenem gevşedi ama onu kapayacak takatim bile kalmamıştı. Benim başıma nasıl böyle bir şey gelebilirdi ki? Ben iyi bir insandım. İyi bir insanın yaptığı her şeyi yapmıştım. Ben iyiydim! İyiler her zaman kazanır, daima galip gelirdi, kötülerse istisnasız başarısız olurdu.

Yaşadıklarımın inanamayarak yukarı baktım. Kötü adam boğazımı tutarken adamlarından biri beni karnımdan bıçaklamıştı.

Bu nasıl olmuş olabilirdi?

Yüzümdeki kan yavaşça çekilirken tenim karıncalanmaya başladı. Kimse böyle bir yaradan kurtulamazdı. Ölecektim.

Kanatlı kötü adam bir adım öne çıktı ve diz çökmüş bedenimin başına gelince durdu. Buz mavisi gözleri saf bir memnuniyet –hatta keyif dolu– bir bakışla manzarayı inceledi.

“Beyinsiz insanlar. Bir suikastçıyı zevk kadını gibi giydirmek. Sanırım bu, dikkatimizi taze bir insan fahişeyle dağıtmak için yapılan zayıf bir planın parçasıydı.”

Botunun alt kısmıyla göğsüme sert bir tekme atmasıyla geriye savruldu, çaresiz bir kan ve acı yığını hâlinde sırtüstü yığılıp kaldım.

“Lütfen...” diye inledim.

Sıcak sıvı boğazımda yükselmeye, konuşma yeteneğimi engellemeye başlamıştı. Sırtım biriken kanla ıslanmıştı, hatta ön tarafım da kan içindeydi. Görüşüm zalim bir flaş ışığı gibi gidip geliyordu, sabitlemek için gözlerimi kapattım.

Artık acı hissetmiyordum, sanırım vücudum şoka girmişti. Merkezdeki hayvanlarımdan birinin başına gelseydi ne

yapardım diye düşünmeye çalıştım ama umutsuzluk hissi ruhumu ağırlaştırıyordu. Artık çok geç olduğunu biliyordum. Kendimi böyle bir yaradan kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

İnleme hâlindeki sesimi duyunca dev şeytanın kaşları hafifçe çatıldı, başını eğerek kafası karışmış bir ifadeyle bana baktı.

Ölümün eşiğindeydim, gözkapaklarımı sonsuza dek kapadığımda gördüğüm son şey o olacaktı. Geçmişimden gelen günahların ve geleceğimin umutlarının göğsümün üzerine gölgeden bir pelerin gibi yerleştiğini hissedebiliyordum.

Burnumdan nefes alırken öksürdüm. Göğsüm yükselip alçalabilmek için yoğun bir mücadele veriyordu.

Kalbim durana kadar sadece üç dakikam olduğunu tahmin ediyordum.

Uzaktan kulağıma belli belirsiz konuşmalar ve adım sesleri çalınıyordu.

“Toplanın. Mesajı Kraliçe’ye ilet. Belli ki bizi bekliyorlardı,” diye homurdandı duman kanatlı kâbus hoşnutsuzca.

“Ne oldu lan!?”

“Geçidi açtık ve o da Prens Mendax’ın üstüne *indi*. Belli ki düşündüğümüzden daha hazırlıklıydılar.”

“Şuna bak! Uzanıp Prens’in kanatlarına dokunduğunu gördün mü? O lanetli parmaklarıyla tanrıların gölgelerine dokundu! Ömrüm boyunca hiç bu kadar korkusuz bir Duman Avcısı görmemiştim!”

“Eh, zaten artık gölgelerin dokunduğu kişiler yalnızca Mendax ile Kraliçe. İyi ki onu durdurmuşsun, Fish. Belli ki deneyimli bir suikastçıydı.”

“Yetenekli ama benim kılıcıma rakip olamaz. Şey, gerçi Prens Mendax da onu tutuyordu. Ne yapıyoruz? Cesedi bırakıyor muyuz? Vahşi orman yaratıkları icabına bakar.

Gerçi onun insan vajinası, ölü olsun ya da olmasın hâlâ işlev görüyor.”

“O insanı bırak, muhtemelen aletini çürütüp düşürür.”

“Evet. Kraliçe ve Prens onlardan birine dokunduğumu bil-seler işimi bitirirlerdi. Kral Marco bana izin verirdi. Kahret-sin, o da kendine saklardı...”

“İnsanla birlikte ölmek istemiyorsan ölü kralım hakkında konuşma. Hareket et! Çöpü bırak, biz şatoya dönmekten önce yaratıklar onu parçalar.”

Mırıltılar ve ayak sesleri giderek uzaklaştı ama bölgeyi terk edip etmediklerini ya da gerçekten ölüp ölmediğimi anlayamadım.

Gözkapaklarımı aralamaya çalıştım. Bu küçük eylem şimdiye kadar yaptığım en zor, en zahmetli hareket gibi geldi. Ormana soğuk çöktüğünde içinde yattığım sıcak sıvı biriktisi hızla soğudu. Gözlerimden biri savaşı kazandı ve kısacık bir an açıldı. Yalnızca ağaçların karanlık çemberinde yalnız kaldığımı görmeye yetecek kadar.

Etraf benzer görünüyordu ama... ben düşmeden önceki gibi neşeli değildi. Çevredeki ağaçların üzerinde çok daha az sayıda gümüş güve geziniyordu. Her şey farklı görünüyordu. Ormanın ağaçları sanki birer canavara dönüşmüş gibi daha yaşlı ve karakterli görünüyordu. Aynı ay, ormanı aynı gümüşü ışıkla aydınlatmasına rağmen gece daha karanlık ve daha kötücüldü sanki. Her nasılsa her şey daha da korkutucu geliyordu.

Ürkütücü bir karanlıkta ve kaçınılmaz bir fiyasko olduğuma dair ezici bir hisle yapayalnız hâlde öylece ölecektim.

Yanağımın altında yumuşak ve süngerimsi bir şey vardı. Neyin üzerinde yatıyordum?

Ellerimi hareket ettirme şansım yoktu, bu yüzden de zaten ölüme mahkûm değilsem beni kurtaracak sihirli bir anahtar

bulurum umuduyla başımı hareket ettirmeye çalıştım ancak birkaç santim sağa hareket ettirebildim.

Yüzüm bir ölüm meleği mantarının üzerindeydi. Ne kadar da şiirsel.

Sanki biri kalbime çekiçle vuruyormuş gibi hissediyordum. *Güm... güm... güm.*

Artık nefes almak çok zordu. Zamanı gelmişti. Kalbim duruyordu, bunu hissedebiliyordum. Boğazımda yükselen kan yüzünden yutkunamıyordum da.

Henüz ölmemiş olsam bile her an ölebilirdim. Ölü mü sağ mı olduğumu söylemek sandığımdan daha zordu.

Yanımdaki bir avuç kuru yaprağı ezerek kendimi ölüme hazırladım. En büyük pişmanlığım ailemi, Eli'yi, Seneca'yı bir daha göremeyecek olmamdı. Hayır, hayır, bu doğru değildi.

En büyük pişmanlığım aşkı hiçbir zaman tüm kalbimle hissedememektir.

Güm... güm... güm.

Hiç şansım olmamıştı.

Güm... güm.

"Kutsal güneşler! O yaralı, acele edin! Tutunamayacak! Ona ne yaptıklarına bak!"

Bir şey yüzümü kokladı ve yanağımı bir kürk gıdıkladı. Ya da en azından ben öyle olduğunu sandım. Ölmüş olmalıydım.

Beni hangi taraf almıştı? Cennet mi cehennem mi?

Soğuk bacaklarımın üstünde yumuşak bir baskı vardı. Son anımda beni biraz rahatlatıcak ağır, sıcak bir kürk battaniye beni sarıyormuş gibi hissettim.

"Sen ondan daha iyi değilsin..." Ses, suçlayıcı ses tonuna rağmen güneş ışığına sarılı ipek gibiydi.

"Ağzından yel alsın. Ne yaptığımı biliyorum ben," diyen telaşlı, hırıltılı bir ses geldi.

“Acele et!”

Karnımdaki yaranın üzerinden yumuşak, kadifemsi bir şey geçti ve tenime sıcak damlacıklar düştü. Sanki güneş erimiş ve tenime sızmıştı. İlk başta sıcaklıktan başka bir şey hissetmiyordum ama sonra keskin bir batma hissi vahşi bir tutkuyla içimden aktı. İç organlarımda bir ateş alevlendi, onları tek tek çözerek bir kez daha bir araya getirmek üzere eritti.

Güm... güm... güm... güm...

“İşe yarıyor! Tanrılara şükürler olsun! Kalbi atıyor... elinden geldiğince. Buradan hemen ayrılmalıyız,” dedi biri. İpeği andıran kadınsı bir sestti.

İçimde tutuşan güçlü ateş beni şiddetli bir acıyla sarstı ama bacaklarımın ve karnımın üzerindeki şey ağırlığını vererek beni hareketsiz tuttu. Şimdi başımın altında kabarık bir şey mi vardı?

Ayağım uyuduğu zamankine benzer minik karıncalanmalar içimden bir nehir gibi akıp geçti. Sanki birisi kalbime elektroşok uygulamış gibi gözlerim aniden açıldı.

Tilki bacaklarımın ve karnımın üzerine yatmış, yaramı hararetle yalarken gözyaşları güzel kehribar gözlerinden tenime dökülüyordu.

“Bu kadar yeter,” diye azarladı yanımdaki ipeksi ses. “Bu kadarı çok fazla, etkilenirse öldürülen *sen* olacaksın!”

“O da dâhil hiç kimse ne yaptığımı bilmeyecek. Sana gelince, sessiz olacaksın yoksa *hepimizin* canı alınır,” diye homurdandı bir erkek sesi.

“Yeter abi, gidiyoruz! Burada olmamalıyız!” dedi dişi panikle. Sabırlı sesi çatallanmıştı.

Güzel tilki parlak gözlerini benim gözlerime dikti, yavaşça ayağa kalkıp karnımdan uzaklaşmadan önce yaramı son kez yaladı.

Tahmin edebileceğimden daha az zorlanarak ayağa kalktım ve tilkinin başka bir küçük tilkiye doğru usulca ilerlemesini izledim. Ona ulaşana kadar gözleri benimkilere kilitlenmişti. Hareket ederken küçük ayaklarının altındaki kurumuş yaprakların yumuşak hışırtısı ve çıtırtısı dışında hiçbir ses yoktu.

“Bekle... ben... neredeyim?” diye güçlükle mırıldandım hayvanlara doğru.

İkili bana bakmak için hızlı yürüyüşlerini kesip aynı anda başlarını yana çevirdi. Tıpkı bir köpeğin dikkatle dinlerken yaptığı gibi başlarını büyük kulaklarına doğru eğdiler. Göz açıp kapayınca kadar, parıldayan bir tilki için bile doğal olmayan bir hızla koşup gittiler.

“Lütfen! Bekle! Yaptığın şey... şey her neyse bunun için sana teşekkür etmeliyim! Hayatımı kurtardığın için!” Arkalarından bağırdım ama işe yaramadı çünkü ortadan kaybolmuşlardı.

Sahi ne olmuştu öyle? Hayattaydım. Üstümden tır geçmiş gibi hissediyordum ama hayattaydım. O tilki buradan mıydı? Önce gün ortasında evimin arkasında belirmişti, sonra ben mantar halkasına düşmeden önce bana saldırmıştı ve şimdi de hayatımı mı kurtarıyordu? Beni sihriyle iyileştiriyordu. Yine halüsinasyon görüyor olmalıydım.

Dizlerimin üzerine doğruldum. Ayakkabılarımdan biri düşmüş, birkaç adım öteye savrulmuştu. Siyah elbisem göğsümün etrafında toplanmıştı ve ben kana, toz toprağa bulanmıştım.

Çok fazla kan.

Ne yapacağımdan emin olamayarak ve uzaklaşmaya ihtiyaç duyarak, dizlerimin üzerinde durup elbiseyi başımın üzerine çekmek için doğruldum. Çıplak olmam umurumda değildi. Hayattaydım ve bu vahşet görüntüsünü kendimden

uzaklaştırmaya ihtiyacım vardı. Vücudumun her hareketiyle elektrik çarpmış gibi hissediyordum ama umurumda değildi, sadece bu elbiseyi çıkarmaya ihtiyacım vardı.

Birkaç dakika boyunca deliler gibi uğraştıktan sonra en sonunda pes ettim. Vücuduma kanlı bir kâğıt hamuru gibi yapışmıştı. Enerjimi boşa harcamamalıydım, ayrıca bana yardım edebilecek başka birilerini bulacak olursam altıma giydiğim siyah tanga ile sutyen de çok küçüktü. Üstelik tam olarak nerede olduğumdan bile emin değildim ve bu beni daha fazla tehlikeye sokabilirdi.

Siyah elbisemi tekrar bacaklarımın üzerine indirerek durduğum yerde debelendim. Bıçağın girdiği yerde yıpranmış kumaştaki deliği hissedince ürperdim. Hemen altındaki deri yumuşak ve hassastı. Kan lekesinden seçmek zordu ama yara kapanmış gibi görünüyordu.

Bu mümkün değildi.

Soluk pembe renkteki yara izinin etrafında mavi ve mor damarlar vardı ama kapanmış gibiydi. Artık açık bir yaram yoktu. Tilkinin gözyaşları ve yalamaları beni iyileştirmiş, neredeyse nihai ölümden beni bir şekilde geri döndürmeyi başarmıştı.

Düşüncelere dalmışken yaklaşan ayak seslerini çok geç olana kadar duymamıştım. Ne bekleyeceğimden emin olmayarak ve artık hareket edemeyecek kadar korkarak orman zemininde diz çökmüş hâlde kaldım. Bahsettikleri orman yaratıklarından biri mi gelmişti?

“Pekâlâ, bu bir insan için hayli etkileyici,” diye gürledi, tanıdık ve tok bir ses.

Elimden geldiğince hızla döndüm, ki bu hiç de hızlı sayılmazdı ve telaşla bir ağaca tutunarak kalkmaya çalıştım. Dengemi korumak için sıkıca tuttuğum geniş meşe ağacının sırtıma yaptığı baskı güven vericiydi.

Adam karşımda durdu.

Bana dik dik bakarken kollarını kayıtsızca göğsünün üzerinde kavuşturdu. Hafif bir eğlence parıltısı yayılan hoşnutsuz gözlerini nahoş bir ifadeyle üzerimde gezdirdi. Yukarılara çıkmadan önce elbisemdeki delikte bir an durakladı.

Ağzının bir köşesi kendini beğenmiş, kindar bir sırıtışla kıvrıldı.

Şimdi ay ışığında durduğundan ona iyice bakabildim. Çok güzeldi. Bunu ifade etmenin başka yolu yoktu. Bir Roma tanrısının kemik ve beden yapısı vardı adamda. Akıldan çıkmayacak kadar şeytani ve muhteşemdi. Çıkık elmacıkkemikleri ve keskin bir çene hattı, porselen kadar berrak ve pürüzsüz bir cilt. Hangi canavar böyle görünürdü ki?

Belli ki sadece en kötüler.

“Ne-nesin sen?” diye sordum. Öyle ürpermişim ki ses tellerim bile titriyordu. “Neredeyim ben?” Onu gördüğümde bedenim korkudan şiddetle sarsılmaya başladı. Bir an yere düşeceğimden korktum.

“Kesinlikle harika,” diye fısıldadı. “Ben de burada durmuş insanların neden senin gibi işe yaramaz bir silah gönderdiğini merak ediyordum. Sadece kelleni alıp geri göndermek için dönmüştüm.”

Sesi o kadar tok ve alçaktı ki duyunca kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Ürkütücü ve zehirli sesi istese beni büyüleyebilirmiş gibiydi.

Yavaşça bana doğru ilerledi. Her adımı daha fazla korku yaratma niyetiyle atılıyordu. Sırıtmasıyla yüzünün sağ tarafı o kadar yukarı çekildi ki tuhaf derecede çekici görünen yanığında bir gamze oluştu. Başka birinde muhtemelen sevimli olurdu ama onda delice ve tehditkâr görünüyordu.

Beni yaşlı ağaçla arasına sıkıştırana kadar ilerlemeye devam etti. Ağaç kabuğuna sertçe yaslanmaktan sırtım

yanıyordu. Bu kadar yakından bile karanlık onun teniyle birleşiyor, ikimizi de gecenin karanlığına karıştırıyor gibi görünüyordu.

“Beni kimse göndermedi. Ormanda tek başımaydım ve düştüm. Bir şekilde üstüne indim –sanırım– çok üzgünüm ama bir tür hata oldu. Demek istediğim zarar vermek gibi bir niyetim yok, lütfen, *lütfe*n gitmeme izin ver. Dönüş yolumu bulurum. Beni bir daha asla, asla görmeyeceksin, sadece lütfen bir daha canımı yakma,” derken resmen sessizce yalvarıyordum çünkü hissettiğim korku, sözcüklerin normal bir ses tonuna ulaşmasını engelliyordu.

Gözyaşlarım yüzümden süzülerek çenemden bir şelale gibi aktı.

Adamın soğuk mavi gözleri dik dik bakıyordu. O kadar soğukkanlı görünüyordu ki, beni korkuttuğunda yüz hatlarının bir anlığına sergilediği yağmacı zevk dışında neredeyse ifadesizdi. Ellerini başımın iki yanından ağaca yaslariken vücudu kamburlaştı. Kendimi her zaman akıllı bir insan olarak görmüştüm ama o korku ânında bir kaçma planı şöyle dursun, aklımdan tek bir düşünce bile geçmedi. Hayatımda hiç böyle bir korku ve dehşet hissetmemiştim. Çok korktuğum için zar zor konuşabiliyordum. Bu adam omuzlarıma pençelerini geçirmiş ve o beni tutarken bir başkası vücuduma kılıç saplamıştı.

“Ah, çok iyisin, hakkını vermeliyim,” diye mırıldandı.

Eldivenli eliyle belimi kavrarken bir gamzesi belirdi.

Hiç düşünmeden yanağına tokat attım. Sertçe.

Bu tamamen tepkiseldi.

Titreyen elimle ağzımı kapadım ve dehşetle vahşi canavardan geleceğini kesinlikle bildiğim tepkiyi bekledim.

Yavaşça bana baktı, yüzü tokadımın gücünden dolayı dönmüştü. Yan profilden bir Yunan tanrısının tablosu gibiydi.

“Çok üzgünüm,” diye mırıldandım çenem titrerken zorlukla konuşarak.

Eldiven taktığı iri eliyle çenemi tuttu.

Onu itmeye çalıştığımda dudaklarımdan küçük bir sızlanma kaçtı ama göğsü, sırtımın dayandığı meşe ağacından daha sertti.

“Lütfen...” diyerek ağladım.

Gök mavisi gözleri daha önce orada olmayan tehditkâr bir ışıltıyla parlıyordu.

Yüzümü sıkıca tutarken, “Giderek akıllanıyorlar,” diye mırıldandı kulağıma doğru. Eldivenin siyah derisi onun zorlu kavrayışını yumuşatmada pek işe yaramıyordu ve kaslı vücudu beni ağaca sıkıştıran bir mengeneydi. “Aptal *insan* rolü yapmana gerek yok. Nasıl ölmediğinle daha çok ilgileniyorum. Belli ki başta sandığım kadar aptal değilsin,” dedi, her kelimesi tiksintiyle doluydu.

Sesi kulağımın ve boynumun kirli derisi üzerinde gezinirken sırtımdan yukarı bir ürpertinin yükselmesine neden oldu.

Devasa adam geri çekildi ve elini yüzümden çekti.

Tam rahat bir nefes almak üzereyken, göğsüme soğuk ve keskin bir şey saplandı ve çaresizce arkamdaki ağaca tutunurken hırıltılı bir çığlık atmama neden oldu.

Kara duman ahmak yarattığın sırtından dönerek yoğunlaşıyordu. Sağ kanadı kalın ve ufacık bir parça hâlinde sırtından akıyor, kenarları yavaşça geceye karışıyordu.

Sol kanadıysa katran karası bir duman hâlinde kalbimin üzerindeki bir el gibi çılgınca dönüyordu. “Parmaklar” cildi-me sapanan keskin duman bıçakları gibi sivriydi.

Acıyla çığlık attım, çılgınca çırpındım, o korkunç şeyin göğsümdeki tutuşundan kurtulmak için yapabileceğim bir şey aradım ama nafileydi. Ellerim sanki kamp ateşinden çıkan dumanın içinden geçermiş gibi o şeylerin içinden geçiyordu.

Bir an bile duraksamadan, dumanın hançere benzeyen pençelerini tenimin derinliklerine saptırken acı daha da keskinleşti. Bu sırada yüzü zalim bir sırıtişla parladı.

“Bana nasıl kurtulduğunu anlat, ben de hasarlı ölümlü kalbinden geriye kalanların üzerindeki kavrayışıma son vereyim.” Ruhsuz gözleri ortaya serilen bedenimi tararken hafifçe karardı. “Söylesene, insanların seni öldürülemeyecek bir adamı öldürmeye göndererek aldığın her nefesi boşa harcadığını bilmek nasıl bir his?”

Ne olduğunu anlayamadığım ve acıya daha fazla dayanamadığım için dizlerimin üzerine çöktüm. Akli başında olan herhangi biri benim suikastçı olduğuma kesinlikle inanmazdı. Peki neden beni insanların gönderdiğini düşünüyordu ki? Eğer bu kadar acı çekmeseydim bu düşünceye gülerdim. Yine de inkâr etmeyi sürdürecektim cesareti bulamadım çünkü bu onu daha da kızdırıyor gibiydi. Yapmak istediğim son şey beni kurtaran tilkileri tehlikeye atmaktı ama şimdiye kadar uzaklaşmış olduklarını umuyordum. Başım zonklamaya devam etti ve ne kadar yararlı olursa olsun daha fazla düşünmeyi bıraktım.

“Bir tilki,” diye hırıldadım soluk soluğa, sallanan yirmilik dişimi gergin bir huzursuzlukla ileri geri hareket ettiriyordum.

Aniden donup kaldı.

Mürekkep rengi duman bile girdap gibi dönmeyi bırakmış gibiydi. Daha önce hareket ettiğini görmemiş olsaydım onu bir heykel sanabilirdim.

Beni bırakmadan önce endişe ve kafa karışıklığı kara kaşlarının hafifçe çatılmasına neden oldu.

Bir gümbürtüyle yere düştüm, çenem yakındaki bir taşa çarpıp yarıldı.

Bedenimin, ağrıyabileceğini bile bilmediğim yerleri ağrıyordu. Toz toprakla ve kanla kaplıydım. Sarı saçlarım

keçeleşmiş ve yapış yapıştı. Belli ki bir sanrı nöbeti geçiriyordum çünkü şu anda nasıl duman kanatlı, devasa, kaslı, şeytani bir Calvin Klein modelini görebildiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Güneş ışığında altın gibi parıldayan, başka bir kötü dünyaya düşmeden önce bana saldırmaya çalışan, sonra beni buraya kadar takip edip hayatımı kurtaran tilkiden bahsetmiyorum bile. Evet, peki.

Ağlayamadım bile. Öyle uyuşmuştum.

Doğrulup çenemdeki kanı sildim ve göğsümü kaplayan kirli siyah kumaşı çekiştirdim.

Tenimde korkunç duman pençelerinin izleri yoktu.

Ne korkunç bir numara.

İsteseydi kalbimi kolaylıkla söküp çıkarabileceğini biliyordum. Bunu hissetmiştim. Nedense tilkiden bahsetmem onu tedirgin etmişti. Başımı kaldırdığımda her sancımı, her irkilişimi bir şahin gibi izlediğini gördüm. Elbisemi bir kez daha popomu kapatacak şekilde indirmemi izlerken gözlerinde bir an bir şeyler parladı. Deminden beri açıkta olduğundan neden rahatsız olduğumu bilmiyordum.

Yoksa... gözlerinde belirip kaybolan korku muydu? Benden korkuyor muydu?

Bu düşünceyle gülmeye başladım.

“Tilki ne yaptı?” diye sordu tekrar eğilirken.

Onun hareketiyle gülüşüm ânında soldu, yerini sadece korkuya bıraktı. Bir ölümden daha sağ çıkamazdım.

Bu kesinlikle kendime söyleyeceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi.

Sebebi ne olursa olsun bu yaratık tilkiden rahatsızdı ve hayatta kalıp buradan çıkmak için elimden geleni yapmam gerekiyordu. Bu ne anlama geliyorsa.

“Hayır.”

“Hayır mı?” Kara kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı.

"Ben neredeyim? Sen kimsin?" diye sordum. Kelimelerim hissetmediğim bir güvenle doluydu.

Kendimi çok zayıf hissediyordum. Kaçarsam hayatta kalabilir miydim? Başka bir geçit bulabilir miydim? Başka geçitler var mıydı?

Daha da yaklaştı ve başımın arkasındaki saçları kavradı, yukarıdan bana doğru bakarken başımı öyle bir çevirdi ki canım yandı. Bana bakarken öfkesinin yükseldiğini hissedebiliyordum.

Başımı bir oyuncak bebek gibi daha da geriye çekerken, "Demek yine bu oyunu oynuyoruz ha?" dedi öfkeyle homurdanarak.

"Ben oyun oynamıyorum!" diye haykırdım, sonunda tamamen çıldırmıştım.

"Prens Mendax, bir şey..."

Koyu zırlı, iri, yuvarlak bir adam, adı geçen kişinin saçımı tuttuğunu görünce aniden durdu.

"Her şey yolunda, Dirac," dedi *Prens*, deli deli bakan mavi gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmadan.

"Her şey yolunda değil, Dirac!" diye bağırdım, solumda duran kahverengi saçlı adama. Hava hâlâ karanlık olduğundan onun hakkında pek bir şey söyleyemezdim ama bize aval aval baktığını hissedebiliyordum. "İğrenç patronuna söyle, beni bir köpek gibi oradan oraya atmaktan vazgeçip serbest bıraksın. Ben bir suikastçı değilim! Ben bir karıncayı bile incitmem!" diye bağırdım ve hemen kollarımı bacaklarımı Prens Mendax dedikleri adama doğru sallamaya başladım.

Aşağılık Prens, yoldaşına bakıp sırttı.

"O nasıl... nasıl yaşıyor efendim?" diye sordu Dirac isimli yardımsever olmayan adam.

"Görünüşe göre yardım almış. Ona neden yardım *etikleri* ve onu *nasıl* iyileştirdikleri beni aşıyor. Aslında ona inandığımdan bile emin değilim. Ayrıca kim olduğumu bilmediğini de söylüyor," dedi sırtarak bana dönerken.

Gülümsemesi o kadar derinleşti ki bir yanağında donuk hatlarına rağmen ona çocuksu bir hava katan o gamze tekrar belirdi.

“Peki onunla ne yapmak istiyorsunuz? Öldürmek mi tutmak mı?” diye sordu aptal Dirac, sesi sıkılmış gibi geliyordu.

“Onu bu kadar çabuk öldürmek benim açımdan acele verilmiş bir karardı. İnsanlar beni bir şekilde şaşırttı. Şuna bak, Dirac,” dedi beni kenara iterek ve diğer adamın bana bakabilmesi için başımı hafifçe aşağı eğdi. “İnsanlar beni öldürmesi için...” –yüzü tiksintiyle buruştu ama soluk gözleri hâlâ vücudundaydı– “bu kadar ahmak ve iğrenç bir yaratığı gönderecek kadar aptalsa geri göndermeden önce onu kullanmamak kesinlikle israf olur.”

Tekrar gülümsedi ama bu sefer beni bırakmadan önce bakışları karardı ve inleyerek yere düştüm.

“Sen... sen beni geri mi göndereceksin? Eve mi?” diye bağırdım yerde, çaresizce yeniden kalkmaya çalışarak.

“Elbette,” dedi korkunç Prens, geri çekilip uzaklaşmaya başlarken. “Tabii ölü olarak. İnsanlara tanınamayacak kadar mahvolmuş ve kullanılmış bir hâlde geri gönderileceksin. Ulaştığımızda âlemlerinin başına neler geleceğini gösteren bir sembol. Eminim orman çamurları yok etmeden önce seni mahvetmekten çekinmeyecek birkaç mutfak devi vardır.” Tok sesi karanlık sözler mırıldanırken gözleri tehditkâr bir ışıltıyla parlıyordu.

“Bana dokunmayacaksın!” diye feryat ettim.

Birinin, özellikle de onun bana dokunacağı düşüncesi beni korkudan çılgına çeviriyordu.

Dehşetimi görünce kocaman gülümsedi. Beyaz dişleri parladı ama gözleri daha önce olduğu gibi bu duyguyu asla paylaşmadı. Siyah duman girdapları arkasında büyük kanatlar hâlinde akmaya devam ediyordu, şimdi parçalı kelebek kanatlarının şeklini taklit ediyor gibiydi.

“Evcil hayvan, ben sana, bir insana dokunacak kadar kendimi asla alçaltmam. Kraliyet mensupları sana dokunarak asaletlerini heba etmektense yanmayı tercih eder. Diğerleri insanları nadir bulunan bir lezzet olarak görebilir ama biz Gölge Avcıları olarak bir insanın lekeli dokunuşuyla soyumuzu kirletmektense tüm krallıktaki saltanatımızı feda ederiz. Merak etme, senin türünü görmezden gelecek pek çok başka yaratık var... gelmezlerse başına bir torba falan geçiririz.” Yüzünde ürkütücü bir gülümseme belirdi, belli ki uzaklaşmaya başlarken yaşadığım dehşetten memnun olmuştu. “Dirac, onu diğer sıçan ve haşeratlarla birlikte kule zindanına götür. Kraliçe’nin çok memnun olacağından eminim, kimse insanları annem kadar hor göremez.”

Bedeni ormanın karanlığında gözden kayboldu.

“Lütfen, sana yalvarıyorum! Bırak beni, ben buraya ait değilim! Lütfen!” diye yalvardım Dirac adındaki adama. Kaçma çabalarımın sinirlendiği her hâlden belli olan adam ilerlerken ondan uzaklaşmaya devam ettim.

“Şey, bu konuda haklısın, sen buraya ait *değilsin*. Şimdi buraya gel, yoksa canını yakarım ve sana söz veriyorum ki gittiğimiz yerde hiçbir tilki seni kurtaramayacak.” Beni tek bir hamleyle kolayca yakaladı ve ben tekmeler savurup tepinirken beni omzunun üzerine attı.

“Kes şunu lütfen! Ona zarar vermek gibi bir niyetim yoktu! Lütfen gitmeme izin ver!” diye bağırdım. Başım Dirac’ın zırhlı sırtına sertçe çarparken zırhlı vücudunu tekmeliyordum. *Prensi* gibi o da herhangi bir insandan çok daha iri ve güçlüydü.

Ormandaki çemberden çıkıp karanlık ormana doğru yürürken, “Lütfen dur, gitmene izin veremeyeceğimi biliyorsun,” diye mırıldandı sabırsızca.

“Nereye gidiyoruz? Tilkiler oraya neden gidemiyor?”

“Çünkü Unseelie sarayının zindanına gidiyorsun,” diye mırıldandı, “ve seni orada hiçbir şey kurtaramaz.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

CALLIE

ZİNDANDA UYANDIĞIMDAN BU YANA İKİ HAFTA GEÇMİŞTİ. Hesaplamalarım yanlış değilse elbette. Duvardaki çetele işaretlerine bakıyor ve muhafızların vardiya değişikliklerini takip ediyordum.

İlk başta tek yaptığım ağlamaktı. Hücremin büyük demir parmaklıklarının yanına oturup günlerce ağlamıştım herhalde.

Kimse beni kurtarmaya gelmedi.

Polis hiç gelmedi.

Earl, Cecelia ve Cliff içeri dalıp beni serbest bırakmak için demir parmaklıkları devirmediler. Ailem beni dışarı çıkarmak için hücremin taş duvarını delip geçmedi.

Temiz bir hastane yatağında doğrulup ailemi etrafımda bulmadım.

İliklerime işlemiş –çocukluğumdan beri bana öğretilmiş– bir şey birinin gelip beni kurtaracağına dair güvence veriyordu bana. Polis ya da itfaiye, ordu ya da FBI, belki de hükümetin daha önce hiç duymadığım gizli bir yapısı, bir tür koruyucu bana yardıma gelecekti.

Biri bana yardım etmek için ortaya çıkacaktı.

Tanıdık bir yüz birdenbire gelip beni sıkıca kucaklayacaktı. Burnum aceleyle omuzlarına bastırılırken huzur ve güven

kokularıyla dolacaktı. Gözyaşlarımı silip bana her şeyin yoluna gireceğini, güvende olacağımı söyleyecekti. Bana sıkıca sarılacaktı. Kolları beni sardığı anda kaslarımdaki gerginlik azalacaktı çünkü güvende olduğumu ve benimle ilgileneceğini bilecektim. Kimsenin canımı yakamayacağını bilecektim.

Ama hiç kimse gelmedi.

O küçük ve karanlık hücrede tek başıma otururken aklımın başından gittiğini sandım.

Günlerce yemek yemedim. Vücudumu sistemimde olması gereken halüsinojenlerden arındırmak için büyük bir umutla bana verilen küçük pirinç ve ekmek öğünlerini reddettim.

Pes edemezdim. Ailem için, onlara geri dönebilmek için ne gerekiyorsa yapardım.

Benim adım Callie Peterson. Gururlu bir çevre bilimci ve biyoloji uzmanıyım. Mikroskobumu almak için ormanda yürürken gümüş güvelerin bir anomalisine ve ölüm meleği mantarlarının mükemmel bir çemberine rastladım. Mantar halkasına adım attıktan sonra her şey... gerçeklikten biraz koptu. Michigan, Willow Springs, 4313 Sassafras Yolu'nda yaşıyorum. Benim adım Callie Peterson. Gururlu bir çevre bilimci ve biyoloji uzmanıyım, mikroskobumu almak için ormanda yürürken gümüş güvelerin bir anomalisine ve ölüm meleği mantarlarının mükemmel bir çemberine rastladım. Michigan, Willow Springs, 4313 Sassafras Yolu'nda yaşıyorum.

Kim olduğumu unutmayı reddederek bunu günde yüzlerce kez kendime tekrarlıyordum. Sırtımı nemli zindan duvarının soğuk taşına dayadığımda sert kaya kirli siyah elbisemi delip tenime battı. Bu hissin verdiği rahatlamayla gözlerimi kapadım. Korku ve endişe dışında herhangi bir duygu.

Ellerim, aralarında dizlerime kadar sarkan uzun, ağır bir zincir bulunan büyük demir kelepçelerle bağlanmıştı. Her zaman soğuk olan metal bileklerimi acıtıyordu ama yine de bir

şeyler hissedebilecek kadar hayatta olduğumu hatırlatan bu acıyı memnuniyetle karşılıyordum.

Dışarıdaki güneş ışığını görmemi sağlayacak pencereler ya da yarıklar yoktu, gerçi bir yanım güneşin burada parlama zahmetine gireceğinden şüpheliydi. Gördüğüm ve duyduğum her şey kasvete ve karanlığa bulanmıştı.

Zindanın kirli duvarları tuğla ve taşlardan oluşuyordu ve her biri bir dizi korkutucu demir parmaklıkla kapatılmış küçük hücreleri vardı. Komşu hücrelerde her saat başı insanlık dışı çığlıklar ve sesler yankılanıyordu. Muhafızlar dışında kimse konuşmuyordu. Her şey kirliydi ve pis bir kahverengiyle kaplıydı. İçerisi o kadar karanlıktı ki kafesimin parmaklıkları arasından koridordaki meşalenin sadece taş zemindeki birkaç kareye ulaşan kehribar rengi ışığı görülebiliyordu. Bunun dışında hücredeki tek ışık tuğladaki ufacık bir şeritti. Küçük yarıklık, içini aydınlatan bir tür ateş veya meşalenin bulunduğu bir koridora veya başka bir odaya açılıyor gibi görünüyordu. Duvarda küçük bir açıklıktı ve gözlerimi yeterince uzun süre bastırırsam görebildiğim tek şey titrek bir ışık değişimi oluyordu.

Bu yarığı bulduktan kısa süre sonra bir çıkış yolu bulmaya karar verdim. Tüm zamanımı duvarı nasıl yıkıp kaçabileceğime dair planlar yaparak ve teoriler geliştirerek geçirdim.

Zindanı yöneten ya da hücreme yemek tabağı koyan muhafızlardan başka kimseyi gördüğüm yoktu. Tabii o gün benim önümde yemeye karar vermemişlerse.

Çoğu zaman neredeyse onları tamamen kaplayan kalın siyah zırhlar giyerlerdi ve ileri geri yürüdüklerinde, sık sık işediklerinde ya da hücredekilere bağırdıklarında sağlam botları taş zemini gürültüyle döverdi. Diğerlerinin çığlıkları ve küfürleri onlar hücrelerin yanından geçerken dalgalar hâlinde yavaşça azalırdı, onlar geçtikten sonraysa çığlıklar yükselirdi.

Birkaçı düzenli olarak durup hücremin parmaklıklarından bakıyordu. Benimle hiç konuşmazlardı ama birbirlerine ne dediklerini duyuyordum. Anladığım kadarıyla onlar fae'di ama iyi türde değil. Peri diyarları açısından bakıldığında onlarınki cehenneme daha yakınmış gibi geliyordu. Sadece Seelie ve Unseelie –ki bulunduğum yer burasıydı– fae diyarlarından bahsedildiğini duymuştum ve anladığım kadarıyla birbirlerinden nefret ediyorlardı. Unseelie, Seelie fae'lerinden insanlardan ettiğinden daha fazla nefret ediyor gibi görünüyordu ancak iki genç muhafız arasında kulak kabarttığım birkaç konuşmaya göre hiç kimse insanlardan Duman Avcıları –Unseelie sarayının Prensi ve Kraliçesi– kadar nefret etmiyordu. Kulak misafiri olduğum kadarıyla insanlar diğer bazı kraliyet mensupları tarafından egzotik bir cinsel lezzet olarak görülüyordu. Çok hoş.

Bir gece bir hırıltıyla irkilerek uyandım.

Muhafızlardan biri demir parmaklıklardan oluşan geniş duvarın dışında duruyordu, hücreme bakan devasa bir silüetten başka bir şey görünmüyordu. İlk başta hırıltıların ondan geldiğini sandım ama hemen iki muhafız daha yanına geldi ve diğerini kollarından tutup uzaklaştırdılar.

Önceki günkü kısa boylu muhafızın zırh yığını içinde yerde yattığını, acıyla çılgınca hırladığını fark ettim. Beni uyandıran ses buydu.

Hücremin dışında dikilen muhafız ağlıyordu.

Bir köpeğin ya da kurdun çıkaracağı sızlanma sesine benziyordu bu.

Karyoladan aceleyle kalkıp köşeye saklandım. Burada beni koruyacak hiçbir şey yoktu, beni saklayan karanlık kendimi bir parça daha güvende hissetmemi sağlıyordu. Kımıldadığım anda, dikilen muhafız daha yüksek sesle bağırdı ve hücremin kapısını açmaya çalıştı.

Yanında iki muhafız daha belirdi. O hücreye girmek için çırpınırken toplamda dört muhafız onu uzaklaştırmaya çalışıyordu.

O kadar çok titriyordum ki doğru düzgün göremiyordum. İçli çığlıklarının kederli derinliği, dehşete kapılmış zihnimi her şeyin iyi olacağına ve onun içeri giremeyeceğine inandırmak için birkaç saniyeliğine gözlerimi kapamama neden oldu.

Gözlerimi tekrar açtığımda, yerdeki de dahil olmak üzere tüm muhafızların ortadan kaybolmasından önceki son ânı yakaladım. Ortadaki iri adam siyah metal miğferini çıkarmıştı ve bir anlığına onun içeri girip beni öldürmek için köpek gibi inleyen yüzüne baktım. Yüzü kürkle kaplıydı ve kurtlarınkine benzer sivri kulaklarla tamamlanıyordu. Sanki yarı insan yarı kurt gibiydi. Koyu kahverengi kürk kontrolden çıkmış bir sakalı andırıyordu. Parlak kahverengi gözleri acınası bir ifadeyle benimkilere bakıyordu, sanki karanlıkta görebiliyor ve her hareketime tanık olabiliyormuş gibi bana kilitlenmişti. Yüzündeki ıstırap beni hem şaşırttı hem de sarstı.

Kızgın değil, perişan görünüyordu.

Nereye gitmişlerdi? Sanki bir an oradaydılar ve sonra... yok olmuşlardı. İnanamayarak bakakaldım.

Dev muhafızın yüzünü görünce kalbim sızladı. Yaralı ya da incinmiş bir hayvan gördüğümde ruhumu sıkıştıran duygunun aynısı. O hayvanın güvende olduğundan ve ilgilenildiğinden emin olma ihtiyacıyla beni bunaltan o duygu.

İçimde o adamda bir sorun olduğuna dair hisler uyandı, buna engel olamadım. Bana neden öyle bakmıştı?

Düşüncelerimin hissiz güvenliğinden şiddetli bir koşuşturma sesiyle irkilerek sıyrıldım.

Büyük ve kahverengi bir sıçan içine sığıştığı tuğladaki çatlaktan çıkarken geniş bedeninin yağlı kürkü boşluğa sürtündü.

Sıçanlar yeni bir şey değildi, hücrelerde sürekli koşturuyorlardı. Bazen küçük hücremde aynı anda yirmi tane ya da daha fazlası olurdu. Çok tatlılardı ve küçük arkadaşlıklarından keyif alıyordum, hatta ara sıra donan ayaklarımı örtmek için bir araya toplanıyorlardı. Asla uzun zaman kalmıyorlardı, sanki onlar da mahkûmmuş ve muhafızlardan korkuyormuş gibi sürekli çılgınca koşuşturuyorlardı. Belki de öyleydiler. Haşerata dönüşmek de tamamen farklı bir ceza gibi görünüyordu.

Ancak bu seferki sıçan farklıydı, görür görmez anladım. Birincisi, diğerlerinden çok daha büyüktü. Öylece parmaklıkların arasından geçmek yerine tuğladaki çatlağa sıkışarak geçmişti; diğerleri bir kez bile oradan gelmemişti. Sığabileceklerinden de şüpheliydim. Bu yeni sıçanın bedeni yarıktan geçemeyecek kadar büyük görünüyordu ama yine de bir şekilde başarmıştı.

Korkmuyordum. Bana yardım etmek dışında bir şey yapmadıkları için –yılanlar dışında – hiçbir hayvandan korkmamayı öğrenmiştim. Hatta beni arıyor gibiydiler ve ben de bunu memnuniyetle karşılıyordum. Doğrusu, zaman zaman onların tek arkadaşım olduğunu düşünüyordum.

Fakat bu defa tamamen başka bir nedenden dolayı farklı geliyordu. Yakında öğreneceğim bambaşka bir neden.

O konuşuyordu.

Zaman içinde sık sık bana eşlik etti, görevdeki muhafızlar konusunda beni uyardı ve kalışımı kolaylaştıracağını düşündüğü birtakım yararlı bilgiler verdi.

Bir gün, sık sık yemekte verdikleri bu süper asidik salamura yemeğin bir kısmını saklamayı başardım. Birkaç gün boyunca yatağımın altında yoğunlaşmasını sağladım. Daha sonra kullandıkları yüksek asitli turşu malzemesinden faydalandım ve sıçanın her zaman sıkıştığı çatlağın yakınındaki

tuğlanın harcını yavaşça eritip bitiren bir macun oluşturdum. Tamamlanması günler sürdü ve bu küçük görev için bile zar zor yetecek malzemem vardı ama kaçabilmeme yetecek kadar biriktirme fikri aklımın bir köşesinde kaldı.

Sıçanın adını hiç öğrenemedim çünkü sorduğum zaman gidiyordu, bu yüzden benimle daha uzun süre kalmasını umarak sormayı bırakmam çok sürmedi. Daha sonra bana asla başka bir fae'e adını sormamamı yoksa bunun ölümüne neden olacağını söyledi.

Onlara göre tam ve gerçek bir ismin, kimseyle paylaşmadıkları, çok güçlü ve kontrol edilmesi çok kolay bir gücü vardı. Karı kocalar bile birbirleriyle bu bilgiyi paylaşmazdı.

Bazen diğer sıçanlar ve gizli yaratıklar küçük hücrede çok kalabalıklaştıklarında kahverengi sıçan koruyucu bir tavırla ortaya çıkıp onları kovardı. Bazen onların gittiğini görmek beni üzüyordu ama kahverengi sıçan yakınımnda olmalarından hiç hoşlanmıyor gibiydi.

Bir gün tuğlanın yerinden oynatılırken çıkardığı sesi duydum ve kahverengi sıçanı görmenin heyecanı ile karanlık köşeye koştum.

Nefes nefese koşarak geçti.

"O geliyor. O geliyor ve ben seni koruyamam!" Nefes almaya çalışırken kısıp ama tok sesi panikle doluydu.

Rengim soldu. Üzgün kemirgen suratındaki ifadeyi idrak ettikçe kalbimin atmayı bıraktığını hissettim.

"Dinlemek zorundasın, o geliyor ve onu durdurmalarını *sağlayamam!*" Gergin bir hareketle omzumdan yukarı tırmandı ve diğer taraftan aşağı indi.

"Ne geliyor?" diye sordum, korkudan sesim neredeyse zorlukla çıkıyordu.

"Orman çamuru. Prens onun hücrene taşınmasını emretti!" diye bağırdı sıkıntıyla küçük bıyıklarını çekiştirirken.

“Orman çamuru nedir?” diye fısıldadım titrek bir sesle.

Tam o sırada demir çınladı ve zindanın diğer ucundan ağır ayak sesleri yankılandı. Diğer mahkûmların bağırışları ve çığlıkları onlar taş koridorda ilerledikçe daha da arttı. Hüc-reme yaklaştıkça ayak sesleri yavaş yavaş gürültülü hâle gel-meye başladı.

“Ah! Seni hayal kırıklığına uğrattım! Ne olursa olsun ses-siz ol! Bu canını *yakacak*! Ah, yıldızlar!” diye bağırdı kahve-rengi sıçan bana daha fazlasını anlatmak için ağzını açarken.

Kapımın demir parmaklıklarında birkaç gölge belirdi ve burada olduklarını fark ederek baktım.

Kahverengi sıçanı güvenle arkama saklamak için hareket ettim ama o ortadan kaybolmuştu, gittiği yer neresiyse çoktan oraya gitmişti.

Bakışlarım hücrenin karanlık köşesinde büzüştüğüm yer-den parmaklıklara döndü. Hücreyi açtıklarında tıknaz, yuvar-lak bir yaratık ortaya çıkıp kibirli bir tavırla içeri girdi.

Yaratığın gözleri hemen saklandığım karanlık köşeye gitti ve soğuk, kulak tırmalayan bir kahkaha atmaya başladı.

Hepsi karanlıkta görebiliyor muydu?

Sırtımı arkamdaki soğuk duvara daha sıkı yasladım, tüm kalbimle duvarın sihirli bir şekilde yıkılmasını ve diğer taraf-ta güvenli bir yere düşmeyi diledim. Burada güvenli yer diye bir şey var mıydı ki?

Yaratık bir insan erkeğinin boylarında, belki bir seksen kadardı ve kirli görünen, yuvarlak bedeni yeşilimsi bir renk-teydi. Bir kurbağa ile kel bir insanın karışımına benziyordu. Görebildiğim kadarıyla kulakları yoktu ama kanlanmış iri yeşil gözler bana çok tuhaf bir ifadeyle bakıyordu. Kalbin-de yalnızca kötülük taşıyan birinin gözleriydi bunlar. Bana Prens'in soğuk mavi gözlerini hatırlattılar.

“Demek Prens bana bir hediye bıraktı,” diye boğuk bir ses çıkardı. İnsandan çok kurbağaya ait bir ses gibiydi.

Gördüğüm en ürkütücü sırtışıla gülümsediğinde ağzında iğne benzeri yüzlerce diş belirdi, ağzının içinde dil için hiç boşluk kalmamıştı çünkü çürük sarı dişlerle tıka basa doluydu.

Kahverengi sıçanın susmamı söylemesini biraz geç hatırladığımdan kendimi durduramayarak çığlık attım. Avucumu ağzıma kapatırken zamanda geriye gidip çıkardığım sesi bastırabilmek için dua ettim.

Orman çamuru çığlığımınla ürperdi. Anormal derecede uzun olan dört uzvunun üstüne inip yuvarlak yeşil kafasını yana eğdi. Her hareketimi izlemeye devam ederken gözleri önce kırmızı renkte titreşti, ardından yeşile döndü.

“Sonunda Prens beni *kazanmaya* çalışıyor galiba,” diye kıkırdadı muhafıza. “Dehşeti o kadar belli ki sırf korkusunun nefis kokusu için bu zindanda sonsuza kadar kalabilirim,” diye vırakladı boğuk bir sesle.

Muhafız sakince, “Prens Mendax ona ne yapacağını umursamadığını söyledi ama suikastçının işini bitirmeye yaklaştığında, majesteleri öldürücü darbeyi indirmek için çağrılmayı talep etti,” diye mırıldandı, iğrenç yaratığın arkasındaki parmaklıklı kapıyı kilitlerken. “Bir hayvana dönüşürsen dikkat et Çamur, hayvanların ve şekil değiştirenlerin ona çekilmesiyle ilgili sorunlar yaşıyoruz. Suikastçı tehlikeli, Mendax onu bu yüzden sana hediye ediyor,” diye mırıldanırken sağlam demir kilidi iki defa kontrol etti.

“Ona mı çekiliyorlar? Ne demek istiyorsun? O bir insan, kokusunu alabiliyorum. Unseelie’lerin en zayıfı bile bir insandan etkilenmez,” dedi bariz bir tiksintiyle. “Zayıf küçük ağızlarının acı içinde çığlık attığını duymak dışında.” Son cümlesini bana doğru hırıltıyla söylemek için sesini biraz alçalttı.

“Bilmiyorum, Çamur,” dedi muhafız sıkın ve kafası karışmış bir hâlde. “Vardiyaları sırasında muhafızlar bile sorun

yaşıyor.” Şimdi bir sır veriyormuşçasına parmaklıklara daha da yaklaştı. “Yüzbaşı Walter’ın zorla götürülmesi gerekti. Onu serbest bırakmaya çalışıyordu, buna inanabiliyor musun? Prens’in en iyi arkadaşı Yüzbaşı Walter, suikastçıyı serbest bırakmaya çalışıyor?”

Çamurun gözleri bir saniyeliğine karardı sonra sarsıldı. Muhafıza dönüp tuhaf bir ifadeyle bakarken iki ayağının üzerinde doğruldu.

“Yüzbaşı Walter mı?” Muhafızdan bana doğru döndü, korkunç yüzünü kafa karışıklığı gölgeliyordu. “Sırf bunun için seni hayatta tutabilirim.” Rahatsız edici derecede uzun diliyle tuhaf bakan gözlerinden birini yalarken yüzünde ürkütücü bir gülümseme belirdi. “O adamdan tiksiniyorum.” Boynunu yana doğru esnetiyormuş gibi çatırdattı ama sanki kırılmış gibi acayip bir açıyla asılı kaldı.

İki elim ağzımı kapamak için hareket edemedi önce çığlık attım. Çığlık atmasam bile kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki yaratığın duyabileceğinden emindim.

Kurbağa adam tekrar dört ayak üzerine çöktü, gözleri kıpkırmızı parlıyordu. Bu sefer gözlerinin alev alev yanan kırmızısı yeşilin yerini tamamen aldı ve yaratık bir inilti çıkardı. Yere çömelip sağlam karnını taş zemine bastırırken çılginca titredi.

“Eveeeeeet. Asırlardır insan korkusunu tatmadım,” diye inlerken başını kaldırıp iğrenç gözlerini kapadı. “Seni haftanın sonuna kadar hayatta tutabileceğimden şüpheliyim.”

Emekleyerek yaklaştıkça yeşil karnı yere sürünüyordu. Korkudan felç olmuşum. Zamanı gelmişti, ölecektim.

Sanki sadece kolları çalışıyormuş gibi arka ayakları yerde peşinden sürükleniyordu.

“Lütfen bana zarar verme! Lütfen!” diye haykırdım, gözlerimden yaşlar akıyor ve yanaklarımı sıcak çizgiler hâlinde ısıtıyordu.

Muhafızın hâlâ hücrenin dışında olup olmadığını kontrol ettim ama gitmişti.

Çamurun gözleri eskisinden daha da kırmızı parlıyordu, aramızdaki mesafeyi kapatıp sadece birkaç adım ötede kendini durdurdu.

Yalvarışlarımla titreyip yerde kıvranmaya başladı.

Sümüksü görünüşlü yaratık ağzı açık bana bakarken leğen kemiğini müstehcen bir açıyla yere dayadı.

Gördüklerimden duyduğum dehşeti gizleyemediğimden tekrar çığlık attım.

“Siktir ya, bu çok iyi!” diye vırakladı sertçe yere yaslanırken. Bana bakan kırmızı gözleri hiç kırılmıyordu. “Senin o zayıf insan kafatasını boşaltacağım ve onu becereceğim. Tohumlarımla dolup taşıncaya kadar lezzetli çığlıklarını dinleyeceğim. Bir hafta boyunca çığlık atacaksın, seni öldürmem için yalvaracaksın.” Bedeninin alt yarısı yere çarpıp durduğundan hareket etmekte zorlanıyor gibiydi.

Kelimenin tam anlamıyla korkumdan zevk alıyordu.

Paniğimi bastırmaya çalıştım ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım ağzımdan hâlâ dehşet dolu küçük sesler çıkıyordu.

Bedenimi iğrenç yaratığın bakışlarından korumak için kirli elbisemi çaresizce aşağı çekiştirdim ama onun zevk aldığı şeyin benim olmadığını biliyordum.

Dehşetimden besleniyordu.

Sonunda sızlanmalarımı bastırmayı başardım. Bu canavar benden daha fazlasını alamazdı. Ailemi tekrar *görecektim*. Buradan çıkıp gidecektim. Başka herhangi bir şeye inanmayı reddettim.

Fırtınadaki bir yaprak gibi sallanıyordum, yüzümün etrafındaki dağınık kabarık saç öbekleri gözlerimin önüne düşüp şiddetle titriyordu.

Canavar bedeninin hareketini durdurup canlı kırmızı gözlerini bana dikti.

“Kendini iyi koruduğunu düşünüyorsun ha? İnsan suikastçı ol ya da olma, korkun elle tutulur hâlde. Özüme verdiği bu armağan için Prens Mendax’ın ordusunun istediği her ormana girmesine izin vereceğim. Yine de onun öldürücü darbeyi indirmesine kesinlikle izin *vermeyeceğim*. Hayır, o da benim olacak.” Yaratık pençeli elini uzatıp başımın etrafını sıkıca kavradı.

Bunun sadece arzusunu körükleyeceğini bildiğimden çığlık atmamak için ellerimi ısırarak zorunda kaldım. Kanımın metalik tadı ağzımı doldurarak beni daha çok korkuttu.

Bayılacaktım.

Bilincimi kaybedersem bu yaratığın bedenime neler yapacağını düşünmek beni kendime getirdi.

Benim insan zihnim için bu kadarı çok fazlaydı, korkudan darmadağın oluyordum.

Gözlerimi kapadım ve artık kirli zindan hücresinde değil de kır çiçekleriyle dolu bir tarlada koşuyormuşum gibi yaptım. Kendimi bu hayale kaptırdım. Uzun, parlak renkli çiçeklerin arasında dönüp neşe içinde oynarken güneş ışığı tenimi ısıtıyordu. Burnumu kâğıt gibi kırmızı yapraklarına bastırduğымda kırmızı gelinciklerin nasıl koktuğunu, avuçlarımın hassas derisini gıdıklayan uzun otların bıraktığı hissi hayal ettim.

Ağzımdan öyle gürültülü bir çığlık fırladı ki başım döndü.

“İşte burada,” diye hırıldadı iğrenç yaratık.

Bir eli hâlâ başımı tutuyor, pençeleri kafa derimin yumuşaklığını deliyordu. Yeniden ürktüm. Diğer büyük eli sol uyluğumu kavrarırken, uzun kirli pençeleri çıplak uyluğumun üst kısmının hassas derisine takılmıştı. Kancalı pençeleri üzerimde dolaşırken oradaki deri gerildi. Şimdi çılgınca kendini yan tarafıma sürtüyordu. Bu hareket gittikçe daha da

şiddetlenirken uzun yeşil bacakları bana çarpıyordu. Tırnaklarını yavaşça gergin tenimde gezdirirken kırmızı gözleri birden fal taşı gibi açıldı. Tenimin duyulabilir şekilde yırtılması kulaklarımı yabancı ve iğrenç bir sesle doldurdu. Yaratığın bedeni titremelerle gevşerken inlemeleri ve okuduğu lanetler bütün zindanı doldurdu.

Bacaklarının arasından koyu yeşil bir sıvı fişkırlarak göğsüme ve yüzüme sıçradı.

Hıçkırıklar titreyen bedenimi sarsarken gözyaşlarım oluk oluk akıyordu.

Bu benim başıma nasıl gelebilirdi? Kafatasım becerilip canavar tohumuyla kaplanarak ölecektim.

Aniden tüm zindan öyle gürültülü ve öfke dolu bir hırıltıyla doldu ki ikimiz de sertçe nefes aldık. Yakından geliyor gibiydi, belki de duvarın hemen diğer tarafındaydı. Başka bir mahkûm mu? Burada geçirdiğim süre boyunca hiç bu kadar korkunç bir şey duymamıştım.

Orman çamuru aniden dondu ve şekil değiştirip kendisini iri bir karpuz büyüklüğünde bir kayaya dönüştürdü. Kahverengi kaya havadan düşüp alt bacağıma çarptı ve... bir kayanın ağırlığıyla canımı yakarak bacağımı ezdi. Ben acıyla inlerken o da yanımda yere çarptı.

Bu hırıltıyı çıkaran şey neydi? Beni almak için daha kötü bir şey mi geliyordu? Çamur kendini neden alelacele bir kayaya dönüştürmüştü? Orman çamurlarının saklanmak için yaptığı bir şey miydi bu? Fırsatı kaçırmadan ayaklarımı sürüdüm ve ezilmiş uyluğumu çevreleyen dört uzun kesikten dolayı acıyla yüzümü buruşturdum. Kalan azıcık gücümle büyük kayayı kaldırıp paramparça olması için dua ederek yere çarptım.

Parçalanmadı.

Boş yere birkaç kez daha deneyip kayayı odanın karşısına, odadaki tek karyolanın arkasına yuvarlamaya karar verdim.

Ben kayayı nasıl bağlayacağıma karar verirken kaya yeniden şekil değiştirdi.

Dizimden daha uzun olmayan kütüğe benzer kısa bir yaratık, kayanın az önce bulunduğu yerden bana kaşlarını çatarak baktı.

“Elimden kurtulduğunu sanma, insan. Onun öfkesi bugün seni kurtarmış olabilir ama erotik dehşetin uzun süre gizlenemeyecek kadar leziz. İyi uykular, insan. Sakın ses çıkarma, yoksa daha da aç uyanırım.” Artık kütüğe benzeyen yaratık konuşmayı bitirmiş, siyah gözlerini kapamıştı.

Kanı durdurmaya çalışırken tekrar saklanmak için güçlüklerle köşeye gittim, bir yandan da korkuyla başıma başka neler geleceğini bekliyordum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

CALLIE

ZİNDANIN NEMLİ ZEMİNİ, KÜÇÜCÜK KESİLMİŞ PEYNİRLERİ MİNİ şarküteri tahtamda tutmayı zorlaştırıyordu. Gerçi tahtadan çok arka duvardan alınmış gevşek bir tuğlaydı ama hücreyi ziyaret eden sıçan buna aldırmazdı.

Dünkü yemeğimden kalan küçük kraker parçalarının ve balın bu kadar sevimli görünmesine yüksek sesle güldüm. Uyuyan çamurun beni duyup duymadığını görmek için hemen omzumun üzerinden baktım.

Gözlerimi kapatamayacak kadar korktuğumdan gece boyunca uyumamıştım çünkü orman çamurunun uyanıp vaatlerini yerine getirmesinden korkuyordum.

Kafamda açtığı kanlı yarayı parmağımla yavaşça dürttüm. Her nasılsa yaralarım evde olduğundan daha hızlı iyileşmeye başlamıştı.

Tırnağıımı yaraya sertçe bastırdım ve ağlamamak için bileğimdeki demir kelepçeyi ısırdım. Kan ve demirin metalik tadı ağzımda birbirine karıştı.

Hâlâ bir şeyler hissediyordum.

Hafifçe hareket etmemle kelepçelerimin arasındaki demir zincir yüksek sesle şingirdadı ve gözlerimi sımsıkı kapatıp dehşet içinde dinlerken ağlamamı bastırdım.

Çamuru uyandırmış mıydım?

Bedenim titrerken kısılmış gözlerimden bir damla yaş düştü ve hızla kendimi saklandığım karanlık köşenin daha derinlerine itmeye çalıştım.

Gece boyunca bu hücreden ve bana eziyet eden orman çamurundan nasıl kaçacağımı düşünüp durmuştum. Gece boyunca uyandığına dair işaretler bulmak için onu izlemiştim. Kahverengi sıçanı son bir kez beslemeye çalışırken bile korku yakamı bırakmadı. Çamur sonsuza dek uyumayacaktı ve uyandığında beni öldürecekti. Bunu biliyordum.

Ölmeyi beklemenin, ölmekten çok daha kötü olduğunu düşündüm.

Canavarın kaderime karar vermesini beklerken her nefeste korkuyu hissediyordum. Ağzında korkumun keskin tadıyla ayağa kalkmamasına şaşırıyordum çünkü tüm gece bekledikçe korkum daha da artmıştı. Belki de niyeti buydu. Akıllıca.

O kadar titriyordum ki ses çıkaracağımdan korkuyordum.

Sessiz ol yoksa uyanıp yeniden canını yakacak.

Aklımı çoktan kaybetmediysem bile şimdi kaybediyordum. Akıl sağlığım yavaş yavaş bozuluyordu. Bu, yıpranmış ve aşınmış bir halatın ipliklerinin ayrılması gibiydi. Zindanın diğer ucunda çamurun karanlık gövdesinin nefes alıp vermesini izlerken çözülmeye başlıyordum.

Kısa bir sessizlik oldu ve derin bir nefes alıp rahatladım, mini şarküteri tahtama geri döndüm.

Bekleyip bu gece bana daha fazla ekmek verip vermeyeceklerini görebilirdim ama artık ölü olduğumu varsayarak buna zahmet edeceklerinden bile şüpheliydim.

Sessizce ve mutlak bir dikkatle bacaklarımı, kelepçelerimi birbirine bağlayan paslı zincirin üzerinden geçirdim ve ellerimi bedenimin her iki yanına gergince çektim. Kalın zincir belimin alt kısmını sıkıca sararak şingirdamayı bıraktı. Küçük

yiyecek tuğlasını, daha önce çıkardığım hücre duvarındaki çatlağa taşıdım. Bedenimi sessizce boşluğun önüne yerleştirdim ve sabırla bekledim.

Birkaç dakika bile geçmemişken sıçan sürünerek içeri girdi. Küflü hücrenin taşları üzerinde pençelerinin hafif çizikleri ve uyuyan bir canavarın derin nefes alıp verişleri çıkan tek sestti. Diğer mahkûmlar bile ürkütücü bir sessizliğe gömülmüştü, sanki onlar da orman çamurunu uyandırmaktan korkuyorlardı. Ya öyleydi ya da kaçınılmaz ölümümün eğlencesini sessizce dinliyorlardı.

“Geri dönmene çok sevindim, arkadaşım,” dedim sessizce ağzımı oynatarak, sonunda bir arkadaşın varlığıyla zihnimdiki korkunun azaldığını hissettim.

Büyük kahverengi sıçan hücrenin her iki tarafına baktı, sonra da yiyecek tuğlasının yanından geçip aceleyle kucağıma koştu.

“Hâlâ hayattasın! Nasıl? Sana yemeğini bizim için saklamayı bırakmanı söylemiştim. Kaçmana yardım etmem gerekiyor, yemeğini almam değil,” diye sessizce azarladı kahverengi sıçan omzuma tırmanıp boynuma sokulurken.

Tenime değen yumuşak kürkü, buradaki her şeye kıyasla çok sıcak ve kuruydu.

“Yiyecekleri diğerlerine götür lütfen. Karnınızın doyduğunu bilmek istiyorum,” diye yalvardım fısıldayarak.

Bana birçok kez şatodaki sıçanlarla ilgilenildiğinin garantisini vermişti ama etraftaki hiçbir hayvanın ve yaratığın, özellikle de onun yiyeceksiz kalmasını kaldıramazdım.

“Lütfen sessiz ol. O şeyin canını yakmasını görmeye artık dayanamıyorum. Umarım onu çamur uyanmadan önce gelmeye ikna etmişimdir,” diye fısıldadı eskisinden daha da sessizce. Devam etmeden önce gölgelerle dolu karşı köşeye bakmak için durakladı. “Sana onun yolda olduğunu söylemeye

geldim! Seni hayal kırıklığına uğrattım. Sadece ne yapacağımı bilemedim! Lütfen, lütfen pes etme, ben etmeyeceğim... Onun sana karşı bu kadar zalim olamayacağını biliyorum. Bunu nasıl hissetmez? Bir yolunu bulacağız..." Kahverengi sıçan yüksek sesle ciyakladı ve ardından hızla omzumdan inip delikten geçti, tam o sırada büyük bir patlama duyuldu ve büyük bir taş parçası az farkla sıçanın kuyruğunu ıskalayarak duvara çarptı.

Canavarla arama mesafe koymak için düşünmeden geriye sıçradım. Hızla zincirimin üzerinden geçip onu öne getirdim, böylece ellerimi daha fazla hareket ettirebilmeyi umuyordum, belki zinciri kullanabilirdim. Kendimi pek savunabileceğimden değildi gerçi, Callie Peterson zayıf ve savunmasızdı.

"Sana ne dedim, insan? Beni uyandırdığında sana ne olacağını söyledim?" diye gürledi pürüzlü bir ses. İnsanın aklına kazınan bir sestir. Aynı anda hem çok yüksek hem de çok alçaktı. İnsan sesine hiç benzemiyordu. Zaten sonuçta o bir insan değildi.

Bir an nefes almayı tamamen bıraktım.

Titreyerek şekil değiştirdi ve kısa süreliğine birkaç farklı yaratığın biçimini aldıktan sonra, boyu ancak belime gelen bodur, ağaç kütüğüne benzeyen bir yaratığa dönüştü. Öfkeli bronz yüzü, kolları ve elleri dışında uzun bedenini kahverengi ağaç kabuğuna benzer bir doku kaplıyordu. Kurumuş yeşil ve kahverengi yapraklar, dal benzeri kollarının uçlarında yüksek sesle hışırdadı. Yüzünün ortasında hiçbir ifade taşımayan büyük siyah gözler vardı. Ağzının büyük kara deliği dışında kişiliğini ele veren hiçbir özelliği yoktu.

"B-ben özür dilerim. Lütfen uyumaya devam et, lütfen," diye yalvardım.

Tekrar titredi ve bu defa yanlarından her biri uzun yeşil sivri dikenlerle kaplı keskin dallar filizlendi.

Orman çamuru bana doğru yaklaşıırken, “Seni öldürdükten ve yavaşça kullandıktan sonra uyumaya devam *edeceğim*,” dedi pürüzlü bir sesle.

Dikenler değişti, her biri bana doğru eğildikçe daha uzun ve korkutucu bir hâl aldı.

“Lütfen!” diye haykırdım sırtımı soğuk taş duvara yaslarken.

“Demek onu henüz öldürmedin ha?” Demir kapının gürültüyle açılmasıyla hayal kırıklığı dolu bir ses yankılandı ve sesin sahibi karanlık hücreye adım attı.

Heybetli figürden saf bir güç yayılıyordu. Adam öne doğru adım atarken gölgeli zırh giyen en az on beş muhafız tetikteydi.

Karşımda duran çamur ânında küçüldü, yeniden bir kayaya dönüşürken tüm dikenlerini geri çekti.

“Efendim, suikastçının yakınında olmanız güvenli değil! Biz onu çıkarırız. Lütfen hücrecini terk edin,” diye bağırdı muhafızlardan biri ve kule gibi yükselen adamın önüne geçmeye çalıştı.

Hepsi kocaman ve müthiş güçlü görünüyordu ama hiçbiri gölgeli figürün cüssesine ve boyuna yaklaşamıyor gibiydi.

Adam birden kim olduğunu hatırlamış gibi demir parmaklıkların arkasından izlemek üzere hücreden çıktı. Yerine beş muhafız girdi. Onun geçide girdiğimde üzerine düştüğüm adam –Prens– olduğunu sanıyordum. Başka kimsede göremeyeceğimi düşünmediğim bir aurası vardı. Çok korkutucuydu.

Birkaç muhafız beni yakaladığında, “Lütfen! Yapma!” diye bağırdım.

Beni hücremden çıkarıp zindanın meşalelerle aydınlatılmış koridoruna doğru iterken bedenleriyle etrafımda bir çember oluşturdular.

Onlar etrafımda bıkkın bir tavırla toplanırken farklı bir muhafız, “Nereye efendim?” diye sordu. Sanki dünyanın en

korkulan katiliymişim gibi, bir yandan da beni *ondan* uzak tuttuklarından emin oluyorlardı.

“Kan odasına. Sana bir şans verdim, Çamur. Şimdi sıra bende. Onu esir tutmaktan yoruldum ve orası onu öldürmek için en uygun yer,” dedi Prens, sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi kayıtsızca.

Demir parmaklıklı kapı arkamdan çarptı. Nereye gittiğimizi görmek için boynumu kaldırdım ama etrafımı saran zırhlı vücut grubunun ötesinde bir şey göremedim.

Sıkı yığınları hareket ederken birkaç nöbetçi beni ayakta tutup ileri doğru itekledi. Bir çıkış ya da kaçmama yardımcı olabilecek herhangi bir şey var mı diye hücremi çevreleyen şeylere bakmaya çalıştım ama muhafızlar herhangi bir şey görmemi engelleyecek kadar sıkı duruyorlardı.

Tüm hareket ve güçlerine rağmen korkularını hissedebiliyordum. Birkaçı beni gözlerinde öyle bir endişeyle izliyordu ki kendimi onlara gülmekten alamadım, bu da onların bezginliklerini daha da artırdı.

Başım ve bacağım acıyla zonkluyordu. Çamurun tenimi parçaladığı uyluğumdan aşağı sıcak kan süzülüyordu.

Hareketli maiyet yola devam etti. Bir dizi taş merdivenden yukarı itildim, birbirlerine yakın kalmak için ayaklarını sürüyen onlarca siyah bot etrafımı sardı. Biri takıldı, ayakları diğerlerinden daha küçük görünüyordu, belki de 41 numaraydı. Daha genç biri miydi? Daha düşük rütbeli olabilir miydi? Bana yardım etmesi daha olası mıydı?

Aşınmış demir kilitleri olan büyük bir ahşap kapı açıldı ve muhafızlar dışarıda kalırken beni içeri ittiler.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve elbisem yukarı sıyrılarak belimin etrafında toplandı. Artık ayakkabılarım yoktu, ayaklarım kan ve pislikle kaplıydı. Belime sıkıca dolanan kumaştan düşen kurumuş kırmızı kan ve toz toprak parçacıkları

yere saçıldı. Oda zindandan daha aydınlıktı. Aslında burada gördüğüm en parlak yerdi. Zemin, aralara saçılmış kırmızı elmas şeklindeki karolarla güzel beyaz mermerdendi. Duvarlara baktığımda özenle işlenmiş altın desenlerle kaplı güzel bir kırmızı duvar kâğıdı gördüm. Orta büyüklükteki odanın ortasında ise büyük, siyah bir kristal avize asılıydı.

Klasik gotik tarzında güzeldi.

“Efendim, lütfen...” denildiğini duydum uzaktan.

Lime lime olmuş elbisemi her şeyi ortaya seren vücudumun üzerine çekmeye çalışırken aceleyle ayağa kalktım.

Onun, ölümün kara bir alameti gibi tepemde durduğunu hissedebiliyordum.

Az önce çıplak popomu ve muhtemelen daha fazlasını gördüğünü bildiğim için yanaklarım öfke ve utançtan kızardı. Beni serbest bırakmasını söylemek üzere başımı kaldırdım.

Ancak aklımdan geçeni yapamadan, az evvel örtülen popomun üzerine geriye doğru düştüm ve nefesim kesildi.

İyice aydınlatılmış, gösterişli odada onu ilk kez net olarak görebiliyordum.

Doğaüstüydü. Onu tarif edebilecek başka bir kelime yoktu. Kafasında herhangi bir miğfer, zırh veya maske yoktu. Teni gece kadar siyah saçlarıyla tam bir tezat oluşturunuyordu. Bir tutamı gözlerinden birinin üzerine düşmüştü. Işıқта gözlerinin rengini kolayca görebiliyordum. Soğuk ve buz mavisi. O kadar açıktı ki neredeyse gümüş gibi görünüyorlardı ama hayır, akıldan çıkmayacak bir açık maviydi. Başka bir şeyle karıştırılması imkânsızdı. Bana öyle bir kararlılıkla bakıyorlardı ki beni yerime sabitleyen bir tür büyüyle dolu olmalıydılar. Bir yırtıcı gibi hareket ederek başını hafifçe sola eğdi, bana sıkılmış ve sinirlenmiş bir ifadeyle bakıyordu.

Daha önce bir erkeğin çenesine hiç dikkat etmemiştim, muhtemelen onun çenesine benzemediği içindi. Gözlerimi

yüzünden ve boynundan alamıyordum. Belirgin iç savaşım-
la alay eder gibi yutkundu. Bu eylem âdemelmasının erkeksi
boğazında hafifçe hareket etmesine neden oldu. Ne zamandan
beri çeneler ilgimi çekiyordu? Bu bir fae numarası mıydı? İn-
sanları kandırmak için kullandıkları bir çeşit büyü müydü?

Vücudu herhangi bir insan erkeğinkinden çok daha bü-
yüktü. Bu geniş omuzlar onun muydu? Ne kadar zırh giymişti
acaba? Beli kalın değil ince görünüyordu, sert kas çıkıntıla-
rıyla doluydu. Zırhı yoktu ama yine de bir şekilde etrafındaki
zırhlılardan daha heybetli görünmeyi başarıyordu. Siyah ve
bordo deri zırhla kaplı kaslı uylukları kendinden emin ama
sanki bir dövüşe hazırmış gibi tetikte duruyordu.

Lanet olsun.

Her nasılsa, zihninizin sizi yok etmek üzere olan kötü ada-
ma fiziksel olarak *azıcık da olsa* ilgi duyması *çok* rahatsız
edici ve çığncaydı.

Kendimi toplayıp bu canavarın beni buraya neden getirdi-
ğini hatırladım.

“Lütfen,” diye yalvardım. “Kötü bir niyetim yok, sadece
beni geri gönderin. Ben yalnızca bir biliminsanıyım. Bu bir
kazaydı, ben hiç kimse değilim.” Hıçkırıklar bedenimi sar-
sıyordu. Elimde değildi. Sürekli korkmaktan dolayı zihnim
zayıflamıştı. “Nerede olduğumu bile bilmiyorum. Ben anla-
mıyorum...”

“Hâlâ o hikâyeye devam ediyorsun ha?” Öne doğru bir
adım atarken haşın sesi havada gümbürdedi.

Kanatları artık ortada görünmüyordu, sokakta yanından
geçsem insan olduğunu düşünebilirdim.

Hayır, bu doğru değildi.

Onda tanrısal bir şeyler vardı, etrafındaki herkese onun en
tehlikeli ve güçlü bir varlık olduğunu bildiren saf bir ener-
ji yayıyordu. Sadece yakınında bulunmak bile kollarımdaki

tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu. Hiçbir insan onu güçlü bir yırtıcıdan başka bir şeyle karıştırmazdı. O neredeyse bir insan olarak yanından geçmek için bile fazla güzeldi. Gözlerindeki karanlık parıltı içindeki hiçbir şeyle bağlantılı görünmüyordu. Gözlerinde hiçbir duygu ya da empati yoktu, öldürmeden önce bir an bile durup düşünecek birine benzemiyordu. Akıl almaz doğaüstülüğünün tehditkâr ve korkutucu bir yanı vardı.

Ürperdim.

“Bu... bu bir masal değil, burada olmamam gerekiyor,” diye kekeledim. Onu beni serbest bırakmaya ikna etmek için son şansım olabilirdi bu.

“Ah, buna katılıyorum insan. İnsanların tülü ne zaman aşıcağımızı nasıl bildiklerinin hâlâ aklımı kurcaladığını söyleyebilirim. Burada onlara çalışan birileri olmalı.” Ürpertici bir gülümsemeyle kısa bir es verdi. “Kim olduklarını öğrenirsem onları kulaklarından asıp derilerini yüzeceğim. Planlarımı değiştirmek zorunda kalmam çok yazık ama neyse. Unseelie’ler ne olursa olsun Dünya’nın kendilerine ait olduğunu iddia edecekler. Ama merak etme, aileni ve arkadaşlarını yok etmemizi izleyemeyeceksin. O zamana kadar çoktan ölmüş olacaksın,” diye fısıldadı ve çömelip ellerini oturduğum zeminin hemen dibinde dizine dayadı.

Vücudum onun yakınlığından kaçmak için istemsizce arkaya yaslandı. Benim hareketimle beraber içeri bir muhafız girdi.

“Efendim!” diye bağırdı muhafız, belli ki Prens’in bana olan yakınlığından endişelenmişti.

Ne yapabileceğimi düşünüyorlardı? O ve buradaki diğer tüm erkeklerin yanında cüce gibi kalıyordum.

“Neden Dünya’yı istiyorsunuz? Neden insanlardan bu kadar nefret ediyorsunuz?” diye fısıldadım merakımı bastıramayarak.

Bunların hiçbirisi mantıklı değildi.

Muhafızları görmezden gelip kaşlarını çatarak öfke ve merakla gözlerimin içine baktı.

“Lütf–” Ayağa kalkmaya başladım ama daha önce fark ettiğim 41 numara giyen genç muhafız aniden üzerime atıldı.

Muhafızın avucu yanağıma öyle sert indi ki vücudum gürültüyle beyaz mermer zemine çarptı. Dilime küçük ve keskin bir şey saplanınca ağzıma kan doldu.

Dilime batan şey dişimdi.

Genç muhafız bana o kadar şiddetle vurmuştu ki sallanan yirmilik dişimi kırmıştı. İki iri erkeğe öfkeyle baktım ve kendime kim olduğumu hatırlatmak zorunda kaldım. Ben... ben bu fae'lere karşı hiçbir savunması olmayan çaresiz bir bilim-insanıydım. Bana istedikleri kadar vurabilirlerdi ama benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Gücsüzdüm.

Hâlâ tek dizinin üstüne çömelmiş olan Prens, bana tokat atan muhafıza ters ters baktı. Bakışlarında sinirli bir ifade vardı, sanki muhafızın yardıma ihtiyacı olduğunu düşünmesi onu gücendirmişti. Genç muhafız ona dik dik bakan Prens'ten uzaklaşırken tavırları gergindi.

“Unseelie Diyarı dünyayı ele geçirecek çünkü orası bize ait.” Bakışlarını saklanan muhafızdan uzaklaştırıp tekrar bana odakladı. “Söyle bana, boyutumuz bölündüğünde neden Seelie'lere dünyaya erişim izni verildi de bize verilmedi? Biz karanlıkla doluyuz, onlar da ışıkla dolu diye mi? Çoğu insanın karanlığı bizimkine rakip olabilir. Aramızdaki tek gerçek fark, bizde ölümsüz yaşamın destekleyici gücü ve dayanıklılığı olması. Senin gibi kırılgan ve ölümlü değiliz, ki ölümünün de eli kulağında. Kolayca öldürülebilirsin,” dedi yumuşak bir sesle.

Alnında belirginleşen bir damar onun tamamen dengesiz görünmesine neden oldu.

Elimden titremekten başka bir şey gelmiyordu. Bu diyarın dehşetine daha ne kadar dayanabilirdim?

Başka darbe gelmeyince yavaşça ondan uzaklaştım ama gözlerimi onunkilerden ayırmadım. Kanı tükürdüm ve doğrulup sallanan dişimi yanağıma bastırdım. Belki kalsiyum ya da fosforu daha sonra beni buradan çıkarabilecek bir şey için kullanabilirdim.

Dilimi gizlediğim dişimin üzerinde gezdirirken kontrolsüz bir kahkaha attım. Muhafızların korkmuş yüzleri heybetli Prens'e doğru yaptığım her harekette irkiliyordu ve ben artık kahkahalarımı bastıramıyordum. Bu çok saçmaydı. Onların dehşete düşmüş yüzlerini izlerken kahkaham histerik bir hâl aldı, giderek daha da sertleşti. Yine de gülmekten daha fazlasıydı yaptığım, *hissediordum*. İşte o zaman gerçekten delirdiğimi anladım. Deliliği ilk defa o zaman *hissetmiştim*.

"Bu nasıl bir şey, Prens?" Başımı eğerken ve açık ağzımdan kan damlarken ona gülümsedim. "Muhafızlarınızın masum, önemsiz bir insandan korkması?" Ona ne kadar yakın olduğumu umursamadan kıpırdanıp ayağa kalktım. Yakında ölecektim zaten, ne önemi vardı ki?

Ben hızla yanına gitmek için hareket ettiğimde dikleşti ve vücudu gerildi, o kadar yakındı ki neredeyse eldivenli eline degecektim. Zamanlamam onu hâlâ diz çökmüş hâlde yakalamıştı. Dururken, sırtımı dönmeden önce bir anlığına ona baktım. Gülümsemem sabit kalsa da yanan gözlerimden yaşlar süzülürdü.

"Bir Duman Avcısı'na sırtını mı dönüyorsun?" diye fısıldadı. Ayağa kalktığını duydum. "En başta sandığımdan çok daha aptalsın. Beni engellemeye ya da alt etmeye çalışmadın bile. Tam bir zaman kaybısın. Bu noktada insanların sadece senden kurtulmak istediğine inanmak zorunda kalıyorum." Güçlü ve kibirli sözleri odada bir ses sistemi varmış gibi yankılandı.

Unseelie Prensi, ha?

Anlamam gerekiyordu. Ölümümde ve deliliğimde bile meraklı zihnim boyun eğmeyi reddediyordu.

“Unseelie tam olarak nedir ve neden bir prens ihtiyaçları var?” diye sordum, onunla yüzleşmek için dönerek.

Başını hafifçe eğip dişlerini sıkarken mavi gözleri bir an şaşkınlıkla titreşti. İri siyah kaşları, heykelsi hâllerine dönmeden önce hafifçe çatıldı.

“Neden olmasın, oyunu oynayacağım, suikastçı. Şu anda Unseelie Krallığı'nın kan odasında bulunuyorsun. Tülün ardındaki en kötü ve ölümcül periler ile yaratıklar yalnızca bana, prenslerine, yakında kral olacak olana boyun eğerler.” Kollarını göğsünde kavuştururken duruşu genişledi, bu hareket pazularını daha da öne çıkardı.

Ve sonra onu hayatımda ikinci kez gördüm.

“Ah, Tanrım,” dedim güçlkle, ani bir nefes aldım. “Pervane...”

Bunca zamandır burada mıydı? Zalim kötü adamın kürek-kemiğine konmuşken kanatlarını yavaşça çırttı. Onun gülünç derecede geniş omuzlarının üzerindeki güzel yeşil kanatların sadece ucunu gördüm. Derin bir huşu içinde kendimi unuttum ve daha iyi görebilmek için çabaladım. Onun dönmesine fırsat tanımadan arkasını görmek için koştum.

Üç gümüş güve geniş sırtının siyah derisine tutunmuştu. O hızla döndü ve bu hareket güvelerin her zaman yavaş ve kontrollü olan dev yeşil kanatlarını çırpımlarına neden oldu. İkisi uçtu ve odanın kırmızı duvarlarına kondu, geriye yalnızca sırtında yürüyen biri kaldı.

“Tanrım...” diye fısıldadım şaşkınlıkla.

Yıllarca onları aramıştım.

Tiksintiyle kısılmış gözlerinin üstündeki kaşları çatıldı ve benden iğrenir gibi hızla uzaklaştı.

“Daha önce hiç gümüş güve görmemiş gibi davranıyorsun. Onların yeryüzünde olduklarını ve beni geçitte beklediklerini biliyorum. Onları ben gönderdim.”

“Onları sen mi gönderdin?” Yalan söylediğini bildiğim için sert sert baktım.

Güveyi kovmak istercesine omzunu silkeledi. “Elbette onlar Unseelie fae kraliyetinin seçilmiş sembolü. Dünyayı aldığımızda onları geride bırakmamı beklemiyorsundur, değil mi?” Hepsı kırmızı ve altın renkli duvara kaçmadan önce bir tanesi kısa bir süreliğine parmağına doğru uçarken cıkcıklandı. “Fae Diyarı’ndan oldukları için tülün içinden geçitlere çekiliyorlar.”

İlk defa, sanki artık bir suikastçı olduğumdan tam olarak emin değilmiş gibi şaşkın şaşkın baktı.

“Onlar dünyada görüp görebileceğim en güzel şeyler,” diye mırıldandım, bakışlarına karşılık vermek için dönmeden önce parlak kanatlarına bakarak. “Bu kadar çirkin birinden gelmeleri çok yazık.”

Bir an gözleri tehditkârca parladı. Neredeyse kulağımı sıyrarak hafifçe öne eğilirken ağzının bir köşesi bir sırtışla yukarı kıvrıldı. “Çirkin olan tek yerin içim olduğunu biliyorum,” diye fısıldadı. Sesi uğursuzdu, ne kadar kötü ve güzel olduğunu *tam olarak* biliyor gibiydi. Kısa bir an gülümseyerek beni izledi. Solgun gözlerinde delilere has bir parıltı belirdi. “Dokuz kuyruklu kediye içeri gönderin,” diye bağırdı muhafızlara.

“Son birkaç haftadır seni çok düşündüm, insan. Seni ne kadar incitmek istediğimi düşündüm. Zayıf boynunun ellerimin altında pes edip çöktüğünü hissetme arzusuyla resmen acı çektim. Ama sonra bir insan olarak ne kadar aşağı olduğunu hatırladım. Hayatının ellerimde yitip gittiğini hissedemeyeceksem, seni öldürme zevkinden de kendimi mahrum

birakıyorum. Ne yazık ki bir Gölge Avcısı olarak sana dokunmam yasak. Soylu ellerimi insan kalıntılarıyla kirletmem yasak.” Eldivenli ellerini üstlerindeki hâkimiyetini yitirmeye başlamış gibi esnetti. “Seni gerçekten öldürmeye uygun tek kişi Lord Alistair Cain. Unseelie Krallığı’nda barındırdığımız en korkunç canavar yanımda. Canavarlarımıza kâbuslar gördüren kişi. Benim kişisel suikastçım.”

İliklerime dek ürperdim. Oda giderek küçülürken nefes almak zorlaşıyor gibiydi.

“Neden beni öldürmek için zindandan çıkarıp bu kadar şık bir odaya getirdin? Neden beni hücrede bırakmadın? Sence de çöpü kutuda tutmak çok daha kolay olmaz mıydı?” dedim hızlıca.

Bu mantıklı değildi. Beni buraya neden getirmişlerdi ki? Oda fazlasıyla boştu, en azından görünürde silah ya da işkence aleti yoktu. İçerisi güzeldi. Muhtemelen şimdiye kadar bulunduğum en güzel, en gösterişli odaydı. Altın süsler, koyu kırmızı duvarların üzerinde zarifçe parlıyor...

Birden durumu idrak edince midem altüst oldu.

“Duvarlar kanla boyanmış.”

Bana gülümserken dudakları inceldi.

“Çok etkileyici. Kendi kanı duvarları boyamadan önce bunu çözen birkaç kişiden birisin.”

Dikkatli gözleri artık gözlerime öylesine delici bir ifadeyle bakıyordu ki ondan uzaklaşmadan edemedim. Vücudumda ilkel bir içgüdü, bana attığı bakıştan olabildiğince uzaklaşmak için alarma geçti. Beni izlerken her hücresi tetikte gibiydi. Avını yakalamak için dalışa geçmek üzere olan bir şahini andırıyordu.

“Peki altın ne? Öğütülmüş dişler mi?” Bana öyle bakmaya son vermesine ihtiyacım vardı.

Yanağımda tuttuğum dişimi mümkün olduğunca büyük bir güçle ona tükürdüm.

Muhafızlar silahlarını çekerken aniden arkamızdan birkaç kalın cam sesi geldi. Anlayamadığım silahlardı bunlar. Yarasaya benzer uzun demir çekiçler ve içi siyah dumanla dolu basit cam toplar gibi görünen şeyler.

Korkunç hızlı reflekslerle eldivenli elini yukarı kaldırdı ve yüzüne çarpmadan dişi yakaladı. “Diş mi? Hayır ama dekorasyon fikirlerin gerçekten ilham verici. Belki de düşündüğümünden daha çok ortak noktamız vardır.” Bana uzun uzun baktı ve dişimi siyah tuniğinin cebine koydu. “Hayır evcil hayvan, kırmızı olan insan ve altın olan, eminim çok iyi biliyorsundur, *Seelie* kanı. Güzel, sıcak bir parıltısı var, öyle değil mi? Sıvı altın gibi.” Bana gülümsedi ama sadece dudaklarındaydı. Gözleri yine boş ve soğuktu.

Seelie’yi söyleme şekli diğer fae’ler hakkında ne hissettiği konusunda yoruma gerek bırakmıyordu.

“Eğer sen *Unseelie*... ve korkunç bir canavarsan, *Seelie*’ler tanrı mı? Bu yüzden mi kanları altından?” diye sordum.

Elimde değildi, aklım soru sormayı hiç bırakmıyordu. Biliminsanı olmamın bir nedeni de buydu.

Bana hırladı. Kelimenin tam anlamıyla hırladı.

Sesi duyunca donup kaldım, nabzım delicesine hızlandı.

“Kendilerini tanrı sandıklarından eminim. Bir bakıma biz yaşlı fae’ler başlı başına tanrıyız ama hayır.” Yere tükürdü. “*Seelie*’ler bizden üstün değiller. Aynı şekilde yalan söyler ve çalarlar. Yozlaşmışlar, kanları bozuk. İyilik maskesinin arkasına saklanırlar, gün ışığında kendilerine ve herkese yalan söylerler. Bizim kendimize has bir kötülüğümüz var. Gün ışığında saklanan korkular gibi, güzellikler de karanlıkta saklıdır.”

Kusmak üzereydim.

Bacaklarım beni dik tutmakta zorlanıyordu. Kelimenin tam anlamıyla düşmanlarının kanına boyanmış bir odada duruyordum. Zeminin neyden yapıldığını ise yalnızca Tanrı bilirdi.

Buradan çıkmam gerekiyordu, hem de hemen.

Paniklemeye başladım. Ölmek istemiyordum. Buradan nasıl çıkacağımı bulmak için daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

“Lütfen suikastçını durdur. Eğer... eğer insanlar seni gerçekten izliyorsa evcil bir insan çok daha büyük bir gösteri olmaz mı? Onlara aptalca tehditlerini kabul ettiğini ve bunlardan keyif aldığını gösterir.” Onun kibirli doğasını etkileyecek ve kaçıp evime gidecek kadar uzun süre hayatta kalmama izin vermesini sağlayacak herhangi bir şey düşünmeye çalışıyordum.

Manyakça bir sırtış keskin çenesinin hatlarını belirginleştirirken başı yana eğildi.

“Daha güzel olsaydın kesinlikle düşünürdüm ama senin gibi görünen bir insanı ortalıkta sürüklememi bekleyemezsin, değil mi? Fae, güzellik dahil her bakımdan üstündür. Sıkıcı yüz hatların ve çirkin kızıl saçların, en çirkin dişi orklara kıyasla bile soluk kalıyor. Gerçekten iğrenç. Bir insanın iyi olduğu tek şey ölmekten hemen önce çığlıklarının oluşturduğu müziktir.”

Tüm o kandan dolayı saçımın kızıl olduğunu mu düşünüyordu? “Peki ya...”

“Sessizlik. Senin gevezeliklerini dinleyerek çok fazla zaman harcadım.” Kapıya doğru yürüdü ve beni büyük odada yalnız bıraktı.

Muhafız kalabalığının arasından geçmeden hemen önce döndü. “İşte bu yüzden dünya bizim olmalı. Siz insanlar ne büyük bir ziyansınız. Umarım Alistair seni öldürmekten keyif alır. Ben alırdım, biliyorum.”

Büyük kapı çarpılarak kapandı ve ben, kana boyanmış odada beni öldürecek yarattığı bekleyerek tek başıma kaldım.

Lord Alistair Cain.

ONUNCU BÖLÜM

CALLIE

SDA DURGUN VE SESSİZDİ. ARKAMDAKİ DUVAR GICIRDAYINCA sıçradım ve kırmızı ile altın rengi duvardan oluşan bir panelin kayarak açılmasıyla yoğun, siyah duman büyük odaya yayıldı.

Suikastçıyı hazırlıksız yakalama düşüncesiyle dumanın içine koşmaya hazırlandım ama onun kraliyet suikastçısı olduğunu hatırlayınca kararımı hızla gözden geçirdim. Ondan mümkün olduğunca uzak olmak istiyordum.

Gözlerim zarif görünen odada gezindi. Silah olarak kullanabileceğim hiçbir şey yoktu, altına saklanabilecek herhangi bir eşya bile yoktu.

Hızla en yakın duvara koştum ve bedenimi duvara yaslayarak çömeldim, görünmez olmayı dileyerek bu dileğimin gerçek olması için dua ettim. Korkmaktan o kadar çok yorulmuştum ki:

Siyah duman duvarın açıklığından girdap gibi dönerek mermer zemine bulutlar hâlinde yayılıyordu

İlginç, siyah duman.

Normalden daha sıcak bir ateş, daha fazla yakıtı elementel karbona dönüştürür. Bu, ışığı emen ve siyah duman gibi görünen küçük partiküller şeklinde olurdu. En azından insan

âleminde, genel olarak konuşursak, duman ne kadar karaysa ateş de o kadar kontrolsüz demektir. Kamp veya mutfak ateşleri gibi çoğu ateş beyaz duman üretirdi. Bu bilgiyi aklımın bir köşesinde tuttum.

Daha iyi görebilmek için başımı kaldırdım ama duman dolu gölgelerden başka bir şey göremedim. Yine de onun içerde olduğunu biliyordum çünkü duvar paneli büyük bir gürültüyle geri kaydı. Duman zeminde dalgalanıyordu ama hâlâ kimseyi göremiyordum.

Ben duvar panellerine bakarken yanımda alçak, hırıltılı bir homurdanma duydum. Yanımdan nasıl fark etmeden geçtiğinden emin olamayarak etrafımda döndüm.

Büyük panterin kürkü mavi renkte parlıyordu, fena hâlde koyu ve kadifemsiydi. Vücudundan daha alçaktaki başı bana dönüktü, saldırmaya hazırdı. İri altın gözleri büyük yüzündeki gölgeli kürke karşı parlıyordu. Küçük siyah irisler her nefesimi takip ediyor, göğsüm hızla yükselip alçalırken hafifçe titreşiyordu. Uzun, şeffaf bıyıklar normal bir panter gibi burnunun her iki yanından çıkmıştı. Yuvarlak kulaklar geriye yatmıştı. Saldırmak üzereydi.

Şu âna kadar zihnim onu normal bir panter olarak sınıflandırmaya kararlı görünüyordu. Büyü ve canavarlarla dolu Fae Diyarı'nda yapılacak en aptalca şey. Normalde bir kuyruğun olabileceği yerde dokuz güçlü kuyruk vardı. Her birinin ucu parlıyor ve havada bükülerek bedenimdeki rasgele noktalara nişan alıyordu.

Bir anlık merakla neden rasgele yerlere nişan aldıklarını düşündüm, sonra bunların hepsinin vücudumdaki, özellikle de zehirli olduğunu varsayabileceğim keskin uçlarla zerk edildikten sonra, bir delinme yarasının ânında öldürebileceği çeşitli noktalar olduğunu fark ettim. Keskin, kavisli uçlar tehditkâr görünüyordu. Hepsi siyahtı ama bana mürekkebe batırılmış sıvı metali hatırlatıyordu.

Kuyruğu görseydim bu kadar aptal olmazdım. Yaptığım şeyi deneyecek kadar aptal olmazdım, yine de dürüst olmak gerekirse pek de düşünmemiştim. Vücudum sadece içgüdüsel bir tepki verdi.

Hiç tereddüt etmeden hızla elimi uzattım ve tüylü siyah yanağını ovuşturdum.

Parmaklarım yuvarlak kulağın hemen altındaki yumuşak kısmı ustaca okşadı ve birdenbire korkum dağılıp gitti. Ne kadar aptalca olsa da hayvanlarla birlikteyken hissettiğim tek şey huzur ve büyü olurdu. Korkunç olanların tek ihtiyacı birazcık nezaketti sadece. Parmaklarım yaratığa dokunduğu anda tüm korkum buharlaşmış gibiydi. Sanırım gerçek delilik böyle bir şeydi.

Büyük kara kedi dokunuşumdan sadece bir saniye sonra tereddüde düştü. Gözlerimi son bir kez kırpıp açmadan önce kedi, akrep benzeri kuyruklarını vücudunun üzerinden fırlatıp tenimdeki her bir noktaya sertçe çarptırdı. Bir tanesini boynumun dibine, omuriliğimin beyin sapımla bulunduğu yere hafifçe bastırdı. İki tanesi boynumda şahdamarına, iki tanesi koltuk altlarımdaki atardamarlara, bir tanesi kalbime, bir tanesi vücudumun sağ tarafında karaciğerime ve bir tanesi de kasık tarafımda bacağımanın kıvrımındaki... *Neydi o?* Ah, evet, femoral atardamarıma ve bir tanesi de popliteal atardamarımın hemen altına.

İlginç.

Keskin uçlar deriye küçük bir batmaya neden olacak kadar baskı yaptı.

Aptalca bir teselli arayışıyla panterin gözlerine baktım. Beni öldürecekti sonuçta, bunu neden yaptım, hiç bilmiyordum. Her şeyden çok kendimi teselli etmek için kadifemsi kürkünü okşamaya devam ederken derin bir nefes aldım. Sarı gözleri belirgin bir kafa karışıklığıyla benim gözlerime dikilmişti.

Hayvanlardan korkmayı hiç öğrenmemiştim, en çok ihtiyaç duyduğum anlarda yorgun ruhuma ilaç oluyorlardı sanki. Bu büyük kedi de aynısını yaptı. Madem ölecektim, onun elinden ölmemde hiçbir sakınca yoktu. Bu işi sonsuza kadar bitirebilirdi. Korkmaktan öyle çok yorulmuştum ki vücudum onun tüylü varlığıyla biraz olsun rahatlık buluyordu. Tenime değen zehirli uçlara rağmen o kötü değildi. Onun diğerleri gibi olmadığını biliyordum. Bunu hissedebiliyordum.

Gözlerimi kapadığının farkına varmadan yeniden açtım ve dev kedi yavaş yavaş kuyruklarının dokuzunu da geri çekti. Altın rengi gözleri hâlâ benim gözlerime sabitlenmişti ama şimdi tüylü yüz hatları endişeyle doluydu.

“Kalp atış hızın yavaş, sanki...” Büyük kedinin sesi, ak-sanlı, uzun, hırıltılı bir homurtu gibi derinden geliyordu.

Onunla tanışmış olsaydım büyükbabamın sesinin böyle olacağını hayal ederdim hep.

“Kalp atış hızım mı?” diye sordum, sersemlemiş gibi.

O noktalardan çoktan bana zehir enjekte etmemiş miydi? Kendimi rahat hissediyordum. Devasa ölümcül kediye sokulmamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Evet aklım kesinlikle başımdan gitmişti.

“Sen... beni okşuyor musun?” diye sordu inanamayarak.

Fark etmemiştim ama kulağının yakınındaki elim çenesinin altındaki yumuşak tüyleri okşamak için hareket ederken diğer kolum da sırtını okşamak için yukarı yönelmişti. Bir anlığına daha iyi bir açı yakalamama izin vermek için başını yukarı kaldırdığına yemin edebilirdim.

“Beni öldüreceksin, anlıyorum,” dedim üzgün bir sesle. “Sanırım senin muhakeme gücüne buradaki diğerlerinden daha çok güveniyorum. Eğer bunu yapacaksan iyi bir sebebin olmalı, değil mi?”

Kedi uzanabileceğim yerden uzaklaştı ve sanki dokunuşundan iğrenmiş gibi kaşlarını çatı.

“İyi bir sebep mi? Sen efendimi, Veliaht Prens’i öldürmeye gönderildin. Seni öldürmek için başka bir sebebe ihtiyacım yok, insan.”

Önümde, ulaşamayacağım bir yerde volta atmaya başladı. Bana hayvanat bahçesindeki cam kafeslerin arkasında dolaşan panterleri hatırlattı.

“Hayır,” dedim, ellerimi tekrar yumuşak kürkün içine sokabilmeyi dileyerek.

Kahverengi sıçanın aralıklı ziyaretlerini saymazsak bir hayvan etkileşimi olmadan geçirdiğim en uzun süre buydu ve sakinleşmek için onlara ne kadar güvendiğimi fark etmekten kendimi alamadım. Hayvanlar bana kendimi evimdeymişim gibi hissettiriyordu. Rehabilitasyon merkezi benim için her şey demekti. Çoğu zaman kendimi güvende hissetmemi sağlayanın sadece onlar olduğunu düşünürdüm. Evet, bu açıklamanın ironisini farkındaydım, çünkü buna büyümlü Unseelie suikastçısı bir panteri de dahil etmiştim.

“Hayır mı?” dedi.

Beni izledikçe sesi daha da yumuşuyordu.

“Hayır,” diye düzelttim onu. “Ormandaki mikroskobumu geri almaya çalışıyordum ve güveleri ölüm meleği mantarı halkalarına kadar takip ettim. İçine adım attım ve sonra hatırladığım şey, Veliaht Prensizin üstüne düştüğüm. Onun ya da bir başkasının hayatına kastetmek için hiçbir teşebbüste bulunmadım, yine de hücre arkadaşı olarak bir orman çamurunun olduğu bir zindanda açlıktan ölüyorum,” dedim öfkeyle. Hayal kırıklığı yeniden içimi doldururken dokuz kuyruklu kediye bakarak nefes verdim.

Volta atmayı bıraktı, derin bir nefes vererek bilge görünen başını eğip bana baktı.

“Benim kim olduğumu biliyor musun? Eminim ben içeri girmeden önce sana söylemişlerdir. Ben Lord Alistair Cain'im.” Benden bir tepki bekliyormuş gibi duraksadı.

“Evet, bana söylediler. Kulağa çok havalı geliyor. Lütfen beni öldürme.”

Sözlerim üzerine dudakları kıvrılarak, bugüne kadarki en beyaz ve muhtemelen en keskin dişleri gösterdi. Belki orman çamurununkinden bile daha keskinlerdi ama o kadar çok değillerdi.

“Anlamıyorum,” dedi yanı başıma çökerek. Kuyrukla-
rı arkasında sallanıyordu. “Hızlı kalp atışlarımı, korkan ya da koşan birinin gürültüsünü tespit ederek avlanırım. Benden saklanmak imkânsızdır. Peki söyle bana, neden benden korkmuyorsun? Sen, küçük *insan*, uzanıp beni, Alistair Cain'i *okşuyorsun*? Sırf cesaretinden dolayı senin bir suikastçı olduğuna ve şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi olduğuna inanmama şu kadarcık kaldı.” Sanki bu açığa çıkmak üzere olan bir tür şakaymış gibi odaya bakındı. “Benden nasıl korkmazsın? Hem Seelie'den hem de insan âlemlerinden *yüzlerce* suikastçı öldürdüm ve hiçbirisi bana uzanıp... beni okşamadı!” Tekrar ileri geri yürümeye başladı.

Ne olup bittiğini anlayamıyor gibiydi. Ben de onunla aynı durumdaydım.

Onun da benim üst düzey bir suikastçı olduğumu düşünmesi karşısında kendimi tutamadım, bir kahkaha attım. İnsanların fae'lere, bu kadar korkmalarına neden olacak ne yapabileceğini düşünüyorlardı ki?

Gülüşümü duyunca aniden durdu.

“Sende başka bir şey daha var. Ben seni korumayı... istedim ve seni tanımıyorum bile. Söyle bana, sen tamamen bir insan değilsin, değil mi?” diye sordu. Yavaş yavaş bana yaklaşıp tam önümde durdu.

“Ben insanım. Bunu garanti edebilirim,” dedim üzgün bir şekilde.

Öyle olmasaydım burada, bu hâlde olmazdım.

Beni sessizce ama dikkatle izliyordu. Buraya geldiğimden beri kendimi hiç güvende hissetmemiştim ve yanan gözlerimi açık tutmak için gösterdiğim tüm çabaya rağmen gözkapaklarım titreyerek kapanmaya başladı. Çok yorulmuştum.

“Hayatım boyunca hiçbir zaman bir canı bağışlama eğiliminde olmadım ama seni öldürmeyeceğim, kızım. Anladığım bir şey benden seni bağışlamamı istiyor ve bu duvarların ötesinde sana yardım etmek için hiçbir şey yapamasam da içindeyken sana zarar vermeyeceğim.” Bıyıkları seğirdi. “Unseelie Diyarı’ndasın, çocuğum. Biri sana zarar vermeden döneceğin tek bir dönemeç yok. Adın ne senin?”

Yeniden uzandı, beden dili artık daha rahattı. O kadar yakındı ki uzun sırtı çıplak ayaklarımın üzerine yayılıyor, dizlerime doğru baskı yapıyordu. Bu hareketin sıcaklığı ve rahatlığıyla iç çektim, üşümüş tenimde bir parça sıcaklık hissettiğim için minnettardım.

“Bir arkadaşım bana adımı fae’lere vermemem gerektiğini söylemişti.” Kahverengi sıçanın sözlerini hatırlayınca doğruldum.

“Arkadaşın çok bilgeymiş, bu iyi arkadaşın kıymetini bil. Adını neden paylaşmadığını biliyor musun, çocuğum?” diye sordu bana yaşlı bir dedeyi hatırlatarak.

Dalgınca uzanıp ayaklarımdaki kedi battaniyesinin sırtını ve yan tarafını okşamaya başladım. Tanrım, bu çok güzeldi. Beni katil sanan canavarlarla çevrili olduğum bir Unseelie şatosunda bulunduğumu bile unutabilirdim. Dokuz kuyruklu ölüm kedisini okşarken kanla boyanmış bir duvara yaslandığımı unutabilirdim.

"Neden adınızı vermediğini söylemedi. Onu sadece kısa süreliğine görüyorum," diye yanıtladım.

"Senin hücre arkadaşın değil mi?" diye sordu.

"Hayır, arkadaşım başkaları geldiğinde beni uyarmak için hücremdeki eksik bir tuğlanın altından çıkıp gelen kahverengi bir sıçan. Dün gece orman çamuru hücre arkadaşım olarak seçildi," diye mırıldandım, gözlerimin yorgunluktan kapanmaması için savaşıırken.

"O sıçan seninle konuşuyor mu?" Sesi endişeli geliyordu.

"Şey, hepiniz burada konuşmuyor musunuz?" diye sordum.

Düşününce, kahverengi sıçan benimle konuşan tek sıçandı.

"Hayır. Sıçanlar sadece sıçandır. Bu sıçan her kimse sana yalan söylüyor. Belli ki sıçan şeklini almış bir şekil değiştiren. Hayvan şekil değiştirenler genellikle hayvanlarla inanılmaz derecede yakın bağlar kurar. Muhtemelen o da tıpkı benim gibi seni korumak için aynı tuhaf arzuyu duyuyor."

Donakaldım. Kahverengi sıçan aslında... kahverengi sıçan değil mi?

Çenesinin altını kaşımak için dalgın dalgın uzanırken, "Anlamıyorum? Hayvanlar neden beni korumak istesin ki?" diye sordum.

Sorum üzerine ayaklarımın üstündeki kürkün yavaşça titrediğini hissettim, ardından da derin bir mırıltı duydum.

"Ben de anlamıyorum. Buna benzer bir şeyi ne duydum ne de deneyimledim ve ölümlü aklının idrak edebileceğinden yüzlerce yıl daha yaşıyım. Şekil değiştiren arkadaşının tavsiyesine gelince, fae diyarlarında her ismin bir gücü vardır. Birine adını vermek, ona ruhundan bir parça vermek gibidir. Aileler bile çoğu zaman birbirleriyle gerçek isimlerini paylaşmaz. Birine adını vermek, ona hiçbir bıçağın ulaşamayacağı bir yerden canını yakma ruhsatı verir. Sadece adını bilerek

seni kontrol edip öldürebilecek varlıklar tanıyorum. Sadece incinecek bir kalbi ya da ruhu kalmayacak kadar karanlık olanlar gerçek adlarını özgürce paylaşırlar. Tıpkı benim gibi,” dedi. Derken mırıltı aniden kesildi.

“Alistair Cain senin gerçek adın mı? Elbette bir kalbin ve ruhun var. Kendine bir bak. Hayatımı bağışlıyorsun ve seni okşayarak rahatlamama izin veriyorsun.”

“Tüm Unseelie’ler kötü değil ama hepimiz karanlığa boyun eğeriz. Buradaki pek çok kişi gibi ben de asırlar önce o karanlığın kalbime sızmasına izin verdim. Başka türlü hayatta kalamazsın. Güven seni öldürür ve sevgi de incitir. Her şey ne olursa olsun güç kazanmakla ilgilidir. Burada bana zarar verebilecek çok az kişi var artık.”

“Alistair...”

“Etrafımdayken bana başka bir adla seslenmeni istiyorum. Acı ve karanlıkla lekelenmemiş bir şeyle. Eşim öldüğünden beri mırlamamıştım. Adım sürekli olarak hastalık ve umutsuzlukla kirlendi, sen her neysen artık ona uygun değil.” Tok bir mırıltı duyuldu.

Sesinde ve gözlerinde hiç aşına olmadığım bir samimiyet vardı. Sözleri sırtımdan yukarı bir ürperti yayılmasına neden oldum.

“Shivers*.” Gülümsedim.

Doğrulup gözlerimin içine baktı ve o bakış kelimelerden çok daha fazlasını yansıtıyordu.

“Madem hoşuna gitti, huzurundayken bana bu şekilde seslenmeni istiyorum.” Tekrar mırladı.

“Ben Cal-”

“Hayır!” diye bağırdı. “Söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı, çocuğum? Başka bir şey seç, burada gerçek adını söyleme,” diye uyardı başını şiddetle iki yana sallayarak.

* İngilizcede “ürpertiler” anlamına geliyor. -yh.n.

“Hayır, üzgünüm. Ne dediğini duydum ama kendi adımdan korkmayacağım. Ben basit bir insanım ve adımın bilinmesinin sorun yaratacağı kadar uzun süre burada kalmayacağım. Ya öleceğim ya da evime döneceğim. Beni öldürmek isteyenler adımı söylesem de söylemesem de zaten benden üstünler.” Sırtımı dikleştirdim ve çenemin meydan okurcasına yukarı kalktığını hissettim, sonunda az da olsa kontrolü ele aldığımı hissettim. “Benim adım Callie Peterson. Gururlu bir çevre bilimci ve biyoloji uzmanıyım. Mikroskopumu almak için ormanda yürürken gümüş güvelerin bir anomalisine ve ölüm meleği mantarlarının mükemmel bir çemberine rastladım. Michigan, Willow Springs, 4313 Sassafras Yolu’nda yaşıyorum.”

Shivers başını yavaşça benden uzaklaştırdı.

“Aptal kız, gerçek adını kimseye söyleme, yoksa pişman olursun. *Özellikle* Prens Mendax’a. Sadece ismini bildiği kişileri bile kontrol etme yeteneği olan birkaç kişiden biridir. Seni kafanı tekrar tekrar bir duvara vurmaya zorlayarak öldürebilir. Zihnini, onun varlığı olmadan nefes alamayacağın bir noktaya kadar ona takıntılı olduğunu düşünmeye zorlayabilir. Tüm bunlar olurken parmağını bile kıpırdatmaya gerek duymaz,” dedi. Gözlerinin yuvarlak yanaklarının üzerinde kısılmasına neden olan kederli bir ifade vardı yüzünde.

O da Prens tarafından mı kontrol ediliyordu?

“Sen...”

Shivers’in iradesi dışında kontrol edilip edilmediğini so-ramadan kara kedi birden ayağa kalktı ve bakışlarını kapıya çevirdi, dokuz kuyruğu da girişe doğru kavislenerek hareketlendi. Yüzünde beliren çelişkili bakışı görünce kalbim hızla çarpmaya başladı, iri vücudu gözle görülür şekilde gerilmişti. O âna kadar bana ne kadar nazik davrandığını tam olarak idrak edememiştim. O, bu korkunç diyarın en korkunç canavarı olan Prens’in seçilmiş katiliydi.

“Prens Mendax tek başına geliyor.” Bana hızlıca baktı. “Senin öldüğünü düşündüğü için muhafızları yanına almadı. O buraya adım attığında kraliyet şatosunu terk etmek zorunda kalacağım. Çok uzun süre sadakatle hizmet ettim. Onunla bir geçmişimiz var. Beni öldürmeyecektir ama senin farklı ve gizemli bir şey olduğunu anlayacaktır. Ben de onun gibi, öldürme fırsatını asla kaçırmam, özellikle de bir insanı. Ruhunda gizemli bir şeyler taşıdığını ânında anlayacaktır.” Başını hafifçe bana doğru eğdi. “Adını onunla paylaşma, Callie, sana yalvarıyorum. Tüm Unseelie canavarlarının toplamından daha fazla güç ve nefretle dolu o. Hâlâ kral unvanını alamamasının tek nedeni, herkesten nefret etmesidir. Hem de hiçbir duygu emaresi göstermeden öldürebilecek kadar. Kral olması ve şimdilerde saltanat süren annesini görevlerinden azat ederek tahta çıkması için bir başkasıyla bağ kurması gerekiyor ama o şahsına sunulan her adayı kayıtsızca öldürdüğünden bir türlü yükselmiyor. Öyle ki hepimiz bizi prens unvanıyla yönetmesine izin verecek noktaya geldik. Savaşlar da komşu kraliyetlerin ittifak umuduyla kızlarını göndermeleri ve Prens’in onları vahşice katletmesi üzerine başladı.” Başını hafifçe iki yana salladı. “Buradan canlı çıkmak istiyorsan savaşman gerek.” Daha hızlı konuşuyordu, önümde yürürken kürekkemikleri artık daha hızlı hareket ediyordu.

“Ben savaşmam,” diye fısıldadım. “Ben bilimle uğraşan sıradan bir insanım.”

Korku bir kez daha tenime sis gibi yayılıp tüylerimi diken diken etti. Buradan kaçmak imkânsız görünüyordu.

“Dövüşmek sadece yumruklarla yapılan bir şey değildir, Callie.” Kuyruklarını salladı, duvardaki asılı ateş, kuyruklarının uçlarından yansıdı. “Sen akıllı bir kızsın. Elinde olan becerileri kullan. Bunu yapmazsan korkarım hücrende bir gece daha geçiremeyeceksin.”

Demir tokmak kapının dışında döndü.

Prens Mendax kapıyı açıyordu.

Ayağa kalktım, kendimi Shivers'in önüne geçmeye zorladım. Sırf bana yardım etti diye canının yanmasına izin vermeyecektim.

"Şimdi git," diye emrettim, toplayabildiğim tüm sahte özgüvenle.

"Beni mi koruyorsun?" Büyük kedi, daha fazla güzel beyaz dişi ortaya çıkararak altçenesini hafifçe aşağı indirirken hayranlıkla bana baktı.

"Sen beni korudun, şimdi sıra bende. O içeri girmeden önce git. Lütfen, senin hayatına mal olacağını bile bile kendi hayatımı kurtarmak için savaşamam," diye fısıldadım kediye. Büyük kilit metalin içinde bir sürtünme sesi çıkararak döndü.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Prens içeri girip kapıyı arkasından kapadı. Baş eğikti, odanın solunda durmuş onu izleyen tuhaf ikiliyi henüz fark etmemişti.

"O çılgılık attı mı Alist—" Döndü ve göz göze geldiğimiz an olduğu yerde kalakaldı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

MENDAX

“**S**ÇİĞLIK ATTİ MI ALİST—” DÖNDÜM, ALİSTAIR’İN BENİ BU defa nasıl bir katliamla karşı karşıya bırakacağını merak ediyordum.

Gözlerim hâlâ fazlasıyla canlı olan insan kızın gözlerine takıldı.

Çenemi o kadar sıktım ki oradaki kasın fırladığını hissettim, ona bakarken dişlerim birbirine sürtünerek gıcırdadı. O insan sanki eski dostlarmış gibi gururla Alistair’in yanında duruyordu. Gülünç görünüyordu. Kızıl saçları birbirine girmiş ve keçeleşmişti. O kadar kirliydi ki ten rengini seçebilmek mümkün değildi. Kir ve kesiklerin arasında bronzlaşma emareleri parçalar hâlinde kendini belli ediyordu. Ormanda üzerime düştüğü gece giydiği o fahişe elbisesini giyyordu.

O gecenin üstünden on dokuz gün geçmişti. On dokuz gün boyunca ondan mümkün olduğunca uzak durmuş, bu süre boyunca onun bir an önce ölmesini ummuştum.

O gece ona iyice bakma zahmetine bile girmemiştım. Neden bakacaktım ki? O bir hiçti.

Hiç.

Şimdi meşalelerin ışığında, o geceden, ona dokunduğumdan bu yana bana musallat olan yaratığı görebiliyordum.

Ona dokunduğumda eldivenimin altından bile o elektrik akımını hissetmiştim. Bu bile yeterince şok ediciyken üstüne bir de yumuşak parmakları kanatlarıma dolanmıştı ve ben hissetmiştim...

Şatoya döndüğümde bile onu bir türlü aklımdan çıkaramadım.

Sırf öldüğünden emin olup iyice rahatlamak için ormandaki cesedinin yanına dönüp de ölmediğini görünce hayretler içinde kalmıştım.

O zamandan beri de insandan uzak duruyordum ama eldivensiz parmaklarımla derisine dokunmanın bırakacağı hissi düşünmeden edemiyordum.

Hâlâ hayatta olması bile yeterince esrarengizdi. O bıçak dibine kadar vücuduna girdiği hâlde ölmemişti. Biliyorum, ölmesi gerekirdi. Fish onu bıçakladıktan sonra güzel mavi gözlerinin ferinin sönmesini izlemiştim.

Zindanda da ölmeyince onu suikastçıma bir hediye olarak göndermeyi, böylece nihayet onu kendimden uzaklaştırabileceğimi düşünmüştüm. Elbette onu öldürmek o kadar da zor olmazdı. Ne de olsa o sadece bir insandı.

Ama odada dikilmiş, bu insan kadının kişisel suikastçımın kaslı sırtını bir ev kedisi gibi okşamasını izlerken onda neyin farklı olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum.

Görünüşe göre onu öldürmek düşündüğümde daha zordu.

“Çok şirin. Demek sürüden ayrılmış bir hayvan buldun,” dedim şokumu atlatmaya çalışırken.

Bu kadın hâlâ nasıl ayaktaydı?

Yerinde huzursuzca kıpırdandı ve kirli elbise uyluklarına kadar çıkarak orman çamurunun pençe izlerini gözler önüne serdi. O izlerin kaynağını biliyordum. Güzel. Unseelie Diyarı'ndaki her şeyi bilirdim, benden korkmalarının ve ailemin tahtı elinde tutmasının nedenlerinden biri kesinlikle buydu.

Mavi gözleri alev almış gibiydi, tül den geçip geldiğinden beri yüzünden eksik olmayan o şaşkın bakışlarından çok daha farklı görünüyordu.

Aptallar.

İnsanlar gerçekten de kısıacık bir elbise giymiş güzel bir kaltağın benim, Kara Prens'in, dikkatini dağıtmasını mı bekliyordu?

İnsanlar bu kadar aptalsa yeryüzünü hepsinden temizlemek ve kontrolü ele geçirmek sandığımdan çok daha kolay olacak demektir. O gece saldıracağımızı nereden bildikleri hâlâ aklımı kurcalıyordu. Onu tam o saatte göndermeleri gerektiğini nereden biliyorlardı? Adamlarım arasında bir köstebek bulursam ailesinin kanını kuruturken yaptığım işkencele ri ona zorla izletmekten çekinmezdim.

"O sürüden ayrılmış falan değil," dedi kız meydan okurcasına. Çenesi hafifçe yukarı kalktı.

"Senden bahsediyordum," dedim.

Onu izlerken kanım resmen alev alıyordu ve Alistair'in kalp atışlarımı hissedebileceğinden emindim çünkü artık çok hızlıydı. Neyse ki onun sahibi bendim ve bu konuda elinden bir şey gelmezdi.

Kızın gözleri öfkeyle bakıyordu. Ne kadar da ilginç bir maviydiler.

Nabzım hızlandı.

"Söylesene, Alistair, neden gözlerim bu iğrenç insanı canlı görmenin acısıyla lanetlendi? İşini layığıyla yap çünkü hayatın buna bağlı."

Aşırı büyük kedi önüne geçip eğilmeden önce kızla baktı. "Onu öldürmeyeceğim, Mendax. Yanımdayken benim korumam altında," diye mırıldandı kraliyet suikastçısı.

Öfke tenimin altında kaynıyordu. Bana itaatsizlik etmeye nasıl cüret ederdi? Onun koruması altında da ne demektir?

Dumanım her ikisini de boğmak ve bu işi bitirmek hevesiyle üzerimde yükseldi.

“Demek bir hainsin, öyle mi Alistair? Ben sana güvenlik, hatta dostluk teklif ediyorum ve sen insanlara yardım etmek uğruna bana sırtını mı dönüyorsun? Başından beri bu işin arkasında sen mi vardın yoksa? Belki de insanları saldırımız konusunda uyaran da sendin. Sözlerine dikkat et, *kedi*. Senin de fark edeceğin üzere öfkem alevleniyor,” dedim sakince. Gerçi kalbimin hızından içimdeki öfkenin ne kadar alevlendiğini anlayabildiğini biliyordum. Bu öfkeyi serbest bırakırsam neler olacağını da biliyordu.

“Mendax, ben hain değilim. Yorulmak nedir bilmeden bu saraya hizmet ettim. Bu kıza neden çekildiğimi açıklayamam. Tek söyleyebileceğim, onda büyüleyici bir şeyler var ama bunun ne olduğunu tanımlayamıyorum.” Utançla aşağı baktı. “Ona zarar vermeyeceğim ve yanımdayken ona zarar gelmesine de izin vermeyeceğim,” diye mırıldandı.

Onun vahşi gözlerindeki mücadeleyi görebiliyordum. Kendi kararıyla savaş hâlindeydi. O bir ölüm makinesiydi, asla tereddüt etmezdi. Peki şimdi neden bana itaatsizlik edip onu bağışlıyordu ki? Bu aptal, zayıf, dolgun dudaklı insanı?

“O zaman varlığının bu krallıkta artık bir görevi yok. Ben merhametin nasıl bir his olduğunu unutmadan derhal çek git buradan,” diye homurdandım arkadaşşıma.

İkimiz de biliyorduk ki onu asla öldüremezdim. Aslına bakılırsa iyi bir arkadaştı. Bu da kızı öldürmeyi reddetmesini çok daha ilginç kılıyordu. Arkadaşımanın hain olmadığını biliyordum. O da geri kalanımız gibi insanları öldürmeyi dört gözle bekliyordu.

Arka duvar paneli açılarak kediye yol verdi. İnsanla son bir kez bakiştılar. Sanki Alistair orada kalıp onu korusa mı diye tartıyordu. Zihnine bir uyarı gönderdim, kalsa bile onu benden tamamen koruyamayacağını hatırlattım.

Veda eder gibi son bir kez baktıktan sonra bizi bırakıp giderken dokuz kuyruğu tembelce arkasında sallandı.

Oda durgunlaştı. Artık sadece insan ve ben vardık içeride.

Korkusunun tadını alabiliyordum. Beni izlerken gitgide büyüyen bir korkuydu bu.

“Merak uyandırıcı. Şimdiye kadar iki defa seni öldürtmeye çalıştım ama sen ikisinde de kurtulmayı başardın,” dedim. Böylece dinlemek için kendini zorlaması gerekti.

Dikkatini bana vermesini istiyordum ama ona daha fazla yaklaşmak istemiyordum.

“Bırak gideyim. Lütfen,” dedi tekdüze bir sesle.

Şaşkın bakışları geri dönmüştü. Çok yazıktı çünkü sakladığı o ateşte ilgi çekici bir şeyler vardı.

“Neden öyle bir şey yapacaktım? Asırlardır Unseelie Sarayı’na ayak basıp da canlı kalmış tek bir insan bile olmadı. Görünüşe göre hayli keyifli zaman geçireceğim. Bir ölümlünün burada bu kadar uzun süre hayatta kalması *hiç* doğal değil. Özellikle de senin gibi tatlı ve masum görünümlü birinin.”

İşte oradaydı.

Tatlı ve masum görünümünden bahsettiğim anda gözlerinde küçük bir kıvılcım belirdi. Böyle tanımlanmak onu kızdırıyor muydu? Peki. Ateş sönüp yerini yeniden korku alana kadar gözlerimi üzerine diktim.

“Lütfen.” Bana doğru hızla gelip kendini yere bıraktı, kirli dizleri deri talim botlarıma değiyordu. “Lütfen, bırak gideyim. Sana bir faydam olmaz. Ben sadece yanlış zamanda yanlış yerde olan bir kıyım,” diye yalvardı.

Gözlerine dolan yaşlar kirli yüzünden aşağı süzölmeye başladı. Titreyen ellerini önümde birleştirirken ben bile korkudan sarsıldığını görebiliyordum.

Ayaklarımın dibinde ağlayan minik insanın görüntüsü öyle heyecan vericiydi ki etkisini doğruca aletimde hissettim. Çok uzun süredir kısıtlanan kanatlarım bir anda en az iki metre boyunda gölgeler oluşturarak iki tarafımda açılıverdi.

Vay be, garip.

Bu açıdan göğüs dekoltesini gayet net görüyordum.

Belki de insanlar düşündüğüm kadar aptal değildi.

“Sana ne diye sesleniyorlar, insan?”

Neden umursuyordum ki? Onu hücrelerine geri gönderdiğimde ölmüş olacaktı. Orman çamuru ona saldırmasına izin vermediğim için ortalığı birbirine katmıştı ve ben bunun nedenini anlamaya başlıyordum.

Belki eğlenceli bir evcil hayvan *olurdu*.

Sorum karşısında bir an tereddüt etti. O bir insandı, bu yüzden adını paylaşmaması gerektiğini bilmiyordu.

Gözlerinde bir anlığına bir delilik belirdi.

Şaşırtıcı değildi ama ilgim hemen alevlendi. İnsanlar, zayıf zihinleri çökmeden ve delirmeden önce ancak bu kadarını kaldırabilirlerdi.

Onu mahvetmekten keyif alacağımı düşündüm.

Sonunda çenesini kaldırarak, “Benim adım Callie Peterson. Gururlu bir çevre bilimci ve biyoloji uzmanıyım. Mikroskobumu almak için ormanda yürürken gümüş güvelerin bir anomalisine ve ölüm meleği mantarlarının mükemmel bir çemberine rastladım. Michigan, Willow Springs, 4313 Sas-safras Yolu’nda yaşıyorum,” dedi ezberden.

“Adın Callie mi?” diye inanamayarak sordum o başıyla onaylarken.

Bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere kenara koydum.

Belki de sahiden normal bir *insandan* fazlası değildi? Hiçbir suikastçı bu kadar kolay çözülmezdi ve gözlerinde git-gide büyüyen deliliği görebiliyordum. Son raddeye geldiğini

hissedebiliyordum. Ne yazık ki geceyi atlatması mümkün değildi. Onu benden önce orman çamuru paramparça edeceği için kıskançlığı andıran bir his duyuyordum.

Onu kanatlarımla yakaladım, duman şeritleri boğazını tasma gibi saracak şekilde hareket etti. Tenine hafifçe değdiği anda dumanımın onu hissetmesiyle verdiği tepki karşısında sıçradım. Onu hâlâ dizlerinin üzerindeyken odadan hücreesine kadar sürükledim, her geçen saniye bana yaptıklarından daha da rahatsız oluyordum. Taş merdivenlerden inerken dumanın boğuculuğuyla mücadele edip hıçkırıklara boğulması penisi-me yeni bir heyecan dalgası gönderdi. Bende neden olduğu bu tepki karşısında kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadım. Bir insana onu öldürmek dışında bir nedenle dokunmayı düşündüğüm için bile kendime kızdım. Mide bulandırıcı bir düşünceydi bu. Ben Duman Avcısı'ydım, Unseelie kraliyet hanedanının bir mensubuydum ve o elbette benden çok daha aşağıydı.

Bedeninin arkamdaki merdivenlerden inişini dinlerken ondan daha çabuk kurtulmak umuduyla adımlarımı hızlandırdım.

Bir anda ortaya çıktığımı gören zindan muhafızları telaşlandı. Kızı onlara teslim edersem işimin biteceğini biliyordum ama orman çamurunun olduğu hücreye girdiğini görmem gerekiyordu. Bugünden sonra onu bir daha asla düşünmek zorunda kalmayacağımdan emin olmalıydım.

Muhafızlar hızla zindanın en ucundaki hücreye koşular. Hücrenin, kardeşim Walter'ın zamanının çoğunu geçirdiği şato kütüphanesinin hemen diğer tarafında olması ironikti ama insan kızın bunu bilmesine imkân yoktu.

Onu hücreye attım.

Bir iblis gibi küfrederek gri zemine düştüğünü görünce sırtışıma engelleyemedim.

Köşedeki karyolada bir hareketlenme oldu. Dönüp baktığımda orman çamurunun hiç vakit kaybetmeden kadının tepesine bindiğini gördüm.

İçimden yabancısı olduğum bir küçük bir titreşim geçti.

Onu perişan edecek kişi olmamanın verdiği kıskançlık-
tı bu, emindim. Garip bir histi. Orman çamurunu durdurma
dürtüsüyle savaşıarak elimi yumruk yaptım. Ayrılmak üzere
döndüğümde yanağıma ıslak bir şey çarptı. Avucumla ıslak-
lığı silerken nereden geldiğini görmek için döndüm. Orman
çamurunun benden ödü kopardı ve kesinlikle beni kızdıracak
kadar aptal değildi.

Kız ayaktaydı, yüzünde kir ve kanın kirletmediği tek yer
akan gözyaşlarının açtığı yollardı. Hücrenin ortasında dik dik
bana bakıyordu.

Yüzüme tükürmüştü.

Kanatlarım bir şeye vurma ihtiyacıyla titreşti, keskin pen-
çeler çoktan üst köşelerde bir pençe oluşturmaya başlamıştı.

Dişlerinden biri zaten cebimdeydi. Belki de bir tanesini
daha almalıyım.

“Yap hadi!” diye bağırdı, beni şaşırtarak.

Orman çamurunun sapkınca bacağına kenarına sürtünme-
sine aldırmadan yumruğunu kaldırdı. Nefretinin her damlası
sadece bana yönelikti.

“Yap hadi! Bitir işimi!”

Kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı. Ona bakmak için
boynumu eğmek zorunda kaldım.

Gözlerindeki ateş çılgınca parlıyordu ve kendimi durdur-
mak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

Muhafızlar içeri doluşmaya başladı ama ben kanatlarımı
açarak dumanımla hücrenin girişini kapattım.

Eldivensiz elimi uzatıp boğazını tuttum.

Bana ne oldu bilmiyordum. Çıplak elimle ona dokunuyordum. Daha önce bir insana çıplak elle dokunduğum hiç olmamıştı. Ya dumanım ya da eldivenlerim olurdu.

Tenini hissettiğim anda nefesim kesildi.

İri avucum boğazına dolanırken kız hiç irkilmedi. Yıldızlar adına, teni yumuşacıktı. Baş ve işaretparmaklarımla çene kemiklerini hissedebiliyordum. Teni neden bu kadar yumuşaktı? Masmavi gözlerine bakarken donup kaldım. O gözlerdeki ateş beni içine çekti ve mest etti.

Göğsü her öfkeli nefesle yükselip alçalıyordu.

Başparmağımın ucu çene çizgisinde ilerlerken gözlerindeki kıvılcıma odaklanmakta zorlanıyordum. İçimde kabaran bu hissin ne olduğunu merak ederek yüzünü izledim, daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

“Yap hadi,” diye fısıldadı, dikkatimi dolgun altdudağına çekerek. “Zayıf, masum bir insanın bile senden korkmadan öldüğünü bil!”

Tabii ki yalan söylüyordu. Onun korkusunu hissedebiliyor, dilimdeki tadını alabiliyordum. Başparmağımı dalgınca dolgun altdudağında gezdirdim ve bastırduğымda dudağının hareket etmesinden keyif aldım. Cildi daha önce dokunduğum hiçbir şeye benzemiyordu. En iyi kumaştan daha ipeksi, akla gelebilecek her şeyden daha yumuşaktı. Bu his tenimi merakla doldurdu.

Bu öfkeli ve deli hâli hoşuma gitmeye başlamıştı. Beceriksizce gizlediği ateşi hissedebiliyordum. O anda nefreti korkusuna ağır basıyordu. Muhtemelen hâlâ Alistair’ın elinden kurtulmanın heyecanını yaşıyordu.

Ne bok yiyordum ben böyle?

Kendi davranışlarımdan irkilerek geri çekildim.

Tiksintiyle yüzünü benden uzaklaştırırken hâlâ onu hissetme arzusuyla üzerinde olan ellerime baktım.

Dallarıyla bacağını dürtmeye çalışan orman çamuruna takılıp düştü. Orman çamuru muhtemelen kızgın olduğu ve korkmadığı için artık kıza sürtünmüyordu. O yaratık öfkeye değil, sadece korkuya çekilirdi. Yine de bunun üstesinden gelebilirdi. Kızı o kadar korkuturdu ki altına kaçırmasına neden olurdu.

Döndüm, içinde bulunduğum sersemlikten sıyrıldım ve kapıdan çıktım. O insanı ölüme terk ederken az önce yaptıklarına inanamıyordum.

Yıldızlara yemin olsun ki gece çökmeden ondan ve bu hain duygulardan kurtulmuş olacaktım.

O ve zihnime yerleştirdiği zehir artık her neyse tamamen çekip gidecekti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

CALLIE

KENDİMİ KİRLİ ZEMİNDEN KAZIDIM VE ŞAŞKINLIKLA KAPALI HÜCRE kapısına baktım. Ne tür bir hayvan masum bir insana böyle zarar verebilirdi ki? Ben bunları hak edecek hiçbir şey yapmamıştım! Alistair'ı öldürmeyip de gitmesine izin verdiğinde ilk defa umutlanmıştım. Belki de söylendiği kadar acımasız ve duygusuz biri değildi. Muhafızların ondan bahsettiğini duymuştum. Krallığı nasıl soğukkanlı bir etkiyle yönettiğini, ona karşı çıkan herkesi nasıl yok ettiğini. O bir katildi. Bunu kaslarının kıpırtısında, kibrin sınırlarında gezen bir özgüvenle hareket edişinde görebilirdiniz. Herkesin korktuğu adamdı o. Gölge ordusunun komutanları, yani en yakın arkadaşları bile haklı olarak ondan korkuyor gibiydi.

Orman çamuru sivri sürgünleri ve dalları uyluklarıma saplamaya başladı. Beni yine korkutmaya çalışıyordu.

Demir parmaklıkların arasından dumanlı Prens'in gölgesine baktım. Bana dokunurken ifadesi daha yumuşak, neredeyse samimiydi. Başparmağı hafifçe değmeden hemen önce gözleri tenimi hayranlıkla izlemişti. Beni yere atmadan önce.

Oyuncak bebek gibi oradan oraya atılmaktan yorulmuşum. İnsan dünyasında yüzüm ve vücudum yüzünden zihinsel olarak hafife alınıp hep oyuncak bebek muamelesi

görmüştüm. Burada bile bundan kaçamıyordum. Tabii burada farklı olarak, çöpün yanına bırakılmış ne isteseler yapabileceklerini düşündükleri iğrenç bir oyuncak bebek muamelesi görüyordum. Neredeyse burada beni biraz daha güzel bulmalarını dileyecektim. İnsanlar genellikle güzel olduğunu düşündükleri şeylere karşı nazik davranırlardı.

Ayrıca hafife alırlardı.

Tam şekil değiştirmek üzereyken suratına tekme atarak çamuru gafil avladım. Bana acımasızca sırttı ama sıra sıra sivri dişleri olan çocuk boyutunda bir kütük olarak kaldı. Her şey o kurbağa olayından daha iyiydi. Kolları ve bacakları, yapraklarını farklı büyüklükteki dikenlerle değiştirip duran uzun çubuklardan oluşuyordu. Korktuğumda şekil değiştirmek için daha fazla güç çektiğini fark etmiştim. Şimdi hafifçe eğilip bükülüyor ama değişmiyordu, sanki şekil değiştirmeye çalışıp beceremiyormuş gibi.

Karanlık köşeye koştum ve kahverengi sıçan için tuğlaların harcını kazımakta kullandığım kaşığı aldım.

"Yine mi saklanıyorsun?" diye hırıldadı çamur. Titreyen sesi kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Beni izlerken siyah gözleri parlıyordu. "Önce o güzel yüzünü şuradaki parmaklıklara çarpacağım." Hücrenin parmaklıklarını işaret etti. "Sonra seni sertçe becerip ağzına boşalacağım," diye tısladı.

Tehditlerine aldırış etmeden kaşığımy hücrenin önüne götürdüm ve öfkeyle bağırırken parmaklıklara çılgınca vurmaya başladım. Mendax gideli kısa bir süre olmuştu ve koridor uzundu.

Beni duyardı.

Çığlık attım ve sesimin yettiği kadar bağırdım.

"Kapa çeneni! Lanet ölüm perisi!" diye bağırdı muhafızlar ama bana yaklaştırmaya kimse cesaret edemedi.

Prens Mendax'ı geri getirebilirsem belki bir anlaşma, bir çeşit müzakere yapabilirdim.

Çamur demir parmaklıklara kadar peşimden gelmişti.

Sivri tahta kolunu bana sapladığında öfkem bir anlığına kesintiye uğradı. Kolunu tahtadan bir bıçak hâline getirip popomun etli kısmına saplamıştı.

"Seni becereceğim..." diye başladı ama kaşığı gözünü çıkarmak için kullanmam onu hazırlıksız yakaladı.

Gözü mide bulandırıcı bir sesle dışarı fırladı, çıkan gözü tutup bir misket gibi yere attım. Tahta bacaklarını tutup kaldırdım ve şaşırtıcı ağırlığı yüzünden homurdanarak onu demir parmaklıklara bir beyzbol sopası gibi vurdum. Parçalanmasını beklemiştim ama öyle olmadı. Derin bir iç çekişle onu yere düşürdüm. Tutamayacağım kadar ağırdı.

Şekil değiştirip kurbağa yaratığına dönüştü. Artık benden daha büyüktü ve benden daha büyük olduğunu bildiğinden geride kalan tek sağlam gözü muzaffer bir edayla parlıyordu. Diğer taraftaki boş deliktense siyah kan fışkırıyordu. Sakince köşeme yürüdüm ve hafif bir tıkırtıyla tuğlayı yerinden çıkardım. Çamura gitmek için döndüm ama sümüksü yeşil kolu beni belimden yakaladı ve vücudumu sarsarken keskin pençeleri yanlarıma saplanarak canımı acıttı. Başımın üstünü ısırmaya başlamıştı. Ben yüzlerce dişin keskin saplanışını hissetmeden hemen önce başımın etrafını yaladı.

Tuğlayı kafasına çarparken var gücümle çığlık attım. Tünediği yerden düştüğü anda tereddüt etmedim.

Tuğlayı çenesine hedef alarak ona doğru koştum. Kafatasına yeterince sert vurabilirsem dengesini kaybederdi. Ne kadar güçlü olduğunun önemi yoktu.

Karnına ya da göğsüne saldıracağımdan emin olarak dallarını sıkılaştırdı.

Darbeyi çenesine indirdiğimde vıcık vıcık bir gümbürtüyle geriye doğru düştü. Öfkeyle onun çıkıntılı yeşil göğsünün üzerine çıktım ve tuğlayı defalarca kafasına geçirdim.

Kollarının yanlarında gevşek durduğunu fark edene kadar biraz zaman geçti. Jölemsi siyah bir öbeği taş zeminde eziyordum. Yüzünden geriye kalanlar onun daha önce ne tür bir yaratık olduğuna dair hiçbir ipucu vermiyordu ve artık kafası da bir kafaya benzemiyordu.

Derin bir nefes alıp korkunç canavardan uzaklaştım.

Ellerim yere, solumuzda duran kaşığa uzandı.

Çok yorulmuştum. Yalnızca bu işi bitirmek ve eve gitmek istiyordum. Eve gidince dinlenebilirdim.

Onun yeşil elini tutup parmaklarını inceledim. İşe yararlardı.

Belki.

İşaretparmağı bir insaninkine benziyordu.

Kanlı tuğlayı kavradım ve el kemiği ayrılana kadar keskin kenarıyla vurup parmak kemiğini elime aldım. Yeşil eti, geriye sadece grimsi bir kemik kalana kadar soydum. Evet, işe yarardı.

Sakince ayağa kalkıp elbisemi aşağı indirdim. Bir daha *asla* elbise giymeyecektim.

Karanlık köşeme döndüğümde karyolamın altına, duvara en yakın kenarına elimi uzattım.

"Ahh, işte buradasın," diye mırıldandım ve duvardaki harçtan biraz daha kazımak için bıraktığım lahana turşusu kabını çıkardım.

Kokladım. Sirkenin keskin kokusu burnumu yaktı ve gözlerimi sulandırdı. Evet, kesinlikle işe yarardı.

Çamurun parmağının kısa kemiğini lahana turşusu karışımına soktum ve üzerini tamamen kapladığından emin oldum. Ucu ucuna yetti ama iş göreceğinden emindim.

Kabı yatağımın altına geri saklamıştım ki muhafızlar aniden hücremi kuşattı.

“Ne oluyor lan? Lanet olsun!”

“Onu öldürmüş! Çamuru öldürmüş!”

“Daha neler!”

“Sana onun en ölümcül insan suikastçı olduğunu söylemiştim! Sana söylemiştim!”

Heyecanlı muhafızların bağırışları koridorda yüksek sesle çınlarken, birkaçı da kimin içeri girip cesedi alacağını tartışıyordu.

Birkaç saat sonra nihayet içeri girmemeye karar verdiler. Siyah, kanlı kurbağayı hücrenin zeminine yayılmış hâlde bıraktılar. Birkaç yüksek rütbeli komutan yaygaranın sebebini görmek için geldiğinde kalabalık da dağılmıştı.

Sessizlikte, her türlü duygudan yoksun hâlde cesede baktım. Layığını bulmuştu. Yapmam gerekeni yapmıştım.

Muhafızların vardiya değişimi dışında zamanı takip etme şansım yoktu. Tahmin edebildiğim kadarıyla sabah saat üç gibi, herkes uyuduğunda ve herhangi bir sorun çıkma ihtimali epey azaldığı sırada zindandan ayrılıyorlardı. Bu geceki onca kargaşadan sonra kalacaklarını sanmıştım ama öyle olmadı. Karyolamda uzanıp karşımdaki cesede bakarken kapının gürültülü kapanma sesi kulaklarımda çınladı. Hâlâ gözümü kırabiliyor muydum?

Kapı kapanır kapanmaz kararlılıkla harekete geçtim.

Lahana turşusu kabını küçük bir parça ekmekle birlikte gizli köşesinden çıkardım ve meşale ışığının hücremi kısmen aydınlattığı yere doğru ilerledim. Hücre kapısına doğru yürürken etrafta birileri var mı diye son bir kez bakındım. Beni özgürlüğümünden alıkoyan, hücrenin parmaklıkları arasındaki büyük demir kilide doğru ilerledim. Ekmeği alıp kenarından

bir parça kopardım ve küçük, yuvarlak parçayı doğru yoğunluğu bulana kadar anahtar deliğine ittim.

Olabildiğince sert bir şekilde bastırmaya devam ederek bir süre bekledim. Artık anahtar şeklini almış olan ezilmiş ekmek parçasını kilitten çıkardım.

Hücrenin ortasına döndüğümde, elimde kaşığımla zemindeki uzun dikdörtgen ışığın altında bağdaş kurarak oturdum.

Kemiği turşudan çıkarıp bükölüyor mu diye test ettim.

Tam da umduğum gibi kusursuzdu. Lahana turşusundaki sirkenin asidi kemiğe nüfuz etmiş ve kalsiyum karbonatı eriterek kemiğin kauçuk gibi esnek hâle gelmesini sağlamıştı. Kemiği dikkatle tuttum ve sık sık ekmek anahtarımın şekline bakarak, ellerim ve boynum kopacak hâle gelene kadar kaşığın keskin kenarıyla oymaya başladım.

Nihayet tam zamanında bitti. Kemik anahtar havadaki karbondioksiti emmeye başlamış ve yeniden sertleşerek oyulması zor bir hâl almıştı.

Ayağa kalkıp boynumu kütürdettim ve kaçmaya hazırlandım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CALLIE

NEFESİMİ DÜZENE SOKTUM.

Bir plan yapmam gerekiyordu. Zindandan çıktıktan sonra nereye gidecektim? Gördüğüm tek yer kan odasıydı ve Alistair orada yoksa kesinlikle o odaya girmeyecektim. Belki onun çıktığı duvar panelini açabilirdim. Bunun dışarıdaki bir yere açılma ihtimali çok düşüktü, ayrıca şatonun odalarından oluşan bir labirente düşmekten kaçınmalıyım. Bunu yoldayken çözmem gerekecekti.

Arkamda bir şeyin hareket ettiğini duyunca kaskatı kesildim.

Büyü ya da büyü kullanan yaratıklar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum, çamur gerçekten ölmemiş olabilir miydi?

“Nereye gidiyorsun? Aman...” Sıçanın ürkmüş, cıyıklayan sesi taşa yankılandı. Çamurun parçalanmış kafasının tüm o kanını geçip küçük hücrenin ortasına doğru yürürken dudaklarından küçük bir şaşkınlık nidası döküldü. “Düşmanın değil de arkadaşın olduğuna şükrediyorum.”

“Sen benim arkadaşım mısın... şekil değiştiren?” Küçük yaratıkla yüzleşmek üzere döndüm, birbirine bastırdığım çatlamış dudaklarım keskin bir çizgi hâlini almıştı.

Gerçekten kimseye güvenemeyeceğimi kendime hatırlatmaya çalıştım.

Kahverengi sıçan, ki şu anda ona çok uygun bir isim gibi görünüyordu, gölgelerin hemen dışında arka ayakları üzerinde duruyordu.

“Evet ve muhtemelen tek arkadaşın da benim,” dedi cıyaklayan sıçan sesiyle.

Sesinin normalde de böyle çıkıp çıkmadığını merak ettim.

“O zaman söyle bana, madem dediğin gibi bana yardım etmek istiyorsun, öyleyse neden her neysen ona dönüşüp beni özgür bırakmıyorsun,” dedim öfkeyle.

Kime güveneceğimi bilmiyordum. Herkes benim ölmemi istiyor gibiydi. O neden farklı olsundu ki? Buradaki herkes fazlasıyla tehlikeli ve nefretle doluydu.

Herkes.

“Kim söyledi? Zindanlarda endişelenmem gereken başka bir kemirgen mi var?” diye sordu oyunbaz bir tavırla, yine de koyu kahverengi sıçan gözlerinin derinliklerinde biraz hüznün vardı.

“Dokuz kuyruklu bir kedi dedi. O...”

“Lord Alistair’ı mı gördün?” Sıçan beni tepeden tırnağa incelerken bedenini telaşla kaldırdı. “Görmüş olamazsın. Hâlâ hayattasın,” dedi hayretle.

“Yemin ederim ki gördüm, şimdi ya işe yarar bir şeye dönüş ya da git,” dedim hemen. Onda biraz olsun huzur bulmuş olsam da kandırıldığım için kızgındım.

“Bu hücreden çıkamazsın, Callie,” diye seslendi yerden, uyarıcı bir tonda. “Lord Alistair’ın seni nasıl parçalara ayırmadığını bilmiyorum ama seni temin ederim ki sadece şansın yaver gitmiş. Bu diyarın ve sarayın tehlikeleriyle karşı karşıya olman beni ne kadar üzse de seni bir geçide götürecek bir yol olmadan hücrenin dışında bulunman çok daha tehlikeli.”

“Beni, şu an senin burada bulunmanla aynı sebepten dolayı öldürmediğine inanıyorum. Bunun sebebini gerçekten hiç bilmiyorum ama hayvanlar bana her zaman nazik davranmıştır ve ben de onlara aynı şekilde karşılık vermişimdir. Belki de bu bir tür karmadır, bilmiyorum,” diye bir açıklama yaptım. Kulağa delice geldiğinin farkındaydım ancak tüm hayvanların yıllardan beri bana ne kadar tuhaf davrandıklarını ben de yeni yeni kavırıyordum.

Şimdi bunun için endişelenecek vaktim yoktu. Muhafızlar dönmeden dışarı çıkmalıydım.

Artık sertleşmiş olan kemik anahtarı demir kilide sokup çevirmeye çalıştım ama olmadı.

Kilide uymadı.

Kilidin ucunu kırmamaya dikkat ederek daha sert ittirdim. Paniğe kapılmaya başlayınca alnımda boncuk boncuk ter damlacıkları birikti.

“Lanet olsun!” diye inledim.

İşe yaramıyordu.

“Lütfen, Callie! Henüz bu hücreden çıkamazsın. Dışarısı senin için güvenli değil! Onu ikna etmek için elimden geleni yapıyorum...”

“Kimi ikna etmek için?” Duraksadım ve yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

Dönüp küçük yaratığa baktım.

“Kim olduğunu biliyorsun,” dedi. “Onu çoğundan daha uzun süredir tanıyorum ve zaman zaman makul davranabileceğini biliyorum. Sadece seni insanlara geri göndermesi için onu ikna etmem gerekiyor. Çok yaklaştım, hissediyorum. Beni dinleyecektir.”

“Siz bizi yok edip dünyayı ele geçirdiğinizde soykırımın kurbanlarından biri olayım diye mi beni insanlara geri göndereceksiniz?” dedim tersçe.

Her şey yerine oturmaya başlıyordu. Hayal edemeyeceğim kadar büyük bir şeyin içine düşmüştüm. Kaçmayı başarsam bile ne kadar sürecekti ki? Eve döndüğümde onlardan kaçabilecek miydim?

Sırtım ürperirken soğuk terler döktüm.

Onları durdurmanın bir yolunu bulamazsam insan âlemindeki her şeyi ve herkesi yok edeceklerdi.

Gerileyerek demir parmaklıklara yaslandım. Gevşeyen bedenim küflü taş zemine oturup da dizlerim göğsüme baskı yapmaya başlayana kadar kaydı. Zindanın bir yerinde damlayan suyun uzaktan gelen ritmik tapırtısı dışında hiç ses yoktu.

“Onun insan dünyasını ele geçirmesine izin veremem,” diye fısıldadım, kahverengi sıçandan çok kendimle konuşur gibi.

Peki ya Cecelia? Earl? Cliff? Hepsi ölecekti. Herkes ölecekti.

“Sende farklı bir şey var, Callie. Seni hayatta tutması konusunda onu ikna edebilirim. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var. O çoğu kişinin sandığı kadar korkunç biri değil. Lütfen bana zaman ver, bu hücrenin güvenli ortamını bırakma.”

Uzun, hırıltılı bir nefes verirken titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım. Anahtarı çıkarıp kemiği elbiseme sildim, sonra yeniden hücrenin anahtar deliğine soktum. Bu parmaklıklardan, bu hücreden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Burası bana iyi gelmiyordu.

Yerdeki yeşil çamur yığınınına baktım.

Kemik anahtarı yukarı doğru bastırdım, bu sefer üst kısmına baskı uyguladım.

Tıkırt. Mekanizmadaki dişlilere çarpmıştı.

Anahtar yuvası hareket ederek hücre kapısını açtı.

Ağzım açık kaldı.

Kahverengi sıçanla göz teması kurmak için döndüm. Biz birbirimize bakarken minik ağzı genişledi, bunun işe yaradığına şaşırmıştı.

Elimden geldiğince hızlı adımlarla demir parmaklıkların diğer tarafına koştum. Özgür tarafa. Uzun koridorun sonundaydım. Hücreler sol tarafta sıralanırken meşaleler sağda asılıydı.

Sessizlik.

Herkes ya uyuyordu ya da ölmüştü. Küf kokan özgürlüğün ilk nefesini içime çektim. Çok yakındım. Buradan çıkıp ölüm meleği mantarlarının oluşturduğu o çemberi –geçidi– bulacaktım. Beni evime göndereceklerdi, böylece insanları uyara-bilecektim. Onlara anlatacaktım...

Durdum.

Onlara ne anlatacaktım? Büyülü perilerle dolu başka bir dünya olduğunu mu? O dünyada kötü Unseelie fae'lerinin dünyamızı ele geçirmek için iyi Seelie fae'leriyle savaştığını mı? Kimse bana inanmazdı.

Koridorun sonundaki köşede olduğunu bildiğim, Prens'in beni aşağı sürüklediği merdivene doğru koştum.

Sert bir beden yan tarafıma çarptığında nefesim kesildi.

"*Lütfen* onu seni serbest bırakması için ikna etmeme izin ver, Callie. O ya da bir başkası seni şimdi bulursa öldün demektir," dedi uzun kahverengi saçlı adam kolumu yakalayıp gözlerimin içine bakarak.

Kahverengi sıçanın gözleri iri adamın gözlerinden bana bakıyordu.

Geri çekilip onu inceledim. Koyu kahverengi saçları ve gözleri dışında hiç de sıçana benzemiyordu. Prens kadar kaslı olmasa da onun gibi geniş omuzları vardı, boyu rahat bir dok-sandı. Dar tuniğinin altından seçilebilen belirgin karın kasla-rıyla atletik ve sıkı görünüyordu. Yine de Prens Mendax'ın

savaşçı bedeniyle boy ölçüşemezdi. Bana tanıdık geldiğini fark ederek şaşkınlıkla yüz hatlarını inceledim.

“O sendin. Sen hücremden uzaklaştırdıkları muhafızdın!” Elinden kurtulup birkaç adım geri çekildim. “Hücremin önünde dikilen, içeri girip beni öldürmek için sızlanan sendin!”

Gözleri kederle doldu. “Seni öldürmeye çalışmıyordum. Seni korumaya çalışıyordum. Gölge ordusuyla savaştan yeni dönmüştüm. Sanırım biraz daha... ilkel olma eğiliminde olduğumdan kurt şeklinde savaşmıştım. Geri döndüğümde kurdum seni buldu ve seni koruma isteğine kapıldım.” Başımı hafifçe iki yana salladı, kahverengi saçları gözlerinin önüne düşünce onları eliyle geriye attı. “Kurt dışında sadece birkaç şekle girebiliyorum, sıçan da onlardan biri. Seni buradan uzaklaştırana kadar olabildiğince güvende tutabilmek adına elimden geleni yapmam gerekiyordu.” Başımı bir kez daha iki yana salladı ve aşağı baktı, yakışıklı yüzünü keder ve kafa karışıklığı gölgeliyordu.

“Beni Mendax’tan ya da çamurdan korumadın,” diye sertçe karşılık verdim, ıstırap duygusuyla savaşmaya çalışarak. “Değerli Prens’in beni Alistair’in insafına bırakmak için zayıf bedenimi merdivenlerden sürüklerken neredeydin?” dedim öfkeden hızlı hızlı konuşarak. Suratının asılmasını izlerken gözlerim incecik iki çizgiden ibaretti.

Tüm fae’ler bu kadar yakışıklı mıydı? Fazlasıyla rahatsız edici bir detaydı.

Etrafindan dolaştım. “Artık önemli değil. Ben senin sorumluluğunda değilim. Unseelie hayvanlarının geri kalanına kendilerini kurtarmalarını ve benden uzak durmalarını söyle.” Merdivenlere doğru yürüdüm.

“Çıkana kadar sana eşlik edeceğim. Yakalanırsak ikimizi de öldürürler ama başka türlü buradan canlı çıkma şansın yok,” dedi ve beni koridorda hızlıca yönlendirirken elimi büyük avucunun içine aldı.

Elimi ondan kurtarıırken, “Bana adını söyle. Kahverengi sıçan artık sana yakışmıyor,” dedim, isim kuralını unutarak.

“Sana adımı ne şimdi ne de daha sonra söyleyeceğim. Unut bunu. Seni korumak istiyorum ama Prens sana güvenmiyorsa ben de sana güvenmiyorum, özellikle de adım konusunda ama bana Walter diyebilirsin,” dedi elimi tekrar nazikçe tutarak.

Beni zindanın koridorunda çekiştirmeye devam etti. Kaçmama yardım edecekti.

“Ya seni yakalarlarsa?” Ona kızgın olsam da benim yüzünden öldürüleceği düşüncesi içime oturmıştu.

“Eh, öyle bir şey olursa ölürüm,” diye mırıldandı beni arkasından çekerek.

“Lütfen bunu yapma, Walter. Ne tarafa gitmem gerektiğini söyle, yeter,” diye yalvardım arkasından, o beni çekiştirirken.

Merdivenlerin daha uzakta olmasını bekliyordum. Muhafızlar beni çıkardıklarında hücremle arasındaki mesafe bir ömür gibi gelmişti.

Taş basamakları tırmanıp küçük bir sahanlığa çıktık. Walter’in şatoya yabancı olmadığı aşikârdı. Bu mekânın planını bu kadar iyi biliyorsa buradaki görevi ne olabilirdi?

“Burada ne yapıyorsun? Unseelie Sarayı’ndaki pozisyonun ne, Walter?”

Belki de gizli bir amacı vardı ve aslında bana yardım ettiği falan yoktu? Bana kalırsa sarayın celladı bile olabilirdi. Zaten bir kez yalan söylemişti.

Yüz hatlarının gerildiğini fark ettim. “Sessiz ol. Mümkün olduğunca karanlıkta kal,” diye emretti.

Onu dinleyip sırtımı taş duvara yasladım. Tek görebildiğim sırtındaki karanlıkken, saklanma görevi kolay bir iş gibiydi.

Büyük ahşap kapıdan geçerken beni arkasında daha da yakınına çekip geniş, ince vücuduyla iyice gizledi. Hava değişti,

artık küf kokusu yoktu. Ancak o zaman zindandan çıktığımızı anladım.

Etrafımız hâlâ karanlık olsa da hava bir anda daha parlak hâle geldi. Çeşitli baharat rayihalarıyla âdeta zenginlik kokuyordu. Hatta zindanın boğucu ve nemli havasının aksine ferah ve sıcaktı. Ayaklarım da bu farkı hissetti. İncecik beyaz ve gri damarları olan pürüzsüz siyah mermer ayaklarıma soğuk bir şok etkisi yaptı. Walter durup başını çevirerek parlak kahverengi gözlerini azarlarcasına bana dikti.

“Senin suikastçı olduğunu düşünenler yürüyüşünü duysalar bu fikirden hemen vazgeçeler. Sessiz ol! Troll ayaklarının dikkat çeken gümbürtüsü yüzünden asla kaçamayacağız,” diye azarladı.

O kadar uzundu ki fısıldarken eğilmek zorunda kalıyordu. Bilmediğim bir diyarda tutsak olmasaydım muhtemelen Walter’a farklı gözle bakardım. Çok güzeldi. Tüm fae’ler öyle görünüyordu. Prens’in bile rahatsız edici bir çekiciliği vardı.

Çocukken bize kötülüğün çirkin ve kaba, güzelliğin ise dürüst ve iyi olduğu öğretilmişti ama bu tehlikeli bir yalandı. Kötü adamınızın dehşet derecede yakışıklı olması çok daha rahatsız ediciydi. Zihninizde ve bedeninizde uyandırdığı belirsiz duyguları anlamayı daha da zorlaştırıyordu.

Sözlerine gözlerimi devirerek karşılık verdim. Troll ayaklarıymış. Bana yakınlığından dolayı dikkatim karşılık vermeyecek kadar dağılmıştı. Artık bir sıçandan çok farklıydı.

Sıçanı düşününce aklıma tilki geldi. Meraklı zihnim, şatonun duvarlarını terk edemeden ölme ihtimalime karşı beni sormaya zorladı.

“Hiç güneşte altın gibi parıldayan bir kızıl tilki gördün mü?” diye fısıldadım arkasından.

Beni başka bir karanlık koridora yönlendirirken hâlâ elimi tutuyordu ve aniden durmadan önce sertçe sıktığını hissettim. Bana doğru döndü.

“Sen onu nereden biliyorsun?” diye sordu ve ilk kez gözlerinde ürkütücü Prens’inkinden pek de farklı olmayan soğuk bir öfke gördüm.

Beni incelerken çenesi kasıldı, yeterince yakından bakarsa sırlarımı dökülecekmişim gibi baktı.

“Evdeyken biriyle karşılaşmıştım... Sonra burada da gördüm. Sanırım beni mantar çemberine –geçide– girmekten alıkoymaya çalışıyordu. Buradayken de ormanda ölürken onlardan iki tane daha gördüm. Galiba içlerinden biri o beni engellemeye çalışan tilkiydi? Emin değilim ama Prens’in adamları beni bıçakladıktan sonra hayatımı kurtarmış olabilir. Yaramın üzerine gözyaşı döktü ve... ve ben de damarlarımda ateşle geri döndüm,” diye fısıldadım.

Yüksek sesle dile getirince kafamın içindenkinden çok farklı geldi. Walter elimi bıraktı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve çenesi öyle bir düştü ki boğazının derinliklerini görebiliyordum. Belli ki o tilkiyi tanıyordu.

“Bu olamaz,” diye mırıldanırken yüzündeki duygu saf bir şaşkınlıktı. “Aynı tilkiyi insan ve Unseelie diyarında mı gördün? Emin misin?”

Attığı sert bakışla tüylerim diken diken oldu.

“Bu kötü bir şey mi? Ne oldu?” diye sordum.

O tilki o kadar da kötü olamazdı. Hayatımı kurtarmıştı ve muhtemelen beni Unseelie diyarına giden geçitten uzak tutmaya çalışmıştı.

Koridorun sonundan gelen bir gıcırtı etrafımızı saran sessizliği bozdu.

Walter beni az önce geldiğimiz yöne geri iterken bir kez daha elimi tuttu ve daha önce görmediğim başka bir koridor da koşmaya başladık. Beni çamaşırlarla dolu, çarşaf dolabına benzeyen bir yere itti. İçerisi küçüktü, makul bir insan banyosu büyüklüğündeydi. Siyah kapıyı arkasından çekip kapayınca

odayı karanlık doldurdu. Duvarı hafifçe aydınlatan küçük bir ışık vardı. Burada elektrik kullanılıyor muydu acaba?

Siyah mermer zeminin cilası titreyen kehribar rengi ışıktan parlıyordu. Duvarlar birazcık daha geleneksel bir etkiyle modern görünüyordu. Ahşap kaplama yüksek tavan siyaha boyanmıştı. Gotik olarak sayılamayacak kadar moderndi ama havada kötü bir his vardı, her şeyi örten ve başlangıçta göründüğünden çok daha gotik gelen bir şey.

Walter büyük siyah kapıyı kapalı tutarak bedenini bana bastırdı. Vücutlarımız arasında daha fazla boşluk bırakmak için geri çekildim ama bir kumaş rafı sırtıma battı. Işığı görünce teknolojilerini sormak üzere ağzımı açtım. Ne var ki gözümü kısarak baktığımda bunun, ampulün bulunması gereken küçük altın platformun üzerindeki minik bir bankta oturan, dev bir ateşböceği olduğunu fark ettim. Bizdeki ateşböceklerinden on kat daha büyüktü. Yüzünde daha bilinçli bir ifade vardı. Başını bana çevirip parmağını dudağına götürerek evrensel sus işaretini yapmasından sonra ona daha yakından bakma fırsatı buldum.

Duvardaki ateşböceğinden bir lambanın bana sessiz olmamı söylemesi karşısında ağzım açık kaldı.

Başımı kaldırdığımda Walter'ın parlayan gözlerle beni izleyip kıkırdadığını gördüm. "Nasıl bir kültür şoku yaşadığını unuttum," diye fısıldadı.

"Bana tilkiden bahset," diye fısıldadım unutmadan.

Neler olup bittiğini bilmem gerekiyordu. Tilki neden beni arayıp bulsundu ki? İlgili tüm değişkenleri bilmezsem eve dönmek için bir plan yapamazdım ve tilkinin bu işe fazlasıyla dahil olduğuna dair garip bir his vardı içimde.

Birden sinirlenerek karşıımızdaki duvara gözlerini dikti.

"Bunu sana bir arkadaş olarak söylüyorum." Kaskatı keşildi ve yemin ederim göğsünün içinden gelen hafif bir hırıltı

duydum. “Bir tilkiye dönüşebileceğini bildiğim tek şey, kadim bir fae soyudur ve seni temin ederim ki onunla hiçbir alakan olsun istemezsin. Seninle neden ilgilendiklerini bilmiyorum ama seni temin ederim ki bunun altından iyi bir şey çıkması imkânsız,” dedi. Çenesini öyle bir sıkıyordu ki canı acıyor gibi görünüyordu.

Bahsettiği fae soyundan nefret ettiği açıktı.

“Fae’ler neden insan âlemindeydi peki? Buraya gelmeleri beni şaşırtmaz, burası onların evi ama ya insan âlemi?” diye sordum, hâlâ parçaları bir araya getirmekte zorlanıyordum. Sanki büyük bir parça eksikmiş gibi geliyordu.

Küçük odada bana biraz daha yaklaşmak için kapıdan ayrıldı. Hareketiyle çarşaf ve sabun kokusu içeriyi doldurdu. Küflü zindan kokusundan sonra çok iyi gelmişti.

“Aksine. Onları burada, Unseelie Sarayı’nda görmek çok daha tedirgin edici. *Kendilerine* geçiş izni verildiğinden insan âlemine sık sık giderler. Unseelie topraklarına davetsiz ayak basmaları ve sonra güçlerini seni iyileştirmek için kullanmaları en hafif tabirle tedirgin edici. Anlaşılan bir şekilde seni de ilgilendiren bir plan yapmışlar, ki bu, insan zihninin kavrayacağından çok daha tehlikeli.”

Ona gözlerimi kısarak baktım. “Unseelie Prensi’nin esiri olmaktan daha tehlikeli bir şey olduğuna pek inanamıyorum,” diye fısıldadım.

Havada bir şey değişmiş gibiydi. Rahatsız ediciydi ve midemin kasılmasına neden oldu.

“Eh, var işte. Tilkiye dönüşebilen tek fae, Seelie Sarayı’nın kraliyet hanedanıdır ve Seelie yasalarına göre artık onlardan birine hayatınla bağlısın. Seni öldürmeye karar verene kadar onların emrindesin,” dedi başını hafifçe iki yana sallamadan önce. “Bu piçler seni asla serbest bırakmayacaklar. Artık hangi diyara gittiğin önemli değil, o Seelie artık senin sahibin.

Tek tesellin, bunu pek çok kuralı ihlal ederek Unseelie topraklarında yapmış olmaları.”

Dengemi bulmaya çalışırken geri çekildim ve kazara arkamdaki küçük masada duran bir cam kavanozu düşürdüm. Yere çarpıp paramparça oldu ve sessiz sohbetimizi hızla sonlandırdı.

Az önce başımızı büyük bir belaya soktuğumu bilerek Walter’a baktım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MENDAX

“**K**OMUTAN, BİR KEZ DAHA TEKRARLAYIN. ANCAK BU SEFER şunu unutmayın, ölmüş babanızın da onaylayacağı üzere, ben beceriksizlikte gülünecek bir şey bulan türden bir fae değilim,” dedim sertçe. Gölge muhafızlarımın liderini doğru duymuş olmanın imkânı yoktu.

“O insan, orman çamurunun işini bitirdi ve zindandan kaçtı. Gölge muhafızları onun şatonun kapılarından çıktığını görmediler. Hâlâ şatoda olduğuna inanıyoruz.” Adam duygularını dizginleyerek sakın görünmeye çalışıyordu ama sesindeki titremeyi duyabiliyor, korkusunun ekşi kokusunu alabiliyordum.

Olması gerektiği gibi dehşete düşmüştü. Hiç kimse bir Duman Avcısı’nın huzurunda rahat olamazdı, özellikle de vicdanı ya da duygusu olmayan birinin. O da ben de biliyorduk ki bu sarayda –*benim* sarayımda– bulunan tüm kötüler arasında hayal kırıklığına uğratması gereken son canavar bendim. Diğer vicdansızların aksine ben karanlığımdan rahatsız değildim. Bundan keyif alıyordum. Ben ona hükmediyordum. Diğerlerinin hayatları ya da duyguları benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Arkadaşlar ya da aile benim için önemli değildi.

Benim için hiçbir şeyin önemi yoktu.

Hiçbir şey hissedemiyordum.

Başkaları üzerindeki gücümünden ve onlara saldıgım korkudan vazgeçmek yerine annemi öldürmeyi tercih ederdim. Neden? Çünkü bunu yapabiliyordum. Neyin önemi vardı ki? Sadece bir başkasının benim sebep olduğum acıyla kıvranmasını izlediğimde herhangi bir şey hissediyordum. Bundan keyif alıyordum. Aynı duyguları başka bir şeye karşı hissetmenin nasıl bir şey olacağını ancak hayal edebilirdim.

“Bana suikastçının, insanlar tarafından hükümdarınızı öldürmek üzere gönderilen o zayıf suikastçının, şimdi şatomda dolaştığını mı söylüyorsun?” dedim hayretle, adamın elinin titremesini izlerken.

Korkusundan faydalanacakmışım gibi apaçık dehşetini gizlemek için kollarını hızla arkasına götürdü. İnsan kızıdan zerre kadar korkmuyordum ama ilgimi çektiğini de inkâr edemedim. Onu her görüşümde o küçük ağzından çaresizlikten başka bir şey dökülmüyordu. Sadece yalvarıp yakarıyordu. Bırakın korkusunu tatmış birini, bir orman çamurunu kendi başına indirmesinin imkânı yoktu. Kesin ona yardım eden biri vardı.

“Evet efendim, gölge muhafızlar şu anda şatoyu arıyorlar. Tek sorun...”

“Tek sorun ne, Komutan?” diyerek kaskatı duran, gri saçlı komutanın sözünü kestim.

Artık sabırsızlanmaya başlamıştım ve söylediği her heceyle bir şeyin kanamasını izleme isteğim daha da artıyordu.

“Anneniz –kraliçe– balo salonunda bir akşam yemeği partisi veriyor, lordum. Muhafızlar o katı aramakta zorlanıyorlar,” diye mırıldandı, arkamdaki duvara bakarak.

“Demek sevgili yaşlı anneciğimden korkuyorlar, bana bunu mu söylüyorsun, Komutan? O katı bana bırak.” Bu düşünceye kıkırdadım.

Benim öfkeli tabiatıma ve intikamcılığıma rakip olabilecek biri varsa o da Unseelie Kraliçesi'ydi. Babam öldükten sonra hiç istemese de Kraliçe olmuştu, ancak artık herhangi bir saray görevi veya kararıyla uğraşmıyordu. Hayır, hepsi bana kalmıştı. Gerçi yakında evlenip kral olmazsam saltanatını bitirebilmem için beni kendi seçeceği biriyle bağlayacağını söyleyerek tehdit ediyordu. Yapardı da.

Eminim şu âna kadar onu durduran tek şey buradaki omurgasız kadınların hepsini küçümsemesiydi. Beni bir başkasıyla bağlarsa o kişi güçlerimin yarısını alırdı ve tahta çıkabilmenin tek yolu bu olsa bile gücümüzü başkalarıyla paylaşmaktansa kendini zombi insanlarla dolu bir çukura atmayı tercih ederdi. İnsanlardan muhtemelen herkesten daha çok nefret ederdi. Benim dışımda.

Ayağa kalktım ve tam boyuma ulaşana kadar gerindiğimde deri zırhlarım biraz gıcırdadı. Bu hareketi genelde karşımdaki adama benden ne kadar küçük ve zayıf olduğunu hatırlatmak için yapardım. İnsan suikastçının kaçmasına izin verdiği için komutanı öldürmeliydim ama yapmayacaktım. Sonuçta beklediği buydu ve birilerinin beklediği şeyi yapmanın eğlenceli bir yanı yoktu. Belki de kefaret olarak karısını öldürürdüm.

“Hücresinin kapısını kim açık bıraktı? Onları kan ormanı-na gönder,” dedim sandalyemi masama doğru iterken.

Kızı avlamanın heyecanıyla kanım gümbürdemeye başlamıştı bile.

“Hiç kimse, efendim. Orman çamurundan bir kemik koparmış ve bir şekilde ondan bir anahtar yapmış. Biz geldiğimizde hâlâ kilidin üstündeydi.”

Zırhlı komutanla yüzleşmek için döndüğümde botlarım hareketsiz kaldı. Merak hissiyle resmen beynim karıncalanıyordu.

“Peki çamuru tam olarak nasıl öldürdü?”

Damarlarımda buz akıyordu. Eğer derse ki...

"Bir tuğlayla, Majesteleri. Kütüphane duvarından yontularak çıkarılmış. Çamura tanınmayacak hâle gelene dek onunla vurmuş," dedi adam. Olan bitenden etkilenmiş gibi görünüyordu.

Sesi böyle titrediğine göre tam bir katliam olmalıydı.

"Gölge muhafızları geri çekin, Komutan. Artık onlara ihtiyaç kalmadı," dedim iri fae'in üzerinde yükselerek. "Küçük fahişemiz yardım aldı ve ben yardımcısının onu nereye götürdüğünü biliyorum."

"Ama efendim..."

Artık çok geçti. Savaş odamın kapısından çıkmış, dördüncü kata doğru yol almaya başlamıştım.

İlginç yaratıktı bu kız. Suikastçı olsun ya da olmasın çok ilgi çekiciydi. İğrençti ve sadece ölümü hak ediyordu ancak yine de ilgi çekiciydi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

CALLIE

WALTER BENİ ARKASINA ÇEKERKEN, “ÇATIYA ÇIKMALIYIZ,” diye mırıldandı kendi kendine.

Hızlıydı ve arkasından ilerlerken yetişmekte zorlanıyordum. Birkaç kez onun yanında ilerlemeye çalışsam da hızla sırtının koruyucu duvarının arkasına itildim. Ondan kurtulmam gerekiyordu ama ne kadar çok koridor ve boş odadan geçsek, yakalanma konusunda o kadar çok endişeleniyordum. Koridorlarda şatafatlı kıyafetler içinde dolaşan hizmetçileri birkaç kez kıl payı atlatmıştık. Giydikleri siyah takım elbiseler bana rönesans ile modern dönem resmî giyimi arasında bir şeyi çağrıştırmıştı.

Çatıya çıkmak bana yararsız görünse de onun nereye gideceğini bildiğine güveniyordum. Beni arkasına saklamaya devam etti. Gerçi bunun benim için mi yoksa onun iyiliği için mi olduğundan emin değildim.

Yine sarmal bir merdivenden çıktık. Bu merdiven devasa bir odanın karmaşık bir köşesine sıkışmıştı ve sonsuza uzanır gibiydi. Geniş odanın afallatan gösterişine bakmak için durdum.

Beyaz kürk halılar büyük kapıyla aramızdaki devasa alanı kaplıyordu. Tavanlar güzel arduvaz renkleriyle en az altı metre yüksekliğinde olmalıydı. Ayrıntılı taç süslemeleri tavanı ve

odadaki diğer çeşitli köşeleri kaplıyordu. Odanın ortasında siyah kristalden birkaç avize asılıydı. Kapının dışında asılı duran parlak kristal ışıklardan birini daha görebiliyordum. Buranın bir yatak odası olduğunu fark ettiğimde nefesim kesildi. En uzaktaki duvarın önünde, kabarık ve ağırbaşlı görünümlü siyah ve gri bir yatak örtüsünün düzgünce serildiği kocaman, siyah sayvanlı bir yatak duruyordu.

Ah Tanrım. Birinin odasıydık.

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki bayılabiliyordum.

“Walter! Burası birinin odası! Buradan hemen çıkmalıyız!” diye fısıldadım endişeyle.

İçimde panik yükseliyordu. Yakalanma korkusu, gerçekten yakalanmış olmaktan beterd. Kötü bir saklambaç oyunu gibiydi ama yakalanırsak ölecektik.

Ben ağzım açık öylece dururken, “Sahibini tanıyorum, şu anda burada yok. Bir insanın kaçmasına yardım ediyor,” diye fısıldadı etrafına bakarak.

Lanet olsun. Burası onun odasıydı.

“Bu koridordan geçebilirsek balo salonunun hemen yanında çatıya erişebileceğimiz bir oda var.” Tekrar elimi tutup beni kapıya doğru çekmeye hazırlandı.

Onu durdurup elimi kurtardım. Daha fazla ileri gitmesine izin veremezdim. Ben... yapamazdım işte. Onun hayatının bana bağlı olmasını istemiyordum ve gösterişli yatak odasını gördükten sonra ona ne kadar güvenebileceğimden hiç emin değildim. Onlara bu kadar yakınsa neden bana yardım ediyordu ki?

Korkmuş gözlerle birbirimize bakarken, “Çatıya ulaştıktan sonra ne yapacağımı söyle. Benimle daha ileri gidemezsin,” dedim itiraza yer bırakmayan bir sesle.

“Sana göstereceğim. Çatıda bir geçit var. Bu konuda pek bir şey bilmiyorum ama en azından onun bizi buradan

çıkarcacağını biliyorum ve hayır, seni bırakmıyorum. Kurdumun sana çekilmesinin nedenini anlamam gerek, bunun yanında Unseelie tahtına sadığım ve sen gerçekten bir suikastçıysan Prens'e zarar vermene müsaade edemem. Onu korumak için gerekirse canımı bile veririm, bu yüzden sen buradan gidene kadar sana eşlik edeceğim."

Ayaklarım yumuşak halıyı eşeledi. Pis bedenimi yumuşak beyaz halıların üzerinden bir an önce çekmezsem bıraktığımdan emin olduğum leke yerimizi ele vermeye yetecekti.

Geçidin nerede olduğunu öğrendiğimden onu takip etmeyi bırakabilirdim ve o da güvenle şatoya dönerdi.

Walter beni çekti ama ben öne geçip koridora çıktım. Ayaklarım salonun mermer zeminini buldu ve zindanın soğuğu bir anda geri geldi. Koridor genişti, rengi hâlâ koyuydu ama aydınlatması daha parlaktı. Gözlerimi kısmak zorunda değildim, her şeyi gayet net görebiliyordum. Koridorun sağ tarafında bir kapı boşluğuna oyulmuş büyük kemerler siyah-beyaz damalı bir zemine açılıyordu. Sonunda balo salonunun geniş girişlerinden birinde durdum.

Balo salonu dans edenlerle doluydu.

Beni görünce hepsinin nefesleri kesildi ve anlaşılmasız şeyler mırıldandılar.

Hareket edemeyecek kadar şaşkına dönmüştüm.

Tertemiz kıyafetler giyen yüzlerce fae geniş alanda durmuş, beni izliyordu. Midem altüst oldu ve yüzümdeki kan tamamen çekildi. Kaçış yoktu, hepsi beni görmüştü. Pis kılık kıyafetimden tutsak olduğuma hiç şüphe yoktu ve insan olduğuma dair de şüphe yoktu. İnsana benzeyen birkaç tanesi bile farklı, daha güzel bir tür olduklarını belli ediyordu. Kanatlar, dişler ve pençeler kalabalığın içinde ölüm süsleri gibi dikkatimi çekti. Nefret ve yıkım havayı hemen bulandırdı. Her biri yırtıcı hayvanlara benziyordu. Küçük, dost canlısı görünenler

bile gözleri bana çevrildiğinde kötücül bir hava takındı. Eğer bakışlar öldürebilseydi oracıkta parçalanırdım.

Arkamdan kayarak gelirken, "Ah, lanet olsun," diye mırıldandı Walter, bizi izleyen fae konuklarından oluşan kalabalığa bakarak.

"Görünüşe göre ilk yemeğimiz erken servis edildi."

Duyduğum ses kanımı dondurdu. Sanki dehşetin kendi müziği vardı ve bestecisi de oydu.

Yırtıcı hayvan kalabalığı heyecanlı konuşmacının geçmesine izin vermek için ikiye ayrıldı.

Oniks bir taçta parıldayan siyah sarmaşıklar, başının üzerinde ayrıca saygı talep eder gibiydi. Sarmaşıklar çarpıcı yüzünden aşağıya dökülüyor, kırılğan görünen boğazının etrafında zarifçe kıvrılıp kadınsı kıvrımlarına yapışan siyah kadife bir elbiseye karışıyordu. Kan kırmızısı dudakları kendisine gerçekten bir hediye verilmiş gibi uğursuz bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılmıştı.

Kadın bize doğru bir adım attı. Elbisesi arkasında zarafetle sürüklenirken kadının en yakınındakiler başlarını eğip daha da geriye çekildi. Kalabalık ayrıldıkça bu devam ederken o bize gitgide yaklaşıyordu.

"Kraliçem, ben..." diye kekeledi Walter, ikimizin arasına girerek.

Kadın şimdi iyice yaklaşmıştı, gözleri beni inceledi ve burnun delikleri hafifçe genişledi. Gözlerinde aniden alev almış gibi görünen bir şeyler vardı.

Bir kelebeğinkini andıran siyah kanatlar sırtından fırlayarak yüzüne tehditkâr, gri bir gölge düşürdü. Hızlı hareket ederek çıplak kolunu bana doğru uzattı. Zarif parmağının ucunu boyayan siyahlık bir anda bütün elini sardı, ta ki tüm parmakları mürekkebe batırılmış gibi oluncaya kadar. Hava güçle çıtırdadı. Şimdi mürekkep siyahı ellerinden duman

yükseliyordu. Kan kırmızısı dudakları kindar bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Koş,” diye fısıldadı Walter sessiz bir telaşla ve omzundan beni koridora doğru öyle sertçe itti ki neredeyse yere düşüyordum.

Bu hareket beni içine düştüğüm panik transından kurtardı ve Walter’a son bir kez baktım. Kraliçe’nin kara ellerinden çıkan duman ona doğru fırladı. Bir gümbürtü duydum ve Walter’ın ortalamadan daha büyük, koyu gri bir kurda dönüşmesini izlerken bu ses gözlerimi titretir gibi oldu.

“Walter!” diye ciyakladım ancak ayaklarım sert mermeri döverken kendi çığlıklarımı bile zar zor duyuyordum.

Koridorun sonunda tek bir çıkış vardı, ben de oraya girdim. Başka bir lüks ve geniş odaya açılan başka bir büyük kemerli yoldu.

Lanet olsun!

Odanın içinde şöyle bir döndüm. Sadece bir odaydı, çatıya çıkış yoktu!

Orada! Arka köşeye gizlenmiş. Çatıya açılan küçük bir kapı.

Kapıyı çarptığımda nefesim tamamen durmak üzereydi ve titreyen elimi kullanıp kolu çevirmek için çaresizce mücadele ettim. En sonunda boyun eğip açıldı.

Gözlerim karanlığa alıştı ve yağan yağmurla kömür rengine dönmüş, gri taştan geniş bir koruma duvarının çevrelediği düz bir çatı gördüm. Kapıyı arkamdan kapayarak nefesimi düzene sokmaya çalışırken sırtımı kapıya yasladım. Çatı boştu. Şimdilik güvende idim.

Gece göğü kasvetliydi, mavimsi bir gri tonundaydı, sadece ara sıra parlayan küçük şimşek patlamaları bulutları sıcak bir sarı ışıkla aydınlatıyordu. Yağmurun yumuşak pıtırıtısı duyularımı doldurdu. Neredeyse huzurluydu. Ciğerlerime dolan temiz havanın tadı canlandırıcı geldi. Yine dışarıdaydım.

Çok yaklaşmıştım.

Zihnim birden Walter'la ilgili düşüncelerle doldu. O ölmüş müydü? Hepsini duygusuzca kafamdan uzaklaştırdım. Geçidi bulmam gerekiyordu. O kendi başının çaresine bakabilirdi.

Ön köşeye doğru tökezledim ve şatonun aşağısında ne olduğunu görmek için koruma duvarının üzerinden eğildim.

Birden panikleyerek sert zemine düştüm. Kısa duvardan uzaklaşmak için çabalarken popom taş çatıda geriye doğru kaydı. Düşüş mesafesi hayal edemeyeceğim kadar çoktu.

Şato bir dağın zirvesine inşa edilmişti. Kendi başına zaten çok büyüktü ama dağın sarp yamacı nedeniyle daha da uzun ve korkutucu hâle gelmişti.

Lanet geçit neredeydi? Neredeydi!?

Çatıda kısa duvarlar ve beni ölüme götürecek düşüş dışında hiçbir şey yoktu.

Kendimi daha da geriye çekip, uzaklaşmaya çalışırken çatı sırtımı çizdi. Dik bir düşüş olmasını bekliyordum ama bu kadar yüksek olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Daha da geriye gittim. Sadece o çıkıntıdan uzaklaşmam gerekiyordu.

Lütfen biri beni buradan çıkarsın, sadece eve gitmek istiyorum.

Hıçkırıklar bedenimi sarsıyordu. Yanaklarımdan aşağı süzülen sıcak gözyaşları, vücudumun geri kalanına çarpan soğuk yağmurla ürpertici bir tezat oluşturuyordu.

Bir gök gürültüsü usulca gökyüzünün enginliğinde gürledi.

Yavaşça arkamı dönerken rahatsız edici bir hisle tüm tüylerim diken diken oldu.

Üzerime bir gölge düşerken içim dehşetle doldu.

Bakışlarım, yağmur damlalarının süzüldüğü siyah botlarından yukarıya kaydı.

Sanki gökten sessizce düşmüştü.

Birkaç siyah deri kayış ve toka geniş göğsünü kaplıyordu. O beni izlerken siyah pelerini rüzgârla arkasında dalgalanıyordu, soluk mavi gözleri buz gibi bir hiddetle bana sabitlenmişti. Kanatları sonuna kadar açılmıştı, çatıda çok fazla yer kaplıyordu. Yağmur damlaları ona dokunmaya korkuyormuş gibi siyah dumanın içinden düşüyordu.

“Hayır,” diye fısıldadım, ayağa kalkmak için çabalarken. “Hayır! Lütfen hayır!”

Öne doğru yürürken uzun ve kaslı bacakları çok hızlı hareket etti. Kendimi ondan uzaklaştırmaya çalışırken korkudan titriyordum ama o çok hızlıydı, çok büyüktü.

Saçlarımı avucuna dolayıp boynumu geriye doğru bükte.

Birbirine girmiş saçlarımdan tutarak beni ayağa kaldırdığında haykırdım. Derken bedenimi sertçe kendine çekti.

Soğuk mavi gözlerine bakmak için yağmurla mücadele ederek başımı kaldırdım. Çaresizce tekmeler savurmaya, çılgılık atmaya çalıştım ama sert karnına ve kalçalarına gelen birkaç darbe onun yerine benim canımı yaktı. Olduğu yerde dururken bile hâlâ yerde yatıyormuşum gibi tepemde dikiliyordu.

“Lütfen, canımı yakıyorsun,” diye bağırdım, kendimi tamamen çaresiz hissederek.

“Neden ölmüyorsun?” Sesi çok sakın ve derindi. Bir kaplan hırıltısı gibiydi, fısıltıyken bile güçlüydü.

Dengemi sağlamaya ve saçlarımı çekmesinin kafa derimde meydana getirdiği acıyı hafifletmeye çalışırken kollarımla göğsüne bastırdım.

Ona dokunduğumda soluk gözleri titreşti. Sakin ifadesi sanki bir şeylerden etkilenmiş gibi dağıldı. Yüz hatlarımı incelerken şaşkınlıkla gözleri kısıldı, o kadar yakınımıdaydı ki baharatlı kokusunu alabiliyordum. Bir ölüm meleği gibi korkunç derecede çekiciydi.

Birdenbire gri bir bulanıklığın darbesiyle tutuşu gevşedi ve ikimiz de yere düştük. Zihnim komut vermeye fırsat bulmadan bedenim beni yırtıcıdan uzaklaştırdı.

Büyük, gri bir kurt Prens'in boğazına sarıldı.

Walter!

Prens Mendax kurdu bir homurtuyla yere çarparken bir sızlanma duyuldu.

"Onca şeyden sonra bana ihanet ediyorsun."

Büyük kurt doğruldu ve alçak bir hırlamayla hızla önüme geçip beni korudu.

Bunu yeniden yapmasına izin veremezdim. Benim için ölmesine izin vermeyecektim.

"Walter! Hayır!" diye bağırdım, önüne geçmeye çalışırken.

Prens hafifçe doğrulurken ağzının bir kenarı da yukarı kıvrıldı.

"Ne kadar tatlı." Bakışları benden Walter'a kaydı. "İnsan seni koruyor. Acaba seni kurtarmak için ne kadar ileri gidecek, kardeşim?"

Kardeş mi? Pekâlâ, bu o şatafatlı odayı açıklardı.

Prens'in elinden dumandan bir yılan fırladı ve Walter'ın tüylü boğazına dolandı. Ancak o zaman kurtla gerçekten savaşmadığını fark ettim. Daha çok onunla oynuyor gibiydi.

"Hayır! Lütfen onu bırak! Beni al! Bu benim fikrimdi! Onu ikna ettim, bu onun suçu değil!" diye bağırdım, Walter'a doğru koşarken.

Hâlâ Mendax'a bağlı olan dumandan yılan, kurdun boynuna biraz daha sıkı dolanırken Walter'dan boğuk bir ses yükseldi.

"Söylemek zorundayım ki ikinizin yaptığı bu planı son derece etkileyici buldum. Sen bir çeşit anahtar yaparken Walter çamuru mu öldürüyordu? Her şeyi duymaya *can atıyorum*," dedi Mendax keyifli bir sesle ve parmaklarının seğirmesiyle duman yılanı kurdun boynuna daha sıkı dolandı.

“Dur artık! Onun bu işle hiçbir ilgisi yoktu! Çamuru ben öldürdüm, kemiği yumuşatmak için asidi ben kullandım, anahtarı ben oydum ve ben kaçtım!” diye haykırdım, dumanın Walter üzerindeki etkisine son vermeye çalışarak ama faydası olmadı.

Ellerim sanki orada değilmiş gibi dumanın içinden geçti. Bu sırada duman arkadaşımın boğazını mengene gibi sıkıyordu. Mendax’a koşup yumruklarımı göğsüne ve kollarına vurdum, adrenalin ve Walter için duyduğum panik yüzünden deliye dönmüştüm.

Prens hafifçe kıkırdadı.

Bu onun için bir oyundu.

“Bana insan kız hakkındaki tüm teorilerini anlattığında, onunla *birlikte* gerçekten hain olmayı kastettiğini düşünmemiştim,” dedi Mendax, gözlerini boğulan kurda dikerek.

İşaretparmağını kendine doğru çevirdi ve duman, mücadele eden kurdu yavaşça botlarının önüne getirdi. Korkunç Prens uzanıp kurdu ensesinden yakaladı. Kolu içinden geçer geçmez duman dağıldı, tamamen sadece ve yalnızca kendisi tarafından kontrol ediliyordu.

Walter’ın inlemesiyle Prens, büyük kurdu sanki bir kâğıt parçasıymış gibi kaldırdı. Sağanak yağışa aldırmadan hızla yürüyerek kurdu çatının kenarında yukarı doğru kaldırdı. Aşağıdaki dipsiz uçurumun üzerine.

Şimşek çaktığında bedenleri gri gökyüzünde gölgeler oluşturdu.

Onu bırakacaktı.

“Lütfen! Hayır! Dur!” Çaresizce Mendax’ı geriye çekmeye çalıştım.

“Onun işini bitir yoksa ben bitireceğim,” dedi tanıdık, soğuk bir ses.

Kraliçe çatının ortasında duruyordu, siyah elbisesi gecenin gölgelerinde parlıyordu. Balo salonundaki fae'lerden birkaçı da açık kapıdan girmiş, Kraliçe'nin arkasına dizilmişti.

"Sevgili anneciğim," dedi Prens, sesinde hafif bir rahatsızlıkla. "Neden küçük partine geri dönüp bu işi bana bırakmıyorsun," diye devam etti kurdu hâlâ çıkıntının üzerinde tutarken.

"Pekâlâ, koruma duvarının üzerinde tuttuğun *benim* kız kardeşimin çocuğu," dedi duygusuzca. "Ve bu işle gerçekten ilgilenseydin partim bir insan tarafından mahvedilmezdi."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. İşaretparmağının yanında yeni beliren küçük bir siyahlık dışında yine normal görünüyorlardı. "Aslında bu işle gerçekten ilgilenseydin, canım, artık insan denen bir şey *olmazdı*," dedi. Sesinden nefret damlıyordu.

İri yarı Prens gözlerini devirdi. "İçeri dön, hemen."

Ham gücü nabız gibi atarak etrafa yayılırken hava sözleriyle gürledi. Arkadaki korkunç fae'ler bile onun sözleriyle geri çekildi.

Kraliçe irkildi.

Vay canına, oğlundan korkuyor muydu?

"Sen hainin ve insanın işini bitirene kadar olmaz. Görüyorsun, arkadaşlarım akşam yemeğini kaçırdılar" –bana söyle bir baktı– "ve bunu telafi etmek için onlara biraz eğlence borçlu olduğumu hissediyorum," diye mırıldandı.

"Sana her türlü eğlenceyi sunuyorum, anne." Prens saçını bir kez daha avuçladı. "Anlarsın ya, yeni bir evcil hayvan edindim." Kurda şeytani bir sırıtış ve gözlerinde bir parıltıyla baktı. "Merak etme kardeşim, ona *fazladan* ilgi göstereceğim," diye fısıldadı dönüp karanlık bir ifadeyle bana bakarken ve yağmur üzerimize yağmaya devam ederken gözleri âdeta bedenimi yalayıp yuttu.

Sonra elini açıp Walter'ı aşağı bıraktı.

"Haaayır!" Hâlâ kurt şeklinde olan Walter'ın çatıdan düşmesini izlerken çığlık attım. Karanlıktan başka görececek bir şey kalmayana kadar aşağı, aşağı, aşağı düştü. Geriye ondan hiçbir iz kalmayıncaya kadar küçüldükçe küçüldü.

Dehşet içinde kafamı kaldırdığımda Kara Prens'in bana baktığını gördüm, gülümsemesi silinip gitmişti. Gözleri dehşet içindeki yüzümde dolanıyordu.

"Kafesini odama taşıyın," dedi yüksek sesle. Gözlerim hâlâ gözlerinin hapsindeydi.

Panik içinde kolunu tuttum ve saçlarımı kurtarmaya çalıştım.

"Mide bulandırıcı. Onu da çatıdan aşağı atmanı tercih ederim," dedi Kraliçe, barbekünün başında beklemekten sıkılmış gibi bir ifadeyle. "Eğlen ama gelecek haftadan önce onun öldüğünden emin ol, yoksa ben hallederim," dedi sertçe. Her kelimesinden zehir sızıyordu.

Dönüp kapılardan içeri girdiğinde muhafızlar ve diğer fae'ler onu yakından takip etti.

Mendax saçımdaki elini biraz gevşetti, gözbebeklerimin arkasına gizlenmiş bir sırrı bulacakmış gibi gözlerimin içine baktı.

"En iyi adamlarımı bana karşı çıkmaya ikna ettin. Önce Alistair, şimdi de Walter. Her nasılsa adamlarım seni tam üç kez öldürmeye çalıştılar ve üçünde de başarısız oldular. Ama ben onlara benzemem."

ON ALTINCI BÖLÜM

MENDAX

YAĞMUR ÜZERİME ŞAKIR ŞAKIR YAĞARKEN GÖLGELERİN VE DUMANIN ardına gizlenerek duvara yaslandım. Artık her an o kapıdan girebilirlerdi. Tabii annemi geçmeyi başarabilirlerse.

Kapı açıldı ve kız düşer gibi çatıya çıktı, sanki kapalı tutabilirmiş gibi küçük bedenini kapıya doğru yasladı.

Onu görür görmez tüm duyularım daha fazlasına ulaşmak istedi.

Kız bir şey bulmak için hızla çatıyı taradı. İri, masum gözlerinin panik içinde etrafı taramasını izlerken gölgeler beni gizliyordu. Nefes nefeseydi, dolgun göğsü ağır ağır yükselip alçalıyordu.

İnsanların aptallığı beni her zaman şaşırtıyordu.

Onu izlerken içimden bir heyecan dalgası geçti. En büyük tehdidinin gölgelerde gizlendiğini ve her hareketinin izlendiğini bilmiyordu.

Aslında Walter'ı nasıl kandırdığını anlayabiliyordum. Karşılaştığım hiçbir yaratığa benzemiyordu. Dışarıdan masum ve zayıf görünüyordu ama ben öyle olmadığını biliyordum. Gözlerinde bir ateş parıltısı, onu uçurumun kenarına götürebilecek yakıcı bir delilik görmüştüm. Onu ateşe iten ben olmak istiyordum.

Onda mantıklı olmayan bir çekim vardı. Bir insanın üzeri-

mizde... üzerimde böyle bir etkisi olması doğru değildi. Onun hayvanları bir şekilde etkilediğini biliyordum. Bu yüzden, her zaman kahraman bir adam olan Walter kendini kontrol edemiyordu, tıpkı Alistair gibi. Benim içimde hayvan yoktu ama Tanrım, onun varlığından etkileniyordum. Bundan nefret ediyordum.

Şato duvarının kenarından eğildi ve hızla geriye doğru tökezleyip poposunun üstüne düştü. Yağmurun altında hıçkırıklara boğuldu. Zindanın pisliği, üzerine yağmur yağdıkça teninden silinip gidiyordu.

Omuzlarındaki noktalara daha iyi bakmak için kıpırdandım. Minik güneş lekeleri. Onu ilk gördüğüm gece burnunda da o lekelerden görmüştüm. O gece onda seçebildiğim birkaç şeyden biriydi bu. Harap olmuş ormanın karanlığında beni büyülemişlerdi. Kaleye döndüğümde bile zihnimi işgal etmeye devam etmişlerdi. Öyle ki ne olduklarını öğrenmek için kütüphaneye gitmek zorunda kalmıştım. Unseelie diyarında gündüzleri güneş ışığımız pek etkili olmazdı, daha çok gri bir pustan ibaretti. “Çil” dedikleri şeye neden olacak bir şey yoktu.

Walter beni defalarca kızı serbest bırakmam için ikna etmeye çalışmıştı, ki bu onun bir insana yardım etmesine pek benzemiyordu. Onu serbest bırakmak istediğini duyunca şok olduğumu söylemek yetersiz kalırdı. O burada büyümüşü, kan bağı dışında her anlamda kardeşlik. Tahammül edebildiğim birkaç kişiden biriydi. Sanırım düşünmüyordu, vardiyası sırasında ihtiyaçları çok ilkel olsa da her şeye rağmen çıldırtıcıydı.

Aptal bir sıçan olarak onun yanına gidişini ve küçük vücudunun her yerine tırmanmasını izledim, belli ki onun arkadaşlığından zevk alıyordu.

Bu kız bana o şekilde baksaydı nasıl hissederdim?

Bir gün sürünerek dışarı çıkıp beni bulduğunda yaşadığı şaşkınlığı hayal edin. Bana onun neden farklı olduğuna ve ona elinde olmadan yardım ettiğine, onu koruması gerektiğine dair çılgın teoriler anlattı. O zaman neredeyse öldürecek-tim onu.

O kız benimdi, benim tutsağımdı.

Onu rahat bırakacağını söyledi, onu güvenli bir yere geri götürmem için yalvardı.

Görünüşe göre başka planları vardı.

Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Teyzem ölüp o bu-
raya sepetlendiğinden beri hep yaramaz bir çocuk olmuştu. Kızı muhafızların arasından geçirip gizli geçide götüreceğini düşündü. Geçidin nerede olduğunu veya nasıl kullanılacağını bilmemesi önemli değildi.

Walter aptalın tekiydi ve onu gördüğüm anda hatalarının bedelini ödeyecekti, tabii insan suikastçı onu öldürmemişse. Bu pek olası değildi gerçi. Kız insanlarla eğitim aldığından, yetenekli bir insan suikastçı olsa bile Walter onu kolaylıkla alt edebilirdi.

Sessizce kızın arkasına doğru ilerledim ve bekledim.

Omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu. Yağmur tenindeki gri
kiri alıp götürdü ve keçeleşmiş kızıl saçları öyle kalın bir top
hâlini almıştı ki pürüzsüz boynunun bir parçası açığa çıkmıştı.

Bu manzara karşısında elim istemsizce kasıldı.

Teninin parmak uçlarımin altında ne kadar yumuşak ol-
duğunu hatırlamak zihnimi bulandırdı. Diğer kısımlarının da
bu kadar yumuşak olup olmadığını görmek için sabırsızlanı-
yordum.

Kanatlarım sessizce açılıp genişledi.

Lanet olsun.

Yumruklarımı yanlarımda sıktım.

Bir insana bu şekilde dokunarak kendimi *asla* küçük düşüremezdim. Onlar yaratılmış en aşağılık mahlûklardı, onun teninin ne kadar yumuşak olduğunu düşünerek kendimi küçük düşürmeyi reddettim.

Arkasındaki varlığını hissettiği andan keyif aldım.

Döndü ve tatlı, şaşkın gözlerini saf bir dehşet doldurdu.

Onu görünce nefesim göğsümde sıkıştı. Neyse ki çaktırmadan kontrol altına almayı başardım. Yağmur ve gözyaşları yüzündeki tozu pisliği alıp götürmüştü.

Bu aynı kız mıydı?

Bana suikast düzenlemek için gönderildiği gece kanlı ay vardı. Karanlık, gecenin yaratıklarını gittikleri her yerde gizliyordu. Hangi diyarda olursa olsun, kanlı ay sırasında her şey daha karanlık bir hâl alır, görülmeleri zorlaşırdı. Bu yüzden o geceyi seçmiştik. Ancak o karanlık örtüde yüzünü şimdi olduğu gibi tamamen, kir ve çamur yüz hatlarını gizlemeden, görememiştim.

Karşımdaki kızın göz kamaştırıcı bir güzelliği vardı.

Bahsedildiğini duyduğunuz ama asla şahit olmadığınız türden bir güzellik. Aklınızdan çıkmayan ve her şeyi yok edip ruhunuzu tüketene kadar size musallat olan türden.

Beni görünce sanki birisi gelip ona yardım edebilirmiş gibi bağırdı.

Görünüşe göre hâlâ kimsenin onun için gelmediğini ve asla da gelmeyeceğini fark etmemişti.

O artık benimdi.

Hâlâ donakalmıştım, onu izlemeye dalmıştım.

Artık buna bir son verecektim. Bu dikkat dağınıklığı bitecekti.

Öfkeyle ileri çıkıp dolaşık kızıl saçlarını yakaladım.

“Lütfen, canımı yakıyorsun,” diye bağırdı.

Sesinin o eşsiz ipeksiliği bile zihnime sızmıştı. Bana böyle hissettirdiği için kafasını omuzlarından ayırabilirdim. *İnsan pisliği.*

“Neden ölmüyorsun?” diye homurdandım, hayal kırıklığıyla kanatlarım nabız gibi atıyordu.

Kendini kurtarmak için kolunu uyluğuma doğru itti. Dokunuşu deri zırhlarımın arasından sızdı ve beni parmak uçlarının tenimde bırakacağı hissi merak etmeye zorladı.

Bana ne olmuştu?

Ben Unseelie Prensi'ydim. Yakında Kral olacaktım. İnsanlara karşı nefretten başka hiçbir şey hissetmiyordum. Ne...

Walter bana şiddetle çarparak hepimizi yere devirdi.

İşte hain geldi.

Kendimi yavaşlattım ve kontrolün onda olduğunu hissetmesine izin verdim. Çenesini derin bir hırıltıyla boğazıma doladı ve ben kana susamış bir gülümsemeye karşı koymak zorunda kaldım.

Bildiğim şey buydu. Bunlar aşına olduğum duygulardı.

Öldürmek.

Benim için bir kardeş gibiydi ama burada çömelmiş, şekil değiştiren dişlerini boynuma geçirmişti. Benimle yeterince antrenman yapmıştı aslında, daha akıllıca hamleler yapabilirdi.

Onu homurtuyla yere çarptığımda bir inleme duyuldu. Bu onu insana karşı beslediği her türlü yanılsamadan kurtarmalıydı.

Başkalarına acı çektirmekten ne kadar zevk aldığımı herkesten daha iyi biliyordu.

Onun bana olan merhameti ve yakınlığı, yönettiğim kişilerin yarısının –henüz– katledilmemesinin tek nedeniydi.

“Onca şeyden sonra bana ihanet ediyorsun,” dedim hırıltılı bir sesle.

Ahmak herif ayağa kalktı ve kızın önüne geçti, koruyucu bir tavırla onu arkasına alırken bana hırladı.

İçimde yabancı bir şey dalgalandı.

Kızın yakınında olup onu benden uzak tutmasından hoşlanmadım. Bu, ikisini de daha çok öldürmeyi istememe neden oldu.

Kız bir şeyler haykırıp aceleyle onun önüne geçti.

Bu da ne böyle? Neden onun için hayatını riske atsın ki? Tamam, Walter zayıftı ama yine de o kızdan çok daha güçlüydü.

“Ne kadar tatlı. İnsan seni koruyor. Acaba seni kurtarmak için ne kadar ileri gidecek, kardeşim?”

Hiçbir zaman başkalarıyla iyi anlaşılamamıştım ve belli ki şimdi de anlaşılamayacaktım. Benim olan bir şeyi, *herhangi bir şeyi*, alma şansı olduğunu düşünüyorsa o zaman kiminle dans ettiğini acilen hatırlaması gerekiyordu.

Parmaklarımı açtım, büyüüm kan görmeye *can atıyordu*.

“Hayır! Lütfen onu bırak! Beni al! Bu benim fikrimdi! Onu ikna ettim, bu onun suçu değil!” diye bağırdı kız, Walter’ın yanına koşarak.

Ne?

Bu insan sürtüğü hayatını neredeyse hiç tanımadığı bir şekil değiştiren uğruna feda edecekti. Sadece birkaç haftadır buradaydı.

İçimde bir sızı titreşti.

Unseelie Diyarı’nın yarısı benim için seve seve ölürdü ama bunun tek sebebi korkuydu. Benden ya da Duman Avcısı onları korumak için artık burada olmadığına hepsini sonunu getirecek yıkımdan korktukları için.

Yumruğum istemsizce sıkıldı.

Duman yılanım kurdun boynuna dolandı, sertçe sıkıldığı boğazından boğuk bir hırıltı çıkmasına neden oldu.

“Söylemek zorundayım ki ikinizin yaptığı bu planı son derece etkileyici buldum. Sen bir çeşit anahtar yaparken Walter çamuru mu öldürüyordu? Her şeyi duymaya can atıyorum,” dedim, parmaklarımın seğirmesiyle duman boynunda daha da sıkılaştı. Onun canını yakmak istiyordum.

Herkesin canını yakmak istiyordum.

“Dur artık! Onun bu işle hiçbir ilgisi yoktu! Çamuru ben öldürdüm, kemiği yumuşatmak için asidi ben kullandım, anahtarı ben oydu ve ben kaçtım!” diye bağırdı minik insan, dumanın Walter üzerindeki hâkimiyetine bir şekilde son vermeye çalışarak ama faydası yoktu.

Elleri sanki duman orada yokmuş gibi içinden geçti. Bu aptalcaydı. Dumana yalnızca Duman Avcıları emir verirdi. Eğitimi sırasında ona hiçbir şey öğretmemişler miydi?

Kız cesurca bana doğru koştu.

Bizle kıyaslandığında çok küçüktü. Göğsümü çılgınca yumrukladı ve tekmeledi. Her nasılsa... tatlıydı. Elimde olmadan güldüm.

En son ne zaman gerçekten gülecek kadar bir şey hissetmişim?

İşler iyice sarpa sarmaya başlamıştı, buna bir son vermem gerekiyordu.

“Bana insan kız hakkındaki tüm teorilerini anlattığında, onunla *birlikte* gerçekten hain olmayı kastettiğini düşünmemiştim,” dedim, gözlerimi boğulan kurttan hiç ayırmadan.

Yalan söyleyip söylemediğini kolaylıkla anlayabilirdim, o benim için arkadaşına en yakın şeydi.

Büyümü kullanarak onu kendime yaklaştırdım.

Ayaklarımın dibine geldiğinde gözlerinde masum bir parlaklık vardı.

Başka bir şeyler oluyordu ve onun bunu bana yalan söyleyecek kadar anladığını sanmıyordum.

Lanet olsun.

Gelenler vardı, hepsinin kalp atışları duyularıma hücum etti.

Pekâlâ, sanırım artık yanıltıcı davranmalıyım. En azından daha fazlasını öğrenene kadar. Öldürmekten zevk alıyordum. Bana yaşattığı hisler hoşuma gidiyordu ama güvenebileceğim birkaç kişi vardı ve Walter da onlardan biriydi. Onu öldürmeden evvel daha fazlasını öğrenmek akıllıca olurdu.

Zavallı annem.

Walter'ı kabaca ensesinden tutup çatının kenarında havaya kaldırdım. Gözleri o kadar açıldı ki panikten beyazları belirdi.

Sakin ol. Gözlerim, sadece en yakınınız olanların yorumlayabileceği bir mesaj verdi ona. Geriye, kraliçe ve yandaşları kapıdan girmeye başladıkları yere dramatik bir bakış attım. Anladığını belirten küçük bir baş hareketiyle Walter da arkaya baktı.

Gösteri zamanıydı.

Gri gökyüzünde şimşek çaktı.

“Lütfen! Hayır! Dur!”

Kız fiziksel olarak beni kenardaki çıkıntıdan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Tanrılar adına, o çok güzeldi.

Ve çok aptal.

Ona karşılık vermeden önce ağzımın kenarında küçük bir gülümseme belirdi.

Walter bunu gördü ve tüylü kaşları şaşkınlıkla bir araya geldi. Ben hiç gülümsemezdim.

“Onun işini bitir yoksa ben bitireceğim,” dedi annem.

Abartılı tavrı karşısında gözlerimi devirdim.

Kraliçe çatının ortasında duruyordu. Kararsız kaldığını görebiliyordum. Acımasızdı ama benim kadar değil. Walter'ı severdi. Muhtemelen benden daha fazla severdi ama itibar

burada her şeydi ve böyle bir izleyici kitlesi karşısında bir gram bile zayıflık göstermeyeceğini, aksi hâlde bunu bize karşı kullanacaklarını biliyordum.

“Sevgili anneciğim. Neden küçük partine geri dönüp bu işi bana bırakmıyorsun,” dedim. Walter’ı hâlâ çıkıntının üzerinde tutan elimi sıkılaştırdım.

“Pekâlâ, koruma duvarının üzerinde tuttuğun benim kız kardeşimin çocuğu,” dedi duygusuzca. “Ve bu işle gerçekten ilgilenseydin partim bir *insan* tarafından mahvedilmezdi.”

Kollarını göğsünde kenetledi. Kızgındı, büyüğü parmaklarını zorlayarak onları siyaha çevirmişti.

“Aslında bu işle gerçekten ilgilenseydin canım, artık insan denen bir şey *olmazdı*,” diye şakıdı.

İnsanları hor görürdü. Muhtemelen Seelie’den bile daha fazla. Gerçi belki de o kadar değildi.

Kraliçe Saracen tahta geçtiğinden beri Seelie’yi mahvetmek için elinden geleni ardına koymuyordu.

İnsanlar âlemini ele geçirmek onun fikriydi. Seelie’lere insan âlemini erişim izni verilip bize verilmemesi onu deli ediyordu. Bizde olmayan bir şeyin Seelie’de olması. Kıskançlığının kararlarına yön vermesine izin veriyordu. Zayıf bir kraliçe olmasının bir başka nedeni de buydu. Duyguların ve hislerin burada yeri yoktu.

“İçeri dön, hemen,” diye emrettim ona, sözlerimin arasına ufacık bir güç kırıntısının sızmasına izin vererek. Diğerlerinin ciddiyetimi anlamalarına yetecek kadar.

“Sen hainin ve insanın işini bitirene kadar olmaz. Görüyorsun, arkadaşlarım akşam yemeğini kaçırdılar” –insana şöyle bir baktı– “ve bunu telafi etmek için onlara biraz eğlence borçlu olduğumu hissediyorum,” diye mırıldandı dramatik bir sesle.

Yeni oyuncağımdan vazgeçmeye hazır olduğumdan henüz emin değildim. Daha onu bozmam gerekiyordu.

“Sana her türlü eğlenceyi sunuyorum, anne.” Uzanıp insanın ıslak ve keçeleşmiş saçlarını tuttum.

Beni tokatlamaya çalıştı. Ne şirin.

“Anlarsın ya, yeni bir evcil hayvan edindim.” Dönüp Walter’a baktım, ayakları hâlâ dipsiz gece göğünde sallanıyordu.

Sadece onun görebileceği belli belirsiz bir baş işaretiyle mesajımı ona ilettim.

“Merak etme kardeşim, ona *fazladan* ilgi göstereceğim,” diye fısıldadım iyice abartarak ve gözlerimi onun sıkı vücuduna diktim.

Rahatlamayla öyle derin bir nefes verdi ki gözümün ucuy-la yarattığı hareketi görebildim.

Sonra elimi dramatik bir tavırla açıp onu bıraktım.

Midemde bir boşluk oluşmasını, pişmanlık gibi bir şey hissetmeyi bekledim ama her zamanki gibi hiçbir şey olmadı. Omuz silkip kesinlikle bundan daha fazla keyif alırdım diye düşündüm. Genelde bedenleri yüksek yerlerden bırakmayı severdim.

Walter onu gizli geçide bıraktığımı bile bilmiyordu.

Ona göre onu öldürüyordum.

Onu altın denizlere inerken düşününce gülümsememi bastırdım. Bu geçidin açıldığı tek yer Seelie’ydi, bu yüzden hiç kullanılmazdı ve soyumuzdan sadece bir avuç kral ile kraliçe bunu biliyordu.

Annem ve ben biliyorduk.

Şimdi ölme sırası insandaydı ama o bu kadar şanslı olmayacaktı.

Kızın acı feryadı yağmur damlalarının pıtırıtısını delip geçerek beni irkiltti.

Walter için neden ağlıyordu ki?

Gözlerinin değişip dönüşmesini, hüznün ateşle mücadelesini izledim ve bir saniyeden kısa sürse de onun karanlığının parıltısını gördüm.

Orman çamurunu öldüren *oydu*. Artık bundan hiç şüphem yoktu. Birinin parmağını kesip bir güzel oyarak anahtara dönüştürmek gibi etkileyici bir şeyi yapabildiği açıkça ortadayken neden bu kadar tatlı ve masum davranmaya devam ediyordu?

İnsana olan ilgim tehlikeli bir şekilde alevlendi. İri, şaşkın gözlerinin arkasında nabız gibi atan karanlığı düşünmek bile kasıklarımı örten derinin gerilmesine yetti.

“Kafesini odama taşıyın,” dedim yakınlardaki muhafızlara.

Gözlerimi karşımdaki kirli et yumağından alamıyordum. Saçlarını daha da sıkıca kavradım. Yeni evcil hayvanım banyo yaptıktan sonra nasıl görünecekti acaba? Merak zihnime bir yılan gibi süzüldü. Onu öldürmeden önce biraz eğlenmenin zararı olmazdı. En azından bana.

Ona ise kesinlikle olacaktı.

“Mide bulandırıcı. Onu da çatıdan aşağı atmanı tercih ederim,” dedi Kraliçe sıkılmış bir tavırla. Walter’ı geçide attığını biliyordu, kalp atış hızı önemli ölçüde yavaşlamıştı. “Eğlen ama gelecek haftadan önce onun öldüğünden emin ol, yoksa ben hallederim.” Sonra da dönüp muhafızları ve diğer fae’lerle kapılardan içeri girdi.

Birçok dolaşık kısma rağmen Callie’nin avucumdaki saçı yumuşaktı. Islak tellerin avucumun içine okşar gibi sürtündüğünü hissediyordum. Tutuşum hızla gevşedi. Elime zehir sürülmüş gibi geldi.

“En iyi adamlarımı bana karşı çıkmaya ikna ettin. Önce Alistair, şimdi de Walter. Her nasılsa adamlarım seni tam üç kez öldürmeye çalıştılar ve üçünde de başarısız oldular. Ama ben onlara benzemem,” diye tehdit ettim onu.

Yıllardır birini öldürmeyi bu kadar çok istememiştim. Aklimda bir solucan gibi kıvrılıp duran bu kızıdan kurtulmalıydım. O bir *insandı*.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

CALLIE

“YOK ARTIK,” DİYE FISILDADIM KENDİ KENDİME.

Belli belirsiz, kömür karası dumandan parmaklıklar etrafımda iki metrelik bir daire çiziyordu.

Yeni kafesimi oluşturan ve dalga geçer gibi mat görünen duman huzmelerinin içinden geçmeyi defalarca kez denedim. Umut etmekle dalga geçmenin daha kötücül bir hâlini düşünemiyordum. Devinimler ve girdaplarla zihninizi kışkırtıp zayıf bir nokta olduğuna inandırmak ve ona dokunup hayal kırıklığına uğramanızı sağlamak için oluşturulmuş bir duman hapishanesi.

Daha çok demirden gibiydi. Walter’ın boşluğa düşüşü zihnimde belirirken öfke ve üzüntü içimi parçaladı.

Benim yüzümden ölmüştü. Çünkü bana *yardım etmişti*.

Yapboz parçalarının yavaş yavaş yerine oturmasıyla içimde korkunç bir idrak belirdi. Anlamakta zorlandığım şeyler kara Kraliçe’yi gördüğüm anda anlam kazanmaya başlamıştı. Bu kavrayış zihnimin hassas yüzeyinde bir damar gibi çatlıyordu.

Nasıl kaçacaktım? Becerebilir miydim? Ya başarısız olursam? Hiç değilse o zindandan kurtulmuştum.

Dumanlı parmaklıklara yaslanıp dizlerimi göğsüme çektim. Her şey yoluna girecekti.

Girmek zorundaydı.

Kafesin tavanı, havada asılı duran ve hipnotik biçimde hareket eden çıkıntılı bir duman örtüsüydü. Yüksekliği en az iki buçuk metre vardı ve tiksindirici derecede geniş odada hiç yer kaplamıyor gibiydi.

Tarz olarak daha önce bulunduğum merdivenli odaya benziyordu ama tek bir farkla.

Pulkanatlılar –güzel, limon yeşili güveler– mat siyah duvarlara konmuştu. Yüzlercesi büyük odanın duvarlarına noktalar hâlinde dağılmış, güzel kontrastlı bir duvar kâğıdı yanılsaması oluşturmıştu. Kanatlarını yavaşça hareket ettiriyorlardı; çırpıyorlardı, koyu duvarların üstünde yumuşak ve kasıtlı hareketlerle oynatıyorlardı sadece. Mendax onların evcil hayvanları olduğunu söylemişti. Yıllardır peşinde koştuğum canlıyla kafese kapatılmak ne kadar da şiirseldi.

Manipülasyonun acayıplığı omuzlarıma ağır bir yük bindirirken boynum hafifçe kasıldı. Artık gün gibi ortadaydı. Bir zamanlar güvendiğim, sırtımı dayadığım adamın –en iyi arkadaşımın– yıllar evvel terk edip gitmeden önce neden gümüş güvelere olan ilgimi körüklediğini çözmüştüm. Kanatlara olan tutkumu biliyordu.

Ne kadar aptalmışım.

Görüş alanımda bir bulanıklık belirince vücudum hemen gerildi.

Prens Mendax dansı andıran adımlarla odaya girdi, geçerken pelerinini kocaman, siyah sayvanlı yatağın üzerine bıraktı. Bakışları, muhafızlar beni buraya getirmeden önce çatıda olduğu kadar sertti.

Ona gözlerimden taşan korkuyu görmenin tatminini yaşatmak istemediğim için bakışlarımı kaçırdım.

Neredeyse boş olan odayı inceledim. Yegâne ışık kaynağı yerden tavana kadar uzanan büyük pencerelerdi ve o bile çok

azdı. Devasa pencerelerin her iki yanına uzun siyah perdeler asılmıştı. Ay ışığı odayı aydınlatırken içeri süzülen ışık puslu ve gümüşiydi ama beklediğimden çok daha parlaktı. Vernikli şifonyerin üzerindeki zarif süslemelerin kıvrımlarındaki detayları ve arkamdaki odanın parlak mermer zeminindeki avizenin yansımasını görebiliyordum. Süslü banyo armatürlerinin karmaşık altın detayları bile ay ışığının dokunuşuyla hayat buluyordu.

“Callie, Callie, Callie.” O kafesime yaklaşırken tok sesi odanın sessizliğini bıçak gibi kesti.

Kafesin önünde durup yakışıklı yüzünde beliren bir sırıtışla kollarını göğsünde kavuşturdu. Şimdi beni izlerken gözlerinde soğuk bir ışıltı vardı.

“Senin o sıkıcı adını neredeyse unutuyordum.” Bir adım daha yaklaştı ve eğilip abartılı bir endişeyle gözlerini kısarak bana baktı.

Ona kaşlarımı çattım.

“Hayır,” dedi geri çekilip ve yeniden doğrularak o korkutucu boyunu hissetmemi sağladı. Kollarını göğsünde kenetlerken siyah gömleği omuzlarındaki ve kollarındaki kasları sıkıca sardı. Düşünceli bir tavırla çenesini avucunun içine dayadı. “Bana adını vermenin ne kadar inanılmaz olduğunu hâlâ anlamadın.”

Elbisemi aşağı çekiştirip çıplak tenimi örtmeye çalıştım. İffetimden daha önemli şeyler vardı ama yine de vücudumun hareketlerini izlerken çenesinin keskin hatlarının kasılmasından hoşlanmadım.

O tehlikeliydi.

Bu kadar yakınınyızdayken o tehlikeyi boğucu bir bulut gibi hissedebiliyordunuz. Neden beni de Walter gibi çatıdan atmadığını düşünürken daha derin bir endişe duymaya başladım.

“Kaç fae’in zorlama yeteneği var, biliyor musun? Zihnine sızma ve sana istedikleri gibi boyun eğdirme yeteneği?” Bir an duraksadı, benden cevap gelmeyince devam etti. “İki.” Gözlerinde kötücül bir parıltı belirdi. “Ve ben diğerini öldürdüm.”

Diğerini öldürmek için ne kadar güçlü olması gerektiğinin düşününce tüylerim diken diken oldu. Bu tür bir büyü zayıf birine verilecek bir şeye benzemiyordu.

Onu görmezden gelmek, korkuma teslim olmamak için elimden geleni yapıyordum ama gözlerim bana ihanet ediyordu. Sanki bir mıknatıs, gözlerimi karşımdaki adamın yüz hatlarına çekiyordu. Yüzünün keskin, zalim hatlarına bakmamayı imkânsız kılıyordu. Karşımdaki fae, feci güzel bir yaratıktı. Ondan kaçmanız ve saklanmanız gerektiğini bilseniz de o, tüm duyularınızı tatlı bir şaşkınlıkla meşgul ederek sizi tüketiyordu.

“Adını dilimin ucunda bir fısıltı gibi tutuyorum, evcil hayvan. Bir emrimle kendi tırnaklarını koparırsın. Seni sesin kısılana kadar benim için yalvarmaya zorlayabilirim. Beni arzulaman ve bana boyun eğmen için zihnini yönlendirebilirim.” Kendinden emin sözlerinden güç sızıyordu.

Tehdit etmiyordu. Sadece benim tepkimi ölçmek istiyordu. Ona ters ters baktım.

O gözler. İçimi görür gibiydiler.

“O zaman yap artık. Öldür beni. Neden bu işkenceyi daha da uzatıyorsun?”

Lanet olsun. Bunu yüksek sesle mi söylemişim? Neden onu kışkırtıyordum ki?

Kara kaşları meydan okurcasına hafifçe çatılırken dudaklarında beliren o şeytani kıvrılış, şimdiye kadarki tüm hareketleri arasında en rahatsız edici olanıydı.

“Çünkü, evcil hayvanım, ben seni öldürmeden önce katılman gereken bir parti var.” Sesi şimdi gülümsüyor gibiydi.

Tozlu, bayat bir korku hissi boğazıma yapıştı. Pençeli, kötü fae'lerle dolu bir parti.

Mükemmel.

Bu yaratıkların insanlara duyduğu nefretle o odadan asla sağ çıkamazdım. Onların kanatları ve dişleriyle boy ölçüşemezdim.

"Dövüşmek sadece yumruklarla olmaz, Callie. Sen akıllı bir kadınsın. Becerilerini kullan."

Alistair'ın sözleri kulağımda çınlayıp düşüncelerimi bulandırmaya başlayan ümitsizlikle savaştı.

Yaptığım son şey olsa bile bu Unseelie şatosunu terk edecektim.

Duman Prensi'nin dönüp koyu renkli tuniğini çıkarmasını, soyunmaya devam ederken kaslı sırtını bana dönmesini izledim.

Vahşi doğada hayvanlar, arkalarında bulunanlara güven-medikçe veya onları zarar veremeyecek kadar zayıf görmedikçe sırtlarını korumasız bırakmazlardı.

Gözlerim önümdeki adamın soluk silüetini takip ederken sessiz bir yemin ettim. Hedeflerime ulaşmak için *ne gerekirse* yapacaktım ve şimdi duramazdım. Bu mide bulandırıcı, kötülük dolu yerden kurtulmanın bir yolunu bulacak ve mutlu güneş ışığıyla dolu evime geri dönecektim. Ne pahasına olursa olsun.

"Neye bakıyorsun, canavar?" dedim hırıltılı bir sesle.

Prens elinde gömleğiyle göğsü çıplak hâlde bana dönmüştü. Öncekinden farklı bakıyordu.

Bedeni, insanlarda hiç görmediğim çizgiler ve girintilerle vücudunu bölen kaslarla doluydu. Aptal gözlerim kasık bölgesine kadar inen o kesiğin derin V'sinde oyalandı. *Tanrım*, bu muhteşem vücut onun gibi bir canavarda ne büyük bir israftı. İlkel içgüdülerim aptalca davranıyor, onun kötü

olmasını umursamıyor gibiydi. Herhangi bir cinsel birleşme aktivitesine girmeyeli çok, çok, *çok* uzun zaman olmuştu. Yaptığım tek şey çalışmaktı ve şimdi –kuşkusuz kendi çılgınlıklarıyla tükenmiş olan– vücudumun dişilikle ilgili kısımları, açlıklarını hafifçe fısıldamayı kendilerine görev edinmişlerdi.

Elimden gelse o fısıltıyı boğardım.

“Bu gece tüm Unseelie Sarayı insan evcil hayvanıma bakmak için toplanacak ve senin böyle görünmene izin veremem. Pis bir insan olabilirsin ama *benim* pis insan evcil hayvanım olarak en iyi şekilde *görüneceksin*.” Kafesimin parmaklıklarına o kadar yaklaştı ki duman ona değebilmek için uzandı.

Soğuk duman duvarı beni durdurana kadar geriye çekildim.

Eğildi ve her iki eliyle de başının hemen üzerindeki parmaklıkları kavradı. Başını yavaşça parmaklıkların arasına itti ve duman çekilerek yüzü ile göğsünü kafese sokmasına izin verdi. Kapana kısılmıştım.

Gözlerinde zalim bir bakış belirdi. İnce çizgi hâlindeki ağzı bir taraftan hafifçe yukarı doğru kıvrılırken neredeyse tutkuluydu. Mavi gözleri en soğuk denizlerdeki buzdağının yakınlarında bulunan sular gibi buz mavisi tonundaydı. Siyah saçları başının arkasında gevşek bir düğümle bağlıydı, sivri kulakları görünüyordu.

Bu kadar yakinken ağzına bakmaktan kendimi alamıyordum. Ondan olabildiğince uzaklaştım ama yeterince uzak değildi. Siyah kirli sakalının gölgesi keskin çene hattını kaplıyordu. Sol yanağında gamzesinin olacağı yerde küçük bir yara izi fark ettim. Sol kaşında da bununla uyumlu bir yara izi vardı. En ufak bir tebessüm girişiminde yara izi yanağında bir girinti oluşturuyor ve ona aldatıcı sayılabilecek çekici bir görünüm kazandırıyor.

“Karanlığım seni korkutuyor mu, Callie?” Tok sesi alaycı bir fısıltıydı, gözlerinde muzip bir ateş parladı.

“Hayır,” dedim çenemi kaldırarak. “Henüz benimkini görmedin.”

Kemikli parmaklar kafa derime saplanıp sanki yaşamaları buna bağlıymış gibi kiri temizliyorlardı. Zaten cansız gölgeler oldukları için bunun bir faydası yoktu. Hayalete benzeyen bir gölge örtüsünün altından çıkan mavi iskelete benzer eller beni büyük pençe ayaklı küvette şiddetle yıkıyordu. Kafesimden öylece içeri girmiş ve şaşırtıcı derecede güçlü gök mavisi kollarıyla beni çıkarıp küvete taşımışlardı. Yüzleri ya da sesleri yoktu ve itirazlarımı zerre umursamıyorlardı, gerçi buradaki hiç kimse benim itirazlarımı umursamıyordu.

Her yanımda baharatlı zaylan kokulu sabun köpürürken üç gölge hizmetçi dolaşmış saçlarımı çekiştirerek fırçalıyordu. Bununla savaşmak istesem de kendimi cennette gibi hissediyordum. Banyo yapmayalı ne kadar zaman olmuştu?

Bir an evim geldi aklıma ama o düşünceyi zihnimden hızla uzaklaştırdım. Duvarları kaplayan çerçeveli kanat ile yaratık posterleri ve en sevdiğim kırmızı mantarlı kupa, hepsi aklıma geri gelmek için çırpınıyordu ama ben şiddetle karşı koydum. Şu an bunları özleyemezdim, tamamen bu partiye odaklanmam gerektiğinden bana faydaları olmazdı.

Sırtımı keselediklerinde gerçekten rahatlamaya ve banyonun tadını çıkarmaya başlamıştım. Bacaklarımı benim için tıraş ettiklerinde acaba kaçarken onları da mı yanıma alsam diye düşündüm. Geniş, koyu mermerden banyonun etrafında hızla uçup dolaşıyorlardı. Her geçişlerinde demir duvar aplikleri titriyordu. Tırnaklarımı ve ayak parmaklarımı, görünüşe

göre Unseelie fae'lerinin en sevdiği renk olan koyu siyaha boyadılar ve hatta yüzüme memleketimdeki makyaj sanatçı-larını utandıracak güzellikte bir makyaj bile yaptılar. Koyu kırmızı dudaklar, neredeyse kedimsi dumanlı gözle eşleşti.

Saçlarım daha parlak sarı mıydı, yoksa etrafımı saran ka-ranlıkta mı öyle görünüyordu?

Yağmurdan sonra bile o kadar çok kan ve kirle kaplanmış-tım ki küveti üç kez boşaltıp yeniden temiz suyla doldurmak zorunda kaldılar.

Aynaya bakarken gözlerim hayretle irileşti. Biraz sıkılaştı-mıştım. Hissettiğim dehşet yüzünden titremek sandığımdan çok daha iyi bir egzersiz olmalıydı çünkü karın kaslarım daha güçlü, daha düz görünüyordu. Anlaşılan her gün acılı Cheetos ve ramen yememek size bunu yapıyordu. Neredey-se her gün biraz insan yemeği servis etmişlerdi, bu sayede aç kalmamıştım.

İnsan yemeği... Bu ifadeyle ilgili bir şey zihnimin arkasını gıdıkladı. Yeşil eğrelti otları ve Earl'ün anısı. Ah, Earl'ü nasıl özlemiştim. Çok uzun zamandır arkadaş olmasak da onun ra-hatlatıcı kişiliği beni hızla etkilemişti ve onu çok özlemiştim. Bazen bana en iyi arkadaşım Eli'yi hatırlatıyordu. Annesi onu benden uzaklaşmaya zorlamıştı ve ben annesiyle anlaşma yaptıktan sonra bile geri dönmemişti. Bu beni yıkmıştı. Earl'e kadar bir daha hiç böyle yakın bir arkadaşım olmamıştı. Bu iki erkek hakkındaki düşünceler göğsümün kederle sızlama-sına neden oldu.

İnsan yemeği. Fae yemeği.

Aklım yine yeşil eğrelti otlarına gitti. Parkta, gümüş güve-leri *-kahrolası güveleri-* kurtarmakta işe yarayacağını umdu-ğumuz bir mantarın örneklerini topluyorduk. Artık hepsinin geberip gitmiş olmasını umuyordum. Earl, ölüm meleği man-tarlarının yakınında gördüğü bazı çılgın şeyleri anlatıyordu.

Siyah tek boynuzlu atlar, kanatlı bir yılanla ilgili bir şey? Lanet olsun! Neden daha fazla dikkat etmemiştim ki! O da mı buraya gelmişti?

Gölge hizmetçiler gittiğinde kapıyı arkalarından kilitleyip geniş banyoda tek başıma durdum. Panik ve hayal kırıklığı içinde volta atarken uzun saçlarım çıplak sırtımı gıdıklıyordu.

O gün ormanda fae yemeği yememekle ilgili bir şeyler söylemişti, bunun insanlara bir şey yaptığını söylemişti. Zehirlemek değildi. Ne demişti? Kahretsin ya! Peri şarabı içmekle ilgili bir şey.

Yumruğumu mermer tezgâha vurduğumda büyük ayna sallandı. Hafifçe dalgalandı. Elbette gerçek bir ayna değildi. Dokusunu merak ederek parmaklarımı ona doğru uzattım. Elbisemin beyazı aynada parlıyordu.

Elbise muhteşemdi ve kıvrımlarımı sımsıkı sarıyordu. Kraliçe'nin elbisesi hariç, dün gece partide gördüğüm her şeyden daha güzeldi. Sembolizmin önemini anlıyordum. Prens'in uyduruk evcil hayvanı bile onlardan daha güzel şeyler giyebiliyordu.

Tenimi biraz fazla gösteriyordu ama giydiğim iğrenç siyah elbiseyle karşılaştırıldığında sanki melekler bedenimi temiz bir kumaşla örtmüş gibiydi. İnce saten askıları vardı ve hem önde hem de arkada V şeklinde aşağı inerek her nasılsa küçük siyah elbisemden daha fazla göğüs dekoltesi ortaya seriyordu. Arkadaki derin kesik, parlak beyaz kumaştan küçük bir kuyruk olarak uzuyordu. Hareket ettiğimde parlak ipek parça önde açılıp bacaklarımı her iki tarafta kalça kemiklerime kadar açığa çıkardı. Parlak taşlarla süslü bantlı topuklu ayakkabılar ayaklarımı sarıyordu. Yüksek topuklu olsalar da yeniden ayakkabı giymek çok güzel bir histi.

Parmağımı garip bir şekilde dalgalanan aynaya yaklaştırdım.

“Yerinde olsam bunu yapmazdım,” diye mırıldandı pürüzlü bir ses.

O tok sesi tenimde gök gürültüsü gibi gürledi.

Elimi aynadan sanki beni ısırmış gibi çektim ve dönüp baktığımda parlak siyah takım elbiseli Prens'in kayıtsızca kapı çerçevesine yaslandığını gördüm. Başının üstündeki siyah, sivri uçlu taç haricinde bir tür mafya liderine benziyordu. Sivri kulaklarının arkasına düzgünce sıkıştırılmış siyah saçları zarifçe omuzlarına kadar iniyordu.

Nefesimi hâlâ ciğerlerimde tutarak onu izledim.

Çarpıcı bakışlarını ayak bileklerimden başlayarak vücudumda gezdirdi. Çıplak uyluklarımdan yavaşça yukarıya, belime doğru yükseltti, en sonunda da yüzüme baktı ve gözlerindeki buz ateşe döndü. Refleks olarak sessiz bir meydan okumayla çenemi kaldırdım.

Kapı çerçevesinden uzaklaştı ve bana doğru sinsice ilerledi. Zaten tam olarak buydu: Avına sinsice yaklaşan bir yırtıcı hayvan. Kanım buz kesti ve yakınında korumasız kalma tehdidinin neden olduğu ürpermeyele mücadele etmek zorunda kaldım. Sıvı aynaya baktı.

Aynadaki dalgalanma durmuştu ve şimdi tamamen normal görünüyordu.

“O da insanları sevmez.”

Vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yaklaştı. Sanki botunun altında kalmaktan kaçan bir hamamböceği gibi içgüdüsel olarak geri adım attım. Bileğimi tuttuğunda dudaklarımdan bir inleme döküldü.

Bana bakmak için çenesini eğerken gözleri karardı. Ağzının sert çizgisi inlememle titreşti ama yine de sabit kaldı. Eldivensiz elleri vücudundan yayılan ısıya tezat oluşturarak tenimde buz gibi bir his uyandırdı. Bana baktı. Gözleriyle beni yakıp geçiyor gibiydi. Benden gerçekten *nefret ediyordu*, benden tiksiniyordu.

“Saçların kızıl değil sarı.”

Başparmağı az evvel bileğimi mi okşamıştı?

Bileğimi çok yavaş hareketlerle aynaya doğru kaldırdı. Nefret dolu gözleri beni delip geçiyordu ama nedense geri çekilemiyor gibiydim. Beni yiyip bitiriyordu sanki. Her şeyi içine çekiyordu.

Görüş alanımın altında geniş göğsünün yavaşça yükselip alçaldığını görebiliyordum. Sertçe bir nefes aldım. Baştan çıkarıcı, yoğun baharatlarla dolu bir orman yangını gibi kokuyordu. Sanki çam ile kakule derin ve şehvetli bir şeyle karıştırılmıştı.

Parmak ucumu aynaya ittiğinde parmağıma acı saplandı.

Nefesim kesildi ve ona karşı koyup elimi çekmeye çalıştım ama o, parmağımı olduğu yerde tuttu.

Yanma hissi parmağıma yayılırken bir elektrik akımı tenimi ateşe vermiş gibiydi.

Gözlerini yüzümden bir an olsun ayırmadı ve ifadesi anlaşılmazdı. Ona karşı mücadele etmemi izleyen bir heykeldi âdeta. Nedense yüzünde bir memnuniyet ifadesi göreceğimi sanmıştım ama orada merhametsizlikten başka bir şey yoktu.

Korkum hızla öfkeye dönüştü.

“Güçlü bir prens olarak işimi bitirmekte kesinlikle zorlanıyor gibisin. Beni bir partiye götürmek mi? Beni becermeye mi yoksa öldürmeye mi çalışıyorsun?” diye homurdandım, acının neden olduğu öfkeyle.

Yüz hatlarında bir şey belirip kayboldu ama bu çok hızlıydı. Onu tekrar incelediğimde çoktan sakın ve kendine güvenen Prens olmuştu yine.

Bileğimi yavaşça aynadan uzaklaştırdı. Acı o kadar hızlı ve tamamen sona erdi ki rahatlayarak gözlerimi kapadığımda dudaklarımdan küçük bir iç çekiş kaçtı.

Gözlerimi tekrar açtığımda, Mendax sanki dibimde değilmiş gibi daha da yaklaşmıştı, hâlâ bileğimi tutuyordu ve yüzümü incelerken vücudunun ön kısmı benimkine değişiyordu.

“Seni kolayca öldürebilirim ama ondan önce yarım yamalak zavallı bir çığlık duymanın ne eğlencesi var?” Başını hafifçe yana eğmesiyle birlikte görüntüsü tamamen dengesiz bir hâl aldı. “Hayır, eğlence, saatlerce ve saatlerce çığlıklarımı, istediğim zaman, istediğim süre boyunca duyabileceğimi bilmek. Ama ne yazık ki, evcil hayvan, iyi bir kral halkıyla paylaşır ve ben de tam olarak bunu yapacağım.”

Sözleri üzerine geri çekildiğimde diğer eli kalçama dolanarak beni durdurdu. Elbisemin ipek kumaşına dokunan büyük eli vücudumun sarsılmasına neden oldu. Başka biri olsaydı, bu hislere kapılmaktan kendimi alıkoyamazdım ama bu adam için yapamazdım. Ona dik dik bakarken gözlerimin nefretle kısıldığını hissettim.

“Hayatım buna bağlı olsaydı bile seni becermezdim, insan,” diye fısıldadı boğuk bir sesle. Sıcak nefesi yüzümü gıdıklıyordu. “*İnan* bana, seni iğrenç ölümlü, bu gecenin sonunda hayatına son vermem için bana yalvaracaksın.”

Soğuk bir bakışla üzerimdeki elini çekti ve kapıya doğru yürüdü.

Ayaklarım titriyordu, korku ve öfkenin baş döndürücü karışımıyla olduğum yerde donup kaldım. Onu takip etmem gerekip gerekmediğinden emin değildim.

Kapıda durdu ve dönüp bana baktı, siyah pantolonun sardığı uyluğuna hafifçe vururken tek heceli bir ısıklık çaldı. “Gel,” diye gürledi sırtarak.

Eğer buradan çıkacaksam alçakgönüllü olmam ve karşı koymamam gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Ben bir savaşçı değildim, bir biliminsanıydım. O bir insanı öldürmenin zevkini yaşamaktan çekinmezdi ve benim

akıllıca davranmam gerekiyordu. Kendi becerilerimi kullanmalıydım.

Sert bakışlarımı yumuşattım ve biraz özgüvenli görünmek için omuzlarımı geriye doğru ittim. Beni, kaçabileceğim ve *sonunda* evime gidebileceğim kadar uzun süre hayatta tutmasına ihtiyacım vardı. O karşılaştığım ilk Unseelie olabilirdi ama kesinlikle ilk yırtıcı hayvan değildi. Ben geçimimi yırtıcı hayvanları araştırarak sağlıyordum. O da farklı değildi.

Makyajıma rötuş yapmak için aynanın karşısında duraksadığımda abartılı bir tavırla dalgalı saçlarımı omuzlarımın arkasına attım. Toplayabildiğim her damla *Lanetliler Kraliçesi* enerjisini yansıtarak Prens'in yanına doğru yürüdüm.

Önüne doğru ilerledim, neredeyse gücünün tadına bakabileceğim kadar yakına. Başımı eğmeden önce kirpiklerimin arasından Mendax'a müstehcen bir edayla bakıp boyun eğişimin açıkça göstererek gözlerimi kaçırdım.

Bir işi yapmanın birden fazla yolu vardı.

Vahşi doğada kurtlar, dişi ay kurduna saygı duyardı çünkü erkek Alfa kurduna boyun eğmesi dışında her açıdan sürünün lideri oydu ve buna karşılık sürü de ona diğerlerinden daha fazla saygı duyar ve ayrıcalık tanırdı.

Önünde hareketsiz kaldığımda duyularıma yenilip kaçmak için elimden geleni yaptım.

Elini yavaşça hareket ettirirken gömleğinin koyu renkli kolu hışırdadı.

Çok ama çok yavaşça tüm avucunu boynuma doladı, çenemi yukarı kaldırarak gözlerimizin buluşmasını sağladı.

Bana saf bir kafa karışıklığı ve endişeye benzeyen bir ifadeyle bakarken, tüyler ürpertici mavi gözlerinin arasında iki keskin çizgi kırıştı.

Başparmağı çenemin hemen altındaki dil kemiğinde hayalet gibi gezinirken bedenimden bir titreme geçti.

Tutuşu canımı yakmayacak kadar nazikti ama tehlikeli olduğunu ve isterse bir saniye içinde boynumu kırabileceğini bana gösterecek kadar da sertti.

Belli ki vücudum zehrin şık paketlerde geldiğini fark etmemişti. Onu durmaya zorlamadan önce çok hafif bir şekilde tutuşuna doğru eğildi ama bu beni şaşırtmaya yetti. Dudaklarımı kaplayan kırmızı boyayı bulaştırmadığımı umarak dudaklarımı yaladım.

Boynum tenini yakmış gibi geri çekilmeden önce kavrayışı bir an sıkılaştı.

Bu raundu kazanmış gibi hissederek kendimden emin bir tavırla bakışlarımı kaçırdım ama boynumun etrafında soğuk, demirden bir mengenenin sıkıldığını hissettim. Ellerim metalden kavrayışı gevşetmek için havaya kalktı.

Ağır duman kıvrımları boğazımı sıkıştırdı, aşağı doğru inerek Mendax'ın sırtarak tuttuğu kül grisi bir kayış hâline geldi.

"Elimden daha sağlam bir tasmaya ihtiyacın var, evcil hayvan," diye homurdandı ve odadan çıkmadan önce beni bir köpek gibi arkasından çekiştirdi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

CALLIE

MENDAX'IN BÜYÜK ADIMLARINA AYAK UYDURMAK İÇİN HIZLANırken takılmamaya dikkat ederek uzun elbisemi kaldırdım. Uzun süredir ayakkabısız olduğumdan yüksek topuklularla yürümek hatırladığımdan çok daha zor geliyordu.

Biz gösterişli salonlar ve dehlizlerden geçerken karanlık şato coşkuyla ve heyecanla parlıyor gibiydi, ta ki önceki gece geçtiğimiz karanlık koridorda durana kadar. Aynı kemerli girişler geniş balo salonunu, Walter'la kaçma girişimim sırasında aklıma kazıdığım koridordan ayırıyordu.

Ancak kemerler bu sefer benimle alay ediyor gibiydi. Güzel mimarileri, beni gördükleri anda yutmayı bekleyen açık ağızları hatırlatıyordu. Muhtemelen bu olacıklardan çok da farklı değildi.

Mendax girişe varmadan adımlarını yavaşlatıp dumandan tasmamın kayışını adamlarından birine verdi. Karanlık balo salonuna girip beni koridorda bırakmak üzereydi ki son anda dönüp birdenbire önümdeki alanı kapladı. Ben kendime güveniyormuş gibi yapsam bile, her gözenekten korkuyu söküp alan karanlık bir gölge gibiydi. Yine de bana bakışında inkâr edilemez derecede çekici bir şey vardı. En azından konuşana kadar.

“Bu balo salonuna girdiğinde kurtların arasında bir koyun olacağını unutma. Ancak bu kurtlar seni tatmanın, seni kullanmanın, tüketmenin düşüncesiyle bile *acı çekiyorlar*. Unseelie’lerin artık dünyada hoş karşılanmamasının birçok nedeninden biri de bu,” diye uyardı.

Gözlerim, sahte cesaretime ihanet ederek onun gözleri arasında dolaştı.

“Ah, evcil hayvan, tüketilmenin çok ama pek çok yolu var. İnsanlar *benim* soyuma iğrenç gelseler de fae’ler arasında nadir bulunan bir tür cinsel lezzet oldukları inkâr edilemez.” Sözleri bariz bir küçümsemeyle doluydu ama konuşurken bedenimi uzun uzun incelemesini gizlemeye yetmedi.

“Bunu bana neden söylüyorsun?” Çenemi iyice sıkam.

Sırtım tamamen açık ve korumasız bir hâlde aç aslanlarla dolu bir ine girer gibi hissettim. Eğildi, nefesi kulağımı yalar-ken yanağı neredeyse benimkine değiyordu.

“Çünkü senin titremeni izlemeyi seviyorum, küçük kuzu,” dedi. “Ama bundan sonra o hâlini görme fırsatım olmayacak.” Küçük gülümsemesini görebileceğim kadar geri çekildi. “Bu gece bu odadan canlı çıkmayacaksın.” Büyük kemerli girişin altına adım atmadan önce tasmamın kayışını tutan uzun fae’e başını salladı. Şeytani Prens sanki aklına sonradan gelmiş gibi rahat bir tavırla bana döndü. “En azından tek parça hâlinde.”

Gözlerinin ve vücudunun gergin telaşı, ölümümün onu epey rahatlatacağı izlenimini veriyordu.

Döndü ve loş balo salonuna doğru ilerledi.

Kaçma ihtimalimi tarttım ama denersem boynumdaki Prens Mendax’ın uzantısı olan duman zincirinin beni seve seve boğarak öldüreceğinden şüphem yoktu.

Birkaç saniye geçti. Muhafız beni öne çekmeden hemen önce balo salonunda bir gümbürtü ve tezahürat koptu.

Parlak ve belirgin yıldızlarla dolu, gece göğünün tam bir kopyası gibi görünen tavandan onlarca siyah avize sarkıyordu. İyi zamanlanmış bir esinti saçlarımı boynum ile omuzlarımdan savurdu ve geride hafif bir çam ile açık havanın soğuk kokusunu bıraktı. İnanılmazdı.

Seslerin gümbürtüsü kesildi. Odanın ortasına ilerlediğimizde yalnızca birkaç kadeh çınlamasının sesi duyulabiliyordu.

Onlarca şık giyimli fae'in şaşkınlıkla bana baktığını görünce sırtımdan aşağı soğuk terler boşandı. Açlıklarının bir kısmını sırf bakışlarından bile hissedebiliyordum. Tasmamın kayışını tutan muhafız, beni dün odada olduğunu bile fark etmediğim büyük bir merdivenden indirirken abartılı bir tavırla çekiştirdi. Beni âdeta sahibimmiş gibi çekiştirirken göğsü gururla kabarmış gibiydi.

Büyük merdivenlerden indiğimizde kalabalığın şaşkınlığının ikinci dalgası geldi. Fae'ler konuşmalarının ortasında durup bana baktılar. Kadınlardan birkaçı ben geçerken gözlerini nefret ve tiksintiyle kısıarken, birkaç erkeğin vücudumun her kıvrımını izlediğini gördüm. Birkaç burun deliği genişledi ve gözler karardı. Durum pek hayra alamet değildi.

Dudaklarını yalayan ucube görünümlü bir adama bakarken zarafetten yoksun bir hareketle yere düştüm. Beni yönlendiren adam yine tasmamı çekiştirdi ancak bu seferki çok daha kaba ve sertti. Korkunç tasma boynuma saplandı ve beni koyu mermer zemine düşürdü, dizlerim bükülerek yere taş gibi çarptı. Kalabalıktan iç çekişler ve kahkahalar yükseldi. Yakındaki birkaç kadın beni parmakla göstererek alay etti.

Bana kendimi olduğumdan daha kötü hissettirebileceklerini düşünmeleri ne kadar aptalcaydı.

"Kalk, sürük," diye tısladı tasmamı tutan mavi saçlı muhafız.

Solumda firfırlı balo elbiseleri giymiş bir grup genç kadından kıkırtılar yükseldi. Birkaç kanatlı adam, ellerim ve dizlerimin üstünde beni izlerken kehribar rengi bir sıvıyla dolu bardaklarını kaldırdılar.

Bu gece gerçekten ölecektim.

Daha önce şansım yaver gitmişti. Hayatımı kurtaran tilki, Alistair, orman çamuru, Walter. Şu âna kadar çok şanslıyım.

Elbisemin beyaz ipek kumaşı bacaklarımın altındaki soğuk zemine uyum sağlayarak soğudu ama içimin ürpermesinin sebebi bu değildi. Dürüst olmak gerekirse ilk defa yenildiğimi hissediyordum.

Benden geriye ne kaldıysa bu gece buradan canlı çıkamayacaktı. Koşarsam, daha koridorun sonuna varmadan, çok daha hızlı, pençeli yırtıcılarla dolu bir oda gırtlığıma çökmüş olurdu. Kurtuluşum yoktu.

Ellerim ve dizlerim gözlerimle birlikte yanarken, gözlerimden süzülen mağlubiyet yaşları takındığım sahte güven maskesini parçaladı.

Gözlerim odanın arka tarafında, köşede oturan Kraliçe'ye takıldı. Şatafatlı kıyafetler kuşanmış arkadaşları kıkırdayıp benimle dalga geçerken o ağzını kapatıyordu. Gözlerim bir anlığına zemine kaydı, sonra başka bir çift gözün benim gözlerimi kendine doğru çektiğini hissettim.

Prens Mendax uzun, mürekkep siyahı sarmaşıklar ve dikenlerden oluşan siyah bir tahtta oturuyordu. Büyük odanın arka tarafındaki taht, dört merdivenin tepesindeki bir platformda yer alıyordu.

Mavi gözleri ifadesiz bir yüzle benim gözlerime sabitlendi, sanki tüm odada sadece ikimiz vardık. Karanlık bakışları sadece korku salan siyah tahtının acımasızlığıyla eşleşiyor gibiydi. Dört güzel kadının okşamasından sıkılmış gibi görünerek büyük tahta iyice yayıldı.

O tahtta kral gibi otururken ben bile onlara neden cazip geldiğini anlayabiliyordum. Hayatımda gördüğüm en muhteşem adamdı. Tehlike ve güç tutamlarıyla beraber şekillendirilmiş kaslar ve keskin hatlar.

Kadınları tamamen görmezden geliyordu. Hepsinin vücut dili onun göstermediği ilgi için sabırsızlandıklarını ortaya seriyordu. Parmak eklemlerini çıtırdatırken Prens Mendax'ın ifadesi aniden karardı.

“Evcil hayvan olsun ya da olmasın, güzel bir kadına yerde olmak yakışmıyor. Lütfen kalkmanıza yardım etmeme izin verin.”

Uzun boylu yabancı görüş alanıma girdi, kollarımdan tutup beni yavaşça kaldırdığında irkildim.

Adamın dokunuşundan hemen uzaklaştım. Diğer fae'ler gibi bu yabancının da meleksi bir güzelliği vardı. Uzun boylu, kahverengi saçlı, yeşil gözlü, kırmızı çizgili kanatları tamamen ortaya çıkmıştı. Gözleri şimdiye kadar gördüğüm en nazik gözlerdi, hemen ona yaklaştım.

“Teşekkür ederim,” dedim hafifçe.

“Teşekkür etmenize gerek yok, benim için bir zevk. Hepimiz size zarar vermek istemiyoruz.” Yaklaşırken inanılmaz derecede dostane bir tavırla gülümsedi. “Yine de korkarım çoğu öyle.”

Yumuşak, ahenkli sesi kulak kepçemde gezindi ve bir an için beni rahatlattı.

Yabancının kırmızı kanatları genişlerken hafifçe titreşti. Mutluluktan âdeta parlıyordu ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

“Kendi evcil hayvanını bul, Andrey.” Bu sert sözler tenime çarpıp kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

Gölgenin varlığı boğazıma dayanmış bir bıçak gibiydi. Her şey durgunlaşırken heyecan ve korku içimi sardı.

Diğer adam dirseğimi nazikçe kavradığında Mendax'ın bakışları ateş gibi yandı.

“Ben sadece bu güzel bir ha—”

Andrey mide bulandırıcı bir pat sesiyle yere düştü. Yüzü yana doğru döndüğünde kalabalığın nefesi kesildi, o nazik gözlerinde yaşama dair hiçbir şey kalmamıştı.

Gözlerim tepemde yükselen adama kaydı. Mendax cebinden çıkardığı siyah ipek mendille dalgınca hançerini siliyordu.

“Onu öldürdün!” diye bağırdım, az önce olanlara inanamayarak.

Hançerini çıkardığını bile görmemiştim!

Kayıtsızca başını kaldırdı. “Sana dokunuyordu.”

“Oğlum!” Kraliçe gölgeli balo salonunun diğer ucundan telaşla bağırdı.

“O... sadece... muhafızın beni düşürdükten sonra kalkma-yardım etti!” Önümdeki manzaraya şaşkınlıkla baktım.

Bir saniye geçmeden dönüp yeni temizlenmiş hançeri arkamdaki her şeyden habersiz muhafıza sapladı ve o da yere, diğer adamın cesedinin yanına yığıldı. Ne olduğunu anlamamıştı bile.

“Ne oluy—” diyebildim.

Eldivenli eliyle kolumu tuttu ve kulağıma doğru eğildi.

“Son zamanlarda başkalarının benim eşyalarım, benim olana dokunmasından hoşlanmadığıma karar verdim.” Hançeri temizleyip yan tarafındaki kınına sokarken tok sesi fısıltıdan sadece biraz yüksekti.

Tasmamın kayışını tutup beni odanın ortasına yönlendirdi ve ben yerde gevşekçe yatan iki cesedin üzerinden atlamak zorunda kaldım. Muhafızı göğsünden bıçakladığını fark ettim ama kanatlı adamı sol kanadının vücuduyla birleştirdiği yerin hemen altından bıçaklamıştı. Yaradan koyu siyah kan sızıyordu.

Kraliçe sinirlenip kenardan oğlunun dikkatini çekmeye çalıştı ancak o bile oğlunun son hiddet gösterisinden sonra görüş alanına girmeye cesaret edemedi.

“Unseelie Sarayı’nın yaratıkları,” diye seslendi Prens Mendax, sanki insanlar arasındaki bir kral gibi.

Kral neredeydi? Kral yok muydu? Öyleyse Mendax neden tacı kendi takmamıştı? Beni izleyen o kötü varlıkların gözlerine bakmaktan korkarak, balo salonunun ortasında onun arkasında durdum ve gözlerimi koyu mermer zemine diktim.

“Eminim şimdiye kadar hepiniz insanların beni öldürmekte başarısız olan bir suikastçı gönderdiğini duymuşsunuzdur.” Odaya bakarken sesi sakindi. “O da pek çoklarınız gibi başarısız oldu.” Gözleri hararetle benimkilere takıldı. Eldivenlerini çıkardığında yüzü sertti ama gözleri kendi içinde sessiz bir savaşta gibiydi. “Ama ben de aynı derecede başarısız oldum.” Elini uzattı ve boğazıma kenetlenen duman yumuşak, narin bir hareketle eline düştü.

Ellerim ânında tahriş olmuş boynuma gitti.

“Üç kez bu insanı öldürmeye çalıştım ve o üç kez hayatta kaldı.” Kalabalık sessizce dinlerken sesi canlandı, uzaktaki duvarlarda ve merdivenlerde yankılandı.

Prens’in sözünü pürdikkat dinleyen yüzlerce aç görünüşlü fae donup kalmıştı.

“İnsan âleminden Callie Peterson, Unseelie Sarayı’nın Prensi olarak sana bir anlaşma teklif ediyorum.”

Dikkatim hemen ona kaydı. Ne yapıyordu?

“Ne?” diye sordum kararsızca. Ne tür baştan çıkarıcı bir teklifte bulunursa bulunsun elbette ona güvenemezdim.

“Ben sözümü tutarım. Anneme ve saray halkına eğlence sözü verdim.”

Soğuk bir korku sırtımdan yukarı bir örümcek gibi tırmandı.

“Bir insan olarak seni öldürmek bu kadar zor olmamalıydı. Hiç istemesem de seninle oldukça meşgul olduğumu kabul etmeliyim.”

Yüzümden kan çekilirken ben de buz kestiğimi hissettim. Bayılacaktım.

Neredeyse sendeleyerek kazara Mendax’a yaslandım ve ön koluyla kendimi sabit tutmayı başardım.

Gözlerini koluna temas ettiğim yere çevirirken konuşmasına ara verdi.

Beni yere itip kolunu çekmesini bekliyordum ama bunun yerine bir anlığına bakakaldı ve sonra devam edip elimi destek almam için ön koluna tutunur hâlde bıraktı.

“Sen öldüğünde rahatlamaktan başka bir şey hissetmeyeceğim,” diye fısıldadı, sesi bir kez daha yükselmeden önce dudaklarımı inceleyerek. “Bir oyun,” dedi. “Seni üç kez daha öldürmeye çalışacağım insan. Eğer kaderin bir lütfuyla tüm çabalarımın rağmen hayatta kalırsan, o zaman seni canlı olarak insanlara geri göndereceğim.”

Kalabalık gürültülü bağırışlar ve alkışlarla coştı.

“Hayır, lütfen! Yapamam, ben sıradan bir biliminsanıyım! Lütfen!” diye yalvardım, bir çılgınlık hezeyanı ile iki kolunu da tutarak.

Ellerime bakıp sırtıttığında yüzündeki o lanet gamze ortaya çıktı.

“Üç sınavdan ilki hemen başlıyor,” diye bağırdı. Bu esnada eğlenceden yoksun bir ifadeyle gözlerime bakıyordu.

Benim ona yaptığımı taklit edercesine elleri çıplak kollarımı kavradı. Avuç içleri omuzlarımın altındaki deriye hafifçe dokunurken bana doğru bir adım attı.

Sesi sadece benim kulaklarımın duyabileceği yumuşak bir fısıltıydı. “Ölümün hızlı olsun... ikimizin de iyiliği için,” diyen pürüzlü sesi çıplak tenimde gürledi.

Bir adım geri çekildi ve oda ânında bulanıklaşıp dönmeye başladı. Az sonra da yukarıdaki yıldızlar görüşümü kapladı ve karanlık beni yuttu.

Beyaz elbisemin örtmediği tenimde soğuk havayı hissediyordum. Gözlerimi açtığımda balo salonunun tavanını süsleyen güzel yıldızları gördüm. Doğrulamak için hareketlendim ve zihnimdeki iğrenç hissin geçmesini bekledim.

Dışarıda, toprağın üzerinde oturuyordum.

Aceleyle ayağa kalktığımda etrafımı uzak çığlıklar ve bağırsıklar sardı.

Neredeydim ben?

Şatoya götürülmeden önce bulunduğum ormanda değildim. Hayır, burası çok daha ürkütücüydü. Zemindeki yosun hâlâ yeşildi ve ağaç kabukları hâlâ gölgelerle yer yer koyulaşan bir kahverengiydi, ne var ki birçok ağaç ve çalının yaprakları kırmızı ve kızılın çeşitli tonlarındaydı. Sanki ağaçların kendileri kanıyordu.

Kan ormanı.

Öyle olmalıydı. Burayı başka bir adla anmak mümkün değildi. Zindanda onun korkunçluğundan bahsedildiğini duymuştum.

Kırmızı sis, kanlı buhardan korkunç bir pus gibi zemini kaplıyordu.

Uzaklardan gelen bağırsık ve kahkahalar bir yerlerde yankılanınca yerimden sıçradım. Kalabalık mıydı?

Bu ilk sınavdı. Ne—

Dev gölgeler başımın üstünde ay ışığını engellerken aniden gökyüzünden küçük kıvılcımlar düşmeye başlayarak cildimi sigara gibi yaktı.

Acıyla haykırdım ve kolumu tutarak toprak zemine yığıldım.

Koluma çarpan şey her neyse küçük parlak daireler hâlinde düşüp orman zeminini kaplıyordu. Parlayan tuhaf damlalarından birkaçının üzerine uzanınca şaşkınlıkla çığlık attım.

Küçük toplar cildime gömüldükçe kabarcıklı sıcak asit yayıyordu.

Tiz çığlığım asit kürelerini barındıran kara bulutları daha yakına çekmiş gibiydi.

Kollarımdan ve bacaklarımdan yakıcı asit kürelerini çıkarmak için mücadele ederken iki ağaç arasındaki bir patikaya doğru koştum.

Bacaklarım hızla hareket ediyordu. Artık aklım tarafından yönetilmiyorlardı, yalnızca yorgun sistemimde akan saf adrenaline besleniyorlardı.

Bacaklarımdan ve elbisemin izin verdiği kadar hızla kızıl ormanda koşuyordum.

Her adımda kırmızı yapraklar yüzüme ve bedenime çarpıyor, rüzgârla çarpan kalbim kafamda alaycı bir ezgi çalarak kalan tüm duyularımı bastırıyordu.

Kara bulutlar beni takip ediyor, arkalarında daha fazla asit damlacığı bırakıyorlardı.

Bir asit damlası kafama düşüp kafatasımın derinliklerine gömüldüğünde kendimi tutamayarak bir çığlık attım.

Sendeledim, takla atıp karın üstü düştüm. Acı dayanılmazdı, bütün vücuduma şiddetli, kör edici dalgalar yayılıyordu.

Toprağa düşer düşmez büyük bulutlar tepeme üşüşüp var olan azıcık ışığı da kararttı. Gökyüzüne baktım.

Hayır!

Beni kovalayan bulutlar değildi. İki kocaman yaratık ağaçların tepelerinde süzülerek asit damlaları yağdırıyordu.

Her birinin fırlattığı damlalar sırtımın derinliklerine gömüldü.

Tenime yüksek sesle çarptılar. Hayır, kafamın içinde atan kalbimdi bu.

Hırladıklarını duyabiliyordum. Hepsi bana yöneltilmiş kötü niyetli hırlamalardı.

Çaresizce ayağa kalkmaya çalıştım ama kollarım reddetti. Dirseklerim acıyla eğildi, yanağım toprağa çarptı.

Bir şey kafamı sertçe tuttu.

Sırtım basınçtan çatırdadı ve kafamı tutan yaratığın büyüklüğünü görünce bir kez daha çılgılık attım.

Devasa bir fil büyüklüğündeydi. Yarasa benzeri uzun kanatlarını çırparak o büyük siyah gövdesini yerin hemen üstünde tutuyordu. İnmeğe üzere olan bir helikopter çevredeki yaprakları uçuşturuyordu.

Karnı boyunca bırakılmayı bekleyen sıra sıra asit küreleri uzanıyordu. Parlayan kırmızı gözler bana değil gökyüzüne bakıyordu. Dev pençelerle kaplı ayaklarının ucundan ince kollarına kadar siyah tüylerle kaplıydı.

Uzun tüylü başlarının her birinin üzerinde iki kavisli boynuz yer alıyordu. Birininki tamamen siyahtı, diğerinin ise uçları kırmızı görünüyordu.

Devasaydılar. Büyük kanatları açılınca rahat altı metreyi buluyordu. Kafamı tutan uzun kanatlarını ağaçların arasında tam doğru açıda açmıştı, hantal oldukları kadar kıvrak ve çeviktiler. İskelet parçaları tüylü vücudunun tamamını saran kocaman kas ve tendonları kaplarken, uzun iskelet ağzının içinde keskin diş sıraları parlıyordu. Korkunç bir görüntüydü.

Bir avuç taş alıp ona fırlattım.

Kahretsin!

Taşlar diğer tarafa düştüğünden ona vurmaya yaklaşamamıştım bile. Gerçi isabet ettirsem bile bir işe yarayacakları yoktu.

Her iki canavar da yere çarpan başıboş taşların sesine doğru başlarını hızla çevirdiler ama puslu kırmızı gözlerini dinliyormuş gibi gece göğüne yönelttiler.

Bu sırada tamamen şans eseri yuvarlandım ve kendimi canavarın tutuşundan kurtarmakla kalmayıp aynı zamanda kafatasıma saplanan küreyi de canavarın pençesinin kazımasıyla çıkarıp kafatasımdaki yakıcı, şiddetli acıdan kurtuldum.

Çalıların arasına yuvarlandım, ipek elbisemin alt kısmını tamamen yırttım. Pırıltılı yüksek topuklu ayakkabılarımı fırlattım ve o tiksiniç kanatlar ile pençelerden saklanmak için ağaca yaslandım.

Ne olursa olsun aptal değildim. Benden çok daha güçlüydüler, onlarla nasıl savaşaçağımı da bilmiyordum. Ben bir biliminsanıydım. Hayvanlarla çalışmışım, üzerinize asit bilyeleri yağdıran dev canavarlarla değil. Gözlerim hayal kırıklığı ve panikle kapandı. Bundan nasıl kurtulabilirdim ki?

Ansızın onların varlığını tepemde hissettim.

Tek seçeneğim koşmaktı.

Karanlık ormanın hareketsizliğine bakarak nefesimi topladım. Küf, çürümüş yapraklar ve saf dehşet gibi kokuyordu. Kulaklarımda uğuldayan kan dışında duyabildiğim tek ses, kuru yaprakların çıtırtısı ve yakındaki tıkırtılardı.

Karanlık ormanda bile gölgelerini hissedebiliyordum. Muazzam boyutlarına rağmen gecenin karanlığı ve korkunç ormanın kırmızı tonu onları kolayca gizliyordu. Ay hâlâ gümüş bir ışık saçıyordu ama sisin üzerinde kırmızı bir hareketlilik vardı. Kırmızı sis makineleri ve ışıklarla donatılmış ürkütücü, hayaletli bir ormana benziyordu.

Onları hazırlıksız yakalamayı umarak hızla koştum. Biri uzun ağaçların tepesinde dururken diğeri beni takip etti.

Ben birdenbire dönüp geldiğim yöne doğru bir yay çizerken aralarında hızlı tık sesleri duyuldu. Bir dala takıldım ve yere düştüm. *Lanet olsun!*

Topraktan, küçük bir çocuğunkinden daha büyük olmayan minik bir kol fırlamış ve ayak bileğimi tutarak beni düşürmüştü. Soluk gri koldan ve elden kan damlıyordu.

Geriye doğru çekildim ancak beni olduğum yerde tutmaya çalışan bir sürü kanlı gri el tarafından yakalandım.

“Ne oluyor be!” diye bağırdım, bir anlığına sessiz kalmam gerektiğini unutarak.

Küçük kolları tekmeleyerek kendimden uzaklaştırdım ve asit damlasının göğsüme çarptığını hissetmeden önce ayağa kalkmak için çabalıyordum.

Bozguna uğramış bir öfkeyle titriyordum, yumruklarımı sıkınca avuçlarımda minik hilal şekilleri belirdi.

Devam edemezdim. Mümkün olan her bakımdan azınlıktaydım. Bu ormana onlar hükmediyordu ve koşmaya devam edersem beni ne gibi tehlikelerin beklediği, hangi tuzaklara düşeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gücüm, cüssem ve savaşma becerim —beni hayatta tutacak her şey bakımından— gerideydim.

Sırtımı ağaca bastırırken ağır yenilgi göğsüme taş gibi oturdu. İlk defa kaçınılmazı idrak ederken kirli avuçlarımla yüzümü sildim.

İnsanlar tülün ötesinde hayatta kalamazdı.

Kraliçe’nin korumasıyla bile fae dünyasında asla hayatta kalamazdım.

Kalbimin kısmen kırıldığını hissedince destek için arkamdaki ağaca tutundum.

Uzaktaki bir kalabalık güldü. Daha tiz olan neşe dolu kahkahaları ve daha tok erkek kıkırdamalarını tam olarak seçebiliyordum.

Her nasılsa beni izliyor, yenilgime gülüyorlardı.

Ormandaki hava değiştiğinde canavarın varlığının ağırlığını yeniden hissettim.

Yanan bilyeyi göğsümden çıkardığım esnada canavarların ikisi de beni yakalamak için aşağı inince zemin sarsıldı.

Tık! Tık! Tık!

Yaralarımın akan kan canımı yakıyordu, şimdi vücudumun her yeri yarayla kaplı gibi hissediyordum. Koşarken kalbimin hızla çarpması sadece kan kaybımı daha da artırıyordu.

Tık, tık.

Başımı kaldırıp bakınca gökyüzünde beni rahatça takip eden yaratıkları gördüm. Muhtemelen bundan zevk alıyorlardı. Artık yavaşladığım ve asit yaralarıyla dolu olduğumdan kolay bir avdım. Daha fazla dayanamayacağımı biliyorlardı.

Tık, tık, tık, tık.

Bekle—

Aniden durdum ve mümkün mertebe ses çıkarmamaya çalışarak farklı bir yöne koştum.

Tık, tık!

Sadece bir saniye daha uçuşa devam ettikten sonra bulunduğum yere geri döndüler.

Tık, tık, tık, tık.

Oha, olamaz.

Tık, tık, tık.

Aman Tanrım!

Beni takip etmek için bir tür ekolokasyon kullanıyorlardı. Bu yüzden bana bakmamışlardı, beni göremedikleri için gökyüzünü seyrediyorlardı! Yerimi bulmak için bir çeşit ses dalgası gönderiyorlardı.

Güldüm.

Öyle çok güldüm ki aklımı kaybettiğimden şüphesi olan varsa bile artık bunu sorgulamazdı.

Tüm o tıkırtılar. Birbirleriyle konuşmuyorlardı, bir ses gönderiyorlardı ve yansıyan ses dalgaları onlara tam olarak nerede olduğumu söylüyordu. Yarasaların veya yunusların kullandığı sistemin aynısıydı bu.

Mendax'ın bıçakladığı kanatlı adamın görüntüsü aklıma gelince zihnimin yeni yağlanmış çarkları dönmeye başladı ve elimde olmadan gülümsedim.

Uzak bir ihtimaldi ama elimdeki tek şey buydu.

Ayaklarım yosunlu toprağı dövmeye başladı ve başladığım yere koşarak geri döndüm. Elbisemi yırttığım yere.

Bunun işe yaraması gerekiyordu, yoksa... yoksa... Onları bir daha asla göremezdim ve kırık bir kalple ölürdüm.

Tık, tık, tık.

Çalılıkta bıraktığım beyaz ipek şeridi bulmaya çalışırken yerimi tespit etmeleri hiç de şaşırtıcı değildi. Nereye gitmişti bu? Ava çıkmış deli bir kadın gibi dönmeye ve koşturmaya devam ettim.

Kumaş, uhrevi bir ışığın işaret kulesi gibi, ay ışığının altında önümde uzanıyordu.

Onu yakaladım ve koştum. Beni istedikleri an kolayca yakalayabilirlerdi ama tembel görünüyorlardı ve yorulmamı bekliyorlardı.

Sanki beni duymuş gibi, üzerime bir kez daha asit damlası yağdırdılar ama damlalar beni ıskaladı.

Kumaşı şeritler hâlinde yırtarken bacaklarım hareket etmeye devam ediyordu. Tanrı'ya şükür elbise gerçek ipektendi, yoksa bu işe yaramazdı. Biraz yırtılınca kadar kumaşı tam olarak doğru yönde çekmem ve sonra tersine çevirmem gerekiyordu. Bu, kumaş şeritlerinde bir sarmal oluşturacaktı.

İpek her iki yönde de uçlardan gevşekçe kıvrıldı. Mükemmel olmuştu!

Keskin bir hareketle sola dönüp durdum. Bunun işe yaramasını istiyorsam hızlı hareket etmeliydim.

Kalın ve sağlam bir sopa bulmak için etrafı aradım ve elbisemin arka kısmında iki delik oluşana kadar kuvvetlice sapladım.

Her iki canavar da aşağı inerken yer sarsıldı.

Pes ettiğimi sanıyorlardı.

Elimi çabuk tutarak sarmal ipek kumaşı parçalanmış elbisemin arkasına bağladım. Tam onlar yaklaştığı sırada bacaklarımdaki kramplarla mücadele ederek tekrar harekete geçtim.

Tık, tık, tık!

Beni buraya gümüş güveler getirmişti ve buradan çıkarcak olan da onlardı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

CALLIE

CANAVARLARDAN BİRİ YENİDEN AĞAÇLARA DOĞRU UÇARKEN, DİĞERİ beni yaya olarak kovalıyordu. Uçarkenki hızını yitirmişti.

Tüm araştırmalarım ve kanatlara yönelik takıntıma rağmen gümüş güve her zaman favorilerimden biri olmuştu. Eli bana harika yeşil güvelerin güzelliğinden bahsettikten sonra onlara âşık olmak hiç zor olmamıştı.

Acı verici bir hatırlatma olarak başparmağımdaki V şeklindeki yara izine dokundum.

Çocukken hastaneden eve geldikten sonra kimse bana inanmadığından kendimi deli gibi hissetmeye başlamıştım. Kimse küçük periler hakkındaki hikâyeme inanmayıp bunun topladığım mantarlardan kaynaklanan bir halüsinasyon olduğu konusunda ısrar ettiklerinde Eli bana inanmıştı. O benim deli olmadığımı biliyordu.

Tık, tık, tık, tık!

Kahretsin, yaklaşıyorlardı!

Sağa doğru keskin bir dönüş aldım ve şeritler arkamda zarifçe dalgalanırken elimden geldiğince hızlı koşmaya başladım.

Gümüş güveler, geceleri yarasalarla yan yana gelişebilmele-ri bakımından benzersizdir. Tek amaçları üremek olduğundan,

yetişkin olarak sadece bir hafta kadar yaşarlar. Evrim, onların üremeye yetecek kadar uzun süre hayatta kalmalarını ve en büyük avcılarını –yarasaları– alt etmelerini gerektirir. Bu yüzden de akustik kamuflaj görevi gören, yarasa ses dalgalarını farklı yönlere yansıtarak onları takip etmeyi neredeyse imkânsız kılan uzun ve sarmal şeklinde kuyruklarla kutsanmışlardır.

Tık! Tık, tık, tık!

İşe yarıyordu. İpekten yeni kuyruklarım benzer şekilde çalışıp ses dalgalarını yeniden yönlendirirken canavar hafifçe yolundan sapmaya başladı.

Uzaktan gelen uğultuların hayaleti etrafımda çılgınca mırıldanıyordu.

Yaya olan canavar düşündüğümde daha hızlıydı ve büyük kanadını yan tarafıma çarparak beni çamur yığınınca düşürdü. Hâlâ elimde tuttuğum sopayı neredeyse kendime saplayacaktım.

Siyah tüylerle çevrili beyaz dişlerin parıltısını gördüm.

Kendimi çabucak toparladım ve yaratığın dev kanadının altına girdim. Yapmak üzere olduğum şey nedeniyle ellerim titriyordu.

Kanadının sırtına bağlandığı yeri kavrayıp kenara ittim ve sivri dalımı elimden geldiğince sert bir hareketle derinlere sapladım.

Kalabalıktan inleme sesleri yükseldi.

Canavar acı dolu bir çığlık attı ve elimde olmadan az önce yaptığım şey yüzünden kendimi berbat hissettim. Orman çamuru acımasızdı ama bu canavarın zalim olduğunu düşünmüyordum, sadece bildiği şeyi yapıyordu.

Çığlıklar kısa sürede ikinci canavarın dikkatini çekti. Sopayı yaratığa sapladığım hassas noktadan kaygan bir sesle çekip çıkardım. Yeterince sağlam başka bir sopa bulamama riskini göze alamazdım.

Hızla yakındaki bir ağaca koştum ama vücudum kan kaybı nedeniyle hızla yavaşlıyordu. Kanlı sopayı ağzımda tutarak kalın ağaca tırmandım. Neyse ki daha iyi görebilmek için parkta birçok ağaca tırmanmıştım ve şansına bu ağacın da pek çok dalı vardı. Zaten öyle olmasa tırmanamayacak kadar bitkindim.

İkinci canavar alçak bir gümbürtüyle indi.

Lanet olsun! Diğerinden çok, çok daha büyüktü.

Arkadaşına bakmak için çömeldi ve kemiklerimi sarsan acı dolu bir kükreme koyuverdi.

Ne halt ediyordum ben? O çok büyüktü!

Umduğum gibi sırtına atlamak için daha yükseğe tırmanmam gerekiyordu ama bu mümkün değildi.

Öyle bir şey yapacaksam, o şimdi çömelmişken ve ben hâlâ hareket edebiliyorken yapmalıydım.

Ağaçtan atladım ama sırtını iskaladım.

Bir iniltiyle yere düştüm.

Elimden geldiğince hızlı kalkmaya çalıştım ama kanımdaki adrenalin miktarı düşüyordu. Çok fazla kan kaybetmiştim.

Çok yavaştım.

Canavar karşımda duruyordu. Hırıltıyla kükrerken dişlerle dolu ağzından tükürükler dışarı fırladı.

Kızgındı.

Bir kanadını kafama çarparak beni yere devirdi.

Son şansımı mahvetmiştim, bir daha aynı şeyi yapamazdım.

Geniş kanatlarının altına yuvarlandım ve tüylü vücuduna doğru tırmandım. Kanadını hafifçe kaldırdığımda diğer canavarın kanadının altındaki aynı pürüzsüz kısmı buldum. Kalan tüm gücümle sopamı oraya sapladım.

Canavar kükreyip büküldü, beni yan tarafında yere doğru kaydırды.

Sonra sımsıkı kavradı.

Büyük pençeleri yan tarafıma acı verecek kadar batarken kamburlaştı, kasları yavaşça gevşedi ve onun pençesinden kurtulmak için yana döndüm.

Ölümcül darbeye yenik düşmeden önce son kez pençelerini sıktı ve çığlık attı, ardından tüy ve boynuz yığını hâlinde cansız bir şekilde yere yığıldı.

Kendimi hızla onun kavrayışından kurtardım. Canavardan olabildiğince uzaklaşırken altımdaki serin toprak tırnaklarımın arasına girdi.

Zemin yattığım yerin altından gelen bir hareketle aşağı doğru çöktü. Bilincimi korumak için mücadele ederken geriye doğru düştüm.

Kuru sıcak artık nemli olan cildimi kaplarken, ısı değişimiyle yorgun gözlerimi kırıştırdım.

Bir anda şatoya geri dönmüştüm. Aynı parıldayan gece göğü görüşümü dolduruyordu ama artık süslü duvarlar ve goblenlerle çevriliydi.

“Söylemeliyim ki bu fevkalade etkileyiciydi,” dedi Kraliçe, güzel başını görüş alanıma sokarak.

Oturmak için mücadele ederken, bir kez daha balo salonunun ortasında olduğumu fark ettim. Ben ayakta durmaya çalışırken kalabalık etrafımda toplandı. Hâlâ yırtıcıların huzurundaydım ve onların yanında savunmasız hâlde yatmak aptalcaydı.

Gözlerim hemen Mendax'ı aradı ama bunun nedeninden pek emin değildim. Sanırım gerçekten de pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirip getirmeyeceğini merak ediyordum. Muhtemelen başka bir odada öfkeden köpürüyordu.

“Hepiniz bu gece ölmek istemiyorsanız evcil hayvanımdan uzaklaşın,” diyen sesi, kalabalık hızla uzaklaşırken arkamda tembelce yankılandı.

“Onu geri götürün ama kafesine koymadan önce temizleyin. Halılarımı kırmızı insan kanıyla kirletmesini istemiyorum.”

Sözleri başka birine söylenmişti ama önüme geçerken gözleri anlayamadığım bir nedenle gözlerime sabitlenmişti. Onda daha önce görmediğim bir bakıştı bu. Perişan görünüyordu, siyah saçları sanki çekiştirilmiş gibi karman çormandı. Muhtemelen öfkeliydi çünkü onun umduğu gibi ölmemiştim. Neden benden bu kadar nefret ediyordu?

Bu kez muhafızlar ya da geçen sefer beni yıkayan gölge hizmetçiler yerine, elfe benzeyen hizmetçiler gelip beni aldı.

Vücudum pes etmek üzereydi, asit yaraları da hâlâ alev alev yanıyordu. Bu gece yaralarımın dolayısı ölürsen diğer sınavlara giremezdim.

“Söyle,” dedim ama tahmin ettiğimden daha büyük bir hazla döküldü ağzımdan.

Mendax’la gözlerimiz birbirine sabitlenmiş hâlde ayakta kaldık. Bir an tereddüt etti.

Gözlerinde beklenmedik bir saygı parıltısı parlayıp aynı hızla kaybolurken, “İnsan âleminden Callie Peterson ilk sınavını kazandı,” dedi benimle alay ederek.

YİRMİNCİ BÖLÜM

CALLIE

“**F**AE ELLERİNİZİ ÜZERİMDEN ÇEKİN!” DİYEREK ÖNÜMDEKİ KADINlara bağurdım.

Bir saatten uzun süredir beni keseleyip yıkıyorlardı ve şimdi bile soğuk, kemikli elleriyle vücuduma dokunurken dinlenmeme izin vermiyorlardı.

Yaralarım merhem sürüp sarmaya çalışıyorlardı ama daha fazla dayanamadım. Vücudum hâlâ savaş modundaydı, rahatlayamıyordu. Ne kadar küçük ve masum görünürlerse görünsünler benim için hepsi birer yırtıcı hayvandı.

“Hanımefendi, bu merhemi sürmemiz gerekiyor, sizi iyileştirecek ve gecegözünün neden olduğu, hâlâ hissettiğinize emin olduğum o yanmayı durduracak. Lütfen,” diye kibarca rica etti oda hizmetçilerinden biri.

Demek o korkunç yaratıklara gecegözü deniyordu.

Ben onu tekmeleyerek uzaklaştırırken bana giydirdikleri minik ipek gecelik kalçalarım kadar açılıp çukurlaşmış başka yanıkları da ortaya çıkardı.

Diğerleri kollarımı aşağıda tuttuğundan umutsuzca yerden kalkmaya çalışırken, “Bana dokunmayacaksın!” diye çığlık attım.

“Hanımefendi! Lütfen durun, yoksa sizi bir kez daha yıkmak zorunda kalacağız. Yine her yeriniz kanıyor!” diye sızlandı küçük elf kadın, yardım için diğerlerine bakarak.

“Gidin.”

Sesi odayı yarıp geçen bir gök gürültüsü gibiydi.

“Yine kanıyor, Majesteleri. Eğer bırakırsak kaçır. Adrenalinini hâlâ yüksek düzeyde,” diye yalvardı kızıl saçlı hizmetçi.

“Gidin,” diye tekrarladı Prens, gözlerini benden ayırmadan.

Hizmetçiler efendilerinin emrini yerine getirmekte tereddüt etmediler, kafesimin önünden kalkıp hızla dışarı koştular.

Prens’le aynı odada, tek başıma kapana kısılmış olmanın taze paniğini hissederek ayağa fırladım.

Sanki emir vermiş gibi kapı kendi kendine kapandı ve kilitin tıkırtısı geniş yatak odasının duvarlarında yankılandı.

“Defol. Hemen,” diye emrettim. Etrafta çılgınca silah olabilecek bir şey aradım ama odası birkaç temel eşya dışında boştu.

Komodinlerden birinin üzerinde duran büyük, bronz şamdanda karar kıldım ve titreyen ellerimi aceleyle ona uzattım.

“Burası *benim* odam,” dedi kollarını genişgüzel şekilde göğsünde kavuşturarak.

“Hizmetçileri içeri gönder, yoksa seni kendi şamdanınla döverim!” diye haykırdım, gecegözüyle ve hizmetçilerle dinlenmeden savaşmaktan dolayı iyice vahşileştiğimi hissediyordum.

Güzel mavi gözleri aniden meydan okumayla titreşti. Etrafında hafif bir kömür dumanı yükselirken tüm varlığı solmaya başladı.

Bir kez daha tam önümde belirdiğinde sırtım duvara çarptı ve kollarım kafamın üstünde birbirine kenetlendi.

“Sen...” dedim sıkılı dişlerimin arasından hırlarken ve kan kulaklarıma hücum etti.

Vücudunu benimkine bastırdı. İyice yaslandığım duvar yaralarımı acıtiyordu.

“Gecegözünü kanatlarının altından bıçaklayacağını nereden bildin?” diyerek sözümü kesti.

Gözleri ağzımı incelerken sert bedeni benimkinden çok daha büyük görünüyordu. Yüzü hâlâ ifadesizdi ama uzun, kaslı bedenini beni daha fazla zaptetmek için eğdiğinde gözleri tehlikeli bir ateşle parladı. O anda başka biri olsaydı bu sabit baskı sakinleştirici bir rahatlama yaratırdı ama o başkası değildi. Mendax'tı ve bana baskı yapan sert vücudunun sıcaklığını hissetmek beni bir şekilde daha da huzursuz etti. Bu temas, yanmış sinirlerimi sızlattı.

“Kanatlı adamı baloda neresinden bıçakladığını gördüm. İkisi de kanatlıydı. Mantıklı bir tahmindir,” dedim sinirle. Bir yandan da iki bileğimi de rahatça kavramış olan avucuyla mücadele ediyordum.

Kocaman gülümsedi. Yanağındaki yara izi çukurlaşırken bu hareket yüzünü etkileyici bir şekilde çekici bir adama dönüştürdü. Çatıdan beri yüzünde gördüğüm en yoğun ifadeydi.

“Bu tam olarak bir suikastçının söyleyeceği bir şeye benziyor.”

“Ben suikastçı değilim. Eğer öyle olsaydım inan bana şimdiye kadar seni çoktan öldürmüştüm!” diye bağırdım, bedenimi meydan okurcasına ve elimden geldiğince sertçe onunkine bastırarak.

Bu yakınlık ve ikimizin de bedenlerini birbirine itmesi çılgına dönmüş sistemime bir elektrik şoku gibi geldi. *Her şeyi* hissettim.

“Sanırım dikkatimi dağıtmak için seni gönderenleri hafife aldım,” diye homurdandı, bedenini bana doğru bastırmaya devam ederek.

Gözlerim, bana doğru bastırıldığı inanılmaz derecede sıkı vücudunun verdiği hisle titreşerek kapandı ve koyu vanilya ile amberin temiz kokusu duyularımı bulandırdı.

“Oda hizmetçilerinin sana yardım etmesine izin vermeliydin. Duvarımın her yerinde kanın var.” Sıcak nefes tutamları adrenaline dolu tenime dokunan parmak uçları misali yüzümde ve boynumda hayalet gibi geziniyordu.

“Güzel, umarım leke bırakırım,” diye yavaş ama sertçe söyledim.

“Yatağa yat da yaralarını sarabileyim, böylece tüm bu kanama da durur.” Boğuk sesi, boğazını temizlemeden önce köprücük kemiğimin üzerinde yumuşak bir kadife gibi gezindi.

“Bana dokunmana izin vermektense ölürüm,” diye tersledim, bedenimin arzuladığı şeye karşı koyarak.

“Nasıl istersen, evcil hayvan,” diye fısıldadı beni duvara sıkıca sabitlerken.

Bileklerimi tutmayan boştaki eli uzanıp yavaşça boynumun etrafında okşar gibi açıldı, başparmağı bir yanda ve kalan parmakları diğer yandaydı.

Bu temasla gözlerim istemsizce titreşerek kapandı. Nazikçe köprücük kemiğimden başladı, ardından açık avucunu yavaşça boynum boyunca gezdirip çenemin hemen altında kapattı.

Tutuşundan kurtulmaya çalışarak debelendim ama her hareketim onu sadece daha da cesaretlendiriyor gibiydi.

Gözlerim birden açıldı. Onları ne zaman kapamıştım?

Olan bitenin şaşırtıcı bir hatırlatıcısı olarak uyarılmasının sertliği karnıma baskı yapıyordu.

“Bana dokunursan pişman olursun,” diye tehdit ettim, alnını benimkine bastırırken.

Ona bu şekilde kendimi bastırmak neden bu kadar doğru geliyordu?

“Varlığımın her zerresiyle bunun doğru olduğuna inanıyorum,” diye fısıldadı anlaşılmaz bir bakışla.

Her şey dönmeye başladığında oda bulanıklaştı.

Bayılacaktım.

“Kes şunu! Zihnimi mi zorlamaya çalışıyorsun? Dur!” diye yalvardım.

“Ben yapmıyorum, Callie. Çok kan kaybettin. İnsan bedenin çok uzun süre savaştı.” Endişeli görünerek aniden uzaklaştı. “Yatağa gir ve uzan ki yaralarını sarabileyim. Yap, yoksa ben sana *yaptırırım*,” dedi itiraza yer bırakmayarak.

Zaten başka seçeneğim yoktu, bayılmak üzereydim.

Vücudumun rıza göstererek gevşediğini hissettiğinde geri çekilip yatağa yürüyebilmem için uzaklaştı.

Gözlerim kararır gibi oldu, hâlâ tuttuğum şamdanı bırakarak pes ettim ve düşerken vücudum tamamen gevşedi.

Güçlü kollar beni yakaladı. Bir şey onu yavaşça döndürüne ve yanağım sıcak kumaşa değene kadar başım geriye doğru eğildi.

Bu kadar yakinken kıyafetleri siyah amber ve sedir kokuyordu.

Vücudum bir bulutun üzerinde uzanıyordu sanki. Belki de sonunda ölmüştüm. Bedenim pes etmişti ve şimdi cennette, bir bulutun üzerinde dinleniyordum.

“Benimle kal, evcil hayvan, sadece vücudun şokta.”

Gözlerimi açtığımda beni yatağına taşıdığını gördüm. Karanlık odada yanmaya devam eden birkaç mum, onun güzel ve soluk gözlerindeki hoşnutsuzluğu aydınlatıyordu.

“Bu kadar canını sıkacaksa beni neden yatağına yatırdın ki?” dedim yavaşça. Kollarını hâlâ altımda hissediyordum.

“İnsan hayatı çok kısa ve kırılgan. Şu âna kadar bunun önemi hiç aklıma gelmemiştii,” diye fısıldadı sanki kendi kendine. “Şimdi arkana yaslan ve yaralarını sarmama izin ver, yoksa zihninin içine girip bunu zorla yaparım,” diye tehdit etti.

Başka seçeneğim yoktu. Tepemde dikilen fae erkeğiyle dövüşme şansım zaten düşüktü ama şimdi iyice azalmıştı. Adrenalin eksikliği tüm enerjimi emdiği için oturabileceğimden bile emin değildim.

“Ben aksini söyleyene kadar uyanık kal,” diye homurdandı sinirli bir sesle.

Dalıp gittiğimden irkildim.

Sıcak ellerinin çıplak ayak bileğimde nazikçe dolaştığını hissettim.

“Dur. Ne yapıyorsun?” Sesimde bir titreme oldu.

“Yaralarını sarıyorum. Sakin ol. Artık güvendesin.”

Sesi neden aniden bu kadar pürüzlü çıkmıştı?

“Evet, tabii ya. Ölmemi isteyen ve beni öldürmeye teşebbüs eden Unseelie Prensi’nin ellerinde mi güvendeyim?” diye alay ettim. Gözlerimi açık tutmak için uğraşırken bacağımı ondan uzaklaştırmaya çalışıyordum

“Savaşmayı bırak. Sınavlar dışında hayatının tehlikede olmayacağına söz veriyorum. Sarayın kalanı, onları senin ölümüne tanık olma eğlencesinden mahrum bıraktığımı bilselerdi beni devirirlerdi.”

Sesindeki gülümsemeyi duydum. Pek sık ortaya çıkmıyormuş gibi kulağa yabancı geliyordu.

“Ayrıca beni öldürmeyi amaçlayan sensin. En azından başarılı olursan ödüllendirileceksin.”

“Seni öldürmeye çalışmıyorum, Mendax, son kez söylüyorum, ben sadece...”

Bedenime yayılan yakıcı acı gözlerimin hızla açılmasına neden oldu. Soğuk bir şeyin uyluğumdaki yaraya battığını hissettim.

“Yaktığı için üzgünüm, asidi nötrleştiriyor. Yoksa derini yemeye devam edecek,” dedi pamuklu bir bezi uyluğumun üst kısmındaki başka bir deliğe nazikçe bastırırken.

Siyah yatak örtüsünü yumrukladım ve acıyla altdudağımı ısırdım.

“En başta bu yaraların olmasının sebebi zaten sensin, neden bana yardım ediyorsun ki?” diye sordum, daha iyi görebilmek için dirseklerimin üzerinde yükselerek.

Yatağın kenarında durmuş çıplak uyluğumu tutuyordu ve diğer bacağım da onun diğer tarafındaydı, yani tam bacaklarımın arasında konumlanmıştı.

“Emin değilim. Kendime engel olamıyorum.”

Gözleri mum ışığında parıldadı. Bacağımı nazikçe bıraktı ve kolumu tuttu.

“Bu derin, acıtacağını sanıyorum,” derken endişeli görünüyordu.

Ona baktım. Nezaketi, annesine karşı bile kullandığını görmediğim bir silahtı.

“Kral nerede?” diye sordum.

Boğazı hafifçe inip kalktı ve yüzü kızardı. “Kral Marco öldü.”

Bu cevabı beklemiyordum. Sol kolumu nazikçe tutarken ben de doğrulmak için harekete geçtim.

O da eğilerek yatağın yanında yere diz çöktü. O kadar uzundu ki bu hâlde bile boyuma kolayca ulaşabiliyordu.

Ayağım göğsüne değdiğinde içgüdüsel olarak yana doğru hareket ettirdim.

Bacaklarımı onun iki yanına koyduğumu, yani o dizlerinin üstünde otururken onun üzerine bindiğimi, fark ettiğimde dudağımı ısırdım.

Çenesi kenetlendi ve keskin çene kıvrımında bir kas hareketlendi. Gözleri geceliğimin bacaklarımın arasında oluşturduğu gölgede durakladı.

Sırtından çıkan dumanla geniş kanatları gözler önüne serildi.

Son derece ürkütücüydüler ama aynı zamanda –bir parçam onun kanatlarına dokunmak için can atıyordu– daha yakından bakıldığında *inanılmaz* güzellerdi. Tıpkı sahipleri gibi.

Bu kadar kötü, kalpsiz bir adamın beni istemesi nasıl bir his olurdu acaba? Sadece bana özel, başka kimse için değil. Kafamdaki dengesiz düşünceleri uzaklaştırdım.

Havada asılı duran ateşi azaltmak için çaresizce ölen babasını sordum.

“Üzgünüm. Nasıl öldü?”

“Ben öldürdüm,” dedi sakince.

“Gerçekten her şeye cevabın bu mu? Öylece öldürmek?” diye sordum hayretle.

Bacaklarımın arasında diz çöktüğü yerden başını kaldırıp buz gibi bir kararlılıkla gözlerimin içine baktı. Öne eğilirken kolumu omzuna koydu ve sargıyı göğsümdeki yaranın üzerine sıkıca bastırdı.

Acıyla inledim ve ona öfkeyle kaşlarımı çatarken omzunu tuttum.

Hâlâ beni izlerken, “Sürekli kendi yaralarını yaladığında kanın tadına varmaya başlıyorsun,” dedi soğuk bir tavırla.

Kanatları nabız gibi atarken kara duman tüy gibi titreşti ama sırtında geniş bir alana yayılmış hâlde kaldı.

Hâlâ dizlerinin üzerindeyken geri çekilip belimi tuttu. Hızlı bir hareketle popom yatağın kenarına gelene kadar beni çekti ve bacaklarımın arasına yerleşti.

Onu bu kadar itaatkâr bir pozisyonda görmek muhtemelen daha korkutucuydu, yine de bacaklarımın arasında eğilmişken, beni öldürmek için tereddüt edeceğinden şüpheliydim.

Göğsünü bedenimin ortasına bastırırken hâlâ belimi tutuyordu ve ellerim onun geniş omuzlarına tutunmak için savaşıyordu.

"İnsanlar beni yok etmek için neden seni seçtiler?" diye sordu. Güçlü elleri kanlı paçavraya biraz daha sıvı sürmek için belimden ayrılırken sesinde hiçbir kötü niyet yoktu.

İstemsizce güldüm. "Seçmediler." Oturduğumda gözlerimi devirip aşağıya, yüzüne baktım. "İnan bana, insanların seni etkisiz hâle getirmek için göndereceği son kişi ben olurdum."

Eli yine usulca belime yerleşti. Diğer göğsümdeki yarayı sıyırdı.

Pazusunu tuttum ve yoğun acıyı bastırmak için dudağımı ısırdım.

Dudaklarıma bakmak için duraklarken ağzı aralandı. "O zaman onlar da benim gibi seni hafife almışlar."

Oda bir an için hareketsizleşti. Sözlerinin ne anlama geldiğinden emin olamayarak onu izledim.

"Burası her zaman karanlık mı? Güneşi hiç özlemiyor musun? Çok kasvetli," dedim konuyu değiştirmeye çalışarak. Onun geniş göğsüne doğru kıvrılmamak için kendimle mücadele ediyordum.

Şu anda bana nazik davranması onun korkunç bir canavar olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Beni göğsüne doğru daha sertçe çekerken elleri belimin iki yanına yayıldı.

Artık o kadar yakındık ki gök rengi gözlerindeki gri beneklerin hepsini görebiliyor, gömleğinin her kıvrımını ve kırışıklığını bedenimde hissedebiliyordum.

Gerilim havada ateş gibi çatırdıyordu. İkimiz de yasak, yanlış bir şeye karşı mücadele ediyorduk.

Boğazını kabaca temizledi. "Asla tam mânâsıyla güneşli değil ama her zaman gece de değil. Tıpkı Seelie'de her zaman günün farklı tonları olduğu gibi." Diğer fae diyarından bahsedince gerilerek dikleşti.

Uzanıp başımın arkasına dokundu. Ellerini saçımın arkasına ilerletirken gözleri titreyerek kapandı.

“Bu âna kadar, asla istemediğim bir şeyi arzulayabileceğimi hiç bilmiyordum.” Sesinde balı andıran bir yoğunluk vardı.

O konuşurken hipnotize olmuş gibi dolgun altdudağını ve onu süsleyen çizgileri izledim. Başparmağım dudaklarını buldu ve yumuşak doğrusal çizgiler üzerinde hafifçe hareket etti. Birdenbire tamamen ayağa kalkmasıyla irkildim ve ne olduğundan emin olamayarak ben de bir anda yataktan kalkmak için hareketlendim ama o saçlarımdaki elini hafifçe sıktı. Ellerini saçlarımdan arasından geçirip ona bakmam için başımı kaldırdı. Bir anda gerildim, onunla savaşılmaya hazırlandım.

“Başının arkasında bir yara var. Sakin ol, işimiz çabuk bitecek.”

Ben rahatladım, o da tutuşunu hafifçe gevşetti.

“İşte bu kadar. Akıllı kız.” Sesi sertti.

Geniş göğsünü kaplayan siyah kumaşa bakarken, “Senden hâlâ nefret ediyorum,” dedim sakince.

“Benim de hâlâ ölmene ihtiyacım var,” dedi ama sözlerinde kötücül bir tını yoktu.

Kafama biraz daha merhem sürdükten sonra sonunda beni kaldırdı ve kafesime doğru yönlendirdi.

“Al bunu,” dedi yatağının kara bir buluta benzeyen yorganını bana uzatırken.

Yorganı kafesime koymadan önce bir süre Prens’e bakmak için durdum. Gerçekten sert zeminde uyumayayım diye bana yorganını mı veriyordu?

“Senin pis insan kanına bulanmış,” dedi yumuşak yorganı bana uzatırken.

“Sen ne—”

“Dinlen, Callie. İkinci sınav yarın.”

Aniden döndü ve gecenin kalanında geri dönmek üzere gitti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

MENDAX

“NE YEMEK İSTERSE YEDİĞİNDEN EMİN OL. EN SON NE ZAMAN yemek yediğini bilmiyorum,” dedim hizmetçiye, büyük mutfağa girerken.

“Evet, elbette Majesteleri.” Ufak tefek dişi fae başıyla onayladı.

Ne düşünüyordum ki?

Cömert emrimi geri almak için hemen elimi kaldırdım ama ben bir an tereddüt edince oda hizmetçisi çıkıp gitti.

Ne yapıyordum ben? Ne demeye besliyordum şimdi onu? Hâlbuki aç bırakmalıyım. Onu kendimden bir an evvel uzaklaştırmalıyım. Yine de uzun zamandır güzel bir yemek yediğini sanmıyordum. Bir şeyler yemek onun dayanıklılığını artıracak ve bu da daha fazla eğlenceye sebep olacaktı.

Dünkü sınav başladığı anda bu hamamböceğinin hemen öleceğine inandığım için katıksız bir rahatlamadan başka bir şey hissetmemiştim.

Bunun olması kaçınılmazdı.

Kimse, en hızlı fae bile, takip yetenekleriyle nam salmış gecegözünü aşamazdı. Hele de hiçbir becerisi, gücü, sihri olmayan ve yardım almayan bir insan.

Gür bıyıklı şef mutfaktaki ateşin arkasından, “Yemek, efendim?” diye sorarak beni düşüncelerimden uyandırdı.

“Hayır,” diye çıktım, en yakınımıdaki fae şarabı şişesini alıp büyük bir bardağa doldururken.

Dün kendime, ona çekilmem konusunda endişelenmemem gerektiğini söylemişim. Endişelenmenin ne anlamı vardı ki? Ölecekti ve halkım, onlara sunduğum vahşi eğlence karşısında benimle heyecanlanacaktı. Sonunda yalnızca ikincisinin doğru olduğu kanıtlandı.

O kızın ne olduğunu biliyordum.

Böylesine biçimli bacakları ancak sağlam bir eğitimle kazanabileceğini biliyordum. Kirle kaplı olmasına rağmen silueti büyüleyiciydi. Eğitimli bir suikastçı dışında kimsenin böyle bir bedeni olamazdı. Eğitimli bir katil olarak seçildiği açıktı çünkü o yaratılmış en güzel insandı. Birinin dikkat dağıtmak ve etkisiz hâle getirmek için mükemmel bir seçenektir.

Paralı asker olarak görevinde fazlasıyla başarılı olduğundan emindim.

Onun kadar hızlı çalışan ve zeki bir zihne *hiç* şahit olmamıştım. Onu ikna ve baştan çıkarma sanatında eğittiklerine şüphem yoktu. Yaşadığım yüzyıllar boyunca hiç bu kadar etkilenmemiş ve büyülenmemiştim. Gecegözünün izini sürmesinden kurtulmak için elbisesinde çabucak değişiklik yapmasını izlediğimde şüphelerim sadece daha da güçlenmişti. Öldürücü darbeyi tam olarak nereye, gecegözünün kanatlarının altına indirmesi gerektiğini çözdüğünde onu katıksız bir hayranlıkla izlemiştim.

Onun basit, önemsiz bir insan olduğuna inanmamı istiyordu ama ona bakan herkes bundan çok daha fazlası olduğunu görebilirdi.

Küçük evcil kuzumun bir değil tam iki kadim gecegözüne öldürücü darbeyi indirdiğine tanık olduğumda merakım çok

daha tehlikeli bir şeye dönüştü. Artık bir an önce ölmesi gerekiyordu.

Parmaklarımı boynumdan sarkan küçük dişin üzerinde gezdirirken bedenimi bir ürperti kapladı. Bu azı dişi onundu. Kan odasındaiken tüm o ateşli azametiyle bana tükürmüştü. Fırlayan dişi hiç düşünmeden cebime koymuştum.

Daha sonra muhtemelen hâlâ düşünmeden, onu her zaman takabileceğim bir hatıra hâline getirdim. Bu büyüleyici kadından, ölümünden uzun süre sonra bile hatırlanacak bir yadigâr.

Onu hayatta bırakmamın imkânı yoktu ama daha şimdiden yanımda ondan bir parça olmadan nefes alamayacağımdan korkuyordum.

Sırtımdan aşağı bir ürperti inerek kanatlarımı açmakla tehdit etti.

Saatlerce koridorlarda volta atmış, bu solucanın zihnimde nasıl kıvrandığını anlamaya çalışmışım. Zihnime gönderdiği yabancı duygular şiddetli ve dayanılmazdı.

Sınavın ardından yatak odama girmeden önce onun zindana geri gönderilmesine kesin olarak karar vermişim. Lavanta ve bal kokusunun artık duyularımı bulandıramayacağı taş duvarların arasına. Onu göndermek zayıflığımı kabul etmektir ama başka seçeneğim yoktu. Onun saf varlığı aklımı bir şekilde tahammül edemeyeceğim kadar etkilemişti.

Ama kapıyı açıp diğer kadınların onu zorla yatak odanın zeminine yatırdıklarını gördüğümde tek düşünebildiğim, onu yeterince nazik tutmadıkları için hepsinin minik boğazlarını kesmektir.

Burada ona dokunabilecek tek kişi ben olabilirdim.

Buna rağmen ipeksi saçlarını ve yumuşak tenini zindana geri göndermeyi planlıyordum. Gerekirse onu kendim taşırdım ve sonsuza kadar gitmeden önce bu son kontrollü dokunuşun tadını çıkarırdım.

Ama sonra... sonra bana vurmaya hazırlanarak şamdanı kapdı ve gözlerinin arkasında boyun eğmez bir meşale gibi yanan kana susamış bir ateş gördüm. Benim için. Artık rol olduğunu bildiğim masum bir kuzu gibi davranmak yoktu. O da en az benim kadar karanlık, ölümcül bir yılan olduğunu belli etmişti.

O ateşi kontrol edecek ve besleyecek –tek– kişi olma düşüncesi, kafamdaki tüm mantıklı düşünceleri de beraberinde sürükleyerek zihnimde mutlak bir cehennem yarattı.

Derken bedeni bana tepki olarak yumuşadığında –kasları gevşediğinde ve ellerimin dokunuşuyla gözlerindeki alev sakinleştiğinde– ona çoktan kapılmışımdı. Sanki daha önce hiç kullanmadığım bir parçam ansızın çalışmaya başlamıştı. Onun yumuşak ama tehlikeli vücudunun sert zeminde uyuyacağı düşüncesi ruhuma bıçak gibi saplandı ve sonra kendimi üzerinde uyuması için ona bir yorgan –*kendi yorganımı*– verirken buldum!

Öyle perişan olmuşum ki gecenin kalanını kütüphanede volta atarak, bana dokunduğunda küçük elinin kolumdaki dokunuşunu düşünmemeye çalışarak geçirmiştim. Parmak uçları satenle kaplı gibi bir his bırakmıştı tenimde. Dikkatli olmazsam çok ama çok aptalca bir şey yapabilirdim.

Yaşamasına izin vermek gibi.

Onun öleceği düşüncesi beni zaten bilinçli olarak kabul edebileceğimden çok daha fazla rahatsız ediyordu.

Beynimi mahvetmesine izin vermeyecektim.

“Bok gibi görünüyorsun.”

“Sen de öyle, anne,” diye karşılık verdim, arkamı dönüp boynumdaki dişi hızla tuniğimin altına sokmadan önce.

Kraliçe kolumdan tuttu, beni bahçelere ve şehrin sınırlarının başlangıcına bakan geniş pencerenin yanındaki kahvaltı masasına yönlendirdi.

Samimiyetsiz elini hemen uzaklaştırdım ama yanında kalmaya devam ettim.

“Tüm saray, hatta tüm Unseelie, bu sınavla ilgili tam bir kargaşa içinde. Bütün bunları o aptal insanın yaptığına inanabiliyor musun?” Oturmak için büyük kırmızı elbisesini topladı ve hiç zaman kaybetmeden meyvesini şiddetli bıçak darbeleriyle deşmeye başladı. Bir şeyleri bıçaklamayı severdi.

“O aptal değil...” diye homurdanmaya başladım ama sonradan kendimi durdurdum.

Annem birdenbire buz kesti, çileği ağzından düşürdü ve ağzı açık hâlde bakakaldı.

“O insan kesinlikle çok yetenekli bir suikastçı. Ölümünden bu kadar çok kez kurtulmasının tek nedeni, herkesin onu küçümsemeye devam etmesi,” diye düzeltmeye çalıştım.

Annemin ince dudaklarında bir gülümseme şekillendi. “Duyduklarım doğru demek. Onun yaralarına bakan hizmetçileri kovup kızla bizzat mı ilgilendin? Hikâyeyi duyduğumda uydurma olduğunu düşünerek inanmayı reddettim. Tüm özlemime rağmen bir kez olsun kimseye ilgi göstermedin. Sen karşına çıkardığımız tüm prensesleri öldürdükten sonra baban ve ben bu konuyu zorlamayı bıraktık. Ne yazık ki o ittifakları asla kuramadık. O zamanlar bizim soyumuzda ne kadar çok karmaşa yaratmıştın.” Gözleri dikkatli bir hayranlıkla odaklandı. “Bana insana dokunmadığını söyle, Mendax. Ölümlülüğümün bunu kaldırabileceğini sanmıyorum. Önce, sırf seni bir başkasıyla bağlamama izin vermediğin için hakkın olan tahtı almayı reddediyorsun...”

“Öyle değil...” Onun zirvalamasını engellemeye çalıştım ama o bu sanat formunda benden çok daha yetenekliydi.

“Ki bunu anlıyorum! Buradaki dişilerde ciddi eksiklikler var. Ama yine de arzularını bir insana yöneltmek mi? Bu

kadarı çok fazla!” Güldü ama soğuk gözlerinde derin bir ciddiyet vardı.

“Bildiğin üzere asla tahta çıkıp kral olmayacağım çünkü güçlerimi asla bir başkasıyla paylaşmayacağım ve bu nedenle asla biriyle bağ kurmayacağım, bu da beni tahta çıkmaktan mahrum bırakıyor, sevgili anne. Yine de itiraf etmeliyim ki hayatımda ilk kez garip bir şekilde büyülendim.” Kolumu ovuşturdum, insan kızın dokunduğu yeri hâlâ hissediyordum. “Ama en kısa zamanda ölecek ve sistemimden çıkacak.”

Yüzünde kötücül bir ifadeyle bana baktı. Artık bir hükümdarın görevlerini yerine getirmiyordu ama yine de avıyla oynamaktan hoşlanıyordu.

“Seni insana bağlayabilirim.” Eğilerek yüz ifademde bir zayıflık olup olmadığını inceledi. “Neredeyse fazla mükemmel. İkimizin de bunu neden düşünmediğini bilmiyorum.” Aniden ayağa kalktı, sanki pencereye gitmezse patlayacakmış gibi heyecanla doluydu. “Güçlerin evlilik törenine kadar bölünmez ama bu bağ seni kral olmaktan alıkoyan şey.” Mavi gözleri yüzünden fırlayacak gibiydi. Beyazları koyu duvarlara tezat oluşturarak parlıyordu. “İnsanla bağ kur ve evlilik töreninden önce onu öldür. Mükemmel. Daha önce hiç aklıma gelmemişti çünkü biz zayıf insan ölümlülerle değil, ölümsüz fae’lerle uğraşıyorduk.” Bana baktı, çılgınca bir umut bütün yüzüne yayılmıştı.

“Yorgun nefesini boşa harcıyorsun, anne. Hatırlatmak isterim ki hiç kimseyle bağ kurmayacağım, özellikle de beni öldürmek için gönderilen insanla.”

Gözlerimi devirdim ve bedenimi dramatik bir hareketle ters yöne çevirdim. Bunu nasıl önerebilirdi?

“Sürgün edilen fae’ler eninde sonunda taht için dönecekler. İkimiz de biliyoruz ki tahtı senden alabilecek kadar güçlü olan tek şey bir ışık çamuru olacaktır.” Sesi karamsar bir hâl

aldı. “Seni bir insana bağlamadan önce öylece durup düşmüş bir Seelie’nin krallığını almasına izin vereceğimi sanıyorsan... düşündüğünden çok daha aptalsın.”

“Bir Duman Avcısı’na meydan okuyamazlar. Sürgün edilenler bile bu kadar aptal değil,” diye homurdandım bu konuşmayı tekrar yapmak zorunda kalmamıza sinirlenerek.

“O kadar emin olma.”

Sürgün edilenlerden bahsedilince ânında kan dökme isteği duydum. Kimse onları istemiyordu. Yenilmiş Seelie fae’leri kendi diyarlarından yasaklanmış ve bir şekilde burada bir isyan başlatmışlardı. İnanılmaz derecede güçlü oldukları ve sarayımı ele geçirmeyi amaçladıkları söyleniyordu.

Ayağa kalkıp, yüksek bir gıcırtyla sandalyeyi geriye ittim. “Anne, her zamanki gibi güzel bir sohbetti ama idam etmem gereken biri var.” Sözlerimden alaycılık sızıyordu. Yavaş yavaş uzaklaşmaya başladım.

“En azından ikinci sınavda yarışabilecek kadar uzun yaşamasına izin vererek bana bir iyilik yap. Seelie Prenslerinin de katılacağı söyleniyor ve bence seni öldürmek için gönderilen insanları nasıl öldürdüğünü görmeleri onlar için akıllıca olacaktır,” dedi pencereye dönük hâlde kalıp kaşını kaldırırken. Emri açıktı.

“Pekâlâ,” dedim sertçe, uzaklaşırken.

Başkasının emirleri dilimde acı ve nahoş bir tat bırakıyordu.

Kurdumu son kez kuzu postunun içinde görmek için sabırsızlanarak ellerimi oynattım ve odama doğru ilerledim.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

CALLIE

YÜZÜSTÜ DÖNDÜM VE BU YENİ POZİSYONLA UYKU BENİ UÇURUMUN daha da derinlerine çekti. Başımın altındaki kabarık yorganı yumrukladım. Yatak sahibinin boğucu kokusunu içime çektim. Bunu asla kabul etmezdim –belki de bir çeşit Stockholm sendromuydu– ama baharatlı amber ve sedir kokusunu içime çektiğimde heyecanlanmaktan kendimi alamadım. Uyluklarımı birbirine bastırdım. Mendax'ın kaslı vücudunu benimkine bastırışının hatırası sanki şu an hâlâ bana dokunuyormuş gibi aklımdan geçti. Benden aldığı zevk başlı başına bir güç gibiydi.

Keşke bu kadar alçak olmasaydı.

Aptal bedenim bana dokunmasını dileme hayaliyle sancıyordu. O sert, duygusuz herifin sırf bana dokunduğu için darmadağın olması nasıl bir histi acaba? Sadece bana.

Yaralarımı temizlerken sebep olduğu acı bile bir şekilde şehvetli ve erotik gelmişti. Daha evvel hiç deneyimlemediğim acı dolu yasak bir zevk katmanı varmış gibi.

Korkunç Ölüm Prensi önümde, yerde diz çökmüştü. Birinin önünde en son ne zaman diz çöktüğünü –ve ona yatağını verdiğini– öğrenmek için her şeyimi verirdim. Beni önemsemeye başlayan biri gibi davranmıştı.

Beni öldürmeye kararlı olduğu göz önünde tutulursa bu aptalca bir düşünceydi.

Bu konuda düşünmek aptalcaydı. Çok geç olmadan buradan çıkmalıydım. Aileme zamanında ulaşamazsam...

Arkamda bir varlık belirince ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Serin hava açıkta kalan kalçama çarptı ve yatarken giydiğim minik mavi geceliğı hatırladım. Dönmeye çalıştığımda tüm alt bedenimin açıkta kaldığını fark ettim. Güçlü eller başımı aşağı iterek sırtüstü dönmemi engelledi. Bu hareket kollarımı yastık olarak tuttuğum yorganın altına sabitledi.

“Defol git başımdan, Mendax!” diye boğukça mırıldandım kumaşın arasından.

Yanımdayken tenimin karıncalanmasından o olduğunu anlamıştım. Dokunmasa bile elini popomun üzerinde bir mıkna-tıs gibi hissedebiliyordum.

“Bir daha söyle,” diye hırladı, sesi kalın ve boğuktu.

“Ne!?” diye bağırdım kalp atışlarım hızlanırken. Başımı nazikçe yorgana bastıran elle mücadele ettim.

Ne yaptığımı anlamadan önce, avantaj kazanmak için dizlerimin üzerinde doğrulup popomu havaya kaldırdım.

Bu herif kesinlikle dengesiz biriydi. Başkalarını öldürmekten zevk alan, karanlık ve dengesiz bir adam... Üstelik bana dokunuyordu. Dün gece sertçe uyarılmasının kanıtını hissetmiştim.

Korkunç derecede baştan çıkarıcı bu düşünceyle sırtımdan yukarı titremeler yükseldi.

“Adımı bir daha söyle.” Eli popomun üstünde değmeden hafifçe gezinirken derin sesi gürledi.

Onun elini takip ederken tüylerim diken diken oldu.

“Defol git!” diye bağırdım, nefes nefese kalmamı gizlemeye çalışarak.

Kafama o hâlde kalmama yetecek kadar bastırıyordu, kabarık yorganın içinde nefes almakta zorlanmama neden olacak kadar değil.

“Söyle, Callie. Adının o pis ağzından nasıl çıktığını duymak istiyorum.”

Sıcak nefesini popomun kenarında hissettim. Vücudunun benimkinin üzerinde yükseldiğini hissedebiliyordum.

Gördüğü manzarayla yüzüm kıpkırmızı oldu. Tüm arka tarafım açıktaydı ve sadece ortasını kaplayan siyah kumaştan küçük bir üçgenle tanrılara sunulur gibi yükselmişti.

Çizgiyi aşmanın sınırlarında gezindiğimi biliyordum ama suratına tekme atmak ile sözlerimin ona gerçekte ne yaptığını öğrenmek arasında kendimle savaş hâlindeydim.

“Defol git, *Mendax!*” Neden bu kadar nefes nefese kalmıştım?

Sert eli uyluğumun iç kısmından yukarı doğru ilerlerken, “Çok uslu kız,” diye gürledi ve külotumun dikiş yerinin dayandığı noktaya hafifçe dokundu.

Nefesim kesilirken inledim, dudağımı o kadar sert ısırdım ki gözlerim kapanırken bakırımsı kan tadını aldım. Hiçbir şey duymadığından emin olmak için başımı yorgana daha da bastırdım.

“Tenin şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak şey,” dedi usulca, neredeyse kendi kendine. “Söyle bana neden ölmemi istiyorsun, küçük kuzu? Bana karşı utangaç olma. Gizlemeye çalıştığın ateşten çok hoşlanıyorum.”

“Yeter artık! Son kez söylüyorum, seni öldürmeye çalışmıyorum! Tanrı aşkına! Öyle bir niyetim olsaydı eminim bundan daha iyi bir iş çıkarırdım!” diye bağırdım.

Eli hafifçe ipek üçgeni hissederek en hassas yerlerimin üzerinde kaydı.

İstenmeyen bir inilti çıkarmamak için dudağımın diğer tarafını ısırırken bile arzumun nemlendirdiği kumaşı hissedebileceğini biliyordum.

Başım ve ellerim aşağıda olduğundan onun ne yaptığını anlayamıyordum, hiçbir şey göremiyordum. Elinin veya vücudunun bir sonraki hareketini hissetmeyi beklerken tüm duyularım açılmıştı ve tenim uğulduyordu.

“Sana tekrar soracağım, Callie.” Üçgeni sağa çekti ve soğuk hava açıkta kalan, zonklayan cinsel organıma çarptı. “Neden ölmemi istiyorsun?” Sesi kalın ve tutkuluydu, beni görünce kendini zor tutuyormuş gibi.

“Ben bir suikast–”

Dili uzun bir kayma hareketiyle arkadan kadınlığımın üzerinde gezindi.

Nevresimden bir ağız dolusu ısırdım ve kalkmaya çalıştım ama yüzümü kumaşa doğru bastıran elinin sabit baskısı beni durdurdu. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Parmaklarının – ve dilinin ucunda– çözülüyordum.

Yüce tanrılar.

Uyluklarım beklentiyle titriyordu ve yüzümün görüş alanında olmamasına şükrettim.

Mendax tüm vücudumu etkileyen, alçak ve yankılanan bir hırıltıyla inledi.

“Beni rahatsız ediyorsun.” Dilini bir kez daha hafifçe hareket ettirdi. “Sürekli seni düşünmek canımı sıkıyor.” Konuşurken dudaklarını bana bastırıyordu ve bana doğru hareket ederken ağzının her nefesini ve homurtusunu hissediyordum. “Beni dinleyen eski tanrılara yalvarıyorum ki” –dilini bir kez daha kaydırdı, bu sefer daha derinlerdeydi ve sıcak dilini oynatarak dişlerini hafifçe klitorisimin üzerinde gezdirdi– “bugünden sonra seni içimden çıkarıp atsınlar.”

Artık daha fazla mücadele edecek gücüm kalmamıştı ve sıcak ağzına doğru yaslandım, utanç verici derin bir inlemeyle daha fazlası için yalvardım. Düzgün düşünemiyordum. Dünya dönüyor, her şey birbirine karışıyor gibiydi ve geriye sadece ikimiz kalmıştık. Bana yeniden dokunduğunu hissedeceğim an dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Uyluklarımı kavrayarak istekli bir tavırla boyun eğdi. Prens, büyük eliyle beni alttan kavramadan önce yavaşça bacaklarımı birbirinden ayırdı.

Tamamen teslim olmuşum, sırtımı kamburlaştırdım. İnledim. Beni doldurması ihtiyacıyla dolup taşıyor, vücudumu kaplayan o lezzetli sürtünmenin yoksunluğunu çekiyordum.

“İşte bu kadar, benim küçük cehennem köpeğim, oranı yüzüme öyle sert sürt ki ikimiz de birbirimizden ne kadar nefret ettiğimizi unutalım.”

Tam da istediğini yaptığımda göğsünden alçak bir hırıltı koptu.

Çok yakındım. Gelmeye çok yaklaşmıştım.

Aniden popoma bir tokat attığında yakıcı, hoş bir acı duydum. Ağzı ve dili vahşi, akla durgunluk veren bir saldırıyla darbeler indirmeye ve emmeye devam ediyordu. Sanki açlıktan ölen bir adama ilk kez yemek verilmişti.

Eli sertçe tenime battığında, “Mendax!” diye boğuk bir sesle ciyaktı.

Bu his, vücudumun kalanına hassasiyet dalgaları gönderdi ve inlemelerinin gümürtüsünün bedenimde yankılandığını hissederek yüzüne doğru kıvrandım.

“Mendax! Aman Tanrım! Ben...”

“Bir daha söyle evcil hayvan. Tanrılara tam olarak kimi büyülediğini hatırlat.”

O kadar şiddetli geldim ki kollarımı iki yana açarak bir yığın hâlinde çökmeden önce görüş alanımda yıldızlar parlayıp

söndü. Ancak o zaman ellerimin bunca zamandır serbest kaldığını fark ettim.

“Senden hâlâ nefret ediyorum,” dedim, üzerimde yükselen aç mavi gözlere bakarken.

Başka bir dünyada onun göğsüne kıvrılıp uyumaktan başka bir şey istemezdim. Beni izlerken yüzü her zamankinden farklı ve duygu dolu görünüyordu.

“Ben de hâlâ seni öldürmek istiyorum... Hatta belki şimdi daha da fazla,” dedi ve dönüp kapıya doğru yürümeden önce son bir kez bana baktı. “Hizmetçiler seni giydirmek için gelecekler. Bir saat içinde ikinci sınav için yola çıkıyoruz. Seelie kraliyet üyeleri de eğlenceden bir parça istiyor.”

“Artık gitmeliyiz, hanımefendi,” diye mırıldandı oda hizmetçisi, küçük yakut rengi bir şişeden bana bir şey sıkarken.

Derin bir iç çektim. Kendimi hâlâ çok yorgun hissediyordum. Yaralarım, onları korkutucu bir hızla iyileştiren bandajların altında bile acıyordu.

Ahmakça olduğunu bile bile, uyurken gözlerimi her araladığımda kendimi hâlâ ışığı ararken, buradan canlı çıkamayacak olsam bile kalbimin bir parçasını her zaman taşıyacağı o yeri ararken buluyordum.

“Bunu yapabileceğinizi biliyoruz, hanımefendi. Personelin tamamı sizi destekliyor. Ah, lütfen Kraliçe’ye bunu dediğimi söylemeyin,” diye mırıldandı küçük elf görünümlü kız.

Birkaç canavar dışında tülün bu tarafında gördüğüm herkes gibi onun bile doğaüstü bir güzelliği vardı. Elimde olmadan Prens Mendax’ın neden her zaman etrafındaki kadınlardan bu kadar iğreniyor gibi görüldüğünü merak ettim. Herkes öyle muhteşemdi ki.

Hizmetçinin kalp şeklindeki yüzünü şaşkınlıkla inceledim. “Sen... Ne? Hepinizin Prens Mendax’ı sevdiğini sanıyordum?” Sandalyemden kalktım, şimdi üzerimde yerde birikecek kadar uzun güzel kırmızı bir elbise vardı. Bu bana hemen kan gölünü hatırlattı.

“Ah! Hanımefendi, seviyoruz! Prens’i çok seviyoruz!” Hizmetçilerin hepsi birbirine endişeli gözlerle bakarken o da kızarmaya başlamıştı. “Onu çok seviyoruz, bu yüzden hayatta kalmanız için sizi destekliyoruz. Eğer Prens Mendax babasını öldürmeseydi... şey, hepimizin başına ne gelirdi kim bilir.”

Küçük bir hizmetçi grubu beni kapıya doğru götürüp durdurdu, böylece konuşan hizmetçi, topuzumdan sürekli kurtulan saçımın arkasındaki bir tutamı düzeltebildi. Tam olarak insan masallarında tasvir edilen küçük perilere benziyordu; minyondu, biraz daha belirgin yüz hatları ve inanılmaz derecede sivri kulakları vardı.

Nihayet saçımı düzeltmeye çalışmayı bıraktı ve parmaklarını şıklattı. Büyük bir gümüş güve odanın içinde süzülerek –her zaman olduğu gibi– yumuşak ve telaşsız hareketlerle saçımın arkasına doğru uçtu ve asilik yapan tutamı yerinde tuttu. Bir başkası geldi ve bu görev için heyecanlanmış gibi kanat çırparak üstüne kondu.

“Eğer Mendax’ın tarafındaysan o zaman neden beni destekliyorsun?” diye sordum, hizmetçilerin hep birlikte kızarmasını izleyerek.

“Ekselanslarının henüz bebek olduğu dönemden beri, yani yüzlerce yıldır Unseelie Şatosu’nun hizmetçileriyiz.”

Yüzlerce yıldır mı?

Yüzünü küllü kahverengi saçlarının altına gizlemek için aşağı bakarak devam etti. “Ve o *hiç* gülmez ya da gülümsemez, asla. Nefret dışında bir şey hissedemez.” Küçük elini koluma koymak için uzandı. “Lütfen tüm Unseelie fae’lerinin

böyle olmadığını bilin. İnsan âleminde olduğunu duyduğum gibi bizim de normal ve mutlu köylerimiz var.”

“Bunun benimle ne ilgisi var?” diye sordum, insan âleminde bahsedilince içimde bir sızı hissederek.

Yüzüme doğru yaklaştı, kahverengi gözleri parlıyordu. Bana kapkek gibi kokan dev bir oyuncak bebeği hatırlattı, ki hiç de korkunç Unseelie Şatosu’nun hizmetçisinden bekleyeceğim bir şey değildi. “Sizden hoşlanıyor diyebiliriz. Prens... O hep uyumuş gibidir. Öldürmediği sürece asla yüz ifadesi değişmez veya bir şey hissetmez.” Yuvarlak, toprak rengi gözleri parlıyordu. “Ama o sizin yanınızda hissediyor, size bakarken gözleri canlanıyor ve sürekli sizi *izliyor*. Eğer... eğer sizinle bağ kurarsa, o zaman yükselebilir ve kral olarak tahta geçebilir!” diye heyecanla bitirdi.

Diğer üç hizmetçi de sessiz bir uyum içinde ona katılmışlar, gülümsüyor ve heyecanla fısıldaşıyorlardı.

Demek bu yüzden kral olamamıştı. Bir kişi bile ona sonsuza dek bağlı kalmak istemediğinden. Bunun için kesinlikle kimseyi suçlayamazdım.

“Ahmaklık ediyorsun. O benden hoşlanmıyor. Hatta beni küçümsüyor. Bu sınavlarla beni öldürmeye çalıştığını hatırlıyorsun, değil mi? Eminim ona bağlanmak –ya da her neyse– isteyecek pek çok gizemli genç kız vardır.” Omuzlarımı geriye ittim ve anlattıkları saçmalıklardan hoşlanmadığımı için bugün olacaklara karşı kendimi hazırladım.

Ben bağlanmak falan istemiyordum. Eve gitmek istiyordum.

“Ah, onu elde etmek için umutsuzca çabalayan *pek çok* kadın var, bildiğimiz kadarıyla o hiçbirisiyle ilgilenmedi. Asla bir başkasıyla bağ kurmayacağını, güçlerini paylaşmayacağını ve asla kral olamayacağını söylüyor.” Yuvarlak gözleri üzüntüyle öne eğildi ve dramatik bir tavırla kaşlarını çatınca

oyuncak bebek gibi yüzü kırıştı. “Sonsuza kadar yaşayacağını düşünse de yaşamayacak ve şimdi, ona bir şey olursa tahta kimin veya neyin geçeceğini kim bilebilir! Halkının onun kalmasına ihtiyacı var. Sürgün edilen fae’lerin isyanı devam ederken tahtın boş olması büyük sıkıntı.”

Kafa karıştırıcı sözleri zihnimden savuşturdum. Bu benim dünyam değildi, bunların hiçbirine karışamazdım. Sadece eve gitmek istiyordum.

“Sanırım gitmeliyim. Hepinizin yaşadığı sorunlar için gerçekten üzgünüm ve işe yarayan bir çözüm bulacağınıza inanıyorum. Muhafızlar bana eşlik etmek için geliyor mu?” diye sordum kapıdan boş bir koridora çıkarken.

“Hayır.” Utangaç bir ifadeyle gülümsedi. “Prens, muhafızların işe yaramadığını söyledi. Kaçmaya çalışırsanız sizi kolayca bulup avlanmanın tadını çıkaracakmış.” Ağzını örttü ve yemin ederim ki burnuma vanilyalı kapkek esintisi geldi. “O ve Kraliçe, Fae Diyarı Sarayı’na giden arabada size eşlik edecekler. İyi şanslar.” Gülümsedi ve kendimi ondan uzaklaştırırken buldum.

Karanlık koridora adım attım ve büyük merdivenlere yöneldim.

Her ne kadar karanlıktan nefret edeceğimi sansam da ışığın kehribar rengi titreşimleri karanlık zeminlere ve duvarlara sıcak bir parıltı saçıyor, şatoya sıcak bir hava veriyordu. Belki de döndüğümde evdeki odalarımı siyaha boyamalıydım.

Merdivenlerin tepesindeki korkuluğu kavradım ve gözlerimi kapadım.

Ev.

Ya bugünkü sınavdan sağ çıkamazsam? Ya bir daha eve dönemezsem? Willow Springs’i ya da Earl’ü bir daha hiç göremezsem? Hindi Dorothy’yi ya da yeni evim dediğim kulübeyi hiç göremeyebilirdim.

Titreyerek ilk basamağın koyu renkli ahşabına bastım.

Bu gerçektir.

Bugün ölmem işten bile değildi.

Göğsüm sıkıştı ve hızlanan nefesimle kırmızı kumaş parıldarken, demir korkuluklara tutunup dik durmaya çalışıp başarısız oldum ve basamağa oturdum.

Bunu yapamazdım. Yapamazdım.

Güçlü bir el yavaşça belime bastırdı.

"Alistair'ın kalp atışını duyacak kadar yakında olmaması iyi bir şey yoksa delirirdi," diye fısıldadı Mendax yanıma otururken. O otururken pantolonunun ve ceketinin yumuşak akik siyahı rengi kumaşı bacağımın yan tarafını nazikçe okşadı.

Dönüp kim olduğuna bakmamıştım bile. Buna ihtiyacım yoktu. Daha konuşmadan önce o olduğunu biliyordum. O yakındayken sinirlerim onun için sızlıyor gibiydi ve bu beni her şeyden daha çok rahatsız ediyordu. Beni öldürmeye çalışan adama nasıl böyle hisler besleyebilirdim? O kötü adamdı. Oysa ben sadece bir kahraman için böyle hissedebilirdim.

"Sınavlardan sağ çıkarsam gerçekten evime gitmeme izin verecek misin?" diye usulca sordum, kendimi savunmasız hissederek.

Tam dönüp baktığım esnada çenesinin hafifçe kasıldığını gördüm.

"İnan bana, evcil hayvan, sana gitmeni istediğimi söylüyorsam gitmene ihtiyacım olduğu içindir." Alçak fısıltısı köprücük kemiğimin üzerinden aşağı kayarak, daha gizli bölgeleme doğru ilerledi.

"O zaman beni hemen gönder. Neden beni öldürüyorsun?"

Yüzlerimiz her nasılsa yakınlaşmıştı. Yumuşak dudaklarının pembe tonlarını, şakağının yakınındaki koyu renk saçlara tezat oluşturarak öne çıkan pürüzsüz cildini kolayca görebiliyordum.

“Çünkü ölmezsen korkarım ki her şeyi bırakıp peşinden geleceğim.” Haşin sesi dudaklarımın üstünden kayıp giderken zar zor duyuluyordu.

İkimizden birinin küçücük bir hareketiyle dudaklarımız birbirine yapışacaktı. O hain dudakları öpmek nasıl bir histi acaba? İçimden bir ses bunun uyuşturucu gibi bir etkisi olacağı konusunda beni uyardı. Her yanım parçalanıncaya, parçaları toplanamayacak hâle gelinceye kadar bana kendimi büyülenmişim hissettirecekti.

“Kolayca bulunabileceğimi sanıyorsan...”

“Seni bulurdum,” dedi. Bakışı karnımda öyle çok kelebek uçuşturdu ki saçlarımdaki güveler bile kanat çırttı.

Doğrulurken kolumu da tutup kalkmama yardım etti ve geniş merdivenlerden inmeden önce kolumu kendi koluna geçirdi.

“Bu gece ölürsen ve bunu sana söyleme fırsatı bulamazsam diye söylüyorum, sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin.”

Nazik sözleri beni şaşırttı ve basamakta tökezlediğimde belimden sıkıca tutarak beni yakaladı. Dengemi sağlarken uzun tırnaklarım sırtına battı. Ona teşekkür etmek için başımı kaldırdım ama yüzünde azap dolu bir ifade görünce durdum.

Tırnaklarımın, kanatları dışarı çıkmış olsa bağlanacağı noktaya battığını fark ettim. Kanatlı Unseelie yaratıklarının en ölümcül noktası olduğunu bildiğim yere.

İkimiz de durakladık. Hâlâ belimi tutarken yüzünü bana çevirdi.

“Affedersin,” diye fısıldadım parmaklarımı çekerken. Parmaklarım geniş sırtından aşağı doğru ilerledi ve parmak uçlarım altındaki her kasın gerildiğini hissetti. “Senin için de aynısı geçerli, değil mi? Kanadının altı öldürücü noktası? Öyleyse neden zırh giymiyorsun?” diye sordum. Nedense fazlasıyla samimi geldi bu an.

Son basamağa indim ve alana ihtiyaç duyarak merdivenden uzaklaştım. Ondan gerçekten bir cevap beklemiyordum.

Merdivenlerden uzaklaşırken elimi tuttu ve beni yeniden göğsüne çekti. Bakışlarında bir şey tehlikeli ve dengesiz görünüyordu. Kanatları açıldı. Bu kadar yakından, havada uçuşan duman tutamlarından ziyade fiziksel bir maddeden oluştuğunu görebiliyordunuz. Uzaklaşmak istedim. Açık kanatlarını görünce bedenimin hissettiği büyük tehlike kaçmayı istemem için yeterliydi. Yırtıcı tarafı tam anlamıyla etkin durumdaydı, artık kibar bir adam kisvesi altında gizlenmiyordu.

Elimi sırtına, kanadının hemen altındaki yere götürdü.

Avucumu sıkıca bastırırken deri ve kumaşın kanatlara yer açan kenarını hissettiğimde nefesim kesildi.

“Evet, kuzu, buradaki bir yara işimi bitirir,” diye gürledi, beni göğsüne yaslarken. Güzel gözlerindeki küçük mavi beneklerin hepsini görebiliyordum. Bedeni tehlike diye bağıırıyordu ama bakışlarında nazik, hatta hüzünlü bir şeyler vardı.

“Zırh giymiyorum çünkü buna ihtiyacım yok. Beni öldürmeye kalkışacak kadar aptal olan herkesin meydan okumasını kabul ediyorum. Fae’lerin çoğu benim de zayıf bir noktam olduğunu bilmeyecek kadar aptaldır.”

Elimi o noktaya daha da sert bastırdı. Sanki o noktaya yakınlığıma misilleme olarak, kanadının elime baskı yapan kısmında yoğun sıvı hissi hissettim. Biz bakışırken sadece gözlerimiz konuşuyordu, bedenlerimiz birbirine sıkı sıkıya yaslanmıştı.

Benimleyken savunmasızdı.

Ona zarar vermek için burada olmadığuma inanmış olmalıydı.

Kendine gelir gibi oldu ve birkaç adım ilerledi, kanatlarını içeri çekerken hâlâ bileğimi tutuyordu. Kapıdan çıkıp büyük, korkunç bir at arabasına ulaştık.

Korkutucu kare gövdesini kaplayan siyah kaplamalarla büyük ve gotikti. Kapı açıldığında parlak kırmızı kadife gözlerimi acıttı ama asıl korkutucu kısım bu değildi.

Uğursuz aracın önünde bekleyen parlak kırmızı gözlü altı adet iri iskelet hâlindeki tek boynuzlu at öfkeyle ayaklarını yere vurup homurdandı. Ama en korkutucu kısım bu da değildi.

Arabanın içinden, “Hadi, binin,” diye bağırdı Kraliçe.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MENDAX

CALLIE'Yİ DİKKATLE İZLİYORDUM.
Araba ne zaman tümseğe çarpsa göğüs dekoltesi kayıyor, doğru düzgün düşünmeyi zorlaştırıyordu. Annemin karşısında oturmasaydık, giydiği daracık kırmızı elbiseyle ona karşı koyabilir miydim emin değilim. Elbise yumuşak vücudunun her kıvrımını bir eldiven gibi sarıyordu. Sarmadığı kısımları kafamda hayal ettim ve bu benim için çok fazlaydı. Her zamanki gibi lavanta değil, kehribar ve baharat kokuyordu.

Hizmetçiler yanlışlıkla onun sabunu yerine benim sabunu mu kullanmışlardı.

Tanrılar, her yerinin benim gibi kokması hoşuma gitmişti.

Özellikle bu gece diğer fae'lerin onun yanındayken sadece benim kokumu alacak olmaları hoşuma gidiyordu. Onun *benim* evcil hayvanım olduğunu bileceklerdi.

Ruhumun ona karşı verdiği savaşı kaybediyordum. Aldığı her nefeste savaşımın bir hattı daha çöküyor gibiydi. Sözleri, akli, yumuşak teni beni tamamen ele geçiriyordu.

Onun tadına baktıktan sonra aklımın nihayet ondan kurtulacağını ummuştum ama çok daha farklı olmuştu. Onun tadını aldığım anda daha fazlasını istedim. Daha fazlasına *ihtiyaç* duydum. Ne kadar karşı koysam da zihnimdeki kalenin her

duvarı onun varlığıyla yıkılıyordu. Bu çıldırtıcıydı! Yakında ölmezse onun benim en büyük zayıflığım olacağından korkuyordum ve ben, herhangi bir zayıflığım olmasını göze alamazdım, özellikle de taht boşken.

Bu geceki sınav onun için hızlı, ani bir ölüm olacaktı. Bedenimdeki kan daha şimdiden onun öleceği fikrine karşı direniyordu. Her zaman bir şeyler –*herhangi bir şey*– hissetmek istemiştim. Sonra birdenbire bu insan, bir zamanlar boş ve soğuk olan içimde bir ihtiyaç ateşini tutuşturmuştu.

“Neden yine Fae Diyarı Sarayı’na gölgelenmedik ki? Kız tek başına götürülebilirdi,” diye homurdandı Kraliçe, karşısındaki konforlu oturakta yerini almış olan Callie’ye kaşlarını çatarak.

“Çünkü bildiğin üzere, habersizce gölgelenmemizi engellemek için korumaları var ve Duman Avcıları olarak bunu kolayca atlatabileceğimizden hâlâ oldukça emin olsam da elfler ve Seelie kraliyet mensuplarıyla aramız zaten gergin,” dedim soğukkanlılıkla ama Seelie fae’lerinin Callie’ye bakacağı düşüncesiyle yumruğum sıkıldı.

“Bunu tam şu anda yapabilirim,” dedi Kraliçe. Gözleri yaramazca parlıyordu.

Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum.

“Böyle bir şey yapmayacaksın. Ben *bağlanmayacağım*. Nokta,” diye karşılık verdim.

Callie bu söz üzerine donup kaldı.

Enteresan.

Kraliçe dudaklarını büzdü. “Senin iznine ihtiyacım yok, canım. Kraliçen olarak, beğensen de beğenmesen de uygun gördüğüm her şeyi yapabilirim.”

Hâlâ fareyle oynayan bir kediymiş, fare onun oğlu olsa bile.

“Ben buradayım. Tam karşınızda oturmuyormuşum gibi hakkımda konuşmayı bırakın,” diye çıkıştı Callie, Kraliçe’ye.

Tanrılara şükür, o ateşin yanmasına izin verdiğinde çok etkileyiciydi. İçinde alevini körükleyen bir karanlık vardı ve ben bunu ruhumla hissediyordum.

“Benimle bir daha bu şekilde konuşursan uzun süre hayatta kalamazsın,” diye homurdandı Kraliçe.

Oğlu olmasam şaşkınlıkla karışık bir saygıyla hareketlenen kaşlarını gözden kaçırabilirdim.

“Ben ona bağlanmayacağım. *Onunla* sonsuza kadar burada sıkışıp kalmaktansa ölmeyi tercih ederim,” dedi Callie öfkeyle.

“Planımız da bu,” diye kıkırdadı Kraliçe, araba durmadan önce.

Bana bağlanmayı reddetmesiyle göğsümde rahatsız edici bir his oluştu. Bundan kesinlikle hoşlanmadım. Neden bana bağlanmaya bu kadar karşıydı? Bir insan onun elde edeceği güçleri nasıl istemezdi? Çoğu bunun için yalvarırdı.

Sohbetin boğuculuğundan hızla kurtuldum ve hanımların arabadan inip Fae Diyarı Sarayı’nın büyük taştan şatosuna girmelerine yardım ettim.

İçeri girer girmez farklı krallıkların ayrıldığını fark ettim. Elfler beyaz saçlı Kral ve Kraliçelerinin etrafını sarmıştı; her biri uçuşan, beyaz ve altın sarısı renklerde geleneksel cüppeler giymişti. Arkada daha az önemli birkaç küçük kraliyet mensubu vardı.

Büyük balo salonunun arka tarafındaki Seelie prenslerini izlerken gözlerim ateşli altın rengi bakışlara takıldı. Callie’nin hayatını kurtaran altın tilkilerden bahsetmesi geldi aklıma. Ondan ne istemişlerse alamayacaklardı. O artık benimdi. Güneş ışığında bu kadar uzun süre kalmaktan renkleri neredeyse kehribara dönmüştü. Olanlardan sonra onlardan neredeyse annem kadar nefret ediyordum.

Seelie Kraliçesi Saracen'i ya da genç Prenses'i bulmak için hızla bölgeyi taradım ama Seelie kraliyet üyelerinden yalnızca iki prensin geldiğini gördüm.

İyi. Bugün iki kraliçe arasında yeni bir savaş çıkarmam gerekmiyordu.

İki kardeşi tarttım. Aurelius daha uzun boylu olandı ama yine de benim kadar uzun değildi. Langmure daha kaslıydı ama "ben savaşmaktansa kaçarım" tarzında zayıftı. Her ikisi de tipik Seelie kıyafetleri kuşanmıştı; tamamen beyazdı ve her birinin iğrenç sarı başlarının üzerinde altın bir taç vardı. Ben bu gece tacımı takmayı reddetmişim. Hepsi benim kim olduğumu biliyordu, kâbuslarının onlara hatırlattığı şeyi canlandırmak için taca ihtiyacım yoktu.

Bakışları arkamdaki Callie'yi bulduğunda Aurelius düpedüz bakakaldı. Saf arzunun altın rengi gözlerini doldurmasını izledim. Evcil hayvanıma bakarken soluk sarı tüylü kanatları arkasından fırlayınca kardeşini ve odadaki herkesi şaşırttı.

Bir erkek fae'in kanatları yalnızca sevişmek veya dövüşmek istediğinde ortaya çıkardı.

Kanatlarım açıldığında karanlık ışığı gölgeledi. Callie'nin önüne geçtim ve bu hareket Aurelius'un bakışlarının küçük bir sırtışıla bana çevrilmesine neden oldu, kanatları hâlâ açık olduğu hâlde o ve kardeşi odanın ortasından bize doğru yürüyorlardı.

"Demek doğruymuş," dedi Langmure bana dik dik bakarken. Çoğu kişinin aksine, hiç de korkmuş görünmüyordu, ki bu da onun işine gelirdi. Ahmak. "Bir insanı tutsak ettiğini duyduk ama bunun senin için bile son derece bayağı olduğunu düşündüm." Daha fazlasını biliyorlarsa da burada, Fae Diyarı Sarayı'nda hiçbirini dile getirmezlerdi.

"Size iyi davranıldığını umuyoruz," dedi Aurelius, Callie'nin elini tutmak için kardeşinin önüne geçerek. Geniş altın kanatları neredeyse kardeşini yere devirecekti.

"Ben ah..." Onu arkama itmeden önce Callie'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Boğazının kesilmesini istemiyorsan, benim olana dokunmayı bırakmanı ve kardeşini de alıp karşı köşeye gitmeni öneririm, Aurelius. İnsana olan ilgin her neyse artık sona eriyor," diye homurdandım.

Langmure'un kanatları açıldı. Yüzünde pis bir gülümseme vardı.

"Ne kadar tatlı, canavar insana âşık olmuş," diye alay etti Langmore yüzüme yaklaşırken.

Şu anda girmeyi göze alamayacağımız küçük bir savaşa neden olacağını bildiğim hâlde kanım onun boynunu kırma arzusuyla kaynıyor, âdeta çılgılık atıyordu. Fae Diyarı Sarayı'nın tarafsız bölge olması gerekiyordu.

Yüzüme yaklaşan Langmore'a o kadar odaklanmıştım ki Aurelius'un arkama geçip Callie'yi yanına çekerek sıkıca tuttuğunu fark etmemiştim.

Callie'nin gözleri benimkilerle buluştu, korkuyla ve anlamadığım başka bir şeyle doluydu.

"Elini çek yoksa ölürsün, Aurelius," diye uyardım.

Karanlık her gözeneğimden fışkırıp tüterken odayı bulanıklaştırıyordu.

"Tutsak bir insanı Fae Diyarı Sarayı'na getirdiğinden onun insan âlemine güven içinde geri dönmesini sağlamak bizim görevimiz. Onu almaya hakkımız var, Mendax ve sen de bunu biliyorsun." Langmore kendini beğenmiş bir edayla gülümsedi, belli ki bundan keyif alıyordu.

Bizi izlerken tüm oda suspus olmuş, donakalmıştı. Herkes yay gibi gergindi. Doğruca olayların içine dalmıştık.

"Bizimle geliyor. Hadi gidelim," dedi Aurelius, Callie'yi kapıya doğru yönlendirirken.

Callie bana baktığında şaşkına dönmüştü. Güçlü fae erkeğine karşı koyamayacak kadar zayıftı. Aurelius, fae kraliyet üyelerine bahşedilen güçten yoksun olsa bile Callie onun dengi değildi.

Callie'yi kendisine ve kapıya doğru çekerken eli beline dolandı, vücuduna dokundukça kanatları daha da genişledi. Boynunun kıvrımına doğru bir şeyler fısıldamak için eğildi ve altın tüyler titredi.

Başka bir erkeğin ona dokunduğunu görmek daha önce hissetmediğim bir öfke patlaması yarattı içimde.

Bedenimdeki her damar Callie'yi ondan uzaklaştırma ihtiyacıyla dizginlenemez bir şekilde titredi. Ya onu benden alırlarsa?

Bir hırıltıyla Langmure'un kafasını tuttum ve vücudundan ayırdım.

Omuriliği koparken yüksek bir çatırtı havada yankılandı. Duman ellerimden bir kasırga gibi akıp Langmure'un Seelie cesedini paramparça etti ve parçalarını her yere saçtı. Onun altın rengi kanı odayı ve içerideki herkesi kapladı.

Onu almalarına izin *vermeyecektim*. Savaşa neden olsun ya da olmasın.

Artık yaşayan tek Seelie Prensi olan Aurelius'un arkasında gölgelendim. Fae Diyarı Sarayı'nda gölgelenmek için ne kadar büyük bir güç gerektiğini bildiklerinden odadakilerin nefesi kesildi ve inlediler.

Aurelius'un boğazına uzandım ama o, kanatlarını korumak ister gibi Callie'nin etrafına sarmak için çabaladı. Ne kadar da yüce gönüllü biri.

Onu benden korumaya çalıştığını görmek beni çılgına çevirdi.

O benimdi.

Canını yakacağım tek kişi Aurelius'tu.

“Yeter!” diye bağırdı annem bize doğru yürürken.

Callie’yi tuttu ve Seelie’den uzaklaştırdı. Onun Callie’yi tutması bile içimde bir koruma duygusu uyandırdı.

“Onu eve götürmeye hakkımız var, Kraliçe Tenebris,” dedi Aurelius, dikkatini bana çevirmeden önce insana bakarak. Artık iyice açılan kanatları gerilmişti. “Seelie’nin Veliaht Prensi’ni öldürdün. *Bir insan için*. Kazanamayacağın bir savaşa girmiş oldun. Senin bir kralın bile yok,” diye tehdit etti nefes nefese.

Haklıydı ve bunu biliyordum.

Onu tutsak ederek fae kanunlarına karşı çıkıyordum. Onu alıp insan âlemine geri götürmeye hakkı vardı.

Yine de gözlerindeki şehveti görmüştüm. İnsanlar çoğu erkek fae için egzotik bir ödül gibiydi ve şimdiki durum da çok farklı değildi. Onu kendisi için alıyordu.

“Biz bağlanıyoruz,” diye kekeledim hızla.

“Ne?” dediler Kraliçe ve Callie aynı anda nefesleri kesilerek.

“Biz bağlanıyoruz. ŞİMDİ, anne! Şimdi yap!” diyerek derhâl emrettim, şok olmuş anneme bir bakış atarken.

Yine de hızlıydı ve ikimizin de elini tutmakta bir an bile tereddüt etmedi. Tüm oda kararırken gözlerini kapadı.

“Hayır! Lütfen! Durun!” Callie bana ve Seelie fae’ine bakarken Kraliçe’nin tutuşundan kurtulmak için çaresizce mücadele etti.

Umursamadım.

Hayatımın sadece birkaç saati için bile olsa o her şekilde benim olacaktı.

Kalbim, kısa hayatının geri kalanında bana bağlı kalacağı düşüncesiyle sıkıştı, ki bu alışkın olmadığım bir histi.

İçeride şimşek çakıp gök gürlerken oda girdap hâlinde döndü ve karardı. Kalabalık çığlıklar atarken, yoğun ve ağır duman herkesi saran bir girdap gibi dönmeye başladı.

Enerji çatırdadı. Şaşkınlıkla göğsümün içinde bir şeyin şiştiğini hissettim. İkimiz de nefes alma mülcadelesi verirken hem benim sistemime hem de doğrudan Callie'nin sistemine yıldırım çarpmış gibi hissettim.

Duman dağıldı ve odadaki karanlık çekildi.

"Biz bağlandık," dedim nefes nefese, elimi serbest bırakarak. Seelie Prensi'yle göğüs göğüse gelmek için adım atarak, "O artık benim müstakbel eşim, Aurelius ve ona istediğim *her şeyi yapabilirim ve yapacağım da*," dedim tatmin olmuş bir gülümsemeyle.

İçimde bir yer dolmuş gibi hissettim, artık boş değildi. Sanki tenimde kehribar renkli bir ay parlıyordu.

"Hayır! Lütfen," diye yalvardı Callie. Durduğum yere doğru koşup kolumu tuttu ve çılgınca salladı. "Lütfen! Bunu bana yapamazsın! Geri dönmek istiyorum! Seninle kalmak istemiyorum!" diye sertçe haykırdı ve içimde yeni inşa edilen bir şey onun sözleriyle kırıldı.

Elbette benim aptalca duygularımın onda bir karşılığı yoktu. Bir suikastçı olarak beni öldürmeye şartlandırılmıştı.

Seelie fae'i haklıydı. Bir *insan* için bir savaş başlatmıştım ve bunu fark etmek sonunda beni darmadağın etti. İnsanın zehri beni tamamen istila etmişti.

Ona âşık olduğumun farkına vardığımda öfkeden çılgına döndüm.

Callie'nin gitmesine her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyarak anneme panik içinde baktım. "Sınava hemen başlayın. Eğer tamamlarsa, bağlanmış olsun ya da olmasın, zarar görmeden insanlara geri dönecek."

"Ama o zaman..." diye karşı çıktı kraliçe.

"Şimdi!" Oda kararlılığıma sallanırken duvarlar sarsıldı.

Kraliçe ve Callie dışında herkes irkilip saklandı. Aurelius çoktan kıpkırmızı bir suratla ortadan kaybolmuştu.

İnsan bana inanamayarak bakıyordu ama ben görüyordum. Gözyaşlarının ve yalvarışlarının ardına gizlenmiş öfke ateşi ortaya çıkmak için savaşıyordu. Ateşi üzerime atılmak için savaşıyordu.

O anda ona körkütük âşık olduğumu ve ölümüne neden olabilecek tek şeyin o olacağını anlamıştım. Kırılmaz zırhımın zayıf noktası. Ona baktım ve bu beni ölesiye korkuttu. Onun için yapabileceklerim beni ölesiye korkuttu.

Yumruklarımı o kadar sıktım ki parmak eklemlerimin serbest kalmak için gerildiğini hissettim.

“İkinci sınav şimdi başlıyor. Oyun devam ediyor,” diye homurdandım, gözlerimizden alev çıkarak birbirimize bakarken.

O beni mahvetmişti ve ben de onu mahvettiğimden emin olacaktım.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CALLIE

“**H**AYIR, MENDAX, LÜTFEN!” DİYE YALVARDIM AMA ARTIK ÇOK geçti.

O tanıdık girdap görüşümü bulandırdı.

Kan ormanında nasıl sırtüstü uyandığımı anımsayarak kendimi sert ve soğuk bir şeye hazırladım.

Dizlerimi göğsüme çekip korunmaya ihtiyacım olursa diye elbisemin uzun kumaşını başımın üstüne sardım. Yumuşak, kıpkırmızı kumaş tek zırhım olacaktı.

Düşme hissi bir süre daha devam etti. Kaslarım, düşüşümü desteklemeye hazırlanmanın gerginliğiyle titriyordu.

Hâlâ hiçbir şey yoktu. Düşmeye devam ederken yalnızca hafiflik hissediyordum.

“Bak kızım, o elbisenin altında kalırsan bütün gece burada olacağız,” diye homurdandı yaşlılıktan kalınlaşmış pürüzsüz bir ses.

Vücudumdaki her kas bir saldırı beklerken gerilmişti ama saldırı gerçekleşmedi.

Elbiseyi yavaşça başımdan çektim ve endişeyle ayağa kalktım.

Tenimin altında hâlâ öfkenin titreşimlerini hissedebiliyordum ama onu hayatımı kurtarabilecek üretken bir şeye yönlendirmeye çalıştım.

Mendax bir canavardı ve bundan nasıl şüphe ettiğime inanmıyordum.

Sırf kral olarak tahta geçebilmek için bana bağlanmıştı. Hiçbir zaman gerçekten evlenmek zorunda kalmayacaktı çünkü bağlandığı insan ölmüş olacaktı.

Daha ne kadar aptal olabilirdim ki?

Hiç umurunda olmamıştım. O sadece benim ölmemi istiyordu.

Cehennemden dönüp onu bizzat ateşe vermek zorunda kalsam *bile* Mendax'ı bana bağlandığına pişman edecektim.

"İyi ki seni öldürmeye falan çalışmıyorum çünkü benim gibi yaşlı bir kadın bile şimdiye kadar bunu yapabilirdi. Orada öylece duruyorsun," dedi ses. Gözlerimi açtım ve kendimi hazırladım.

Beklediğim şey bu değildi, yine de ne beklediğimi gerçekten bilmiyorum.

Mağara genişti ve başımın üzerinde en az iki buçuk metre yükseliyordu. Görünürde hiçbir açıklık, pencere ya da kapı yoktu. Sadece derin, açık bir mağarayı oluşturan kahverengi duvarlar vardı. Küflü toprak gibi kokuyordu ama görünürde ne toprak ne de su mevcuttu, yalnızca kahverengi kil duvarları görebiliyordum. Köşeleri karanlıktı ama göremeyeceğiniz kadar değildi. Büyük ahşap meşaleler her birkaç adımda bir kaya duvarına cıvatayla tutturulmuştu. Uzun turuncu alevleri bir tıslamayla titredi...

Tıslayan meşaleler değildi.

Ansızın büyük bir yılan öfkeli bir tıslamayla odanın ortasına düştü, siyah ve yeşil gövdesini mağara tabanının kenarına kaydırarak özgürlüğüne ulaşmaya çalıştı

Çığlık attım ve odanın ortasındaki uzun masaya koşup üstüne çıktım, ancak titreyerek üzerinde durduktan sonra bunun bir masa olduğunu fark ettim.

Yılanlardan çok *korkardım*.

Hiçbir şey ama *hiçbir şey*, beni yılanlar kadar korkutamazdı.

Mendax bunu her nasılsa öğrenmiş olmalıydı. Beni yıka-
cak şeyin bu olduğunu biliyordu.

Kafamın arkasında yabancı, erkeksi bir gururun dalgalan-
dığını hissettim.

Ne? Bu o mıydı?

Vay canına. Onu hissedebiliyordum, sanki duygularının
bir kısmı benimkilerle iç içeydi. Öfkesini hissedebiliyordum,
aklımın bir köşesinde baharatlı, sıcak bir lav gibiydi. Başka
bir şey daha vardı. Sanki... bilmiyorum... hüzün? O zamandan
beri böyle bir şey hissetmemiştim...

O *kadın* kalbimin diğer yarısını aldığından beri.

Eve dönüp arkadaşımı geri alacaktım. Bütün bunları boşu-
na yaşamamıştım.

Piç kurusu.

Öfkemi aklımdaki o noktaya yönlendirmeye çalıştım.

“Lanet masamdan in! Biraz kendinin farkında bir insan ol!
Bu duruma düşmene şaşmamalı.”

Donakaldım, yaşlı kadına bakmak için uzun siyah masa-
nın üzerine çömeldim.

Uzun tahta değneği elindeydi, sinirlenmiş gibi duruyordu.
Yuvarlak vücudundan koyu mor cüppeler uzanıyordu. Altın
rengi tenine derin ve ince kırışıklıklar kazınmıştı. Gümüş ren-
gi saçları başının üzerine birkaç düğüm hâlinde güzelce tuttu-
rulmuştu, aynı gümüş rengi kaşları ise muhteşem kahverengi
gözlerinin üzerinde bana doğru çatılmıştı. Yaşlı görünüyordu
ama bir tanrıça gibi, bitkin bir yaşlı kadın gibi değil.

“İksirlerin hepsini devirmeden önce masamdan in,” diye
azarladı.

Aksanı, tamamen başka bir zamana aitmiş gibi görünen
cübbeli kıyafetiyle uyumluydu.

"S-sen kimsin?" diye sordum köşedeki yılanı bakarken.

Yılan duvara doğru süründü ama bizden uzak durmaktan memnun görünüyordu.

Birdenbire yumuşak bir gümbürtüyle masanın hemen yanına üç yılan daha düştü.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissederek çığlık attım. Bayılacak mıydım? Hem de bunca şeyden sonra. Tüm yaşadıklarım, her şey aptalca bir yılan korkusu yüzünden heba olup gidecek miydi? Ben her hayvanı severdim ve bir yılanı asla zarar vermezdim ama nedense beni korkutuyorlardı.

Zihnime bir rahatlama dalgası yayılırken kalabalıktan gelen boğuk bir kahkaha sesi hissettim.

Mendax bunun beni ne kadar etkilediğini biliyordu, hissedebiliyordu.

"Yılanlar tek derdin değil, çocuğum. Masadan inip bu oda yılanlarla dolmadan sınava başlamanı öneririm. *Ben* kendimi gölgeleyebilirim, ya sen?" diye sordu yaşlı ve güzel kadın.

"Sen-sen anlamıyorsun. Onlar zehirli yılanlar. Kafalarının şeklinden bunu anlayabiliyorum. Zehirli olmayan yılanların çoğunun kafası üçgen şeklindedir ancak bunların çeneleri daha geniştir. Z-zehir torbaları yüzünden," diye kekeledim, odaklanamayarak. O anda saf korku beni ve kararlarımı etkisi altına almıştı. "Bu arada sen kimsin?" diye yeniden sordum.

"Ben kâhin Lania. Kader sözlerini iletme ve senin ikinci sınavını yapmak için buradayım," dedi sakince, sanki havadan zehirli yılanlar yağan bir odada değilmişiz gibi.

"Bir kâhin mi? İkinci sınav için kaderimi mi okuyacaksın?" diye sordum yerde sürünen sürüngenlere bakmadan önce. Vücudum bir anda titremeye başladı. Bana zarar mı vereceklerdi yoksa diğer hayvanlar gibi bana yardım mı edeceklerdi? "Peki ya yılanlar?" Kadına gözlerimi kıstım.

“Aptal kız, kâhin olarak ben aynı zamanda zehirlerin de hükümdarıyım.” Kolunu mor kumaşla kaplı kalçasına koydu ve masadan inmeme işaret etti.

Yutkunmam boğazımda takılıp kaldı. Yılanlar diğer tarafa geçmişti ve muhtemelen soğuk mağarada ısınmak için birbirlerinin üzerine yığılıyorlardı.

“Demek beni zehirliyorsun,” dedim, masanın üzerinde her biri farklı renkte bir sıvıyla dolu yedi farklı renkteki bardağa bakarak.

“Aslında evet.” Bu onu üzüyormuş gibi yere baktı. “Bugünkü işim kâhinlik değil ama her iki unvanla kutsanmış ve sorumluluk almış durumdayım, bu yüzden daha rahat konuşacağım. Ölüm ve karanlık, yuva kılığına girmiş altın şatoya kadar sana musallat olacak.” Yaklaştı ve yüzümü incelerken gözleri meşale ışığında parladı. “Kalbini tamamlayan şeyi arıyorsun. Unutma, engerek gün ışığında kendini ısıtır ama evini karanlıkta bulur. Her şeyden önemlisi, en çok ihtiyacın duyduğun anda içindeki engereği serbest bırakmayı unutma.” Bunları söyledikten sonra başını onaylarcasına salladı, benden ve masadan uzaklaşarak birkaç yavaş adım attı.

Belki bana az önce verdiği bir ipucunu kaçırmış olabileceğimden endişelenerek, “Az önce söylediklerinden hiçbir şey anlamadım,” dedim.

Sadece gülümsedi. “Yakında anlayacaksın.” Gözden kaybolmaya başladı.

Cübbesinin matlığı gözlerimin önünde değişti.

“Bekle! Beni burada bırakamazsın!” diye haykırdım.

“Önünde işaretsiz yedi bardak duruyor. Bardaklardan dördü seni öldürmek amacıyla bizzat ellerimle topladığım zehirleri içeriyor. Geriye kalan üç bardak ise panzehirleriyle dolu.” Artık zar zor görülebiliyordu. “Onları doğru sırayla alırsan yaşamaya devam edersin ve eve dönme şansı kazanırsın.

Ama bir tanesini bile yanlış sırada alırsan çok yavaş ve acılı bir ölüme mahkûm olursun. Bu oda yavaş yavaş zehirli yılanlarla dolacağı için karar verirken tereddüt etmemeni tavsiye ederim,” dedi.

“Bekle!” diye arkasından bağırdım ama artık çok geçti, tamamen gözden kaybolmuştu ve artık yalnızdım.

Mağarada yılanlarla ve inanılmaz miktarda zehirle yalnızdım.

Ellerim terleyip ıslanırken zihnim dönmeye başladı. Yılanları zehirlesem bile tavandan daha fazlası düşecekti. Zehirleri içmeyi reddedersem yılanlar beni öldürecek.

Yukarıdan iki yılan daha düştü. Bunlar siyahtı ve mağara boyunca korkunç bir kıyamet melodisini yankılarken çılgınca sallanan çingirakları vardı.

“Tanrım, bunu yapamam. Yapamam! Lanet olsun!” Gümüş saplı bardakların devrilmemesine dikkat ederek yeniden masaya tırmanırken titriyordum.

Bardak sırasına bakarken bağdaş kurup oturmak için bacaklarımı içeri çektim.

“Tamam, tamam... hadi bakalım,” diye mırıldandım kendi kendime, umutsuzca sakinleşmeye çalışarak.

Tek bir yanlış hareketle acı içinde kıvranmaya başlayacak ve sonra da ölecektim.

Pekâlâ, ilk bardak berrak görünüyordu. Titreyen ellerimle dökmemeye dikkat ederek onu kaldırdım ve bir tür ipucu bulma umuduyla burnuma götürüp kokladım. Ne arayacağımı bilmediğim için bunu neden yaptığımı da bilmiyorum. Bardağı tekrar yerine koydum ve ikinci kadehi aldım, bunun içinde çok güzel mor bir sıvı vardı ama hiçbir koku alamadım.

Üçüncü kadeh güzel bir pembemsi tonda görünüyordu, sıcak ve tatlı kokuyordu, neredeyse...

Aklıma yıllar önce bir otel konferansında kokladığım muhteşem pembe çiçekler geldi. Zakkum! Bu zakkumdu!

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Bitkisel özellikleri ve zehirlerini biliyordum. Büyülü toksinler kullanacaklarını varsaymışım. Şifalı otlar ve bitkisel zehirler mi kullanıyorlardı? Zehirlerin hükümdarı Lania bunu bana yardım etmek için mi yapmıştı?

Gergin bir tavırla alelacele geri çekilmeden önce bardaklara yaklaştım. Bu çılgıncaydı.

Doğru hatırlıyorsam zakkum çiçekleri oleandrin ve nerii-ne ürettiyordu. İnanılmaz derecede güçlü iki kardiyak glikozit. Bununla hazırlanmış bir bardak içecek şöyle dursun, tek bir yaprak bile sizi öldürebilirdi.

Bardağı masaya koydum ve üç yılan daha masaya düşmeden hemen önce aceleyle sonraki bardağa geçtim.

Çılgılık attım ve yakıcı bir endişe hissettim. Bir dakika, bu endişe bana ait değildi. Mendax'ın endişesini duyuyordum içimde.

Neden endişeleniyordu ki?

Muhtemelen bu sınavı geçip buradan canlı çıkarsam diye endişeleniyordu.

Meydan okuma ve öfke tenimin altında lav gibi kabardı. Nasıl olmuştu da beni umursamaya başladığını düşünecek kadar *aptal* olabilmişim?

Bana dokunmasına izin verdiğime inanamıyordum. *Tadima bakmasına.*

Dilinin tenimde nasıl çılgınca bir tat bıraktığını hatırladım...

Şehvet.

Canavarın kendisinden gelen saf, kör edici şehvet zihnime çarptı. Bağ sayesinde uyarıldığımı hissedebiliyordu.

Başımı iki yana salladım ve aklımı boşaltmaya çalıştım.

Buradan çıkacaktım. Yaptığım son şey olsa bile buradan çıkıp evime gidecektim.

Elbisemin kuyruk kısmındaki fazladan kumaşı aldım ve yüzümde boncuk boncuk biriken teri sildim, ardından içime derin bir nefes çekip dördüncü bardağa uzandım.

İçime çeker çekmez, soluk yeşil sıvıdan güçlü şifalı otların kokusu duyularıma hücum etti. Neydi o? Rezene, yabani elma belki? Papatya? Çok güçlü bir çay gibi yoğun kokuyordu. Yeniden masaya koydum. Pekâlâ, dört bardaktan yalnızca birini çıkarabilmişim.

Beşinci bardak da yeşildi, bir öncekinden biraz daha koyuydu. Onu burnuma tuttum ve kendimi hayal kırıklığına uğramaya hazırladım.

Havuç.

Havuç gibi mi kokuyordu? İçindeki ne...

Hangi zehir havuç gibi kokardı?

Subaldıranı havuç ailesindendi ve fazlasıyla zehirliydi!

Hemen serçeparmağımın ucunu yeşil sıvıya batırdım ve kolumun üst kısmına sürdüm.

Birkaç saniye içinde tenim kızarmaya ve kabarmaya başladı.

Kesinlikle subaldıranıydı bu. Bundan emindim. Parkın ıslak çayırları boyunca düzenli olarak yetişirlerdi ve onlara dokunulduğunda şiddetli deri reaksiyonlarına sebep olurdu.

Bardağı yerine bıraktım ve biraz daha iyimser hissederek zehre gülümsedim.

Parlak yeşil çizgili kırmızı başka bir yılan masanın üzerine düştü ve neredeyse bardaklardan birini deviriyordu, ben de çılgılık atarak bir tekme savurdum.

Acele etmem gerekiyordu. Daha hızlı geliyorlardı.

Altıncı bardak, berrak sıvıyla dolu başka bir bardağa benziyordu ama koklar koklamaz hemen limon olduğunu anladım. Çok fazla limon. Limonla gizlenmiş zehir olmadığı sürece bunun bir panzehir olduğuna inanmak

zorundaydım. Limon suyu inanılmaz derecede asitliydi. O bardağı bırakıp son bardağa doğru devam ederken bunu aklıma not ettim.

Berrak açık yeşil sıvı diğerlerine benziyordu, belki biraz daha açık bir rengi vardı. Bardağın dibine bir miktar tortu çökmüştü ve bunun bir ipucu verip vermeyeceğini görmek için gözlerimi kısıtım. Şansım yoktu. Sadece küçük beyaz beneklere benziyordu. Bu herhangi bir şey olabilirdi. Sıvıyı kokladım.

Öğürdüm, neredeyse bardağı düşürüyordum.

Çiğ et gibi kokuyordu.

Ne kadar iğrenç...

Köklü bir şey... yılankökü! O kadar titriyordum ki zar zor görebiliyordum.

Beyaz yılankökü, küçük beyaz kabarık çiçekleri olan inanılmaz derecede yaygın bir zehirli ottu! Alt kısımdaki beyaz benekler bundan kaynaklanıyor olabilirdi ve çiğ et gibi kokuyordu. Oldukça ayırt edilebilir bir kokuydu.

Bu bitki o kadar zehirliydi ki yakın zamanda insanlar beyaz yılanköküyle beslenen bir ineğin sütünü içtiği için ölmüşlerdi. Bu bardaktaki kesinlikle yılankökü olmalıydı!

Sanki komut verilmiş gibi en az beş yılan iç bulandırıcı bir sesle aşağı düştü.

Zemin artık sürünerek tıslayan yılanlarla kaplıydı.

Onlar yerde birbirlerinin üzerinden kayarken gözlerim korkuyla sımsıkı kapandı. Bazıları jartiyer yılanı büyüklüğündeydi ama bazıları kesinlikle devasaydı.

Tanrım, bu odadan çıkmak ve bu yaratıklardan uzaklaşmak için neler vermezdim. Tüm hayvanları seviyordum, hatta onları takdir edebiliyordum ama vücudumun mantıksız bir kısmı bu yılanlardan kesinlikle korkuyordu.

Pekâlâ, daha fazla vakit kaybetmenin anlamı yoktu.

Bana birkaç insan bitkisi veren kâhinin niyetinin bana yardım etmek olduğunu hissetmekten alamıyordum kendimi.

İnsanlar.

Mendax hâlâ insan âlemini ele geçirmeyi ve tüm insanları yok etmeyi planlıyor muydu?

Dizlerimin önündeki bardaklara odaklanmaya çalışırken karmakarışık zihnim yüzünden hayal kırıklığıyla homurdandım. Bir şeyler yapabilecekken insanları yok olmaya terk edemezdim.

Tamam, her şeyin bir sırası vardı.

Önce buradan canlı çıkmam gerekiyordu ve sonra Mendax'la bir anlaşma falan yapmaya çalışacaktım. En azından insanların yok edilmesini durdurmak için müzakere edebileceğim bir şey olmalıydı. Belki de artık bağlandığı için insanlara zarar veremezdi...

Tanrım, böyle bir şey olabilir miydi? Bunu nasıl öğrenebilirdim? Annesi bizi aceleyle bağlamıştı, bu yüzden belki de bunu etraflıca düşünmemişti?

Yüzümdeki terden ıslanmış saçları uzaklaştırdım ve keşmekeş hâlindeki düşüncelerimi toparlamaya çalıştım.

Derin bir nefes alarak üçüncü bardaktaki pembe zakkum zehrini dikkatlice sola hareket ettirdim, ardından iğrenç çiğ et kokan beyaz yılan kökü ve havuç gibi kokan baldıran otuyla da aynı şeyi yaptım. Bu üçünün tahmin ettiğim gibi şeyler olduğuna ve hepsinin zehirli olduğuna dair kumar oynuyordum. Limon suyu olduğunu tahmin ettiğim kadehi sağa, "panzehir" yığınımaya kaydurdım ve kalan üç uğursuz bardağa baktım.

Birden kucağıma bir yılan düştü.

Çıglık atıp kucağımdaki yılanı fırlatmaya çalışırken masadan yılanlarla dolu zemine düştüm.

Boğuk çıgıklarım mağarada yankılanıyordu ve bu, ben çırpınıp ayağa kalkmaya çalışırken etrafıma tırmanan

yılanları kızdırmaktan başka işe yaramıyor gibiydi. Hayatımda ilk defa o kadar korktum ki hareket edemeyecek hâle geldim. Vücudum saf panikle felç olmuş gibiydi.

Yılanların kalın gövdeleri üzerimde sürünürken gözlerim kapandı. Beni henüz neden ısırmadıklarını bilmiyordum ama yakında ısırılacaktım. İnsan yılanlarla dolu bir odada ısırılıp ölmeden önce ancak bu kadar uzun süre kalabilirdi.

Kalk ayağa.

Sen berbat bir suikastçısın.

Hayvanlarla aran iyi sanıyordum?

Şerefsiz Mendax! Sesi alçaktı ve aklımın bir köşesindeyken duymak zordu ama sanki duymaktan çok hissediyor gibiydim.

Öfkeyle doğruldum. İhtiyacım olan son şey buydu!

Defol git kafamdan!

Ayrıca ben lanet olası bir suikastçı değilim! İyi eğitilmiş bir suikastçı top gibi yuvarlanıp etrafı yılanlarla çevrili bir yerde ölmeyi diler mi, aptal herif!

Dallamanın cüretine bak. Ayağa kalktım ve tamamen öfkeden beslenen bir kararlılıkla hareket ederek, yılanların bulunmadığı zehirlerle dolu masanın üzerindeki eski konuma yavaşça ilerledim.

Ben hiçbir zaman senin iyi eğitilmiş olduğunu söylemedim. İnledim.

Çık kafamdan, Mendax! Umarım ölürsem her şeyi bu bağ aracılığıyla hissedersin. Öldürülüp sonsuza dek yok olmamdan kaynaklanan acının her zerresini.

Sessizlik. Güzel. Bilinmeyen mor bardağı kaldırdım.

Sonsuza dek gittiğinde hissedeceğim acının seviyesi hakkında hiçbir fikrin yok.

Önümdeki zehirlerden daha güçlü olan keder ve öfke bağın içinden uçuşurken şaşkınlıkla nefes aldım.

Yeni yılınlar düştü.

Başımı iki yana sallayıp yeniden odaklanmaya çalıştım. Mor sıvı güzeldi ama kokusu yoktu. Morun matlığına ve diğer zehirlerin içeriğine bakarak tahminde bulunacaksam, bu da bitkiseldi. Bir panzehir olabilir miydi? Diğer berrak bardak gibi onun da kokusu yoktu.

Zihnim o renkte olduğunu bildiğim zehirli çiçekleri taradı. Kurtboğan aynı mor renkteydi, son derece zehirliydi ve Zehirlerin Kraliçesi olarak anılıyordu; bilinen tek panzehir bir çeşit boraks karışımı ya da hatırlayamadığım bir şeydi.

Bardağı yerine koydum ve kokusuz berrak bardağı aldım. Bu o olabilir miydi? Boraks karışımı? Kokusu olmazdı ve berrak olurdu. Şansımı denedim ve şüpheli boraks karışımını limon suyu ile sağa, kurtboğan olduğundan şüphelendiğim mor bardağı sola taşıdım. Eğer üstünkörü tahminlerim doğruysa solumda dört zehir, sağımda iki panzehir ve ortada güçlü şifalı ot kokulu olan içecek olacaktı. O da bir çeşit panzehir olmalıydı. En az on kadar ot birbirine karıştırılmış gibi kokuyordu. Dokuz zehir adında eski bir ortaçağ panzehri vardı. Titreyerek onu da sağa doğru hareket ettirdim.

Pekâlâ, dört zehir varken bunlardan biriyle başlamam gerekiyordu.

Kurtboğanı kendi yerine taşıdım, sonra önüne berrak boraks karışımı olduğunu düşündüğüm şeyi koydum.

Araştırmada sığırlar beyaz yilankökünü tükettiğinde onları toksinlerle savaşmak için asit açısından zengin bir diyetle beslemişlerdi.

Yilankökü olduğundan şüphelendiğim açık yeşil kadehi, boraks karışımı olmasını umduğum şeyin yanına koydum ve onun yanına da limon suyu olduğunu varsaydığımı yerleştirdim.

Bu beni zakkum, dokuz ot ve subaldıranıyla baş başa bıraktı. Yani, sayılır.

İki zehir ve bir panzehir, bu nasıl işe yarayacaktı? Eğer iki zehri birlikte alırsam bu sadece sistemimdeki toksisiteyi artırırdı.

Rakamları yanlış mı duymuştum? Üç zehir ve dört panzehir miydi?

Yutkunmak için savaştım, boğazım kupkuru ve kumluydu. Bir konuda yanılıyor olmalıydım.

Bu zakkum değil miydi? Gül pembesi çiçek? Yoksa bir panzehir miydi?

Mağaraya bir esinti yayıldı, hiçbir açıklık olmadığından belli ki büyüyle yapılmıştı.

Biri hariç hepsi sönmeden önce meşalelerin alevleri cılgınca titredi.

Oda bir anda daha ürkütücü ve göz korkutucu hâle geldi, yalnızca çok sayıda kayan bedenden yansıyan hafif bir ışık vardı. Duyularım zihnime karşı savaş açarken tıslama sesleri daha da yüksek geliyordu.

Şüpheli pembe sıvıyı en sona kadar hareket ettirdim ve panzehir olması için dua ettim. Diğerlerini doğru tahmin etmeyi başarsam bile hayatta kalmam için öyle olmasından başka bir yol yoktu.

Kurtboğan ile boraks panzehiri olduğuna inandığım ilk iki bardağı aldım. Mor sıvıyı dudaklarıma götürdüm, kadehi hızla geri çekmeden önce gözümünden bir damla yaş süzüldü.

Ya yanılıyorsam?

Zehirler korkunçtu. Rehabilitasyon merkezinde sürekli hayvan zehirlenmeleriyle uğraşmak zorunda kalıyorduk. Hayvanlar yabani ot öldürücüye veya antifrizle maruz kalıyordu. Tatlı yaratıkların acı çekmesini izlemek her zaman korkunçtu.

Ve acı çekerlerdi. Neredeyse her zaman da bu yüzden ısırap içinde ölürlerdi.

Eve gidip herkesi görmeyi öyle çok istiyordum ki. Buradan çıktıktan sonra bir şekilde Eli'yi bulacağıma yemin ettim. Onu o kadar çok özlemiştim ki bazen bu canımı yakıyordu.

Soğuk metali dudaklarıma geri götürdüm ve mor sıvıyı içtim, bardağı masanın kenarına bıraktım ve panzehir olması için dua ettiğim şeyin içindekileri mideye indirdim. Bardağı yüksek bir çınlamayla yılanlara fırlattım ve bekledim.

Bir anda ter içinde kaldım.

Midem fokurdadı ve itiraz ederek guruldadı ama acı yoktu.

Burası bir insan için uygun değildi ve Unseelie fae'lerinin insan âlemine asla ulaşamayacağından emin olmak için her şeyi yapardım. En azından Seelie fae'leri iyi huyluydu ve yardım etmek istemişlerdi.

Sonraki kadeh çiftini aldım.

Beyaz yılan kökü ve limon suyu.

En azından tuttuğumu umduğum şey buydu, ışık azlığı sıvıların rengini ayırt etmeyi imkânsız hâle getirmişti, çünkü şimdi metal kadehin kenarı parlak siyah görünüyordu.

Boğazımdan aşağı birbiri ardına indiler. Bunun hakkında daha fazla düşünürdüm ama yere en az yüz yılan düşmüş gibi geliyordu ve acele etmek için yapabileceğim tek şey buydu. Artık sürekli düşüyorlar mıydı? Çok karanlık olduğundan uzağı pek göremiyordum.

Derin bir geçirme sesiyle bulantımın arttığını hissettim. Kusacaktım.

Kusacak hâldeydim ama kasılmıyordum ve bu iyiye işaretti.

Son üçe kaldım.

En emin olmadığım üç tanesi.

Bunlardan birinin zehir mi yoksa panzehir mi olduğundan tam olarak emin değildim.

Masanın üzerinde bir şey kaydı ve onun ağır gövdesini bir gümbürtüyle itmek zorunda kaldım. Hızla artıyorlardı ve

çılgınca tıslamaları öfkelerinin bir göstergesiye kulağa çok kızgın geliyorlardı.

Subaldıranını ve dokuz otu aldım. Geriye bana bakan, ilk başta zakkum olduğundan şüphelendiğim gizemli pembe kaldı.

Bu bir panzehir olmalıydı. Bir zehirle bitiremezdim, yoksa beni öldürürdü.

Ya o kadın yanlış söylemişti ya da ben rakamları yanlış duymuştum ama bu bir panzehir olmalıydı. Bu sınavı atlatmanın başka yolu yoktu. Diğerlerinden fazlasıyla emindim, özellikle de onları tattıktan ve limon suyu gibi birkaçını onayladıktan sonra. Bazı bitkisel zehirler bana çiçeklerinin kokusunu hatırlattığından bu da kendime olan güvenimi artırmıştı.

Pembe olan sonuncu hariç hepsi.

Subaldıranını ağzıma götürdüm ve yuttum. Her birinin tadı kötüydü ve sıvıları içmek için tüm irademi kullanıyordum.

Hızla güçlü otlarla hazırlanmış içeceği yudumladım ve neredeyse öğürüyordum. Güçlü kokulu sıvıyı mideye indirmeden önce durup bir kedi gibi sırtımı kamburlaştırıp eğilmek zorunda kaldım.

Bir dakika bekledim. Şimdiye kadar diğer zehirler harekete geçip beni etkisi altına almış olmalıydı. Aynaya bakmadan dilimin rengini veya gözlerimin durumunu göremezdim ama nabzımı kontrol ettim ve kalbimin henüz patlamadığına şükrettim.

Başarmış mıydım? Onları doğru tahmin etmiş miydim?

Son pembe kadeh bana bakıyor, onu kaldırmam için bana meydan okuyordu.

Eğer yanlış hesaplamışsam ve bu zehirse birkaç dakika içinde ölürdüm.

Kadehi aldım ve gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Bunun en kötü yanı tam olarak emin olamamamdı. İyi bir tahminim

yoktu. Sadece zamanımın henüz gelmediğine ve bunun panzehir olduğuna dair umut ediyordum.

Soğuk metal dudaklarıma değdi, içindekini üç büyük yumdumda yuttum. Bir miktar tatlı bir tadı da olsa acıydı. Burunumu sıvıya yaklaştırıp yeniden kokladım, sonra bardağın içindekileri boşaltıp yere fırlattım, omuzlarımdaki gerginliğin geçmesini ve bunun panzehir olduğu konusunda haklı olduğumu doğrulamasını bekledim.

Parmaklarım elbisemin kumaşını sıkıca kavradı.

Zakkumdu.

İçtiğim sıvı zehirdi ve panzehirim kalmamıştı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

CALLIE

S ON SIVI KADEHİ ZEHİRDİ. PANZEHİR DEĞİL.
Az önce yaptığım şeyden sonra saçlarımı avuçladım.

Yanlış hesaplamıştım.

Kadın dört zehir ve üç panzehir *demmişti*.

Karnıma hemen şiddetli bir kramp girdi ve hâlâ masanın üzerinde dururken yan tarafımın üzerine düşüp dizlerimi göğsüme çektim.

Artık bardak yoktu, odada yılanlardan başka hiçbir şey yoktu.

Tenim aynı anda hem çok sıcakladı hem de çok soğudu.

“Sen canavarsın! Bu adil bir sınav bile değildi! Sen sadece kaçık halkın için eğlence istedin!” diye çığlık attım, acı tüm vücuduma yayılırken karnımı tutarak.

Bekledim ama kalabalıktan veya Mendax’tan hiçbir şey hissetmedim ve duymadım.

“Tebrikler, sizi puştlar! İstedığınızı aldınız!” diye ağladım, sıcak gözyaşları yüzümün altındaki masaya damlayıp toplanırken.

Sesim yenilgi hıçkırıklarıyla boğuklaşmıştı. Panik bütün düşüncelerimi kuşatıyordu.

“Git tahtı al, şerefsiz herif! Sen bir canavardan başka bir şey değilsin ve olacağın tek şey de bu! Bir gün hak ettiğini alacaksın!” Korku dolu bir hıçkırıkla boğulur gibi oldum.

Zihnim su altındaymışım gibi bulanıklaşıyordu. Her şey sisli ve acı vericiydi. Kaslarım spazm geçirmeye başladığında her şeyin değişmeye ve hareket etmeye başladığını hissedebiliyordum.

Öyle çok ağlıyordum ki sümük yüzümden masaya akıp yüzümün altında birikmişti. Neden hayatımdaki her şey bir cezaydı sanki? Her şey cehennem azabından farksızdı ve beni yoruyordu.

En azından yeniden annem ve kız kardeşimle birlikte olabilirdim. Nihayet öldükten sonra onlara tekrar sarılabilecektim.

“Çok aptalım. Keşke o perileri hiç görmeseydim ve keşke Eli ile hiç tanışmasaydım. Keşke hayatımda hiç aptal bir güve ya da mantar görmeseydim. Keşke hiç biliminsanı olamasaydım. Keşke bu anlaşılmayı hiç yapmasaydım. Keşke hiçbir fae’le tanışmasaydım!” dedim ağlayıp sızlayarak ve karnım şiddetli bir sancıyla kasılırken hissettiğim acıyla çığlık attım. Ağzımın iyice kuruduğunu hissettim.

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki göğsümden tren geçiyormuş gibi hissediyordum. Sıcak gözyaşları görüşümü bulanıklaştırmaya devam ediyordu.

“Keşke Willow Springs’e dönüp tekrar rol yapabilseydim. Her şey normal ve yolundaymış gibi... hayatım yolundaymış gibi. Cliff’le çıkıp yuva kurardım. Onu bir daha görsem Cecelia’ya sarılırdım. Earl’e sıkıca sarılırdım ve ona o aptal mantarlardan uzak durmasını söylerdim.” Sızlanmalarım tutarsızdı ama bir önemi de yoktu çünkü burada tek başıyındım. Yapayalnız ölecektim.

Dövüş, kuzu. Bana gerçekte olduğunu bildiğim yılanı göster, Callie. İçinde ne kadar zehir varsa akıt üstüme.

Beni cesaretlendiriyor muydu? Ne kadar ironik.

Bana yılan diyordu. Kararsız mı kalmıştı? Kuzu mu yoksa yılan mı? Kimse ikisi birden olamazdı.

Yılan olsaydım onu çoktan ısırılmış olurdum.

Beni o zindana atmadan önce onu bin kez ısırırdım.

Onu o kadar çok zehirle doldururdum ki gözleri yerinden çıkar ve kalbi patlardı...

O ağzın tüm bu zehirli tehditlerle beni sertleştiriyor.

Zehir.

Aman Tanrım. Zehir.

Oturmak için çabaladım. Midem sıkışıyor gibiydi, zar zor hareket edebiliyordum.

Zehir son panzehirdi.

Son zehir zakkumdu. Nabzı düzensizce çok yüksek seviyelere çıkaran oleandrin ve neriine olarak bilinen öldürücü kardiyak glikozitlere sahipti.

Bir patırtıyla masadan yuvarlanırken sırtım bir yılan yığınının üzerine gümbürtüyle çarptı. En yakınındakini yakaladım, korkularım yaşama isteğimin son kırıntıları tarafından bastırıldı.

Artık paniğe yer kalmamıştı. Çaresizlik bütün ruhumu sarmıştı.

Kalın siyah sürüngen çok büyüktü. Elim bedenini kavrayamadı ama onu ucuna kadar takip ettim ve bunun kuyruğu olmadığını umarak kaldırdım.

Kuyruğu değildi. Büyük siyah yılan, pembe ağzını açarak sağ meme ucumun hemen üzerinden göğsüme saldırdı.

Hayvan öfkeyle sürünüp uzaklaşırken çığlık attım.

Ani bir sancı, göğsümde engereğin soktuğu yeri tırmalamama neden oldu. Felç edici etkisini göstermeden önce zehrin bir elektrik akımı gibi içimde hızla yayıldığını hissettim.

Yılanlar zehirlerini avlarını uyuşturmak ve sakinleştirmek için kullanırlardı, böylece onları kolayca yerlerdi. Bu etki, kalp atış hızımı yavaşlatarak içtiğim zehrin etkisini ortadan kaldırıracaktı.

Midemde muhtemelen bolca zehir vardı, bu sayede ölümcül yılan zehrini yeterince yakıp sadece inanılmaz derecede hasta olacak ama ölmeyecektim. Beni zamanında buradan çıkardıkları ve diğer yılanlar beni ısırmadığı sürece tabii.

Kollarımı dahi hareket ettiremeden yerde yığılmadan önce oda etrafımda döndü ve kendimi yeniden Fae Diyarı Sarayı'ndaki balo salonunun ortasında buldum.

Bu sefer altımda son sınavdaki gibi soğuk mermer zemini hissetmedim.

Sıcak eller sırtımın altına kaydı. Gözlerim kapalı kalmak için savaşıyordu. Tüm bu işkenceden çok, çok uzak bir yere gitmek için.

Prens Mendax'ın kollarındaydım.

Gözlerimi açtım ve savaşmaya hazırlandım ama bunun yerine bedenim bana ihanet etti. Her gergin, yatıştırılmış kasım onun kollarındayken ağırlaştı, kendimi onun geniş göğsüne yaslanmış rahatlarırken buldum.

Mantıklı değildi. Bu sınava gönderilmemin nedeni oydu.

Ölmemi istediğini biliyordum.

Ama içinde bir şeyler kırılmıştı. Bana bakışlarında bunu görebiliyordum.

Sanki onu yaşatan oksijeni tek başıma ben veriyordum.

Ham güç etrafındaki alanı doldururken beni inceledi. Siyah duman kanatları o kadar genişledi ki sanki oda onları zaptetmekte zorlanıyor gibiydi. Yüzümü inceleyen gök mavisi gözleri duyguyla doldu. Kara kaşları çatıldı, sarsılmış bir şaşkınlık ifadesi olan yüzünde ağzı ince bir çizgiden ibaretti. Yürümeye başlayıp beni balo salonundan dışarı taşıırken daha da sıkı kavradığını hissettim.

Karanlık, gözlerimin kenarlarını yeniden sarmak için savaşıyordu ve bunun ölümün değil de sadece zehrin yatıştırıcı etkisi olması için dua ettim.

“Artık güvendesin, kuzu. Seni koruyorum,” diye fısıldadı titreyen bir sesle.

“Ne dersen de, o son sınavda öldürülecek, Mendax. Bir insanı kendi soyuma karıştırmayacağım. Bir sonraki sınavı ben yapacağım ve o *başaramayacak*.” Kraliçe’nin buz gibi çılgılığı etrafımızda yankılanıyordu.

Açılan büyük kapıların sesiyle aynı anda serin bir esinti vücuduma çarptı ama gözlerim çoktan kapanmıştı. Yalnızca beni kendisine doğru çeken Mendax’ın bedeninin sıcaklığı ve bitkin nefesinin düzenli temposu beni sakinleştiriyordu.

“Her şeyi kaybedebilirim ama seni asla. Seni kaybedemem,” diye fısıldadı. Öyle sessizdi ki duymamam gerektiğini biliyordum.

Saf sıcaklık ve koruma, tatlı ve samimi duygulardan oluşan bir koza gibi zihnimi sardı.

Bu ondan gelmişti ve bilmemem gereken kirli, savunmasız bir sır gibi geliyordu.

Büyük gölge bana yırtıcı bir ifadeyle bakarken, “Benden uzak dur,” diye homurdandım.

Arabaya bindikten bir süre sonra bayılmış ve dönüş yolu boyunca uyumuştum.

Kraliçe’nin bizimle geri dönüp dönmediğinden emin değildim ama Unseelie şatosuna geri dönmek için geçirdiğimiz birkaç saatin ardından şatonun terk edilmiş olduğunu fark ettim. Ne zaman görsem gece daima gölgeler ve dumanla dolu

gibiydi, bu yüzden günün aslında hangi bölümünde olduğumuz hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

“Callie, üzgünüm ama bu bir seçim değil. Isırıldığın yerde hâlâ bir miktar zehir kalmış olabilir ve bunu riske atmaya-
cağım,” dedi Mendax dişlerini gıcırdatarak, hayal kırıklığını zorlukla gizliyordu.

“Zehirlenmeme sebep olan kişiden duyunca komik geliyor bu sözler,” dedim elimden geldiğince sertçe. Sözlerim âdeta saldıran yılanın kendisiydi.

Beni götürdüğü odanın kapısına doğru ilerledim. Sadece ondan ve onun amber kokan seksi bedeninden uzaklaşmak istiyordum.

Çok yorgundum ama ısırıldığım yerdeki zehri emmesine izin vermeyecektim.

Mememin üstündeki ısırıktan.

Hikâyemdeki kötü adamdı o.

Hiçbir şey hissetmeyen ve kimseyi umursamayan acımasız gölgeydi.

Beni defalarca öldürmeye çalışmıştı. Tek başına, hayatım boyunca hissettiğimden daha fazla acı ve ıstırap çektirmişti bana ve bunu unutamazdım.

Öyleyse neden kendimi ondan daha fazlasını isterken buluyordum? Ona ihtiyaç duyuyordum?

Gösterdiğinden daha fazlası olduğunu biliyordum. Korkunç gölgenin nezaketine ve kibarlığına şahit olmuştum. Hizmetçilerle konuştuktan sonra onun görüldüğü kadar kötü olmadığını biliyordum. Ya da belki öyleydi ama bana karşı değildi.

Onun varlığından dolayı dehşete düşmeli, korkuya kapılmalıydım ama bunun yerine kendimi yalnızca onun parmaklarımın ucunda nasıl bir his bırakacağını merak ederken buldum. O, benim tenimin onda bıraktığı hissi –tadını– keşfetmişti.

Onun fae derisinin altımda –içimde– olmasının nasıl bir his olacağını öğrenmeye can atıyordum.

Başımı öyle sertçe iki yana salladım ki saçlarım duvarı kırbaçladı ve aptal beynime bu korkunç, hayalperest düşüncelerden kurtulması için sessizce yalvardım.

O kötü adamdı.

Kötü adam *umurunuzda* olmazdı. Kötü adamın *yakınında* olmak istemezsiniz. Kötü adamı *içinizde* bir şeylerin sızlamasına neden olacak kadar çok gülümsetmek istemezsiniz.

Kötü adamın tuzağına düşmezsiniz ve kesinlikle –*kesinlikle*– ona âşık olmazdınız.

Büyüyen öfkesini dizginlemeye çalışarak iri ellerini yüzünde ve ipeksi siyah saçlarında gezdirdi.

“Üstünde zorlama gücümü kullanabilirim, Callie Peterson, bunu unutma,” diye tehdit etti, bana ve kapı çerçevesine doğru yaklaşarak.

“Sakın öyle bir şeye kalkışayım deme,” dedim dişlerimi gıcırdatarak. Kendimi bir anda inanılmaz derecede zayıf ve çaresiz hissetmiştim.

“Zehir öyle ya da böyle dışarı çıkacak, Callie. Ya en yakın muhafızı çağırırım ya da kendim emerek çıkarırım,” diye tehdit ederek bir adım daha yaklaştı. “Ama şunu bil ki işi bitince tekrar konuşma fırsatı bulamadan sana dokunduğu için o muhafızı öldürürüm,” diye homurdandı. Başka birinin bana dokunacağı düşüncesi bile onu vahşileştiriyordu sanki.

Şimdi aramızda sadece birkaç adım vardı.

“Bana söz ver,” diye fısıldadım yalvarır gibi. İçimdeki tüm mücadele hissi bir an için beni terk etti.

Zaferiyle vücudunun biraz rahatladığını fark ettim.

“Ne istersen,” dedi, sanki yanıma gelip beni kollarına almamak ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi bir sesle.

“Beni asla zorlamayacağına söz ver, özgür irademi *asla* elimden almayacaksın,” diye usulca yalvardım.

“Tamam.” Daha da yaklaştı, hareketleri akıcı ve zarifti.

“Bir şey daha var Mendax...”

Bana doğru yaklaşıp bedenlerimizin ön tarafını birbirine sıkıca bastırarak, “Malum,” diye fısıldadı.

Gözleri, nazik hareketlerinin altında dışarı çıkmaya can atan bir cehennem varmış gibi bir sıcaklıkla doluydu.

Bedenim kaskatı kesildi ve onun içinde erime dürtüsüyle mücadele ettim. Buna izin veremezdim. Duruşumu dikleştirdim ve yerimi korudum.

“Ne?” diye sordum şaşkınlıkla. Az önce yaptığı şeyin ve söylediği sözlerin gücünü fark ederek daha hassas duygularım geri çekildi.

“Gerçek adım Malum Mendax, Unseelie Sarayı’nın Veli-aht Prensi,” diye fısıldadı çekingen bir sesle. Sanki bana bir silah uzatıyordu.

Gerçi fae’lerin inandığı kadarıyla öyle de yapıyordu.

Yutkunmaya çalışarak, “O yumuşak dudaklarla adımı söyle, ben de sana isteyebileceğin herhangi bir şeyi –her şeyi– vereceğim,” diye fısıldadı boğuk bir sesle boynuma doğru ve bunu söylerken ciddi olduğunu anlayabiliyordum.

Yüzünü kaldırdı, gözlerinden hassas duygular sızıyordu. Ama benimkini sadece öfke doldurdu. Bunu istemiyordum. Bunu yapamazdım.

“Bırak gideyim, *Malum Mendax*. Son sınavı unut ve evime gitmeme izin ver. Şimdi,” dedim dişlerimi sıkarak.

Yakınlığı bana istemediğim şeyler yapıyordu, bunu çok daha zorlaştıran şeyler. Kazara soludum ve baharatlı amber kokusu içimi sert bir içecek gibi doldurdu ve beni öfkeyle gerginleştirdi.

O kötü adam!

Yüz hatları, bunca zamandır uyuyormuş da yeni uyanmış gibi keskinleşti. Kaşlarını çatarak geri çekildi.

“Beni asla terk etmeyeceksin, Callie. *Burası* artık senin evin.”

Daha da geri çekildi, yüz hatları sertleştikçe siyah kıyafeti de gölgeler yayıyor gibi görünüyordu. Başını yana eğince az önce sarf ettiği çılgın sözlerinin gösterdiğinden daha da denge-
gesiz bir görünüm aldı.

“Sınav, fae diyarı kanunlarında bir taahhüt olarak yer alır ve bunun kontrolü tamamen Kraliçe’dedir. Durdurulamaz ama ben... senin zarar görmemeni sağlayacağım.”

“Eğer canlı çıkarsam o zaman insan âlemine geri dönebilirim. Bu da senin söylediğin gibi fae diyarı yasalarında yazılmalı. Bana söz vermiştin,” diye karşı çıktım.

Yorgunluktan ve hayal kırıklığından gözlerim dolmaya başlamıştı. Sınav esnasında giydiğim elbise hâlâ üzerimdeydi ve bedenimde ağır, rahatsız bir his bırakıyordu.

“Bu sen bana bağlanmadan önceydi. Sensiz yaşayamayacağımı anlamamdan önceydi,” diye ısrar etti kollarını kavuştururken. Gözleri bir an meydan okur gibi parladı.

“Bana bağlandıktan sonra beni öldürmeye çalıştın! Bu konuda hiçbir söz hakkım yoktu! Buraya geldiğimden beri beni yok etmeye çalışıyorsun!” diye bağırdım ona, aniden kontrolden çıkarak.

Sınavların sebep olduğu ihtiyatlılık yerini öfkeye bıraktı; hem canavarın kendisine hem de onunla hastalıklı bir bağ hissettiğim için kendime yönelik bir öfke.

Kendini sakinleştirme çabasıyla parmaklarını mürekkep rengi buklelerinin arasından geçirirken bana sırtını döndü. Haşın bir duruşu vardı. Artık nazik ve tatlı değildi. Âdeta o katman nihayet çatlamış, geriye kalan yaratık ise tamamen dengesiz ve manyaklaşmış gibiydi.

Hava değiştikçe hafifçe geri çekildim. İçimdeki av olan insan yeni bir korkuyla paniğe kapılmaya başladı.

O da kontrolünü kaybediyordu, bunu hissedebiliyordum. Korkmam gerekirdi ama aptal ve ürkütücü bir yanımla bir şey yapmaya kalkarsa ne olacağını görmek için yalvarıyordu. Sonunda beni öldürecek miydi? Yoksa daha kötü bir şey mi yapacaktı?

“İkimiz de birbirimizi yok etmeye çalışıyor olabiliriz, kuzu ama emin ol, bunu sadece sen başardın,” diye homurdandı dönerek. “Kendimi senden kurtarmak için çok çabaladım. İçimde uyandırdığın şeyleri daha evvel hiç hissetmedim.”

Aramızda boşluğa ihtiyacı varmış, yoksa gerçekten kendini kaybedecekmiş gibi duvara yaslı şifonyere doğru yürüdü. Tepsiden bir cam sürahi aldı ve koyu kehribar renkli sıvıyı küçük bir bardağa doldurdu. Sürahinin kapağını yerine koyarken titreyen elleriyle bardağı tuttu.

“Son sınavı tamamlayacaksın. Annemden nasıl bir şey olduğunu öğreneceğim ve güvende olduğundan kesinlikle emin olacağım.” Bardaktaki kehribar rengi sıvıyı bir dikişte içti. “Sonra da evleneceğiz. O zaman benim şiddetli ıstırabım nihayet sona erecek,” diye mırıldandı.

Hareketlerimin fark edilmemesine çalışarak yavaşça kapıya yaklaştım.

Mendax aklını kaçırmış olmalıydı.

Muhteşem ve çekici olsa da bu, kafadan çatlak olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Onu ne kadar derinden etkilediğimi bilmenin verdiği güçle gizliden gizliye gururlanan yanımla ve bunun karnımda uçuşturduğu kelebekleri görmezden geldim. O, Unseelie Prensi’ydi. Fae’lerin en korkulanı ve ben, küçük bir insan olarak, bir şekilde ona ulaşmış mıydım?

“Üçüncü ve son sınavdan sonra evime *döneceğim*. Annen bunu anlayacaktır. Bir insanın tahtını almasına asla

izin vermeyeceğini biliyorum,” dedim kendini beğenmiş bir edayla ve belirgin çenesindeki kasların seğirmesini izledim. Haklı olduğumu biliyordu. “Seninle evlenmektense ölürüm. Hâlâ senden nefret ediyorum,” diye inledim fakat bunu kendime mi yoksa ona mı hatırlattığımdan emin değildim.

Sağ memem şiddetli bir acıyla dağlandı. Isırık izi tenimde kor gibi yanıyordu.

İrkildim ve sızlanarak göğsümü sıkıca kavradım.

Mendax inleyerek bardağı duvara fırlattı. Öfkeyle kükrerken bardak paramparça oldu.

“Ben de hâlâ kendimi bu bezdiren duygulardan kurtarmak için ölmeni istiyorum! Sen benimsin ve seni elimde tutmak için gerekirse tüm dünyayı öldürürüm,” diye hırladı. “Buna yaranda kalan zehri almak da dahil!” diye homurdandı, bir adım daha yaklaşarak.

Oniks rengi duman zemin boyunca ilerlerken kanatları büyük, şişkin yarım ay şeklini alarak açıldı.

Kanatlarının genişçe açıldığını görünce nefesim kesildi.

Açık kapıdan koşarak çıktım.

Koridor karanlıktı ama bunun ona sadece faydası olurdu. Gölgeden yapılmış gibiydi. Çıplak ayaklarım soğuk mermer zemini dövüyordu. Neredeyse koridorun sonuna ulaşmıştım. Nereye gitmem gerektiğini biliyordum ve oraya ulaşmak için her şeyi yapardım.

Beni yakalamasına izin *veremezdim*.

Arkamda ayak sesleri duymayı bekleyerek dinledim ama hiçbir şey duyamadım. Yine de bu bir şey ifade etmiyordu. O usta bir katildi. Bundan *zevk alırdı*. Muhtemelen şu anda sesini çıkarmadan gölgelerde saklanıyordu. Beni izliyordu.

Koridorun sonunda soldaki kapı açıktı. Hesaplamalarım doğruysa orada beni çatıya çıkaracak bir dizi merdiven

olmalıydı. Walter'ın orada olduğunu bildiğini söylediği geçide. Onu bulacaktım. Bulmak zorundaydım.

Acı yine göğsümü dağladı. Bunun Walter'ın Mendax tarafından çatıdan atılmasından mı yoksa kalan zehirden mi kaynaklandığından emin değildim ama sebep hangisi olursa olsun deli gibi acıyordu.

Odaya koşmak için döndüm ama siyah bir kas duvarına çarpınca geriye doğru sendeledim. Mendax kapı çerçevesine gölgelenmişti. Sert kollar belime sıkıca sarılıp düşüşümü durdurdu.

Bedenlerimizin ön kısmı birbirine yapışmıştı ve ince elbise onun sert kaslarının göğsümde ve omuzlarımda yarattığı hissi hafifletmeye pek yardımcı olmuyordu. Öyle iriydi ki her zerresi yontulmuş ve şekillendirilmişti. Karnının sert kasları benimle temas edince iyice gerildi. Kollarım onun pazularına baskı yaparken, ince tünüğünden gücünün tepelerini ve vadilerini hissediyordum.

Yüzünün keskin hatlarını şaşkınlıkla incelerken, kamp ateşi dumanı ve amber kokusu burnumu doldurdu. Çenesini bu şekilde sıkarak kenetlediğinde çıkık elmacık kemikleri ve belirgin çenesi fazla erkeksi görünüyordu. Gök mavisi gözleri sanki evrenin anahtarıymış gibi ağzıma haretle baktı.

Parmak uçlarımda altında sıcak porselen kayarken gözlerimi kırıştırdım. Yüzüne dokunmak için uzandığımı fark etmemiştim bile. İşaretparmağım, ortaparmağım ve başparmağım çene hattında dolaşıyordu.

Ona dokunma ihtiyacıyla gözlerim açılmıştı. Sağ mememin üzerine saplanan acı havai fişek gibi patladı ve beni şehvet dolu o sersemlikten çıkardı. Ne yapıyordum ben?

Onu hazırlıksız yakalayıp tam zamanında göğsünden ittim ve koridordan büyük merdivene doğru koştum.

Geniş merdivenlerin henüz ortalarına ancak varmıştım ki panik ile acı başladı ve buna neyin sebep olduğundan emin değildim: Zehir mi yoksa onun tarafından tüketilme isteğinin yakıcılığı mı? Kötü adamın bana dokunmasına izin verirsem ne olacağını bilme ihtiyacı mı?

Siyah tırabzanı kavrayan elimi serbest bıraktım ve canımı kurtarmak için koştum. Her bir parçası için.

Kendimden, yanlış ve hasarlı duygularımdan kaçarak basamaklardan inerken, şayet kaçmazsam gerçekten ölümüne neden olacağından korkuyordum.

Yorgun hâlde koşarken ayağımın ön kısmı elbisemin kuyruğuna takıldı ve son birkaç basamaktan acı dolu bir güm-bürtüyle tökezleyerek yuvarlandım. Neredeyse her köşe daha evvel iyileşmiş yaralarımın battı.

Hareketsiz varlığını önümde hissettiğimde ayağa kalkmak için çabalıyordum. Kanatlarından duman yükselirken ondan yayılan gücü hissedebileceğim kadar yakınımdaydı. Çelik gibi gözlerinin derinliklerinde yazılmış çaresiz hayal kırıklığını görebilecek kadar yakındı.

“Lütfen, Callie,” diye yalvardı ama bana doğru hareket etmedi.

“Benden uzak dur, seni psikopat!” diye bağırıp elimden geldiğince hızlı döndüm. Az önce indiğim merdivenden yukarı koşmaya başladım. Artık çok yavaştım. Biliyordum, eğer gerçekten isteseydi beni yakalayabilirdi.

Son basamakta tökezlerken göğsümü tuttum, tüm bu rahatsız edici acının sona ermesi anlamına gelecekse zehri vücudumdan emmesine izin vermeyi ciddi olarak düşündüm.

Ellerim ve dizlerim üstünde en üstteki basamağa ulaşır bir çift güçlü bacağına doğru süründüm. Bana doğru adım attığında son irademle ayağa fırladım.

Gözlerinde yumuşak ve yalvaran bir ifade, benden geriye ne kaldıysa onunla konuşuyordu.

Bacağını savurdu ve beni yakalarken aynı anda benim bacağını nazikçe altımdan tekmeledi. Utanç verici derecede yavaş bir saldırı olmasına rağmen geldiğini görmediğim için bir an geç kalarak sıçradım.

Beni geriye doğru yatırıp ön tarafıma sıkıca bastırırken güçlü kollar beni zaptetti. Eli kafatasımın tabanını genişçe tutarken diğer eli belime dolanıp beni kendisine doğru çekti.

Nefesi yüzüme hafifçe çarparken ikimiz de birbirimize yoğun bir ifadeyle bakarak donup kaldık.

“Ben-ben seni şu anda içimde yaşadığın yerden söküp atmak için çok uğraştım.”

O kadar sessiz ve derinden konuşuyordu ki duymak için ona yaklaşmak zorunda kaldım. Kelimeleri duymak, yanağıma fısıldadıklarını hissetmek için kendimi hafifçe yukarı çektim.

Sesi şimdi titrekti, ondan duymaya alıştığım o pürüzsüz, kendinden emin ahenkte değildi. “Senin için herkesi yok ederim... kendim de dahil herkesi,” diye fısıldadı ve boynumun kenarını avucunun içine almak için yavaşça uzandı. “Senin her zerren beni tamamen kirletti.” Sesi boğuk, çatallıydı. “Teninin tereyağı gibi yumuşak dokusu her dokunuşta beni yaktı. Tek düşüncem hâline geldi. Ben-ben gece gündüz seni düşünerek tükeniyorum.” Yumuşak itirafı ondan bir yakarış hâlinde döküldü.

O üzerime eğildiğinde başımı kaldırıp yüzlerimizin arasında sadece bir nefes mesafe olduğunu fark ettim. Bedenim beynimden emir almayı reddederek, ne yaptığımı fark edemedi dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Yumuşak kadifemsi dudaklar benim dudaklarıma bastırıldı, nazik ve şefkatliydi, ikimizin de korktuğu her şeyle

doluydu. Elimi başının arkasına uzattım ve bunu hissetme ihtiyacıyla parmaklarımı saten siyahı saçlarının arasından geçirdim. Bu hareket Mendax'ın ağzına doğru tutkuyla inlemesine neden oldu. Bu ses, ona daha yakın olmak için acı verici bir ihtiyaçla kemiklerimi ateşe vermiş gibiydi.

Tamamen ona doğru döndüğümde bu öpücük bir saniye içinde şefkatli olmaktan çıkıp kör edici bir çılgınlığa dönüştü. Ona daha fazla dokunabilmek için yanıp tutuşuyordum. Bedenimi onun bedenine o kadar sert bastırdım ki göğsümdeki yara ona çarptığında ağzına doğru sızlandım. Öpüşmemizin vahşi tutkusunu bozmadan uzanıp iki eliyle popomu avuçladı ve beni havaya kaldırdı. Bedenini saran uyluklarımı sıkarken elbisem belime dolandı ve her şeyimi çıldırtıcı bir sürtünmeyle ona doğru bastırıldığımı hissettim.

Beni koridorun ortasında tutarken vahşi, ihtiyaç duyan ellerin ve dudakların bir karmaşasıydık.

Sert bir şeyin bana baskı yaptığını hissettim, bu yüzden nefesim kesildi ve geri çekildim. Şehvet sarhoşu bir pusun içinden ona bakarken, kollarım devasa omuzlarına tutundu, bir yanım bana bir bıçak çektiğini görmeyi bekledi.

Oysa kaya gibi sertleşmişti.

Kadınlığımı örten üçgen şeklindeki ince kumaşa dayanan erkekliğini hissetmek, alt bölgelerime bir sıcaklık ve arzu dalgası gönderdi. Beni neyin şok ettiğini anladı ve şehvetli bir sırtıyla dudaklarını yaladı.

Sırtım koridor duvarına çarptı. Yüzümü izlemek için dudaklarımızı birbirinden ayırırken uzvunu zaten neredeyse ortada olan kadınlığıma daha da sert bastırıldığını hissettim. Gözlerim bu heyecanla titreyerek kapandı. Ne kadar yanlış olduğu umurumda değildi, nasıl ki havaya ve suya muhtaçsam, onun içime girdiğini hissetmeye de muhtaçtım.

Derin bir iniltiyle kendini biraz daha sertçe bedenime bastırdı, popomu hafifçe kaldırdı ve aynı anda ikimizin de sürtünmesine neden oldu. Sanki kumaş yanıp kül olacak ve onu içimde hissedecekmişim gibi kalçalarımı ona bastırırken dudağımı ısırđım. Mendax'ın dudakları, dilini ve yumuşak ağzını kulak kepçemin hemen altındaki hassas deri üzerinde gezdirirken boynumu buldu. Tüylerim diken diken olurken, eli kalçamın çıplak derisi üstünde kaydı. Dudakları köprücük kemiğimin üzerinde usulca hareket ederken ağzımdan derin bir inilti kaçtı. Oyunbaz ısırtıklar ve dişlemeler göğüs dekoltem boyunca devam etti.

Mendax başını kaldırıp gözlerimin derinliklerine baktı.

"Bu nasıl bir his?" dedi derin derin nefes alarak. "Seni sevdiğimi ve beni mahvettiğini bilmek? Beni savunmasız hâle getirme ve zayıflatma gücü yalnızca ama yalnızca sende var. Sen, bir insan, benim her parçamı söküp senin şerefine yapılmış bir tapınak olarak yeniden inşa ettin." Gözbebekleri artık neredeyse tamamen kararmıştı. Kendi dudağımı ısırırken başparmağını altdudağımın üzerinde gezdirdi. Başparmağını ağzıma bastırırken, "Hararetli sözlerini içinde tuttuğunda ağzın hafifçe titriyor," dedi hırlarcasına, baştan çıkarıcı bir tavırla. "Sakladığın kıvılcım beni tamamen yuttu." Güçlü elleri omuzlarımda gezinerek elbisemin askılarını aşağı itti ve koridorun dondurucu havasının soğuk şokuyla memelerimi ortaya serdi.

Acı uyarılmayla birlikte arttı ve beline dolanmış bacaklarımı daha da sıktım. Bir elini iç çamaşırımın kumaşına bastırmak için aşağı kaydıldı. Aynı anda diğer eli de meme ucumun yanındaki iki diş izine nazikçe dokundu. Gözlerim şiddetle açılıp kapandı ve her iki yere dokunuşu vücuduma acı ve hazzın muazzam bir karışımını gönderirken inlememi bastıramadım.

Parmakları beni örten üçgen kumaşı kenara ittiğinde ve ağzını yılanın ısırığına doğru bastırduğunda, “Ah Tanrım, Mendax,” diye bağırdım nefes nefese. İki parmağıyla klitorisimi okşarken dili sertleşmiş meme ucumda gezindi ve bu yoğun hisler irkilip küfretmeme neden oldu.

Deri kıyafetlerinin ardındaki kaya gibi sert aletin hatlarını hissederek kendimi ona bastırdım.

İnledi ve derin titreşimler göğsümde gürledi. Yılanın ısırıldığı yeri emerken aniden ağzının altındaki deriden keskin, kör edici bir acı sızdı. Parmaklarını içime daldırdığında uzaklaşmak için kıpırdandım.

Ona sarıldım, vücudumda dolaşan yoğun duygular dışında hiçbir şey düşünemiyordum. Kafamı arkamdaki duvara bastırırken tırnaklarımı sırtına geçirdim. Acı ve hazzın birleşimi beni çılgına çevirmişti. Bana daha fazlasını vereceğini umarak sırtımı yay gibi gerip kendimi ona biraz daha bastırdım ve eğildim.

Yaramdan kalan zehri emdiğini fark edince donakaldım.

“Bekle! Zehir sana zarar vermez mi?” diye fısıldadım, yüzüne bakmak için sert omuzlarını iterek.

Onun ölmesini istemeliydim. Bu kadar endişelenmemeliydim.

Yüzünü geri çekti ve memem ağzından fırladı. Bana huşu içindeymiş gibi baktı.

“Bu zehir bana zarar vermez, küçük kuzu. Şu anda beni incitebilecek tek şey sensin,” diye fısıldadı, geri çekilip beni tekrar yere indirirken.

Elbisemi kalçama kadar çekiştirdim ve dengemi sağlamaya çalıştım. Ellerimi kendime çektim, gömleğinin eteğine dokunurlarsa kendimi bir daha kontrol edemeyeceğimden korkuyordum.

Geniş gövdesi duvardan uzaklaşmamı engelliyordu. Yumuşak mavi gözleri bana öyle bir baktı ki tecrübe etmek için her şeyi verebilirdim.

Başkasıyla değil sadece onunla.

"Benim için asla bu kadar önemli olmamalıydın," diye hırladı, başını iki yana sallayarak.

"Sen kötü adamsın," diye fısıldadım ve nefesim alnına düşen siyah saçlarını hareket ettirdi. "Sen nefret ve kötülükle dolusun. Öldürmekten zevk alıyorsun." Çıplak göğsüm onunkine sürtüyordu, zihnimde çelişkili duygular savaş hâlindeydi. Bunların hiçbiri gerçek değildi sanki. Elleri belimi buldu ve nedense rahatladığımı hissettim. "Güneş ışığını ve hayvanları seviyorum. B-ben insanım, buraya ait değilim. Gitmem gerek," diye yalvardım yumuşacık bir fısıltıyla. Sonra da yavaşça eğilip dudaklarımızı yavaş ve şehvetli bir öpücükle birleştirdim.

Mantıklı olsun ya da olmasın, aklımda ne kadar düşünce varsa uçup gitti. Onun dokunuşu karşısında bir su birikintisinden farksızdım. Zihnimin doğru olduğunu düşündüğü şey için ne kadar mücadele ettiği önemli değildi.

"Ben kötü adamım, Callie." Gözlerini hiç açmadan, dudaklarımdan ancak fısıldayacak kadar uzaklaştı. "Bu yüzden bir daha asla benden kurtulamayacaksın."

Gergin dudağımı öptü ve tekrar konuşabilecek kadar geri çekilmeden önce alt kısmını ısırды. "Bencilim ve herkesi incitmeyi seviyorum." Bitkin bir nefes verdi. "Buraya ait olup olmaman önemli değil. Yoluma çıkarlarsa bu dünyadaki herkesi öldürmeden önce bir kez bile düşünmem. Senin için cehennemin yarıklarını ve her kuytusunu ararım. Fae'ler, sevdiklerini bir gün daha hayatta tutan şeyin bu olduğunu bilerek kalman için sana yalvarırlar." Yüzümün yan tarafını nazikçe kavradı ve ağırlaşmış gözkapaklarını aralayarak gözlerini açtı. "Ve sen insanların inanmasını istediğin kadar iyilik ve

güzellikle dolu değilsin benim küçük suikastçım. Senin içini görüyorum. Senin aslında ne tür bir cehennem zebanisi olduğunun ortaya çıkmasını beklemek aletimi sertleştiriyor.”

Sözlerini duyunca kanımın damarlarımda nabız gibi attığını hissettim. *Hâlâ* onu öldürmek için gönderilmiş bir suikastçı olduğumu düşünüyordu.

O kelimenin tam anlamıyla tehlikeden başka bir şey değildi ve –olduğundan daha fazla– sinirlenip kafası atmadan önce uzaklaşmam gerekiyordu. Çılgına dönmesini bekleyerek onu itmeye başladım ama bunun yerine geri adım atmadan önce solgun gözlerinde incinmiş bir bakış belirdi.

“Son kez söylüyorum, Mendax, ben bir biliminsanıyım, seni öldürmek için gönderilmiş bir suikastçı değilim,” diye homurdandım gitgide sinirlendiğimi hissederek.

Bundan nefret ediyordum. Sadece eve gitmek istiyordum.

Ağzının kenarlarında küçük bir sırtış belirdi. Tanrım, gülümsediğinde çok yakışıklı oluyordu.

“Senin biliminsanı olmadığını asla söylemedim, aşkım. İki gerçek aynı anda var olabilir,” diye mırıldandı. Siyah du-manlarını bedenimin etrafına sararken kanatları ısıyla nabız gibi atıyordu. “Buraya beni yok etmek için gönderildin ve istediğin şekilde olmasa bile bunu başardın.”

Bana ne olmuştu bilmiyorum. Ama bir yanımda, onun benim aptal bir Barbie bebek ya da kendini beğenmiş, sıkıcı bir biliminsanı değil de tehlikeli biri olduğumu düşünmesinden çok hoşlanmıştı. Bana tutulmuştu, herkesten nefret eden adam beni istiyordu. Herkesin korktuğu adam benden korkuyordu.

Yüzümü yüzüne yasladım, kaslı göğsünü avuçlarımla hissettim.

Ne önemi vardı ki? Bunlardan herhangi biri cidden gerçek miydi? Karnımda sıcaklık dolandığında Kara Prens kadar deli olup olmadığımı merak ettim, ellerin ve dillerin tutkulu çılgınlığına geri döndük ve onun sırtını duvara yasladım.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

MENDAX

SUFAK TEFEK BEDENİNİ BANA DOĞRU BASTIRIRKEN ÖYLE BİR ihtirasla doluydu ki. Uzun sürmeyecekti.

Ben sabırlı bir adam değildim ve parmak uçlarım onun yumuşak insan tenine dokunduğundan beri dört gözle bu ânı bekliyordum. *O kusursuzdu.*

Ondan ne kadar nefret etmeye çalıştığım önemli değildi. Onu kendimden uzaklaştırdım çünkü onu kendime çekmek istiyordum.

Küçük kuzumun onunla ne yapmaya karar vereceğini merak ederek öpüşmemizi yönlendirmesine izin verdim. Normalde sabırlı biri değildim ama onun için dünya donana kadar beklerdim. Onun için *her şeyi* yapardım. Her şeyi.

Callie yumuşak bedeninin her noktasını benimkine bastırarak beni tutkuyla öpüyordu, yine de ona dokunmak bir şekilde bana yetmiyordu.

Parmaklarımı *inanılmaz derecede* yumuşak saçlarına dolayıp onu kendime doğru çekerek bunu hemen telafi ettim. Hafifçe inleyip bedenime sımsıkı yapıştığında beni neredeyse oracıkta boşaltacaktı.

Kalbim zevkle göğsümü dövüyordu. Sonunda tamamlanmışımı hissediyordum. İhtiyacım olan tek şey bu kadındı —bu

ufak, güçlü kadının dokunuşu– ve kendimi... durdurulamaz hissediyordum.

Elbette başkalarına dokunduğum da olmuştu, bir kadınla yatmanın acemisi değildim. Utanmazca üzerime atlamışlardı ve ben bir şeyler –kan dökme ihtiyacı dışında herhangi bir şey– hissetmeye çalışarak birkaç kez bu oyunu oynamıştım. Ama hiç işe yaramamıştı. Yaşadığımı hissettiren tek şey öldürmektir. O varlığın bu diyardan ayrılmadan önce gördüğü son kişi olma hissi. Yalvardıklarını duymak bana bir şeyler hissettiren tek şeydi.

Şimdiye kadar.

O minik eli tuniğimin altına ilerledi, tenime dokundukça ellerinin daha aç ve kontrolsüz hâle gelmesi karşısında resmen eriyordum. Bana bu kadar ihtiyaç duyduğunu görmek müthiş bir hazdı.

Kontrolümü sağlamak için elimden geleni yaptım ama gücüm o kadarına yetmiyordu.

Onun küçük, muhtaç bir iniltisi yetti. Kendimi daha fazla tutamadım. Benimle olduğu sürece istediği her şey onundu... ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu sonsuza kadar sürecekti. Onun kırılgan insan ölümlülüğü hakkında bir şeyler *yapmak zorundaydım*. Ölüp de beni terk edeceği düşüncesine katlanamıyordum.

Bileklerini başının üzerinde duvara sabitledim ve ona hamle yaptığımda bacaklarım, bacaklarını elbisesinin izin verdiği ölçüde ayırdı.

Kıpırdamadan dudaklarının hemen üzerinde durdum. Nefes nefese kalırken ağır gözkapakları da düştü. Hızla yukarı ve aşağı hareket etmek memelerinin elbisesinin yakasına doğru baskı yapmasına neden oldu. Sabırsızlıkla dudaklarımın aradaki mesafeyi kapatıp dudaklarına dokunmasını bekledi. Ama bunu yapmadım. Kontrol duygusunun ve bağ yoluyla

ondan geldiğini hissettiğim arzunun tadını çıkararak havada asılı kaldım. Önce ağzını ağzıma bastırmak için öne doğru ilerledi ama onunla alay ederek ulaşamayacağı bir noktaya geri çekildim.

İnleyerek tekrar dudaklarımı yakalamaya çalıştı ama ben ulaşamayacağı bir yerde havada kalakaldım. Mağlubiyetle geri çekildi ve kontrolün bende olduğunu bilmesini sağlayarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Öpücüğün ateşini harlayarak parmaklarımı hâlâ başının üzerinde tuttuğum kollarından aşağıya, yan tarafının kadifemsi tenine, oradan da kalçasına doğru kaydırırken dudaklarımdan çıkan keyifli inlemeyi bastıramadım. Karşılık olarak ürperdi ve ben de pozisyonumu ayarlamak zorunda kaldım. O anda aletim demir bloklardan daha sertti. Küçük kuzumun benim için yalvarmasını izlerken hiç olmadığım kadar gerilmiştim.

Onun bana yaptığı gibi ben de ona işkence etmek istedim. Onun dışında herhangi bir şey düşünme becerimi elimden almıştı resmen.

Sınavdan kalma elbisesi kir ve kanla kaplıydı...

Şehvet dolu sersemlikten sıyrılıp ikinci sınavından sonra uyuma ya da iyileşme imkânı bulamadığını fark ettim. Kendimi daha fazla ondan uzak tutamadığım için üzerine atladığımdan banyo yapma fırsatı bile bulamamıştı. Artık zehir ve onu pusuda bekleyen her şey sisteminden çıktığına göre, onu temizlemem ve dinlendirmem gerekiyordu. İlk sınavdaki yaralarından kalanları iyileştirmesi için bir cadı bulacaktım.

Callie'nin üçüncü sınava girmesine izin vermeyeceğimi söylediğimde annem çok öfkelenmişti. Kıskançlıktan kudurup bağımızı zorladıktan sonra parçalar bir araya gelmişti. Seelie kraliyet üyesini tarafsız bölgede öldürmüştüm çünkü o herif onu istiyordu ve Kraliçe, fitilini ateşlediğim savaş yüzünden haklı olarak bana kızmıştı.

Ama hiç tereddüt etmeden hepsini yine yapardım.

Prens Aurelius onu alıp Seelie Diyarı'na götürmeye çalıştığı anda dünyayı yakabilirdim ve durmasaydı dediğimi gerçekten de yapacaktım.

Kimse onu benden alamazdı. Asla.

Gerekirse nefes alan ne kadar Seelie piçi varsa öldürürdüm ve sonra sırf Callie'm imreniyor diye sarı güneşlerini onlardan çalardım.

Annem, dinlenmeden ve bugün yaşananları atlatmadan onu üçüncü sınava göndererek misilleme yapıyordu. Onun sıkı insan bedeninin içinde olmaya ne kadar ihtiyacım olsa da kendi iyiliği için o gerçekten güvende olana kadar bu iş bekleyecekti. Kraliçe de benim gibi yarı barbardı ve onu kader arenasına göndereceğini biliyordum. Ona yardım edemeyeceğim tek yerin orası olacağını bilirdi.

Bunu da görecektik.

Bu sınavdan sonra Callie'yi kraliçem yapacak ve annemi tahttan indirecektim. Kendi arzusuyla gitmezse bu onun sorunuydu ama her iki durumda da gidecekti. Öyle ya da böyle.

Callie'yi kollarımın arasına aldım ve öyle derinden gülümsedim ki, onu odamıza doğru taşırken minik kollarını boynuma dolayıp burnunu göğsüme bastırdığında bunu iliklerimde hissettim.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu nefesi kesilerek, vücudu hâlâ hissettiği ateşle titriyordu ve uyarıldığını hissedebiliyordum.

“Odama,” dedim düşüp kaçabilecek evcil bir fareymiş gibi onu kendime doğru bastırarak.

“Beni becerecek misin, Mendax?”

Neredeyse onu düşürüp deri kıyafetlerimin içine boşalacaktım ama neyse ki ikisini de yapmadım. Bana –ve sadece bana– duyduğu arzudan dolayı çatallanan sesine direnmek çok güçlü. Tek yapmak istediğim onu mermer zemine

fırlatmak ve sertleşmiş aletimi ikimizin de bir daha doğru düzgün düşünemeyeceği kadar derinlerine gömmekken, onu dinlendirmenin bir yolunu nasıl bulacaktım?

Ondan ayrılmanın erkekliğime neler hissettireceğini düşününce tüylerim diken diken oldu. Çok yavaşça onun kadınlığına doğru kayıp...

“O artık ölü, Mendax.”

Kraliçe'yle yüzleşmek için döndüğümde boğazımdan bir hırıltı yükseldi. Dumanım kendiliğinden, kollarımda tuttuğum güzel insanın etrafını sararak onu korumaya aldı ve Kraliçe'nin gözlerinden uzaklaştırdı.

“O hâlde sen de öylesin,” dedim duygusuzca. Tüm duygularım, küçücük bir insan tarafından dumandan kanatlarımın altında tutuluyordu.

“*O bir insan!* Onu tanımıyorsun bile. Prens Langmore'u öldürerek halkına savaş getirdin,” dedi Kraliçe öfkeyle. “Bir kez düzüşeceksin ve bu sırada onu öldürmezsen ondan zaten bıkacaksın,” diye homurdandı Kraliçe. “Onunla evlenmeyeceksin, bu yüzden bana yardım et.”

Callie'nin bedeni Kraliçe'nin sözleri karşısında gerildi. İçime açıklayamadığım bir öfke patlaması gönderdi. Kanatlarımı hareket ettirip dumanın aşkımı sıkıca koruduğundan emin oldum ve onu korumacı bir tavırla arkama aldım. Duman onu bana doğru daha sıkı çekerken küçük elleri gömleğimin kumaşını kavradı.

“Dilini tut ki onu kesmek zorunda kalmayayım,” diye gürledim kendimi kontrol etmekte zorlanarak. Ciddiyetimi gören annem gözlerini başka yöne çevirdi. Blöf yapmak gibi bir âdetim olmadığını bildiğinden bir adım geriledi. “Bir daha müstakbel eşim hakkında böyle konuşursan, bu senin sonun olur. Annem ol ya da olma.”

Kraliçe'nin bakışları karardı. "Ne yaparsan yap, yarınki sınavda ölecek. Bir *insanla* kanımızı kirletmene seyirci *kalmayacağım*. Babanı mahvedenlerin soyundan o! Plan, tahta çıkabilmen için onunla bağlanmak, sonra da onu öldürmekti. Aletinle düşünmeyi bırak ve onun işini bitir. Sonsuza dek yanında kalacağını mı sanıyorsun? Fırsatını bulduğu anda sana ihanet edecek. İnsanların huyu bu!" diye homurdandı. "Callie, anlaşılmam hâlâ geçerli. Sınavı başarıyla atlatırsan insan âlemine sağ salim geri dönmeni sağlayacağım. Nasılsa biz orayı ele geçirdiğimizde arkadaşların da sen de öleceksiniz." Kraliçe, Callie'nin şaşkın yüzündeki ifadeye gülümsedi.

Gözünü kırpmaya fırsat bulamadan Kraliçe'nin önüne gölgelendim. Güç kahrolası bir fırtına gibi titreşerek yayılıyordu bedenimden.

O benim annemdi, bu yüzden beni zorlaması çok aptalcaydı. Yoluma çıkarsa –tıpkı babama yaptığım gibi– onu da öldüreceğimi biliyordu.

Benden korkacak kadar zeki olabilirdi ama yine de Unseelie Kraliçesi'ydi ve karanlığımın ondan geldiğini bilecek kadar akıllıydı.

Zalim dudaklarında tekinsiz bir gülümseme belirdi.

"Yarın tüm diyar, insanının ya gözlerinin önünde arenada ölmesini ya da sana sırtını dönüp kendi dünyasına kaçmasını izleyecek." Gülümsemesi derinleşti. "O zaman planı tamamlayacak ve insan âlemine ineceksin. Onun iğrenç türünün geri kalanını öldüreceksin ve Unseelie fae'leri tülün her iki tarafını da ele geçirerek hak ettikleri yere gelecek. Seelie'lerin hiç şansı yok." Solgun Kraliçe ıslıl ıslıl gülümsedi. Koyu renk saçları koridorun ışıklarında siyah bir zehir havuzu gibi parlıyordu.

Boğazını kavrayıp ezme arzusuyla elimi uzattım.

Ben onun nefes borusunu parçalama şansı bulamadan gölgelendi. İstesem peşine düşebilirdim ama annemi öldürmek için cehennem zebanımı yalnız bırakma fikri en hafif tabirle iştah kaçırıcıydı.

Callie'nin arkasına gölgelendim ve elini tutarak onu odamıza doğru çektim.

"Gel hadi, yarınki sınavdan önce dinlenmen gerek. Yıkan ve yatağımızın hangi tarafında uyumak istediğini seç. Sana kader arenasının ne olduğunu açıklayacağım."

Ona sıcak bir banyo yaptırıp güvende olduğundan ve iyileştiğinden emin olduktan sonra, iyileşmesini olabildiğince hızlandırmak için aramızdaki bağa biraz sihir ekledim. Uyuması için en yumuşak tuniğimi yatağın üstüne serdim ve ihtiyacım olan bilgiyi aramaya giderken Callie'nin odasını korumaları için elimdeki en iyi adamları görevlendirdim.

Daha odadan bile çıkmadan onu özlemiştim.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

CALLIE

BEDENİMİ ARTIK ILIK OLAN KÜVETE İYİCE BATIRDIM, KENDİMİ gevşetmek ile yüzeyin altında kalıp boğulmak arasında gidip geliyordum. Birkaç saniyeliğine ikincisi en iyi seçeneğim gibi geldi ve kendimi sürekli içinde bulduğum cehennem çukurlarından beni kurtaracak tek şeymiş gibi geldi.

Ben pembeleşmiş bedenimi üçüncü kez ovarken, su çalkalanarak porselen küvetten koyu mermer zeminin üstüne sıçradı.

Koridorda yaşananlardan feci hâlde iğrenmem gerekirdi. Elleri tenimde gezinmiş ve derinlerimdeki tüm ihtiyaç ile arzuya emrederek, onları sızım sızım sızlatarak tüylerimi diken diken etmişti. Büyük avuçlarının sanki gizli bir hazine işareti taşıyan bir haritaymışım gibi bedenimde gezindiğini düşünmek bacaklarımı birbirine kenetlememe neden oldu.

Ürperdim ve hassas tenimi daha sert ovalamaya başladım. Sabunun baharatlı, şehvetli kokusu bana sadece onu hatırlatıyordu.

Paniğe kapılana dek kazıdım ve ovaladım.

Paniğimin sebebi bedenime dokunmasına izin verdiğim ya da vahşi bir hayvan gibi onu tırmaladığım için üzgün olmam değildi.

Çünkü o durmuştu ve aklım, bana dayanan erkekliğinin sertliğinden başka bir şey düşünmeme izin *vermiyordu*. O sızıyı dindirmeye ne kadar da yaklaşmıştım. Buna *ben* nasıl sebep olmuşum. Bizi birleşmemizden yalnızca ince bir kumaş parçası ayırmıştı.

Ofladım. Derim kemiğimden sıyrılıyormuş gibi hissettim. Bir inlemeyi bastıramayınca soluk mavi gözleri bana bakmıştı.

O deliydi. Şeytani, psikopat bir kötü adamdı.

Ama beni öptüğünde tüm dünya eridi sanki. İlk kez her şey yerli yerinde gibiydi. Uzun bir süre uzak kaldıktan sonra evinize adım attığınız an gibiydi. Ev ve konfor kokusu size çarptığı anda vücudunuzdaki gerginlik kayboldu. Aidiyet ve rahatlık hissi sizi sıcak bir battaniye gibi sarmalardı.

Mendax bana dokunduğunda, açık mavi gözlerinin üç farklı tonuyla bana baktığında böyle hissetmişim işte. Onun için ne anlama geldiğimi hissetmenin ötesinde kanlı canlı gördüm.

O kötü adam, diye hatırlattım kendime belki milyonuncu kez ama önemi yoktu.

O benden uzaklaştıkça ben onu daha çok arzuluyordum.

Ama yakında bunun önemi kalmayacaktı.

Gözlerimden sıcak yaşlar döküldü, banyo suyuna karışıp kayboldu.

Buradan ayrılmalı ve ailemi görmek zorundaydım. Willow Springs ailemi değil, gerçek ailemi. Bu diyarı terk ettikten sonra Mendax'ı bir daha asla göremeyecektim.

İyice soğumuş küvetten çıktım. Tezgâhtan yumuşacık siyah havluyu alırken aynada kendime şöyle bir baktım.

Soğuk, kenarları kızarmış gözler bir hançerin keskinliğiyle bana bakıyordu.

Islak saçlarım sarı tutamlar hâlinde omuzlarımdan sırtıma doğru salınırken uçlarından su damlıyor ve küçük pıtırtilarla siyah zemine çarpıyordu.

Yüzümde kalan gözyaşlarını elimin tersiyle sildim ve aynada çıplak bedenime baktım. Mendax'a yönelik kıskançlığım öfke dolu bir tutkuyla taşarken tenimin yeşile dönmemesine şaşırdım. O herhangi bir parçasını kimseden saklamak zorunda değildi. Karanlığını bir taç gibi kuşanıyordu.

İçimde kabaran nefret ve kızgınlıkla gözlerim karardı.

Halkı onu kendisi olduğu için seviyordu. Koskoca bir gizli dünya onu karanlığı için seviyordu. Bir kez bile bulunduğu yer için mücadele etmek zorunda kalmamıştı.

Aynadaki sıvı dalgalandı ve aklım hemen Mendax'ın elimi aynaya tutarken sırtıma hazla bastırıldığı bedenine gitti. Bunu insanlardan nefret eden aynanın tenimi yakan acısı takip etmişti.

Bu kez aynı aynaya bakarken başımı yana eğdim. Ağzımın gergin kenarları şeytani bir sırıtışla kıvrıldı.

Aynayı duvardaki yerinden indirdim ve boşalmış küvete taşıdım. Metalik sıvı öfkeyle dalgalanıyordu. Zalim bir gülümsemeyle aynayı var gücümle fırlattım.

Altın çerçeve sarsıldı ama sağlam kaldı, ayna ise parçalanıp keskin üçgenler ve gümüşü sıvı birikintileri oluşturdu.

Arkamdaki duvarda yer alan şamdandan güzel siyah mumlardan birini aldım ve şifonyere doğru sessizce ilerledim. Bu banyoya ilk girdiğimden beri gözüme kestirdiğim gümüş metal kulpu sökmeye başladım.

Hâlâ çıplak hâldeyken içi boş kulplardan birini söktüm ve gülümsedim.

Güzel siyah mumları tutan demir duvar şamdanına doğru yürüdüm ve şamdanın paslı kısmını yavaşça içi boş şifonyer kulpuna kazıdım.

Neredeyse keyifle geri dönerek –şimdi magnezyumla dolu olan– gümüş metal kulpu altın musluğun altında tuttum.

Metal kulpun açık kenarlarını altın musluğa sürttüm. Sabır gerektiriyordu ama tek yapmam gereken, canımı yakan aynanın kırık parçalarına ve birikintilerine bakmaktı, böylece içim bir kez daha azimle doldu.

Musluk tarafından aşınan kulpun son metal parçaları da kulp küçük bir kap görevi gördüğünden kendi içine düştü. Başparmağımla üst kısmını kapadım ve kontrol edemediğim kötücül bir gülümsemeyle kulpu şapka gibi aynanın üzerine yerleştirmeden önce magnezyum ile demir oksidi sallayarak birbirine karıştırdım.

Siyah havluyu aldım. Vücudum zaten kuruydu, o yüzden Mendax'ın benim için bıraktığı büyük siyah tuniği alelacele üstüme geçirdim. Onun kokusu pamukla birlikte vücuduma yayıldı ve meme uçlarım belirginleşti. Onun gömleğini giymenin bana hissettirdikleri her yerimi yalamış olmasıyla eşdeğerdi.

Siyah mumu tutup havluyu yaktım.

Kırık bir cam parçasına son bir kez baktım, yüzümdeki karanlık ifadeyi sildim ve yerine tanıdık, tatlı bir gülümseme yerleştirdim. Alev almış havluyu, küvetin içinde duran şifonyer kapağı ile aynanın üzerine fırlattım ve içimde bir huzur duygusu hissederek banyodan çıktım.

Banyo patladı ve yatak odasının duvarlarını yalayan devasa beyaz alevler oluştu.

Gülümsememi yüzümden sildim ve kapıdan içeri dalan dört muhafızın şok olmuş yüzlerini selamlarken gözlerimi ifadesiz tuttum. Şaşkın gözleri beni inceledikten sonra devrilen banyo kapısından çıkan beyaz alevleri görünce ağızlarını kapattılar. Şaşkınlıkla bana bakarken konuşamadılar.

Termit bombaları size bunu yapardı işte.

“Sanırım yeni bir aynaya ihtiyaç olabilir.”

“İyi ki bir ateş büyücüm ile cüce cin temizlik ekibim var, yoksa banyomun yanmasına çok üzülürdüm.” Mendax bana baktı, güzel gözlerinde muzip bir parıltı vardı.

“Bir kez daha özür dilerim. Kendimi çok kötü hissediyorum. Eğer aynayı küvete dayarsam bu kadar korkutucu olmayacağını düşündüm. Beni incittikten sonra ona bu kadar yakın olmak hoşuma gitmedi.” Omuz silktim. Bunların bir kısmı doğruydı.

Sıcak bakışları göğsümü kabartan yeni bir hayranlıkla üzerimde gezindi.

Bu. Ne. Be?

Banyosunu havaya uçurmuş, muhtemelen paha biçilmesi imkânsız bir aynayı yok etmiştim ama her nedense bana eskisinden daha büyük bir huşu ve hayranlıkla bakıyordu.

“O yangının nasıl başladığını bana bir kez daha anlat, cehennem zebanisi.” Koyu renk gömleğinin düğmelerini açıp yatağın diğer tarafına fırlatırken alçak, tok sesi göğsümde gürledi.

Vücut hatları o kadar şekilli ve belirgindi ki. Her kas ve hat onun gerçekte nasıl bir katil olduğunu gösteriyordu. Geniş göğsünde daha önce insan erkeklerinde bile görmediğim kaslar vardı ve ona bakmaktan kendimi alamadım. Beni aval aval bakarken yakalayınca karın kasları bir kahkahayla kasıldı.

Büyük yatağının kenarına oturup beni kucağına aldı. Sırtımı çıplak göğsüne bastırdı. Elleri beni yerimde tutmak için belime dolandığında bacaklarımı birbirine kenetlemek zorunda kaldım. Bu hareket, sürtünmeden ve büyük beden tunik altına iç çamaşırı giymediğimden dolayı şaşkınlıkla

cıyıklamama neden oldu. Kucağından kalkmak için mücadele ettim ve kıpırdandım ama bu sadece erkekliğinin altımda sertleşmesine neden oldu.

"Bırak beni," diye homurdandım ama kazara kendimi altımdaki nabız gibi atan sertliğe daha fazla ağırlık verirken yakaladım.

Neden gitmek istemiyordum? Neden bana öyle bakmak zorundaydı ki? Onu öyle gördükçe midem düğümleniyordu.

"Asla," diye fısıldadı hırıltılı sesi kulağıma.

Nefesinin sıcaklığı boynumu gıdıkladı ve dudakları omzum ile boynumun kıvrımına doğru hareket ederken mahrem yerlerim buna karşılık verdi.

Belimi tutmayan eli sol mememi sertçe kavrayıp sıktı ve farkına bile varmadan dudaklarımdan tiz bir ses döküldü. Başım istemsizce omzuna yaslanmak için geriye doğru eğilmeye başladı ve boynum tamamen ortaya serildi.

"Kontrolünü kaybettiğinde muhteşem görünüyorsun, aşkım," dedi boynumun hassas tenine doğru nefesini vererek ve konuşabilecek kadar konsantre olabilmek için gözlerimi sımsıkı kapamak zorunda kaldım.

Ondan nefret etmeyi her şeyden çok istiyordum ama bedenim onunla başka şeyler yapmak istiyordu.

"Ben senin aşkın *değilim*, seni psikopat," diye mırıldanırken sesim şehvetli bir zehirle doluydu.

Ağzını omzumun üstüne bastırdı ve konuşmaya başladığında dişlerinin tenime sürttüğünü hissettim.

"Hadi o zaman. Beni yalnız bırak." Belimdeki iki eli de hareketsiz kaldı.

Ayaklarımı yere koyup ondan kaçmaya çalışırken bu fırsatı sorgulamak için bir saniye bile kaybetmedim ama yine de elleriyle beni sıkıca kucağına ve göğsüne bastırıp yerime sabitledi.

Sıkıtığım dişlerimin arasından, “Yapamıyorum,” dedim hırıltılı bir sesle ve ellerinin belime daha sıkı sarıldığını hissettim.

Dudakları kulak mememi buldu. “Sadece bunu anladığından emin olmak istedim.” Beni yatağa doğru yatırıp doğruldu.

Tanrım, ne kadar yakışıklıydı. Belki sadece bu gecelik...

Hayır. *Hayır!*

O kötü adamdı!

Sırtım ipek yatak başlığına değene kadar geriye doğru kaydım ve bakışlarının soğumasını izledim.

“Hislerime karşılık vereceksin, Callie. Gerçi ben bu tavırlarına rağmen alttan alta zaten benimle aynı şeyleri hissettiğini düşünüyorum.”

Bana doğru uzandı ve ben de onun dokunuşundan uzaklaşmak için yana doğru kaydım. Yatağın üzerindeki ağır yorganı kapıp üzerime örteceğini işaret ederek bir köşesini kaldırırken, dudakları bir gülümsemeyle kıvrılarak gözlerinin kenarlarını kırıştırdı.

“Ben burada uyumuyorum,” dedim birden titreyen bir sesle.

Yatağın ucuna oturdu ve başını sertçe onaylarcasına sallayarak bana nevresimlerin altına girmemi işaret etti.

“Kendimi hem zihnini hem de ruhunu dolduracak kadar derinlerine gömme *düşüncesi* bile boşalmama yeter,” diye mırıldandı alçak sesle. “Ama seni koruma ihtiyacım aklımı bulandırıyor ve sen yarınki son sınavın ardından güvende olana kadar dinlenmeyeceğim.”

Çıplak bacaklarımı amber ve sedir kokan çarşafın altına kaydırdım ve gizlemekte zorlandığım hayal kırıklığımı belli etmemek için daha çok çabaladım. Sınavdan önce alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım vardı.

Onu bırakıp eve dönmeden önce.

Gözlerimiz ikimizin de söyleyemediği şeyleri sessizce ile-tirken hava ağırlaştı.

Bakışmaya devam ederken güçlkle yutkundum. Her na-sılsa duygular gözlerimizin birbirlerine söylediklerine karışı-yordu.

Ölmekten korkuyordum ve bir yanım –utandığım bir ya-nım– onu bırakmak istemiyordu. Bana böyle şeyler hissettiren tek kişi oydu. Sanki ona tüm canavarlarımı gösterebilirdim ve o da beni sevmekten vazgeçmez, aksine daha çok severdi.

Çılgınca bir düşünceydi ama yarın yapmak zorunda ol-duğum şeye dair göğsümde hissettiğim sancı kendimi biraz dengesiz hissetmeme neden oluyordu.

Yarından sonra onu bir daha asla göremeyecektim, yolları-mız sonsuza dek ayrılacaktı.

Sırtıma bir ürpert yayıldı. Beni izleme şekli de hiç yar-dımcı olmuyordu. Her hareketiyle güçleri titreşiyor ve yayı-lıyordu.

En korkunç canavarlar bile onu hissettikleri anda kaçışı-yordu.

Sırf canı sıkıldığı için birilerini öldürdüğüne tanık ol-muştum. En sinsi ve adi fae'lerin bulunduğu diyarın tama-mını yönetiyordu ama yine de bir şekilde... bir şekilde ona ne yapmasını söylersem söyleyeyim sırf beni memnun etmek için yapacağını biliyordum. En çılgın rüyalarımnda bile biri-nin bana onun baktığı gibi bakacağını hayal edemezdim; kötü adam olsun ya da olmasın.

Aklımdan geçen delice düşünceleri uzaklaştırmaya çalışa-rak dudağımı ısırdım.

Sonra biraz daha dik oturdum.

“Buraya gel,” dedim baştan çıkarıcı bir edaya. Zaten bildi-ğimi sandığım şeyi test etmek istiyordum.

Bakışları ânında karardı ve ağzının köşesi çukurlaştı.

“Bu, eve gitmeden ya da ölmekten önce seninle geçireceğim son gecem olacak ve ben...”

Yüzündeki tüm keyif silinip gitti ve kaskatı kesilerek vahşi Unseelie Prensi hâline geri döndü.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan bacaklarımdan tutmuş ve bedenimi yatakta aşağı doğru çekmişti, tunik şimdi göğsümün etrafında toplanmıştı. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu. Onu çok mu zorlamıştım? Dengesiz olduğunu biliyordum ama ben ne yapmıştım?

Üzerime çıkıp dizlerini bacaklarımin arasına bastırdı. Kolları kaşla göz arasında bileklerimi tutup başımın üstüne sabitlemişti.

“Hayır, sen buraya gel.” Vücudu benimkinin hemen üzerinde dururken gözleri karardı. Gözlerini artık tamamen açıkta olan vücudumda boylu boyunca gezdirmek için geri çekildi. Nefesinin göğsünde düğümlenmesini ve dişlerinin altdudağının bir köşesine yönelmesini izledim. “Emrindeyim, aşkım.” Yumuşak dudaklarını yanağıma bastırdı. “Ama kullanmak istediğin kılıcın kapasitesini anladığını sanmıyorum.” Çene hattıma bir öpücük daha kondurdu. “Doğru, şimdi beni elde edebilirsin ama ölümlü kanın dokunuşumu hissetmek için derinliklerinden yükselene kadar sana musallat olurum.” Kendini aşağı doğru kaydırıp ve aniden bacaklarımin iç kısmına kadifemsi öpücükler kondurmaya başladı.

Bacaklarımin ayrıldı. Bütün vücudum gözlerinin önündeydi artık. Bacaklarımin beklentiyle titrediğini hissetmemesi için sessizce dua ettim.

Bacaklarımin arasından, yüzünde şehvetli bir sırıtış ve derin bir ihtirasla bana baktı.

Mendax’ın sıcak nefesi uyluğumun en iç kısmını ve kadınlığımı gıdıkladı. Tenime dokunmaya çok yakındı.

Ama bunu yapmadı.

"Bedenin dokunuşuma orman yangını gibi tepki veriyor," diye fısıldayan sesi, ağzını uyluğumla kadınlığım arasındaki kıvrıma bastırmadan önce kadınlığımın üzerinde dans etti.

Şimdi ağzına sürtünme ihtiyacıyla arsızca kıvranıyordum. Karanlık bakışlarını yukarı çevirdi, gözbebekleri iyice irileşmişti.

"Artık dinlenmelisin. Ne kadar da yaramaz bir insansın." Nabız gibi atan klitorisime usulcacık dokunan diline sıcak nefesi eşlik etti.

Uzanıp saçını avuçlarken dudaklarımdan bir inleme dö-küldü. Kendini güç bela tutarak bana bakarken göğsünden aç bir hırıltı yükseldi.

Birinin dokunuşuna hiç onunki gibi karşılık vermemiştim. Sanki parmaklarının her dokunuşu, ömrümün kalanında tekrar tekrar dinleyeceğim bir anıyı yakarak işliyordu.

"Yarın, üçüncü ve son sınav için kader arenasına gideceksin." Elleri bacaklarımda gezindi. "Fae diyarındaki cezalandırma yöntemlerinin en eski ve en tartışmalıdır." Başparmağı yukarı, kadınlığıma doğru ilerledi ve onun elini çekmesine fırsat bırakmadan kendimi yukarı ittim. "Kaderin her şeye hükmettiği ve cezanın gerçekte ne olması gerektiğine karar verdiği yer burasıdır." Bir eli mememi kavramak için karnıma doğru ilerlerken klitorisimi öptü.

Sırtım ânında tepki verip yay gibi gerilirken kendimi ona bastırdım.

Tanrım, bu bir işkenceydi! Onu hissetmeye ihtiyacım vardı.

Elim saçlarından kayıp omzuna doğru indi. Çıplak teninin hissiyle bacaklarımdan arasında bir elektriklenme oldu, ta ki eğilip klitorisimi yeniden ağzına alarak diliyle derin bir darbe indirene kadar.

Ağzımdan fırlayan zevk çılgılığı bir hakaret gibiydi. Şimdi ben de onun gibi sık nefes alıyordum.

“Kader arenası büyük bir sahadır.” Ağzı kalçamın civarında dolandı, her zerresini yalayıp öptü. “Kraliçe ve ben tahtlarımızda oturacağız ve sınavı tribünlerden yöneteceğiz.” Ağzı mememin alt kenarına ulaşmıştı.

Karnı ve göğsü günahkârca kadınlığıma sürtünürken iri kolları beni hapsetti. Geri çekilmeye başladığını hissedince onu olduğu yerde tutmak için bacaklarımı hızla etrafına doladım. Bedenini bedenime bastırıldığını hissetmezsem bir parçam ölecekmiş gibi geliyordu.

Ateşli bakışları beni yakıp kavururken kalın boynu sert bir yutkunma hareketiyle aşağı doğru hareketlendi.

Artık onun dokunuşu altında kıvranmaktan utanmıyordum, rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Memelerimin arasını öpmek için eğildi. “Bana çok muhtacsın, küçük kuzu,” diye mırıldandı köprücük kemiğimin üzerinden ve ben de ağzımı onun ağzına yapıştırmamak için başımı çevirmek zorunda kaldım, onu tatmak için can atıyordum.

“Arenanın içinde iki kapı olacak. Dikkatini ver, bunu iyice öğrenmen gerekiyor.” Bana doğru küçük bir hamle yaptığında artık güçlkle nefes alıyordu.

Onu kendime doğru çekerken yanlışlıkla kulağına, “Lütfen, Malum,” diye inledim.

Az evvel fare yakalamış bir kedi gibi hınzırca gülümsedi. Beni susturmak için parmağını dudaklarıma bastırdı. Onu bu kendini beğenmiş tavrına pişman etmek için parmağını ağzıma soktum ve o geri çekene kadar dilimi etrafında döndürdüm. Ağzı açık kaldı, gözleri bir anlığına titreyerek kapanırken ağzı o hâlde kaldı.

Bu bir irade oyunu olsaydı ben kazanırdım, tepkisi bana bunun garantisini veriyordu.

Eli ıslaklığını hissetmek için aramıza uzanırken ve hararetli bir misillemeyle içime kayarken konuşmaya devam etti.

Parmakları içime girer girmez boşalacaktım neredeyse.

“Dediğim gibi.” Boynumun hassas alt tarafını –kurtların alfalarına sunarak boyun eğdiklerini gösterdikleri kısmı– öptü. “Arenada kaderini seçmen gereken iki kapı olacak.”

Parmakları çok yavaşça içime girip çıkıyordu. Tırnakları-mı çıplak sırtına saplayarak daha hızlı hareket etmelerini sağ-lamaya çalıştım. Tanrım, çok yaklaştım.

“Bir kapının ardında özgürlüğün var. Yani en azından Kraliçe öyle söz verdi.” En sonunda parmakları tam istediğim hızda hareket etmeye başlamıştı ve ben, kulağına bir köpek gibi soluyordum. “Ama bu senin kaderin değil, ona ben karar vereceğim.”

Ritmi yine yavaşladı ve ben de kalçamı iterek bunu tela-fi etmeye çalıştım. Sert aletin sıkılıkla bacağıma değdiğini, pantolonunun onu tutmakta zorlandığını hissedebiliyordum.

“Daha da önemlisi, ikinci kapının arkasında bulabilecekleri en vahşi ve ölümcül yaratık olacak ve bunun hangi kapının arkasında olduğunu *sadece* Kraliçe bilecek. O kapıyı seçersen canavar hemen tepene biner ve seni öyle hızlı öldürür ki bundan kurtulmak için ne senin ne de bir başkasının yapabileceği bir şey vardır.”

O hâlâ konuşuyor muydu? Kafamın içinde baloncuklar varmış gibi geliyordu. Tek düşünebildiğim içime girmesinin nasıl bir his olacağıydı. Önce ucu içeri doğru kayar, dışarı çıkarmadan önce de yavaşça geri kalan kısmı ve sonra tekrar içeri girerdi. O iri bir adamdı, vücudumun ona uyum sağlamasını gerektirecek kadar büyüktü. Tanrım, o kadar şahane bir his olurdu ki.

“Dinliyor musun, aşkım?” Yüzü benimkinin üzerinde gezinip kontrolümü kaybetmemi izlerken gülümsedi.

Doğru dürüst düşünemediğimden başımla onayladım. “Seni içimde istiyorum. Lütfen,” diye yalvardım.

Kanatları nazikçe açıldı ve siyah duman, kanatlardan çok bir battaniye gibi sırtının etrafında kıvrıldı. Ellerimden, tenini parçaladığımdan emin olduğum tırnaklarımın üzerinden akıp bedenimin üzerinde kaydılar. Duman tamamen kendi hissi-ni taşıyordu. Gördüğüm ilk günden beri özlemini duyduğum şekilde çılgınca dönen dumana dokundum. Bu açıklanamaz bir şeydi. Dumanı hissedebiliyordunuz ve demir kadar sertti ama sonra diğer kısımlarında elim normal duman gibi içinden geçiyordu, bu tamamen Mendax'ın nerede bir huzme ya da nerede şekillenmiş nesneler olmasını istediğine bağlıydı.

Dumanın onun kürekkemiklerinde birleştiği iki dikdörtgen tabanı hissettiğimde inledi. Çocuksu bir bakışla geri çekilme-den önce ürperdi. "Hassaslar," dedi yeniden öne doğru eğilirken, bu kez bileklerimi başımın üzerinde toplayıp yatağa bastırdı. Başparmağı daireler çizerken okşamaları devam etti.

Boşalacaktım.

"Lütfen, sana ihtiyacım var," diye mırıldandım boynuna doğru ve en sonunda başımı kaldırıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım.

Öpüşmemiz yumuşak bir hâl aldıkça parmakları yavaşladı. Beni izleyecek kadar bedenini kaldırdığında eli ritmini artırdı. Vücudunu yatağın kenarına kaydırды ve ben, yemeğini bekleyen aç bir hayvan gibi pantolonunu çıkarmasını bekledim.

Bir eliyle kemerini açarken diğer eliyle uzanıp yüzümü avuçladı. Kulakmememi nazikçe ısırarak için bana doğru eğildi. Kadınlığıma ulaşabilmek için aynı zamanda göğsüme baskı yaptığında gözlerim tutku sarhoşluğuyla kapandı.

"Sana o kadar ihtiyacım var ki," diye mırıldandım kapalı gözlerle.

Parmakları sertçe içime girdiğinde Mendax kulağımın altındaki hassas deriyi öptü. Başparmağı klitorisimde sihirbazlık yapmakla meşgulken havai fişekleri gördüm. Boşalacaktım.

Boşalmanın eşiğindeki bedenimde gerilim dalgalandı. Ben neredeyse-ben az sonra—

Uzaklaştı. “Bunu unutma,” dedi elini çekip gözlerinde hınzır bir parıltıyla ayağa kalkarken.

Döndü ve kapıya doğru yürüdü, bense şaşkın ve tatminsiz, öfkeli ve hayal kırıklığıyla dolu hâlde doğrulup kapıdan çıkışını izledim.

Kapıyı arkasından kapatmadan hemen önce başını içeri uzattı ve “Uyu,” dedi. “Bedeninden önce zihnini istila etmek istiyorum, tatlı kuzum. Birkaç ailenin peşine düşmem gerekiyor. Canavar bakıcıları, canavarın hangi kapıya konulacağı konusunda Kraliçe dışında herhangi biriyle konuşmayı reddediyorlar.” Elini dağınık siyah saçlarının arasından geçirdi. “Canavarın hangi kapının arkasında bulunacağını bana söyleyene kadar ailelerinin her üyesini gözlerinin önlerinde öldüreceğim. Callie,” —yüzü artık o kadar ciddi görünüyordu ki— “yarın bana bak, sana hangi kapıyı seçeceğini söyleyeceğim.” Kapı kapanmadan önce uzun bir süre gözlerini gözlerimde ayırmadı ve beni tatmin olamamanın verdiği sersemlikle baş başa bıraktı.

Beni özgürlüğüme götürecek kapıyı söyleyeceği konusunda ona güvenebilir miydim? Beni öldürmek için sınavlara sokan oydu. Ya hâlâ ölmemi istiyorsa ve bunların hepsi bir yalansa? Psikopat olduğu belliydi. Sırf onu bırakmamayım diye bana canavarın bulunduğu kapıyı söyler miydi? Zihnim işkence dolu düşüncelerle çalkalanıyordu.

Ona güvenebilir miydim?

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

CALLIE

DEVASA KOLEZYUMUN DIŞINDAKİ KÜÇÜK, YETERSİZ AYDINLATIL-mış bir odadaydım. Unseelie Diyarı'nda ne zaman dışarı çıksam olduğu gibi gökyüzü alacakaranlığa sabitlenmişti, sadece geriye kalan güneş ve ay ışığının katkısıyla biraz aydınlık vardı, onlar da her şeyi mavi bir stadyum ışığı gibi aydınlatıyordu.

O sabah Mendax'ın yatağında tek başıma uyandığımda anlık bir hayal kırıklığına uğramıştım. Hâlâ koyu renk çarşaf-larla kaplı yataktaki boş yerine baktığımda hemen bir şeyle-rin eksikliğini hissettim. En iyisinin bu olduğunu biliyordum ama yine de nefret etmekten kendimi alamadım.

Mendax'ın o kapıdan çıkışını izlediğim zaman ne istedi-ğim konusunda kafam hiç bu kadar karışık olmamıştı.

Bir yanım –özlem içinde kalan yanım– kendimi onun bü-yüsüne kaptırdığım için o kadar öfkeli ve hüsrana uğramış hissediyordu ki. Çok daha az zeki olan başka bir yanımsa bir-likte geçirdiğimiz son gecede yanımda uyumadığı için üzülü-yordu. Bu onu son görüşüm olacaktı.

Muhtemelen bu birinin bana onun gibi baktığı son sefer olacaktı. Sanki onun her şeyiymişim gibi. Sanki beni... sevi-yormuş gibi.

Burada kalamazdım. Delilikti bu. Yanlıştı.

Yatağının çarşafına sinmiş amber kokusunun etkisi altında tamamen uykuya dalmam asırlar sürmüştü. Tüm gece gerginlik ve kafa karışıklığı içinde bir o yana bir bu yana dönüp durmuştum. Yine de bedenim çok iyi durumdaydı. Bütün yaralarım, hatta ilk sınavdaki derin asit yanıkları bile tamamen iyileşmişti. İnanılmazdı.

Doğru kapıyı, arkasında insan yiyen bir canavarın olmadığı kapıyı nasıl seçeceğimden emin değildim.

İki kapının arkasında da ne olduğunu bilen tek kişi Kraliçe'ydi ve onun yüz ifadelerini çözebileceğimi hiç sanmıyordum. Ayrıca bana acıyıp insanların yanına geri dönmemi mi tercih edecek yoksa beni öldürmeyi mi, emin değildim. İçimde ikincisi olacağına dair güçlü bir his vardı ve başka seçeneğim kalmadıysa buna güvenirdim.

Dört muhafız beni izlerken küçük kare odada volta atıyordum. Muhtemelen onları bir şekilde alt edip kaçabilirdim ama bunun için burada değildim ve zaten geçidi nerede bulacağımı da bilemezdim. Bugün Mendax'ı hiç görmemiştim ve büyük bir hata yaptığım hissiyle içim kıpır kıpırdı. Kafamın iki yanındaki saçları tutup çekiştirdim, beni kendime getirecek bir şey hissetmek için çırpınıyordum. Neden burada olduğum konusunda aklımı sakinleştirecek bir şey.

Buraya kadardı.

Öyle ya da böyle gidecek ve onu bir daha göremeyecektim. O sonsuza dek gitmiş olacaktı.

Saçımı çekiştirirken göğsümden yükselen küçük çığlık demir kaplı muhafızları ürküttü.

Beni bu şekilde elde etmesine izin vermeyecektim. Beni sevmiyordu, sadece tutkulu ve deliydi.

Ondan nefret ediyordum.

Değil mi?

Bunu yapamazdım.

Evet yapabilirdim. Çok özlediğim ailem ve arkadaşlarım vardı. Onlarla yeniden birlikte olmak için *her şeyi* yapardım.

Köhne görünen ahşap bir sandalyeye oturdum ve başımı avuçlarımın arasına aldım.

Unseelie Sarayı'nda hiçbir şey başlangıçta düşündüğüm gibi değildi. Hava durumu bile. Bir türlü uyku tutmadığından bu sabah çok erken kalkmıştım. Kapım kilitliydi, bu yüzden balkonun kapısını denedim. O da kilitliydi ama ağır kadife perdeleri çekip açtığımda buraya geldiğimden beri ilk kez biraz güneş görebildim. Filtrelenmiş ve bir şekilde alıştığımdan daha gri görünüyordu ama tenim onu uzun zamandır görmediği için resmen şakıdı. Uzaktaki köy... neredeyse normal bir köy gibi görünüyordu. Dükkânları ve satıcıları görebiliyordum, hepsi de şaşırtıcı derecede normal görünüyordu.

Hizmetçiler ve tanıştığım ama beni öldürmeye çalışmayan kişilerin hepsi şaşkınlık verecek kadar kibar ve tatlıydı. Elbette birçoğu biraz karanlıktan hoşlanıyor gibiydi ama insanlardan çok da farklı değillerdi. İnsanlardan gerçekten nefret ediyor gibi görünenler yalnızca Kraliçe ile onun tarafından kontrol edilen orduydı. Mendax bile bana söylendiği kadar şeytani bir vahşi değildi. Belki...

Ayağa kalktım ve yakınlardan gelen büyük ve korkunç bir kükreme duyunca silkinip kendime geldim. Ses tüylerimi diken diken etmişti.

Canavar.

Arkasında canavar olan kapıyı seçersem ölmüş sayılırdım. Silahım, tepki sürem ve avantajım olmayacaktı.

Mendax ölmeme izin vermezdi, değil mi? Vermezdi.

Bunu gözlerinde görebiliyordum. Beni gerçekten sevdiğini düşünüyordu. Sadece hafif bir sevgi damlası da değil. Her

şeyi tüketen, ruhu boğan bir sevgi. Birdenbire kendimi kapa-
na kısılmış hissederek hüsrarla ofladım.

Beni *tanımıyordu* bile.

Ama tanıdığını sanıyordu. Bütün bunlar sona erene kadar
onun kocaman, tehditkâr kollarında saklanmak istedim. Fakat
tabii ki bunu yapamazdım.

Ayrıca oraya körlemesine giremezdim. Bir plana ihtiya-
cım vardı.

Başka seçeneğim yoktu. Mendax'ın hâlâ beni öldürmeyi
umarak canavarı seçmeyeceğini ummak zorundaydım. Yine
de o kadar emin değildim. Beni daha önce defalarca kez öl-
dürmeye çalışmıştı. Bana duyduğu arzuyla mücadele etme-
si yüzünden olsun ya da olmasın, ölmemi çok istemiş lakin
bunu başaramamıştı. Beni sahte bir güvenlik duygusuna çek-
mekten daha iyi bir yol var mıydı? Onu terk etmemdense öl-
memi tercih etmeyeceğinden o kadar emin olabilir miydim?
Kesinlikle bağlandığı aşkını özgür bırakmak yerine öldürme-
yi tercih edecek bir tipe benziyordu.

Hayır, o beni asla özgür bırakmazdı. Beni izlerken onun
güzel gözlerinde bunu görebiliyordum. Eve gitmeme izin
vermektense ölürdü.

Uzakta, görüş alanımın ötesinde bir yerde bir kalabalığın
yüksek sesli tezahüratları ve alkışları yankılanıyordu. Ağzım-
dan bir dizi küfür savruldu. Vakit gelmek üzereydi.

Mendax kibirliydi. Ben gerçekten özgür bırakılmadan
önce beni durdurabileceğine güveniyordu.

Bana özgürlüğümün olduğu kapıyı söyler, sonra da tam
gidecekken beni durdururdu.

Değil mi?

Kapı çalındı ve kalbim gelenin Mendax olması umuduy-
la neredeyse yerinden fırladı. Kendime bunun sadece hangi

kapıyı seçeceğimi bulmakla ilgili olduğunu söyledim ama içten içe gerçeğin farkındaydım.

Kahverengi saçları mantar gibi kesilmiş kısa boylu bir adam, muhafızlara beni getirmelerini işaret etti.

Vakit gelmişti.

Gözümden akan yaşı sildim. Muhafızlar beni küçük odadan çıkarıp büyük sürgülerle ve kocaman, yuvarlak bir kapı kulpuyla kaplı devasa bir demir kapıya doğru yönlendirirken bacaklarım fırtınaya yakalanmış bir dal gibi titriyordu. Kapıyı açmak için iki adam gerekti ve bir tanesi de beni içeri itti.

Birkaç adım attım ve etrafımı saran inanılmaz büyüklükteki kolezyumu görünce nefesim kesildi. Devasaydı. Sıra sıra tribünlerin hepsi heyecanla bağırarak fae'lerle doluydu.

Pas kahverengisi toprak arenanın ortasına doğru yürürken ayaklarım titriyordu. Kendimi bu uçsuz bucaksız yapının ortasında küçük bir karınca gibi hissettim. Girişimle kalabalık bağırarak tezahürat yaptı ve ben de etrafımı saran, bulanıklaşan manzarayı görmek için döndüm.

Kafamın arkasını uyuşturan bir elektrik akımı gibi Mendax'ın gözlerini üzerimde hissettim. Sağa döndüğümde Kraliçe ile Prens'in şatafatlı siyah tahtlarında, arena tribünlerinin en alt sırasında oturduğunu gördüm. Gözlerimiz birbirimize dikenli kancalar gibi takılırken, yalnızca aralarında gizli bir bağ olanların yapabileceği şekilde sessizce iletişim kurduk.

Çok korkuyorum.

Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Güvendesin.

Kraliçe de biraz şaşkın görünüyordu ama nedenini anlayamadım. Oğlu beni sevdiği için bana acır mıydı? HAYIR... hayır, ölmemi istediğini biliyordum. Kendi soyuna bir insanın karışması riskini göze alamazdı.

Kraliçe tahtından kalktı ve kalabalık ürkütücü bir çabuklukla sustu.

"Callie Peterson, ölümlü kaderin artık Unseelie Sarayı'nın elinde değil." Herkes onun tane tane söylediği sözleri dinlerken sesi tribünlerde yankılandı. "Senin gerçekten iyi olup olmadığına ve bağışlanmayı hak edip etmediğine kader karar verecek," dedi ve sonra öksürüğünün ardına gizleyerek, "ya da insan ruhun acı dolu bir ölümü hak edip etmediğine," diye ekledi.

Kalabalık kendini kaybetti. Tezahüratlar yankılanıyordu ama kalabalığın arasında ölümünden bahsedilmesine kızan birkaç kişi olduğunu da fark ettim.

"Kapılardan birinin ardında, özellikle insanları avlamak için yaratılmış, aç ve insan kanına susamış bir canavar var. Diğer kapının ardındaysa seni insan âlemine geri götürmeyi sabırsızlıkla bekleyen bir geçit."

Kalabalık çılgınca alkışladı.

Unseelie Kraliçesi'ne bakarken ellerim titredi. Gergin parmaklarım parmağımdaki V şeklindeki yara izini buldu. Ayak parmağım kumlu toprağı kazıyordu, az sonra olacıklara karşı kendimi nasıl hazırlayacağımdan emin değildim.

Kraliçe, zarif kolunu sağa doğru salladı ve dallardan yapılmış gibi duran siyah ışıltılı tacı ile elbisesi, ay ışığını tam doğru açıdan yakalayıp sanki canlıymış gibi parladılar. İşaret ettiği yöne baktığımda arenanın sonunda yan yana duran, demirden yapılmış kocaman, kemerli kapıları gördüm. Çok büyüklerdi, yükseklikleri rahat altı metre vardı. Diğer taraftaki canavarın ne kadar büyük olduğu düşüncesiyle nefesim kesildi. Gözlerim panikle Mendax'a kaydı.

Onun sakin ve kendinden emin ifadesi bana ihtiyacım olan her şeyi söyledi.

Hangi kapının ardında canavarın, hangisinde benim özgürlüğümün olduğunu çok iyi biliyordu.

Terli ellerimi üstümdeki kahverengi pantolona sildim ve buraya gelirken muhafızların birinden aşırđığım hançeri

hissedene kadar gergin hareketlerle kumaşın kıvrımlarını hafifçe yokladım.

Derin bir nefes alırken boynumu iki yana çevirip küttürdüm. Bütün bunlar yakında sona erecekti. Hepsi.

“Kaderini seç insan,” diye bağırdı Kraliçe gülümseyerek. Sonra da gürültülü kalabalığın vahşi tezahüratları eşliğinde yerine oturdu.

Sessiz bir ricayla Mendax’a baktım.

Hangi kapıyı seçmeliyim?

Yüzü sakın, nefesi düzenliydi. Üzerini kaplayan oniks rengi derilerin sakın nefesleriyle kalkıp inmesini izledim. Çenesindeki bir kas gerilirken ve elleri siyah tahtın kolçaklarını sıkıca kavrarken çelik gibi gözleri beni içine çekti.

Başını onaylarcasına salladı, o kadar küçük bir hareket ki ay ışığını yakalayan ışıltılı siyah tacı olmasaydı fark etmezdim bile. Sağdaki kapıyı işaret etti, gözleri benimkilere takılı kalmıştı.

Beni canavara mı yoksa geçide mi gönderecekti? Asıl soru buydu. Birkaç dakika boyunca her iki kapıya baktım, canavardan yükselen sesleri ya da hangi kapının özgürlüğüme açılacağını çözmeme yardımcı olacak herhangi bir şeyi duymaya çalıştım. Katliama aç kalabalık ise sabırsızca yuhalıyordu.

İki kapının arasında durdum, gözlerim sağdakine odaklandı.

Ya bu benim özgürlüğümse?

Ya değilse?

Gözlerimden sıcak yaşlar döküldü. Ağzımın içini ne kadar sertçe ısırısam da gözyaşlarımı durduramıyordum.

Bunun olması gerekiyordu. Hepsinin.

Tahtında oturan Mendax’a bir bakış attım.

Bedeni artık gergindi. Bu bir tür işaret miydi? Soluk tenli elini yüzünde gezdirirken kalın kaşları hafifçe çatıldı. Gergindi.

Sağdaki büyük kapının önüne yürüdüm ama biraz düşündükten sonra birkaç adım geri çekildim.

Kapı açılır açılmaz geçide koşar ve Mendax bana ulaşmadan buradan ayrılırdım. Gitmeme asla izin vermeyeceğini biliyordum, beni durdurmaya çalışmak için o da bir anda geçitte biterdi. Ama buradan gitmem gerekiyordu, tek yol buydu.

Hızlı olmalıydım. Son bir veda.

"Bu kapıyı seçiyorum," dedim sesimde bir titremeyle.

Kraliçe başıyla onayladı ve dudaklarında yavaşça iğrenç bir gülümseme şekillendi.

O hâlini görünce midem korkuyla kasıldı.

Kapı yavaşça açılırken gümbürtüler ve gıcırtilar yükseldi.

Tereddüt etmedim. Kraliçe'nin yüzünü görür görmez arenanın diğer tarafına doğru koşmaya başladım ve hızımı sadece hançeri pantolonumdan çıkaracak kadar yavaşlattım.

Sırtımı döndüm ve yüzüm soldu.

Muazzam bedenini arenaya sokmaya çalışan canavarın kırmızı sırtı, açılan kapının üst kısmına sürtüyordu.

Yanlış kapıydı. Mendax bana canavarın bulunduğu kapıyı söylemişti.

Demek gerçekten ölmemi istiyordu.

Yaratığın devasa ayaklarının her hareketi stadyum zeminine deprem benzeri sarsıntılar gönderdiğinden sağlam durmaya çalıştım.

T-rex ile yılan karışımı bir görünümü vardı. Bir ejderha mıydı bu? Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Canavar öfkeyle içeri girdiğinde kalabalığın nefesi dalgalar hâlinde kesildi.

Geniş vücudunda eski bir kan lekesini andıran bir şey vardı, ön bacakları dirseklere doğru garip bir kıvrım alıyordu. Önde fiçı gibi görünen göğsü biraz dışarı çıkıktı. Diken

benzeri keskin pullar en az sekiz santim çıkıntı yaparak canavarın göğsünü kaplıyordu. Bıçak gibi keskin birkaç diken de sırtına ve her bacağına alt kısımlarına dağılmıştı.

Canavarın gözleri benimkilere kilitlendiğinde betim benim attı ve yaratık doğruca bana koşmaya başladı. İğrenç ağzından yüksek bir hırıltı ve tiz bir çığlık dökülürken iliklerime kadar ürperdim. Kükremesi, dinozorlarınkine benzeyen o devasa ağzını kaplayan jilet gibi dişlerini gözler önüne serdi. Onunla ilgili her şey bana ölümcül dikenlere sarılmış bir dinozoru hatırlatıyordu. Aynı keskin sivri uçlar yüzünü çevreliyor ve uzun burnundan başının arkasına doğru sıralanıyordu. Oradan kalın pullu bir boyna dönüşüyordu. Yılan gibi siyah gözler açlıkla parlıyor, hareket etmem için bana meydan okuyordu.

Kolezyumun diğer ucuna, içeri girdiğim kapılara kadar dönmüştüm ki yaratığın göğsünden timsahlarınkini andıran derin bir gümbürtü koptu ve yaratık dikenlerini çıkarıp kendini saldırıya hazırladı.

Hayvanlarla iletişim kurma becerilerimin onun üzerinde işe yaramadığını düşünerek hançeri kaldırdım. Her ne sebeple olursa olsun, burada insan âlemindeki kadar ağır görünmüyordu. Bu diyardaki hiçbir şey benden hoşlanmıyor gibiydi.

Görünüşe göre Mendax bile.

Yaratığın vücudu gerildi ve beni ne kadar hızlı yiyeceğini merak ederek saldırmasını beklerken irkildim. Hançerin pürüzsüz altın sapını kuvvetle sıkarken kendimi topladım. Bıçağın tanıdık hissi beni unutulmuş bir gölge gibi kapladı.

Canavar üzerime atıldı.

Çenemin arka kısmında bir çatırtı duyduğumda gözlerim sımsıkı kapandı ve bedenim hızla gerildi. Canavarın eğri pençelerinden ya da iğne gibi keskin dişlerinden gelecek ilk acıyı hissetmeyi bekledim.

Dehşetle gözlerimi açtığımda Mendax'ın geniş sırtının aniden önümde belirdiğini –kanatları şimdiye kadar hiç şahit olmadığım bir genişlikte açılmıştı– gördüm, canavarın korkunç haykırışlarına kafa tutarcasına hırıliyordu.

Bu manzarayla nefesim beni hayal kırıklığına uğratarak kesilecek gibi oldu.

Hayır! Tanrım hayır!

Mendax'ın dumanının beni nazikçe geriye ittiğini, canavardan uzaklaştırdığını hissederken ruhumun içindeki her şey öldü ve yeniden doğdu.

Önümde gölgelenip saldırıyı göğüslemiş ve lanet hayatımı kurtarmıştı.

Çığlık atan ve mürekkep rengi elleri ve kollarıyla şimdi arenadaki görünmez bir bariyere vuran Kraliçe'ye kaçamak bir bakış attım. Bedeninden öfkenin kara dumanları yükselirken ve oğlu için çığlık atarken, birinci sıranın tamamını çevreleyen gölge muhafızlarını boğmakla tehdit ediyordu. Bana öyle bir baktı ki yalnızca bu bakışla bile beni öldürebilirdi.

Mendax, onun ve diğer herkesin girişini engellemek için bir tür kalkan oluşturmuştu.

Kraliçe, oğlunun canavarı öğreneceğini ve onun bana hangi kapının beni hayatta tutacağını söyleyeceğini biliyordu.

Kraliçe Tenebris kapıları tekrar değiştirmişti. Düşündüğümünden çok daha şeytani bir kadındı.

Ailemin bana onlar hakkında anlattıklarından asla ama asla şüphe duymamalıydım.

Canavar pençelerini anormal sayılabilecek bir beceriyle Mendax'a doğru savururken, kalabalığın gürültülü çığlık ve haykırışlarına hırlamalar ve homurtular karışıyordu. Prens, artık iyice katılaşmış dumanının yardımıyla bütün saldırıları kolayca engelledi. Kara Prens, basit bir el hareketiyle canavarın göğsüne siyah şimşek gibi görünen keskin bir bıçak

fırlattı. Siyah zırhla kaplı bedeninden gerginlik ve öfke fışkırıyordu. Yüzünde akkor bir öfke yanıyordu. Kırmızı pullu canavar, Mendax'ın saldırılarıyla geri çekilmeye başladı. Bu küçük hareket Mendax'ın daha fazla saldırmasına yol açtı. Savaşçı, yalnızca bakışlarıyla vahşi yarattığı yakabilirmiş gibi başını bir parça aşağı eğdi ve karşısındaki muazzam canavara baktı. İnsanların aklını kaçırmaya neden olacak denli ürkütücü görünen fae, ağzının bir köşesi korkunç bir sırtıyla kıvrılırken canavara olabilecek en korkunç kâbusuymuş gibi baktı ve Mendax'ın henüz canavara zarar bile vermeye çalışmadığını fark ettim. Onunla oynuyor, içindeki öfkenin bir kısmını dışa vuruyordu. Gördüğüm manzara karşısında tüylerim diken diken oldu.

Karanlık, şeytani büyü havada şimşek gibi çatırdıyordu.

Gözlerim canavarın arenaya girdiği, hâlâ açık olan kapıya takıldı ve bir korkak gibi oraya doğru koştum.

Bunu yapamazdım. Yapamazdım. Bu, artık eve gidemeyeceğim, kalbimin yarısını bırakacağım anlamına gelse bile bunu yapamazdım.

Tanrım, neden ölmeme izin vermemişti ki! O zaman her şey çözüldü.

Mendax'a ve canavara son kez baktım. Gözyaşları, dehşet ve üzüntüyle yanan yüzümden aşağı akarken, arenadan gelen kahverengi tozlar bir kasırga gibi etrafımızda uçuşuyordu. Mendax'ın gözleri son anda benim gözlerime takıldı. Keskin bakışları, gözyaşlarımı ve duruşumu kavradığında acıyla sertleşti.

Sakin. Peşimden. Gelme. Güzel yüzünün her çizgisini hafızama kazırken gözlerim ona yalvarıyor ve olduğu yerde kalması için her şeyimle dua ediyordum.

Hızla koştum. İkimizi de gerçekten kurtarmanın tek yolu buydu.

Bacaklarım tozlu kahverengi zemine çarpan her adımda daha da güçlenirken derin nefesler aldıkça soğuk hava ciğerlerimi parçalıyordu. Ayaklarımın yere her vuruşunda açık kapı daha da yaklaşıyordu. Arenanın ışıklarının ötesine gecenin koyu mavisi çökmüştü. Ay ışığının uğursuz özgürlüğü beni büyük kapı çerçevesinin diğer tarafından çağırıyordu. Bu kapıdan çıkacak ve soldaki kapının geçidine koşup sonsuza dek özgür olacaktım. Muhafızlar, Mendax'ın koyduğu bariyerin arkasındaydı bu yüzden beni durduramazlardı.

Karışmış sarı saçlar yüzüme çarpıp görüşümü engellerken bir anda yandan bir otobüs çarpmış gibi yere devrildim. Belimden tutuldum ve öyle kuvvetle kaldırıldım ki mesanem biraz boşaldı. Merhametsiz pençeler sert uçlarını tenime sapladılar. Görünüşe göre canavar arenadaki tek gerçek av olduğumu fark etmiş ve Mendax'tan vazgeçmişti.

Canavarın yüzündeki kan kırmızısı pullar ve dikenler o kadar yakınımıdaydı ki beni yüzünün önünde canımı yakacak denli sıkarken ağzından yayılan ve bana sürüngeleleri hatırlatan küflü kokuyu alabiliyordum. Bir su birikintisi kadar boş siyah gözleri açlıkla önümde parlıyordu. Açık ağzının sıcaklığı bacaklarıma çarptığında, ciğerlerim onun muazzam tutuşu altında ezilmemiş olsaydı dehşet çığlığı sayılabilecek bir çığlık attım.

Aceleyle bacaklarımı açık ağzına soktu, canavarın keskin dişlerinin arasında kayarken pantolonum boylu boyunca yırtıldı.

Kırmızı şeytan bedenimin yarısı ağzındayken hareketsiz kaldı. Beni yavaşça tekrar tutup dışarı çektiğini hissettim ve bu hareket, nemli ağzından kurtulurken sağ bacağымda biraz daha deri ve kumaşın yırtılmasına neden oldu.

Canavarın tutuşunu gevşetmeye çalıştım. Beni ağzından çekip öyle yavaşça yere bıraktı ki çoktan öldüğümü ya da rüya falan gördüğümü sandım.

Siyah gözlerine baktığımda dumanlı bir parlama gördüm. Güvenle yere indiğimde hipnotize olmuş gibi benden uzaklaştı.

Sağa baktığımda benden sadece birkaç metre ötede Mendax'ı gördüm, canavara kötü kötü bakarken bir heykel kadar hareketsizdi.

Mendax bana baktı ve mavi gözleri duyguyla titrerken, onunla tanıştığımdan beri ilk kez dehşete düşmüş görünüyordu. Gözbebekleri koyulaştıkça bakışları hızla değişti. Canavara dönüp baktı, boynunda ve alnında bir damarın çıkmasına neden olan bir savaş çığlığı attı, yüzü artık saf bir öfkeyle çarpılmıştı.

Yaratık, Prens'e soğukkanlılıkla bakarken yüzü bir tür zombiymiş gibi ifadesizdi. Kontrol edilen bir kuklaymışçasına keskin pençesini ustaca kaldırdı ve...

Kontrol edilen bir kuklaydı o.

Mendax onun zihnini zorluyordu.

Birinin herhangi bir şey üzerinde bu kadar kontrol sahibi olduğunu görmek akıl almazdı ama onun ev büyüklüğündeki bir canavarın zihnine bu kadar zahmetsizce girdiğini görmek bambaşka bir şeydi. Prens'in bedeni şiddetle kasıldı. Kaslı omuzlarının hafifçe çökmesini dehşetle izledim. Canavar devasa pençelerini kaldırıp mide bulandırıcı bir çatırtıyla kendi göğsünün derinliklerine sapladı ve kukla ustasına bir hediye çıkarıp vermek ister gibi göğüs kafesini parçaladı.

Zombiye benzeyen canavar hiç sızlanmadan dizlerinin üzerine çöktü, şimdi çıkıntılı göğsünün ortasında mürekkep siyahı kan sızdıran mağara gibi bir delik vardı. Kırmızı pullar ve siyah kanla kaplı pençeleriyle cansız bir yığın hâlinde yere düşerken atan kalbini yere bırakmak için elini açtı.

Islak kalp, yanında yatan sahibi kadar hareketsiz kalmadan önce son bir kez titredi.

Buna inanamıyordum. İnsan beynim bu bilgiyi engellemek için savaştı.

“Kapıları son anda değiştirdi, Callie. Ben... ben neredeyse seni kaybediyordum,” diye seslendi Mendax bana. “Hepsi bunun bedelini ödeyecek, söz veriyorum. Asla sensiz olmayacağım, Callie. Asla.” Nazik sesi korkuyla çatallanmıştı.

Stadyumun kehribar rengi ışıkları üzerimizde titreşiyordu ve açık gece havası saçlarımızı yavaşça farklı yönlere savururken, izleyicilerden ve hâlâ kalkani aşmaya çalışan Kraliçe'den gelen kısık, boğuk gürültüler durgun gecede yankılanıyordu.

Dilimde ihanetin kokuşmuş tadıyla ürperdim. Ahlaksızlığın tuzlu hatırlatıcıları olarak yüzümden akan gözyaşları, bir kandırılma şelalesi hâlinde çenemden dökülmeden önce ağzımın köşelerine doğru ilerledi.

Tanrım, neden peşimden gelmişti?

Kendimi hazırlamadan önce kapıyı inceledim. Mendax'tan kaçamayacağımı biliyordum.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırırken, “Çok üzgünüm, Malum,” diye mırıldandım.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve bana doğru koştu, beni göğsüne doğru çekerken yüzü endişeyle çarpılmıştı. Ona sımsıkı sarıldığımda hissettiğim derin rahatlamayla gözyaşlarım daha da şiddetli akmaya başladı.

Gözlerimi kapadım ve kendimi bunca zamandır buraya yapmak için gönderildiğim şeyi yapmaya zorladım.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

MENDAX

CALLİE HAKKINDA HEP OLDUĞU GİBİ YİNE TERS KÖŞEYE YAKA-
lanmıştık.

Demir bıçak kanadımın hemen altındaki etin derinlikle-
rine saplandı. Aşkına, işimi sonsuza dek nasıl bitireceğini
gösterdiğim yere.

Şaşırmamalıyım ama elimde değildi.

Yumuşak bedenini sarılır gibi benimkine bastırdı.

Onun kan çanağına dönmüş gözlerindeki ıslaklığı gördü-
ğümde bile yüzü soğukkanlı ve kontrollüydü. Derine gömü-
len bıçakla birlikte nefesim kesildi.

Beni öldürecek darbeyi indirmişti.

Yine de hareket etmedi, bıçağı tutmaya devam ederken
vücudu gergindi. Daha fazla ayakta duramayarak dizlerimin
üzerine çöktüm. Callie de benimle düştü, sanki bir güç benden
uzaklaşmasına izin vermiyormuş gibi kendini çekememişti

“Her konuda haklıydın, Malum,” diye bağırdı, bana daha
sıkı sarılarak.

Vücuduma bir bıçak saplarken gerçek adımı kullanması-
nın acısı başlı başına bir işkenceydi.

Konuşmak için ağzımı açtım ama tek kelime çıkmadı.
Yüzünden akan yaşlar arenanın toprağına dökülürken gözleri
benim gözlerimdeydi.

"Seni öldürmek için gönderildim ama insanlar tarafından değil." Bıçağı hem gerçek hem de mecazi anlamda bükte.

Callie bıçağı üstümde bırakıp geri çekildi ve tepemde durdu. Buğday rengi saçları rüzgârda uçuşurken hâlâ ağlayarak bana bakıyordu. Kalkmama yardım etmek ile benden olabileceğince hızlı kaçmak arasında kararsız kalmış gibiydi.

"İçinde bir kıvılcım olduğunu biliyordum, Callie. Sonunda bunun lanet bir cehenneme dönüşeceğini düşünmemiştim," dedim.

Vücudum her geçen saniye daha da zayıflıyor, konuşmak birçok nedenden dolayı zorlaşıyordu. Her zerrem onu kendime çekmek istiyor, hâlâ yanımda olmasına ihtiyaç duyuyordu. Ruhum, o beni sıkıca tutarken son nefesimin yanağında yankılanması için sancıyordu.

Ben aşağısında doğrulmaya çalışırken iki damla gözyaşı göğsüme düştü. Beni ölüme taşıyan her nefesle sert dış görünüşü biraz daha da zayıflıyordu.

"Beni kimsenin anlamadığı kadar anladın." Birkaç adım gerilerken kırmızı yüzünden yaşlar akmaya devam ediyordu. Elinin tersiyle sildiği gözlerine saf bir pişmanlık doldu. "Görünüşe göre benim kaderim, ne yaparsam yapayım eksik bir kalple yaşamak." Açık kapıya doğru birkaç adım daha attı.

Kan kulaklarıma hücum etti. Onu durdurmak zorundaydım. Buradan ayrılıyordu. O gidiyordu.

"Callie, sana ihtiyacım var. Lütfen. Lütfen gitme. Bekle! Ben ölene kadar bekle ki gidişinin acısını hissetmeyeyim."

"Sen hâlâ kötü adamsın, Malum. Her zaman kötü adam olacaksın. Kraliçe Saracen haklıydı," dedi, benden uzaklaşıp kapıya doğru bir adım daha atarken sesi titriyordu.

Sırtımdaki bıçaktan çok onun gidişini gördüğüm için kanım damarlarımda durdu.

Yana devrilirken dudaklarımdaki siyah kanı silerek, “Şu anda sen de oldukça şeytani görünüyorsun, canım,” dedim hırıltılı bir sesle. Yanağım bir çatırtıyla yere çarptı. Onu izlediğim son birkaç dakikayı ziyan etmeyi reddeden gözlerim hâlâ ona takılı kalmıştı.

“Kimse bir meleğin dünyayı ateşe vermesini beklemez,” dedi gözlerinden bir çaresizlik parıltısı geçerken. “Üzgünüm. Başka seçeneğim yoktu... Tek yol buydu...”

Silkindi ve duruşunu dikleştirirken gözyaşlarını yeniden elinin tersiyle sildi. Sıkılı yumruklarıyla dönüp arena kapısından çıkmadan önce bana son bir kez uzun, özlem dolu bir bakış attı.

“Haaayır!” Benden uzaklaşmasını izlerken, içimden acı ve öfke dolu bir çığlık koptu.

Kaçmasına izin veremezdim. Onun benden uzaklaşmasına asla izin veremezdim. O olmadan yaşayamazdım. Bir kez daha onsuz kalmayı reddediyorum!

Zihnime odaklandım, güçlerime ulaştım ve üzerinde zorlama yeteneğimi kullandım. Beni terk etmeyecekti, terk etmemesi için ne gerekirse yapacaktım ve onu geri aldığımda tanrıçama kraliçem olmanın tam olarak nasıl bir his olduğunu gösterecektim. İsteddiği her şeyi benden almasına izin verecektim.

Gücümün gerilimiyle elektrikli sıcaklık içime yayıldı. Ona bir kez seslenirsem ait olduğu yere, yanıma geri dönecekti. Ebediyen. Onun güzel boynundaki zincirleri bir daha çıkarırsam şanslı sayılırdı, onu kendime bağlayacaktım.

Bütün gücümü sözcüklere yönelterek, “Callie Peterson, bana dön,” diye emrettim.

Durdu, başını çevirip gözlerimin içine baktı. Evet.

“Callie, *şimdi* bana dön lütfen.” Adını söylerken gönderdiğim güç dalgasıyla sesim çatladı.

Beni bir arada tutan ipleri avucunda tutan o kurnaz kadın hüzünle gülümsedi. Bana sırtını döndü ve yürüyüp gitti. Hiç etkilenmemişti.

Hayır! Hayır... *Hayır!*

Callie onun gerçek adı değildi. Tanrıça tüm bu zaman boyunca bana sahte bir isim vermişti.

Şaşkınlıktan kafamı daha fazla taşıyamayarak yere bıraktım.

Bu işte iyiydi. Lanet olsun çok iyiydi. O kadar iyiydi ki ne kadar övsem azdı. Boynumdan sarkan dişini tuttum. Arenaya sessizlik çökerken avucumu dişin etrafına sıkıca sardım ve onun benden tamamen uzaklaşmadığını hissettim.

Benden asla kurtulamayacaktı. Asla.

Artık iyice zayıf düştüğümünden karanlık ordu kalkanları kırmıştı. Karıncalar gibi arena zeminine doluştular.

“Lordum! Muhafızlar, o kadını hemen öldürün!” diye bağırdı gölge muhafızlarımın komutanı ama dumanım ayak bileğini sardı ve onu sertçe çekip yere düşürdü.

Ancak bu o kadar yoğun bir çaba gerektirmişti ki acıyla irkildim.

“Kafalarının kesilmesini istemiyorlarsa müstakbel kraliçeme benden başka kimse dokunamaz,” diye fısıldadım düşmüş adama.

Şok olmuş gibiydi, yüzü şaşkınlıkla doluydu. “Ama lordum... o az evvel... sizi hemen şifacıya götürmemiz lazım. Bu öldürücü bir darbeydi,” dedi kaşları acıyla çatılırken ve diğer iki kişi ona yardım edip bedenimle ilgilenmeye başladı.

“Normal bir fae olsaydım öyle olurdu ama ben bir Duman Avcısı'yım.” Arkama yaslandım ve gülümseyerek gözlerimi kapadım.

Ben aptal değildim; daha onu gördüğüm anda masum rolü yaptığımı anlamıştım. O sakatlama gücüyle dolu bir tanrıçaydı.

Benimkine denk bir karanlık havuzuyla dolup taşıyordu. Her yönden mükemmeldi.

Elbette ona gerçek zayıf noktalarımı göstermezdim.

Hayır, iyileşecektim ve iyileştiğimde de onun peşine düşecektim. Beni ona bunu yaptıran kişiye götürecekti ve ben de ona çektirdikleri acı için hepsini uzun ve acılı bir ölümle cezalandıracaktım. Sonra o sonsuza dek benim olana, kraliçem olana kadar kesinlikle durmadan her şeyi *—her şeyi—* yapacaktım. Ona ulaşmak için öldürmeyeceğim kişi ya da yok etmeyeceğim âlem yoktu. Bilakis bu onu daha çok istememe neden oluyordu. Onun karanlığına bir yuva vermek istiyordum. İçine girip yozlaşabileceği bir yer. O bana *aitti*.

Görüşüm kararırken dudaklarımda zoraki bir gülümseme şekillendi ve gözlerim kısıldı.

OTUZUNCU BÖLÜM

CALY

SABUN VE GÜÇLÜ TEMİZLEYİCİLERİN ALTTAN GELEN KOKULARINA karışmış keskin, acı antiseptik kokusu derin bir nefesle burnuma doldu. Gözlerimi açmaya çalışırken yoğun floresan ışığı gözkapaklarımın ardına battı. Her şey steril, berrak ve beyazdı. Bipleme ve seslerden oluşan bir tantana kulaklarımda gürültüyle çınladı ve bir saniye içinde duyularımı bastırdı.

Küçük kahverengi lekeleri bulunan büyük dikdörtgen ışık panelleri döşenmiş tavan görüş alanımı kuşatıyordu.

Aniden doğruldum ve aynı anda biri kolumu tuttu. Plastik bir şey yüzümü kaplıyordu, onu çıkarıp attım. Kalbim göğsümü döverken elastik bant kulağımın altında sıkışıp kaldı.

“Her şey yolunda, sakın ol tatlım. Kötü bir kaza geçirdin, tamam mı? Michigan Springs Hastanesi’ndesin. Bana adını söyleyebilir misin? Neleri hatırlayabiliyorsun?” diye sordu hoş ama robotsu bir ses.

“Benim adım Callie Peterson. Gururlu bir çevre bilimci ve biyoloji uzmanıyım. Mikroskobumu almak için ormanda yürürken gümüş güvelerin bir anomalisine ve ölüm meleği mantarlarının mükemmel bir çemberine rastladım. Michigan, Willow Springs, 4313 Sassafras Yolu’nda yaşıyorum...”

Köşeden gelen tanıdık bir ses, “Kendine geldi! Aman Tanrım, sonunda uyanıyor! Herkesi buraya getirin!” diye bağırdı.

Başımı sesin geldiği yöne çevirdim. Başım feci hâlde zonkluyordu.

Bileklerime bantlar ve serumlar takılmıştı, bir hastane yatağında oturuyordum.

Laboratuvar önlüğü giymiş yaşlı bir adam sırtımı yeniden yatağa yaslamam için beni nazikçe geriye itti. “Sakin ol, şampiyon. Bir süredir baygınsın. Şimdi benim için birkaç derin nefes al, ailen ve arkadaşların kısa süre içinde burada olacak. Büyükbaban Earl diğerlerini almaya gitti.”

Soğuk bir stetoskop göğsümün sıcak derisine bastırıldı. Aşağı baktığımda üzerimde güzel siyah gece elbisesi değil, hastaneye ait mavi önlük olduğunu gördüm.

Sert pamuklu battaniyeyi göğsüme kadar çektim, huzursuz hissediyordum. Yolunda olmayan bir şeyler vardı.

Odayı tanıdık yüzler doldurmadan önce saçları kırışmış adama, “Neredeyim ben?” diye sordum.

“Üzgünüm ama aynı anda yalnızca birkaç kişi alabiliriz, bu kadarı onun için çok fazla olur. Tüm hayati organları stabil durumda ve sağlıklı görünüyor,” dedi doktor, sonra gergin bir gülümsemeyle insan kalabalığının arasından geçip dışarı çıkarak büyük kapıyı bir tıkırtıyla kapadı.

Cliff ve Cecelia hastane yatağının ucunda durdular. Her ikisi de ayaklarımdan birini tutup kavrarken, giydiğim lastik tabanlı çorapların üzerinde hareket ettirip ellerinin sıcaklığıyla sıktılar. Parktan ve Willow Springs’ten birkaç kişi daha yatağımın etrafında toplanmıştı. Kasabadan birkaç kız parıldayan gözlerle bana bakıyordu, altın sarısı saçları aşırı parlak ışıkların altında neredeyse onları tamamen görünmez hâle getiriyordu. Bazılarının yüzleri çok ağlamışlar gibi şiş ve kırmızıydı.

Onları gördüğüm an içimdeki her şey paramparça oldu. Hepsi öyle yavan, öyle sıradan, öyle... aleladeydi ki.

Öyle insan.

Muhteşem fae'lerin yüzleri gibi değil...

Earl diğer tarafımda duruyordu, griye dönmüş beyaz bir mendille gözlerini silerken zayıf bedeni hafifçe titriyordu.

Earl, yıpranmış beyzbol şapkasını başından çıkarıp elinde çevirirken, "Hepsi benim hatam... her şey... Çok üzgünüm, Callie," diye hıçkırdı mendilinin içine doğru.

"Annene ya da kız kardeşlerine ulaşamıyoruz, dosyadaki iletişim bilgilerini kullandık ama kesilmiş bir hatta ait gibi görünüyor. Ailen çok endişelenmiş olmalı," diye mırıldandı Cecelia, ayağımı anaç bir tavırla sıkarken.

"Ne oldu? Neler oluyor?" diye sordum.

Aklımın bir köşesinde duyacağım kelimeleri bildiğimden korku ve çılgınlık etrafımı sardı.

"Seni evinin arkasındaki ormanda bulduk, etrafın ölüm meleği mantarlarıyla çevriliydi, Callie. Mantarların şimdiye dek kayda geçen en yüksek toksin seviyesine sahip oldukları ortaya çıktı. Bütün kasaba, örnek almaya ve sporları çıkarmaya gelen biliminsanlarıyla dolu. Tam bir kargaşa hâkim," dedi Earl, kollarını göğsünde kenetleyip ileri geri yürürken. "Çok üzgünüm, Callie. Bunların hepsi benim hatam."

Cliff saldırgan bir tavırla, "Aynen öyle," diyerek Earl'ün sözünü kesti. "Sence de onun başına yeterince dert açmadın mı? Koridordan dümdüz devam edip psikiyatri koğuşuna gitmeli ve orada kalmalısın."

Her şey çok yabancı geliyordu. Hiçbir şey hatırlayamıyordum. Sanki başka birinin hayatına girmiş gibiydim, hiçbiri mantıklı değildi.

Yan tarafımda olduğunu fark etmediğim bir hemşire boğazını temizledi. "Mantarların toksinleri sisteminizi öyle çok

etkilemiş ki neredeyse sizi öldürüyormuş. Bu beyefendi sizi bulmuş olmasaydı korkarım şu anda hayatta olmazdınız.” Minyon, koyu saçlı hemşire Earl’ü işaret etti.

Cliff yatağın ayakucunda neredeyse hırladı.

“Artık yeter, kusura bakmayın ama bu kadarı hasta için çok fazla. Teker teker,” dedi mavi önlüklü minion hemşire, kalabalığı kapıya doğru yönlendirirken. “Callie, tatlım, önce kimin kalmasını istersin? Sadece bir kişi lütfen.”

“Hımm... Earl sanırım,” diye mırıldandım, aklımı toplamaya çalışarak.

Yakışıklı Fae Prensi aniden yorgun zihnimde belirdi. Hâlâ hatırlamaya çalışarak başparmağımdaki V şeklindeki yara izini yokladım.

Oda isteksizce boşaldı ve hemşire de bir şeye ihtiyacım olursa onu çağırمام için bana nazikçe düğmeleri gösterdikten sonra peşlerinden gidip beni Earl ile hastane odasında yalnız bıraktı.

Kendimi yorgun hissediyordum ve bacağımdaki sızı sert yatakta rahatsızca kıpırdanmama neden oldu.

Bir dakika—

Bacağımyı hareket ettirdim ve keskin, can sıkıcı bir acı hissettim. Tam da canavarın dişlerinin tenimi sıyırdığı yerde. Bir dakika—

Birdenbire her şey yerine oturdu, hepsini hatırladım.

Bir bardak dolusu buz kırığını aldım ve kendimi toparlar-ken ağzımı doldurdum.

“Calypso.”

Gerçek ismimin söylenmesiyle buz boğazıma kaçtı ve büyük bardağı kucağıma düşürüp küçük buz kristallerini her yere saçtım.

Arkama baktığımda Earl’ün yatağımyın ayak ucundaki beyaz duvara yaslandığını gördüm ve ağzım açık kaldı. Tavrı

tamamen farklıydı. Titrek ve güçsüz doğasının yerini tatlı bir özgüven almıştı ve sesinde tanıdık, yumuşak bir tını vardı.

“Ne dedin sen?” diye sordum sarsılarak.

“Seni bu girişimde tamamen yalnız bırakacağımı düşünmedin, değil mi?” diye sordu Earl, duvardan yavaşça ayrılıp bana doğru yavaş bir adım atarken.

Bambaşka bir adam gibiydi. Kesinlikle Earl değildi.

Kapalı kapıya bakarak, “Sen kimsin?” diye sordum. Her geçen dakika her şeyden giderek daha az emin olduğumu hissediyordum.

“Ben olduğumu anlayamamana çok şaşırdım,” dedi gülerrek ve ses, aklımda bir anının canlanmasına neden oldu.

Bu olamazdı.

Yatağa yaklaştı, yüzü hâlâ yaşlı ve bitkindi ama çehresini çok çekici ve çocuksu bir gülümseme kaplamıştı. “Bunu tek başına yapmana izin veremezdim. Yardım etmezsem geçidi bulamayacağından endişelendim ama sen iyiden iyiye yaklaştığında da paniğe kapılıp seni durdurmaya çalıştım. Bu görev hiçbir zaman senin olmamalıydı. Lanet olsun, Cal. Eğer kadın bu işte parmağım olduğunu bilseydi anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmezdi.” Çocukça omuz silkip ellerini çekingen bir tavırla kot pantolonunun ceplerine sokarken Earl’ün sesi öyle genç geliyordu ki.

“Ne...” Hayır. Olamazdı. İmkânı yoktu.

“Mendax’ın Langmore’u öldürmesine çok öfkeli. Oğlunun başına gelenlerden sonra Kraliçe sırf Mendax’ı öldürdüğün için bile kalbinin diğer yarısını sana verebilir. Bana sorarsan bağlılığını fazlasıyla kanıtladın,” diye fısıldadı Earl, yüzünün kenarları bulanıklaşırken.

Çelik destekli yatakta daha da geriye yaslandım. Dilim kayıp yirmilik dişimin boşluğunda gezinirken başım zonkluyordu.

Sadece tek bir kişi...

Earl'ün bulanık vücudu hızla çok daha uzun boylu, daha yakışıklı bir adama dönüşürken nefesim kesildi. Bronz teni ve sıkılaştan kasları, zayıf adamla arasındaki zıtlığı çok daha şok edici hâle getiriyordu.

Seelie Sarayı'ndan Prens Aurelius gözleri duyguyla dolup taşarak bana baktı.

"Beni kandırdın, Aurelius," dedim sıkıttığım dişlerimin arasından ama sözlere zorla kattığım sertliğin zerresini hissetmiyordum.

Yakışıklı gülümsemesi hemen yok oldu. "Hadi ama, Aurelius mu?" diye yalvardı. "Bana her zamanki gibi Eli de. Biliyorsun annem sana yardım ettiğimi öğrenemezdi yoksa bağlılığını asla kanıtlayamaz ve kalbinin diğer yarısını geri vermesini sağlayamazdık. Bir *insan* olarak senin gelip Seelie'de bizimle yaşamana izin vermesinin tek yolu bu." Bakışları daha da ciddileşmeden önce bir an için büyüleyici gülümsemesi belirdi. "İyi ki sana yardım etmişim. O günü hatırlıyor musun?"

Öfkeyle kollarımı kavuşturdum. Birkaç dakika boyunca bunların hiçbirinin gerçek olmaması için dua ettim. Belki uyanıp Willow Springs'teki bir parkta çalışan bir biliminsanı olabilirdim.

"Benim hatırladığım bir tilkinin beni ormandaki geçide gitmekten alıkoymaya çalıştığıydı," dedim ansızın ne olduğunu bilmediğim bir duygu seline kapılarak.

Elleriyle yüzünü ve ağzını ovuşturdu. "Ne söylememi istiyorsun, Cal? En iyi arkadaşımın –*son derece ölümlü insan* en iyi arkadaşımın– tülün en karanlık, en kötü tarafına geçeceği düşüncesi beni rahatsız etti. Bazen senin etrafındayken hayvan şeklinde kendimi pek de iyi kontrol edemiyorum.

Steril odayı yoğun bir sessizlik doldurdu.

"Sonunda hangi hayvana dönuştüğümü gördün." Gürlü-tüyle kıkırdadı ve bu ses beni neredeyse rahatlattı. Neredeyse.

"O kadar da etkileyici değildi," dedim gülümsememi bastırmaya çalışarak.

Ben on yaşımıdayken, Aurelius bana Seelie kraliyet ailesinden olduğu için başka şekillere bürünebileceğini ve bir hayvanın da bunlardan biri olduğunu söyleme gafletine düşmüştü. Yıllarca yalvarıp yakardım, ne olduğunu bilmeme izin verilmediği için hayal kırıklığına uğramıştım. Kraliyet ailesinin insanların önünde şekil değiştirmesine dair katı bir yasak vardı ve şiddetli bir cezaya çarptırılabilirdi.

"O pislik seni öldürdükten sonra ölümlü kalbinin durmasını engellemem *o kadar da etkileyici* değil miydi? Annemin sana verdiği o uyduruk eğitim. Daha diğer tarafa geçeli beş dakika bile olmamışken ölüyordun." Sesi aniden tüm neşesini kaybetti. Durumun ciddiyeti rahatsız ediciydi. Onu hatırladığımdan öyle... yaşlı görünüyordu ki. Devam etti: "Ben olmasaydım..."

Kapının yüksek sesle çalınmasıyla ikimiz de donup kaldık.

"İyi misin, Callie? Bir şeye ihtiyacın var mı?" Ufak tefek hemşire başını kapı aralığından içeri uzattı ve gözleri hemen Eli'nin ortalama insan yapısından iri, kaslı ve altın rengindeki vücudunda gezindi.

Nefesimi tuttum ve tüm hastanenin Eli'nin tekrar benden alınmasına neden olacak görünmez bir alarmla inlemesini bekledim.

"İyiyim, teşekkürler," dedim sahte bir gülümsemeyle. Artık bu konuda falso vermiyordum.

Bana göz kırptı ve kapıyı tekrar kapamadan önce insanlara pek de benzemeyen fae'e bir kez daha özlemle baktı. Gözlerim Eli'nin gözlerine kayarken yüzüm yeniden çelik gibi sertleşti.

“Ne demek o beni öldürdü? Ben sadece yaralandığımı sanıyordum? Öldüm mü? Beni kurtarmak için ne yaptın?” Anılar sisliydi ama yine de oradaydı. “Beni yaladın ve üzerime gözyaşlarını döktün!” dedim, aslında bunu gerçekte ne olduğunu öğrenmek ama aynı zamanda onunla alay etmek amacıyla söylemiştim.

Donuk yüzü beni tamamen durdurdu.

“Sen hatırlıyor musun?” derken fısıltısı panikle doluydu.

Başımı yorgunca sallayarak onayladım. Yatağın üzerine eğilip ellerimi tutmadan önce kehribar rengi gözleri sihirle titriyor gibiydi.

“Tarani benimleydi, onu tülün ötesinden eve götürüyordum ve senin iyi olduğundan emin olmak zorundaydım.”

Sesindeki panik kalbimin fazla mesai yapmasına neden oldu. Yemin ederim o gece ormandan gelen hafif duman kokusunu alabiliyordum. Çok gergindim.

“Ne yaptın sen?” diye sordum.

Ellerini ellerimin etrafında hissetmek nedense beni rahatsız etti. Doğru gelmedi. Duman kokusu kafamı o kadar doldurdu ki burnumu temizlemek için derin bir nefes çekmek zorunda kaldım.

“Minik kız kardeşimi tehlikeye atmayacağım, Cal. Onu Unseelie Diyarı’na asla yanımda götürmemeliydim, bırak tanık olmasını...” Sesi çatladı, acı ve pişmanlıkla doluydu.

“Ne yaptın sen, Aurelius? Prenses Tarani neden şimdi tehlikede olsun ki? İkiniz de Unseelie Diyarı’nı sağ salim terk ettiniz. Ben... anlamıyorum,” diye fısıldadım. Ellerimi kurtarmaya çalıştım ama beni bırakmadı.

Nedense bu hareket duyularımı ateşledi ve zihnimde küçük bir öfke girdabı oluştu. Normalde onun dokunuşuyla rahatlamaz mıydım?

"B-ben seni kaybedemezdim, yapamazdım," dedi elimi daha sıkı tutup yanağına doğru çekerken.

Sözlerinde tuhaf bir içtenlik vardı, uzaklaşma arzusuyla rahatsızca kıpırdandım.

O benim en iyi arkadaşımı, kardeşim gibiydi. Ama bu çok acayıptı ve hoşuma gitmedi. Orman yangını kokusunu andıran yanan odun kokusu her yerdeydi. Tekrar kokladım.

Sabırımı kaybedip elimi geri çekerek "Ne yaptın sen?" diye yeniden sordum.

"Beni yaparken gördüklerini kimseye, *hiç kimseye* asla anlatamazsın. Anlıyor musun? Yoksa sonu benim için de Tarani için de ölüm olur... Muhtemelen senin için de."

Söylediklerini duyunca nefesim kesildi ve gözlerim kontrolsüzce dolmaya başladı. Tarani ya da Langmore'la hiçbir zaman yakın olmamıştım, sadece Kraliçe ve Eli'yle yakındım ama yine de onların başına gelecekleri önemsiyordum.

Eli kollarımı o kadar sıkı ki morarabileceklerini düşündüm. İfademi toparlamaya çalışarak başka yöne baktım.

Unseelie Prensi'ne zaten söylemiştim.

Bir yanım ilk kez onun öldüğüne ve aileme zarar veremeyeceğine sevindi.

Eli'ye itiraf etmek ve kolumu incittiğini söylemek için ağzımı açtım ama başımı kaldırdığımda bana bakan gözleri dehşetle doluydu.

Havaya dağılmadan önce tenimden küçücük siyah duman parçacıkları hareket etti.

"Ah, güneş aşkına..." Ağzı şokla açıldı. "Onun güçleri..."

Pürüzsüz kadifemsi uzantıların kollarımdan ve ellerimden yayılmasını izlerken saf bir korkuyla kollarımı kendisinden uzaklaştırdı.

Bana dokunmayı bırakır bırakmaz duman durdu.

Sessiz bir telaşla birbirimize baktık.

“Belki de bağlananlardan biri öldüğünde olan bir şeydir,” dedim ama içten içe bunun doğru olmadığını biliyordum.

Yemin ederim bana ait olmayan uzaktaki bir neşeyi hissedebildim.

Bana bir an ilk kez görüyormuş gibi baktı. “Evet... belki,” dedi.

Hızla konuyu değiştirmeye çalıştım.

“Annenin –Kraliçe Saracen’in– artık sizinle Seelie Sarayı’nda yaşamama izin vereceğini düşünüyor musun? Kalbimin kalanını geri vereceğini?” diye sordum en yakın arkadaşıma ve elimde olmadan biraz üzüldüm.

Bunun önemi yoktu. Artık yoktu.

Kalbimin bedenimde taşıdığım yarısı Mendax’la birlikte ölmüştü.

Bıçağım hâlâ sırtındayken o iki büküm hâlini düşününce irkildim.

Belki de Kraliçe Saracen’in avans olarak kalbimden çok fazla şey alması yüzündendi? Bağlılığımı gösterene kadar bir parçasını tutacağı konusunda hepimiz anlaşmıştık. Belki de beni gerçekten berbat biri yapacak kadar almıştı.

Kendimi berbat biri gibi hissediyordum. Karanlık.

Acaba onu bütün bir kalple ne kadar sevebilirdim?

“Annem kötü biri değil, Calypso. O Unseelie değil,” diye homurdandı. Kehribar rengi gözleri hafifçe karardı. “Sana zaten bir kez lütuf bahsetti, Cal. Ne istiyorsun?” dedi Eli öfkeyle.

Teni ışıkların altında parlıyordu. Seelie’lerin insanların arasında dolaşırken her zaman yaptığı gibi tenini büyüyle hafifçe matlaştırmıştı ama ışığını azaltmasına rağmen insanlar arasında bir tanrı gibi göze çarpıyordu.

“Kalbimin yarısını almak pek de lütuf sayılmaz, *Aurelius*,” dedim öfkeyle. Ona çocukluğumuzdan bu yana seslendiğim gibi Eli demek yerine tam adını kullanmıştım.

“Bahsettiğim şey bu değil ve sen de gayet farkındasın. Ayrıca bizimle –benimle– yaşamak istediğinde ciddiyetinin bir göstergesi olarak bunu kendin teklif etmiştin.” Bal rengi gözleri bir anlığına yumuşadı. “Hayvan lütfundan bahsediyorum. Bu, sen onu o çayırdan kurtardıktan sonra sana bahsettiği bir Seelie kraliyet özelliği. Dürüst olmak gerekirse bunun sana çok daha faydalı olacağını sanmıştım.” Birden yerde çok ilginç bir şey bulmuş gibi baktı. “Kraliçe Tenebris’le savaşırken onu kurtarmak için orada olmasaydın asla hayatta kalamazdı. Onun ne kadar küçüldüğünü, Unseelie Kraliçesi’yle savaşırken ne kadar güç kaybettiğini gördün.” Endişeyle altdudağını ısırdı.

Annesini o kadar çok seviyordu ki... İkimiz de seviyorduk. On yaşımıdayken annem ve kız kardeşim öldükten sonra kimsem kalmamıştı.

O zamanlar Kraliçe Saracen sık sık ziyarete gelirdi, o ve Prens Aurelius. O gün onu kurtardığım için bana her zaman teşekkür ederdi. İhtiyaç duyduğum zamanlarda nezaketleri benzersizdi. Hatta Kraliçe o kadar ileri gitti ki annem öldüğünde bana bakması için hizmetçilerinden birini gönderdi.

Onlar bildiğim tek ailemdi.

Ama fae’ler ve insanlar çok farklıydı.

Eli ile ben kısa sürede en iyi arkadaşlar olduk, gençlik yıllarımızda tüm zamanımızı birlikte geçirdik. Kraliçe Saracen sık sık bunun ne kadar sevimli olduğu hakkında yorum yapardı. Ta ki Prens Aurelius benimle, yani bir insanla birlikte olmak için kraliyet görevlerini ihmal etmeye başlayana kadar.

Fae âdetleri çok farklıydı. İnsanların, sahiplik veya bağlılıklarının şüphe götürmez bir kanıtı olmadan kendi diyarlarına girmelerine izin vermezlerdi. Bu yüzden birkaç yıl geçtikten sonra, ben bir geçidi nasıl bulacağımı ve onları tekrar nasıl göreceğimi bulmaya çalışırken neredeyse kafayı yiyince, Eli’nin annesi Kraliçe Saracen bana küçük bir iyilik yaptı.

Ben sadece Seelie fae'lerinin yanında yaşamayı umut eden bir insan değildim. Ben aileme –Kraliçe'ye ve Eli'ye– olabildiğince yakın olmak istemiştim. Bu da bir insanın kraliyet ailesine bağlılığını sunması anlamına geliyordu. Sıradan birine bağlılığını sunmaktan çok daha farklı sonuçları vardı.

Yine de umurumda değildi. Hayatımda kalan yegâne aileyle birlikte olabilmek için her bedeli öderdim.

Kraliçe kabul edene kadar yalvardım. Her fae gibi Kraliçe'nin de düşmanları vardı ve ben de onun insan âlemindeki cinayetlerini işlemek üzere eğitildim. Ben insandım, bu nedenle herhangi bir fae yasasını çiğnemediği sürece insan âlemindeki azmettirdiği cinayetler göz ardı ediliyordu.

İnsan âlemindeki çoğu fae'i öldürmek kolaydı. Benden asla şüphelenmiyorlardı ve yıllar geçtikçe kaba kuvvet kullanmayı bıraktım ve cinayetleri kolaylaştırmak için bilim geçmişimi kullanmaya başladım. Bitkisel zehirler üzerine bu kadar çok ders almamın nedeni de buydu.

Umurumda değildi. Onlar için her şeyi yapardım.

Onlar için her şeyi *yapmıştım*.

Bu yol sonunda beni Mendax'a götürdü. O benim son bağlılık sınavımdı, özgürlüğe giden büyük fırsattı.

Bana bunun ne zaman ve nasıl olacağına dair hiçbir ayrıntı vermedi, sadece ben çocukken o çayırda onu neredeyse öldüren annesi Kraliçe Tenebris'ten intikam almak için Unseelie Prensi'nin dikkatini dağıtıp onu öldürmem gerektiğini söyledi. Şiirsel bir görevdi. Bu benim ödeyeceğim son bedel ve Seelie Sarayı'na giriş biletimdi, orada kelimenin tam anlamıyla kalbim ve ruhumla yeniden bir bütün olacaktım.

“Yani tüm bu Earl olduğun süre boyunca bana karşı dürüst olmak için tek bir zaman bile bulamadın öyle mi? Peki nasıl? Hepsi seni tanıyordu?” diyerek kapıyı işaret ettim, dikkate

almam gereken ama gözden kaçırdığım tüm küçük şeyleri düşünerek.

“Bu bir büyü, Calypso, hepsinin zihninde biraz sihir var,” dedi zaten bilmem gerekirmiş gibi.

“Annen insanlar âlemine gelmene izin vermediğinden beri seni çok özledim,” diye homurdandım öfkeyle. Aniden tüm hayal kırıklığımı çok açık ve yoğun yaşamıştım. “Seni Fae Diyarı Sarayı’nda gördüğümde ne hissettim sanıyorsun? Yıllardır seni ilk kez görüyordum ve bunu böyle mi yaşayacaktım? Orada?” diye bağırdım ona.

Bilgisiz bırakıldığım için kızgındım. İhanetten hiçbir farkı yoktu bunun.

Yüzümün önündeydi ve hareket ettiğini bile fark edemedi kollarımı tuttu.

“Bana o geceki işkencelerden *bahsetme*, Calypso,” dedi öfkeyle ve birden kendimi karşımdaki adama yabancılaştırmış hâlde buldum. Çocukluk arkadaşımın yerini öfke dolu bir titan almıştı. “O balo salonunda gözlerimi seni gördüğü anda kendimi dizginlemek zorunda kaldım. Sana koşup sarılmamak, seni... o şeytandan uzaklaştırmamak her şeyimi –*her şeyimi*– aldı! O canavarla bağ kurmanı izlemek bana ne yaptı biliyor musun? Onun kardeşimi öldürmesini ve sonra da seni öldürmeye kalkışmasını izlemek?” Artık bağıırıyordu. “Sınav boyunca seni izlemek ve bu eğlenceliymiş gibi davranmak zorunda kaldım!”

Söylediklerimin hangisi onu bu kadar üzdü, bilmiyordum ama pişman olmuştum. “Artık bunun bir önemi yok,” diye rahatlattım onu. “Bağ bozuldu ve Mendax... öldü.” Bu sözleri yüksek sesle söylerken yüzüm gizleyemediğim bir dehşetle allak bullak oldu.

Bunu zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım ama göğsümün üzerine taş gibi oturdu kaldı.

Birkaç fae öldürmüştüm, bu yüzden onun kadar güçlü bir yaratığı öldürmek için ona yaklaşmam gerektiğini biliyordum. Tüm zayıflıklarını görmeme izin vereceği kadar yakınına girmeliydim.

Sadece o zayıflıklardan biri olacağımı hiç düşünmemiştim.

Eli'nin kehribar rengi gözleri yüzümü incelerken benim gözlerim arasında gidip geliyordu.

"O öldü, değil mi?" diye sordu, aniden yorgun ve tereddütlü görünerek.

"Mendax öldü." Bedenim inanmayı reddediyormuşçasına kelimeler boğazıma takıldı.

"Emin misin? Çünkü söz verdiğin gibi ölmezse ve Kraliçe'yle ben seni Seelie Sarayı'na götürürsek bu senin ölümün olur ve kimsenin bunu durdurmak için yapabileceği bir şey olmaz, Calypso."

Başımı onaylarcasına salladım.

Eli yüzüme bakmaya devam etti. "İyi. Şimdi benimle Seelie şatosuna gel, Kraliçe'nin kalbini yeniden bütün hâline getirmesini sağlayalım."

TEŞEKKÜR

Bu kitabın yazılması sırasında gösterdikleri sabır ve destek için aileme çok teşekkür etmek istiyorum. Harika eşim olmasaydı, bu kitap hiç olmazdı. Ne kadar çılgınca olurlarsa olsunlar beni her zaman hayallerimin peşinden gitmeye cesaretlendirdiğiniz için teşekkür ederim. Çocuklarıma da sevgiler. Sizin anneniz olduğum için öyle şanslıyım ki. Bu kitabı okuyan her bir kişiye özel olarak teşekkür ederim. Bu kitaba bir şans vererek rüyalarımı gerçeğe dönüştürüyorsunuz. Eğer siz olmasaydınız her gün gerçek giysiler... pijama olmayan kıyafetler giymek zorunda kalırdım, bunun için sonsuza dek minnettar olacağım.

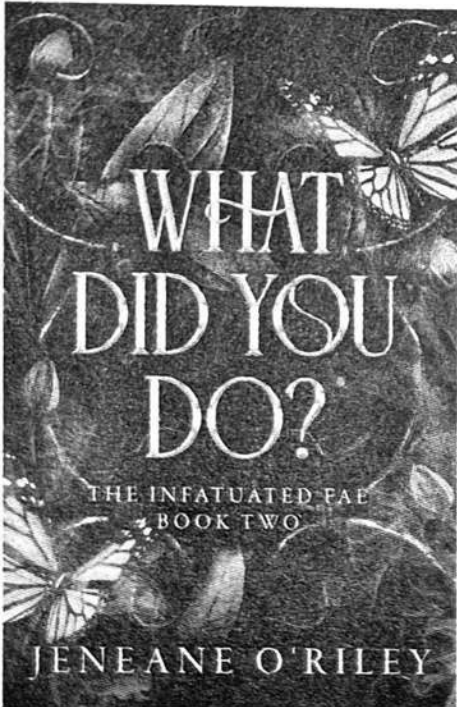
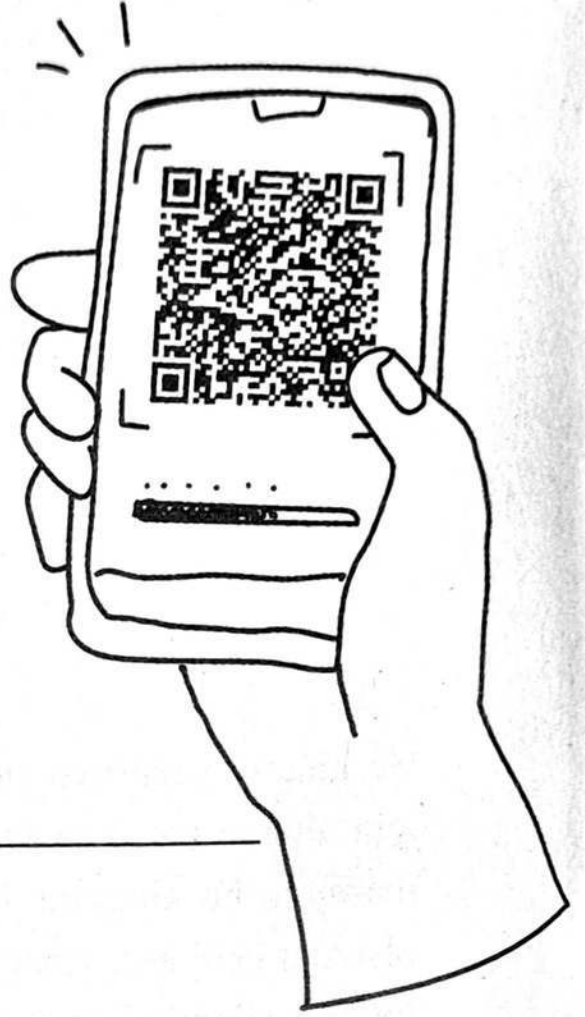
Kapanış müziği çalar

Sonuncu ama aynı derecede önemli olarak ise Bloom'daki herkese teşekkür ederim. Gerçekten bu kadar harika ve yetenekli bir grup insanla çalıştığım için onur duyuyorum. Hepiniz çok değerlisiniz.

...ve mikrofonu bırakır.

Kitabı okurken
HOW DOES IT FEEL
Spotify çalma listesine
göz atmanızı öneririz.

ÂŞIK FAE serisinin ikinci kitabı
WHAT DID YOU DO?
yakında Juno Kitap'ta!

YASAK BİR TAKINTI SARSILMAZ BİR AİLE SADAKATI ÜÇ ÖLÜMCÜL SINAV

Biyolog Callie Peterson, araştırma projesi için nadir görülen bir mantarı toplamak üzere ormanın derinliklerine yaptığı yolculukta, bir fae geçidine düşerek kendini tehlikeli derecede dengesiz ve bir o kadar yakışıklı Unseelie Fae prensinin kollarında bulur. Prens, onun bir biyolog değil, insanlar tarafından kendisini öldürmek için gönderilmiş bir suikastçi olduğunu düşünür ve onu kendi diyarına hapseder. Farkında bile olmadan ona karşı giderek takıntılı olmaya başlar.

Prens Mendax, kendi diyarından olmayan bu sefil suikastçi insanı görene kadar, içinde hiçbir zaman nefretten başka duygu barındırmamıştır. Kızın güzelliği, zihnine acımasızca yapışmış bir parazit gibidir. Unseelie kraliyet ailesi bir insana dokunmak yerine yanmayı tercih edecekleri bir gelenekten gelse de Prens bu kızın pürüzsüz tenini hissetmek için can atar. Bu çok tehlikeli bir arzudur. Eğer kızı yok etmezse, Prens kendini yok etme riskiyle karşı karşıya kalacaktır.

Prens Mendax, Callie'den kurtulmak zorundadır ama aynı zamanda halkını eğlendirmesi de gerekir. Bu yüzden onu üç ölümcül sınava davet eder. Callie eğer hayatta kalırsa, özgürlüğüne kavuşacaktır.

Peki ya kalamazsa?

Çevirmen: Eren Abaka

ISBN 978-625-94421-8-1

@juno_kitap

KDV'den muaf.

Yetişkin okurlar içindir.